

Chờ Một Ngày Nắng

Contents

Chờ Một Ngày Nắng	1
1. Q.1 - Chương 1: Cô Nàng Xui Xẻo	2
2. Q.1 - Chương 2: Anh chàng Giả Tạo	12
3. Q.1 - Chương 3: Oan Gia Ngõ Hẹp	28
4. Q.1 - Chương 4: Những Điều Bất Ngờ	40
5. Q.1 - Chương 5: Kế Hoạch Tác Chiến Xem Mặt	53
6. Q.1 - Chương 6: Liên Minh Từ Hôn Thống Nhất	67
7. Q.1 - Chương 7: Vàng Thật Cũng Sợ Lửa	80
8. Q.1 - Chương 8: Tâm Tư Của Người Con Gái Sắp Lấy Chồng	89
9. Q.2 - Chương 9: Chuẩn Bị Trước Hôn Lễ	98
10. Q.2 - Chương 10: Tường Thuật Hiện Trường Hôn Lễ	103
11. Q.2 - Chương 11: Đêm Tân Hôn Bí Thảm	108
12. Q.2 - Chương 12: Cuộc Sống Bí Thảm	118
13. Q.2 - Chương 13: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	132
14. Q.2 - Chương 14: Tâm Trạng Phức Tạp Nhất	139
15. Q.2 - Chương 15: Sóng Gió Trong Buổi Dạ Hội	151
16. Q.2 - Chương 16: Kế Hoạch Ly Thân Tạm Thời	170
17. Q.2 - Chương 17: Sự Ấm Áp Trong Cơn Mưa	183
18. Q.2 - Chương 18: Chờ Ngày Nắng Của Chúng Ta	195
19. Q.2 - Chương 19: Ngoại Truyện: Nhà Bếp	199
20. Q.2 - Chương 20: Ngoại Truyện: Ngày Nắng	202
21. Q.2 - Chương 21: Ngoại Truyện: Mang Thai	205

Chờ Một Ngày Nắng

Giới thiệu

Mặc dù sinh ra trong 1 gia đình giàu có nhưng Tiêu Tinh không hề giống 1 cô con gái nhà giàu, cô k

1. Q.1 - Chương 1: Cô Nàng Xui Xẻo

Tiêu Tinh đang ngồi trong phòng chờ ở sân bay. Bố đi làm thủ tục. Mẹ nghiêm mặt ngồi cạnh cô.

Thời tiết tháng tám nắng nóng khó chịu nhưng trong phòng chờ thì lại mát lạnh. Bị cái lạnh làm cho hắt hơi liền ba cái, thêm vào đó là khuôn mặt lạnh như băng của bà mẹ ngồi bên cạnh, Tiêu Tinh chỉ thấy lông tơ trên người đang rủ nhau nhảy múa điên cuồng.

Hơi lạnh của điều hòa tỏa ra, Tiêu Tinh không kìm được cúi đầu thấp hơn, khẽ dụi mặt vào cánh tay.

Người phụ nữ bên cạnh vẫn ngồi ngay ngắn, coi phòng nghỉ là phòng họp. Tiêu Tinh liếc nhìn chiếc áo khoác mỏng trên tay mẹ, khuôn mặt bỗng nở nụ cười, “Mẹ ơi, áo khoác của mẹ cho con mặc nhé, dù sao mẹ không mặc cũng lãng phí”.

Nhạc Lăng quay sang nhìn cô, sa sầm mặt xuống, vứt chiếc áo khoác trên tay cho cô, tặng thêm một cái lườm sắc như dao.

Hồi Tiêu Tinh còn nhỏ, ánh mắt của Nhạc Lăng đã có sức sát thương rất lớn. Mỗi lần bị mẹ lườm, Tiêu Tinh lại sợ đến nỗi chỉ muốn trốn đi. Nếu có gầm bàn thì chui xuống gầm bàn, không có bàn thì trốn sau sofa, khi mà không có bất kỳ vật dụng nào thì ôm chân bố, nhìn mẹ với đôi mắt ngân nước.

Trong kí ức của Tiêu Tinh, người phụ nữ thỉnh thoảng đến nhà ông nội thăm mình giống như nữ hoàng lạnh lùng trong truyện cổ tích, một ánh mắt liếc sang có thể làm cho “nghìn non bóng chim tắt”. Mỗi lần bị bà nhìn, Tiêu Tinh lại có cảm giác toàn thân bốc hơi lạnh, muốn “chạy thoát thân” theo phản xạ. Các bạn hàng xóm lớn tiếng hát “trên đời chỉ có mẹ là tốt nhất, đứa trẻ không có mẹ giống như ngọn cỏ”. Nhưng Tiêu Tinh chỉ mong mẹ đừng đến thăm mình, đừng đến thăm mình.

Sau này khi lớn lên, cuối cùng Tiêu Tinh cũng hiểu tính cách mẹ mình vốn thờ ơ, lạnh lùng như thế. Mẹ rất ít khi gọi điện cho Tiêu Tinh, cũng chưa bao giờ xuống bếp nấu cơm cho cô ăn, càng không bao giờ tâm sự với cô như một người mẹ hiền từ. Từ nhỏ đến lớn, số lần tiếp xúc với mẹ chẳng đáng là bao. Thậm chí Tiêu Tinh còn nghi ngờ không biết có phải mình được mẹ nhật bên vệ đường hay không?

Về sau cô mới dần dần phát hiện, không phải bà không quan tâm đến con gái, chỉ là cách quan tâm tương đối đặc biệt.

Ví dụ vào ngày sinh nhật của Tiêu Tinh, mẹ sẽ cho cô tiền. Mỗi dịp lễ tết, mẹ sẽ cho cô phong bao. Mỗi lần khai giảng sẽ chuyển một khoản tiền vào tài khoản để Tiêu Tinh mua sắm đồ dùng học tập. Lúc đầu Tiêu Tinh thường kêu ca phàn nàn. sao mẹ chỉ nhớ đến nhân dân tệ thôi? Sau này mới biết, mẹ có đầy đủ lí do để làm như vậy.

Về quá trình, tiền sẽ tiết kiệm được những bước vụn vặt như “phải suy nghĩ xem tặng cái gì”, “nghĩ xong rồi còn phải đi mua”, “mua xong còn phải đóng gói”, “sau khi đóng gói còn phải chuyển phát nhanh”.

Về hiệu quả, chuyển tiền chỉ mất thời gian nửa phút, đăng nhập tài khoản trên mạng, hiệu quả cao lại tiện lợi.

Về kết quả, chuyển tiền có thể giúp con gái hiểu ba điều: Thứ nhất mẹ nhớ ngày sinh nhật của mình nên chuyển tiền ỉnh. Thứ hai, mình có thể lấy số tiền này đi mua thứ mà mình thích. Thứ ba, tiền không phải là vạn năng nhưng không có tiền thì chẳng làm được gì cả.

Những điều này về sau cô đã nghe được từ chính miệng bố. Lúc nghe, Tiêu Tinh không nhịn được cười đến phụt cả cốc nước ra ngoài. Bà mẹ này quả thực rất có cá tính. Từ đó về sau ấn tượng của cô đối với mẹ hoàn toàn thay đổi, thậm chí còn thêm một chút cảm giác thân thiết. Tuy tính cách của mẹ hoàn toàn khác so với những bà mẹ dịu dàng “mẹ hiền cộng chỉ trên tay, con đi áo mặc mẹ may trên mình” trong truyền thuyết nhưng bản chất thì cơ bản giống nhau. Họ quan tâm đến con cái của mình, đều hi vọng con cái được sống tốt. Chỉ là cách quan tâm thân nhiên của mẹ có chút kì cục mà thôi.

Mặc dù hồi nhỏ rất hay ca thán về mẹ nhưng bây giờ phải xa mẹ, trong lòng Tiêu Tinh cũng rất lưu luyến.

Không có khuôn mặt nghiêm nghị và ánh mắt lạnh lùng của mẹ, lúc ngủ cũng thấy thiếu đi chút khí lạnh

Tiêu Tinh quay sang, đang định nói những lời tình cảm như “con đi rồi mẹ phải chú ý giữ gìn sức khỏe” để vun đầy tình cảm mẹ con nhưng lại bị giọng nói lạnh lùng của mẹ ngắt lời: “Con mặc như thế này không phải là đi leo núi đấy chứ?”.

Tiêu Tinh cúi đầu nhìn quần áo của mình. Quả thực hôm nay trang phục của cô có chút mỏng manh, cũng đơn giản một cách quá đáng. Quần soóc bò màu xanh dương, áo phông trắng, điện thoại treo trước ngực, chân đi giày thể thao, hông đeo chiếc túi nhỏ, bông lúa màu vàng nhạt trên đó không ngừng đung đưa. Cách ăn mặc như “ăn sĩ giữa phố phường” này quả thực không giống với tiểu thư đài các đi du học, ngược lại giống như người đi leo núi hay “kẻ giả mạo”.

Tiêu Tinh mỉm cười giải thích: “Như thế này cho tiện hoạt động”.

Nhạc Lăng lườm cô, lạnh lùng nói: “Tiện hoạt động cái gì? Bắt con đi đẩy máy bay chắc?”.

Thấy Tiêu Tinh vẫn giữ nụ cười không có gì có thể thay đổi được, không coi lời của mình ra gì, Nhạc Lăng không khỏi chau mày, bà chỉ tay vào chiếc điện thoại trước ngực cô, giọng nói đầy khinh miệt: “Bao nhiêu tuổi rồi vẫn còn dán khỉ vào điện thoại?”.

Tiêu Tinh mỉm cười và nói: “Khỉ yoyo, người khác tặng ạ”.

Sau một hồi im lặng, Nhạc Lăng quay người sang, gườm gườm nhìn Tiêu Tinh: “Con đã hai mươi hai tuổi rồi, sao lại không có khiếu thẩm mỹ như thế? Con gái lớn rồi phải biết cách trang điểm, hồi mẹ hai mươi hai tuổi tuổi đã sinh con rồi đấy”.

Tiêu Tinh ngẩng đầu tỏ ra rất thành khẩn khi nghe những lời dạy dỗ ấy, “Con biết rồi mẹ ạ, con sẽ chú ý”.

Nhạc Lăng chán ngán liếc nhìn cô, “Bây giờ tùy con muốn mặc thế nào thì mặc, sau khi đến New York, Quân Tắc sẽ ra đón con, con thay ngay bộ quần áo này ra, đừng để người ta cười cho, nghe rõ chưa?”.

Tiêu Tinh ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng ạ”.

Kế sách lấy nhu khắc cương rất hữu hiệu khi đối phó với mẹ. Người ta thường nói không ai đánh người đang cười, Tiêu Tinh cứ cười như thế, Nhạc Lăng không thể mắng được nữa. Thực ra tối qua mẹ nhét cho cô rất nhiều bộ quần áo dịu dàng nữ tính, nhưng cuối cùng Tiêu Tinh vẫn chọn “bộ quần áo leo núi” đơn giản tiện lợi này. Tiêu Tinh không mặc quần áo mẹ mua cũng là có nguyên nhân, một là cô không muốn trở thành động vật quý hiếm bị người ta vây quanh, hai là những bộ quần áo ấy quá sexy, đến nỗi sau khi khoác lên người cô có cảm giác như là khóa thân chạy ngoài đường.

Sáng nay vừa nhìn thấy dáng vẻ này của Tiêu Tinh, Nhạc Lăng đã sa sầm mặt xuống. Ánh mắt sắc nhọn ấy dường như đang muốn nói con không phải do mình sinh ra. Quả thực so với người phụ nữ cao 1m8, đi giày cao gót, mặc váy liền gợi cảm, kiểu tóc rất đẹp, năng động lại nho nhã như Nhạc Lăng, quả thực Tiêu Tinh trông giống như nha hoàn hầu hạ bên cạnh Từ Hy Thái Hậu.

Chỉ nhìn mặt, hai mẹ con trông giống hai chị em hơn.

Nhìn cả trang phục thì giống bà chủ và nha hoàn.

Điều này cũng khó trách, lúc Nhạc Lăng sinh Tiêu Tinh mới có hai mươi mấy tuổi, lại biết cách chăm sóc trang điểm nên bây giờ trông vẫn trẻ trung xinh đẹp. Tiêu Tinh thì chưa bao giờ quan tâm đến những nhãn hiệu thời trang và mỹ phẩm. Cô là một cô gái giản dị, chỉ quan tâm đến đồ ăn, phim hoạt hình, tiểu thuyết và phim ảnh. Cô ko biết ở đâu có biểu diễn thời trang nhưng lại biết rõ bộ phim hoạt hình nào mới được trình chiếu. Rửa mặt xong cô chỉ bôi kem dưỡng da Dabao SOD, đi ngủ mặc váy ngủ in hình Mashimaro, thích ăn lẩu tê cay, thích ăn thịt dê xiên bên đường, còn thích nắm tay các chị em dạo phố, vắt một đồng quần áo một trăm tệ mặc cả xuống còn ba mươi tệ về nhà mặc thay đổi, lúc nhàm chán thì đi dạo quanh những khu phố giảm giá, thỉnh thoảng lại vào thể giới game online xông pha, vắt dao làm nữ hiệp.

Mỗi lần nhìn thấy Tiêu Tinh mặc “trang phục leo núi” xuất hiện trước mặt mình, vẻ mặt của Nhạc Lăng đều rất kì dị. Trong ánh mắt kinh ngạc của những người bạn mang đậm vẻ nữ tính, Nhạc Lăng ngượng

ngừng chỉ tay vào người Tiêu Tinh và nói: " Đây... là... con gái... mình". Những người đứng cạnh thường cười và nói: " Con gái cậu giống cậu thật đấy, da đẹp, dáng người cũng đẹp". Cuối cùng khéo léo nói thêm một câu: "Nếu biết trang điểm thì sẽ càng xinh hơn".

Bố mẹ rất bận nên từ nhỏ Tiêu Tinh đã được đưa về quê cho ông nội nuôi. Vì thế mỗi lần mẹ phàn nàn cô không biết trang điểm, cô lại cười và nói: "Phong cách quê mùa của con là do từ nhỏ ở cùng ông nội quá lâu. Lúc ấy con mặc áo bông hình hoa, quần ngắn, ông nội khen con rất xinh".

Nghe con gái nói như vậy, sắc mặt của Nhạc Lăng bỗng trở nên u ám, nói một câu "tùy con" rồi quay người bước ra ngoài.

Tiêu Tinh nhìn cái cổ cứng đờ như cổ thiên nga của mẹ, trong lòng không khỏi cười thầm...

Mấy hôm trước, thiên kim nhà chú Trương lấy chồng, con gái bác Lưu cũng bị ép đi xem mặt, trong tiếng gào khóc kêu than của những nữ đồng bào vì không có bạn trai nên bị ép đi xem mặt, Tiêu Tinh đã vô cùng thông minh khi chọn đi học thạc sĩ ở nước ngoài.

Cô cố tình trang điểm giống 1 cô nữ sinh đơn thuần là vì muốn bố mẹ nghĩ rằng "con gái vẫn còn là học sinh, không cần phải vội", xua tan ý nghĩ "con gái lớn rồi, nên nghĩ đến chuyện hôn nhân đại sự". Nếu ngày nào cũng ăn mặc già dặn gợi cảm, bố mẹ sẽ tưởng cô là cô gái quá lứa lỡ thì đang cô đơn, nhanh chóng lên kế hoạch gả chồng cho cô mất.

Người ta nói hôn nhân là nắm mờ, Tiêu Tinh vẫn còn muốn sống tự do thêm vài năm nữa, ai muốn còn trẻ như vậy mà đã chui vào trong mờ.

Kế hoạch của Tiêu Tinh nghe có vẻ rất hay nhưng không ngờ lần này đi New York lại có một nắm mờ đang chờ cô, hơn nữa lại còn là nắm mờ cao cấp được đo theo đúng dáng người của cô.

Tục ngữ nói rất hay, nếu bạn yêu cô ấy, hãy đưa cô ấy đến New York, bởi vì đó là thiên đường. Nếu bạn hận cô ấy, hãy đưa cô ấy đến New York, bởi vì đó là địa ngục. Rất lâu sau đó, cuối cùng Tiêu Tinh mới hiểu, tình cảm của mẹ đối với mình đúng là vừa yêu vừa hận.

"Nam Nam, tao sắp đi du học rồi, bây giờ đang ở sân bay", sắp đến giờ qua hải quan, cuối cùng Tiêu Tinh không kìm nén được nữa, gọi điện thoại cho người chị em tốt Vệ Nam.

Vệ Nam ở đầu dây bên kia rõ ràng là vừa mới ngủ dậy, dường như vô cùng sững sờ, rất lâu sau đó mới nghẹn ngào nói được hai tiếng: "Tiêu Tinh...".

Tiêu Tinh thấy lòng chua xót, vờ như không có chuyện gì xảy ra, cười và nói: "Mày và Tiểu Quyên đừng đến tiễn tao, sau khi đến đó tao sẽ liên lạc với bọn mày...".

Sau khi tắt máy, Tiêu Tinh cúi đầu nhìn đồng hồ, vẫn còn nữa tiếng nữa máy bay mới cất cánh.

Vệ Nam và Kỳ Quyên là chị em tốt nhất của cô, bắt đầu từ khi học cấp hai đã dính với nhau như kẹo cao su, bây giờ một mình cô ra nước ngoài, hôm nay xa cách, không biết lúc nào mới có thể gặp lại.

Mỗi lần tốt nghiệp đều phải xa rất nhiều người bạn, lần này là hai người thân thiết nhất. Bề ngoài Tiêu Tinh giả bộ tươi cười, thực ra trong lòng rất buồn. Một mình ra nước ngoài, đến một nơi hoàn toàn xa lạ, cô đơn một mình, chỉ nghĩ thôi cũng thấy rất thảm thương. Có điều so với việc bị ép đi xem mặt, chút thảm thương này có là gì đâu...

Tiêu Tinh nắm chặt tay, thầm khích lệ bản thân.

Không ngờ Vệ Nam và Kỳ Quyên lại đến, thấy hai người thở hổn hển chạy về phía mình, Tiêu Tinh không giấu nổi niềm vui đứng bật dậy, nói đùa với họ: "Chẳng phải đã nói là đừng đến tiễn rồi hay sao? Hai chúng mày thật là nghĩa khí".

"Ở nước ngoài nhất định phải giữ gìn sức khỏe", Vệ Nam nắm chặt tay Tiêu Tinh, vừa thở hổn hển vừa nói, "không quen thì quay về nhé, tao có một bát cơm sẽ quyết không để mày thiếu một bát cháo, tao có đập nồi bán sắt vụn cũng sẽ nuôi sống mày".

Kỳ Quyên lườm Tiêu Tinh rồi nói: "Sau khi ra nước ngoài phải chăm sóc bản thân thật tốt, nghe rõ chưa? Không được thiếu một sợi tóc nào".

Tiêu Tinh xúc động ôm họ, khẽ vỗ vai hai người và nói: “Chúng mày cũng thế nhé, chú ý giữ gìn sức khỏe, có chuyện gì nhớ để lại lời nhắn cho tao, tuy thể xác tao ở nướ ngoài nhưng linh hồn thì mãi mãi ở cạnh chúng mày”.

Vệ Nam nắm một cái rất mạnh vào vai Tiêu Tinh rồi nói: “Linh hồn của tao sẽ mãi mãi theo sau mày”.

Kỳ Quyên lườm hai người, “Chúng mày sên quá đi mất”, nói rồi cô lại ghé sát vào tai Tiêu Tinh dặn dò, “Mày nhớ lấy, ra nước ngoài đừng có mà dính vào vận đào hoa, một khi phát hiện điều gì bất thường, mày hãy nói là mày bị đồng tính, có bạn gái trong nước rồi, chị mày sẽ ra mặt giúp mày”.

Thấy ánh mắt của mẹ đột nhiên hướng về phía mình, Tiêu Tinh vội vàng bỏ tay Kỳ Quyên ra, cười nói: “Được, tao nhớ rồi, đây là tuyệt chiêu của mày, chỉ cần xuất chiêu là đối thủ sẽ không còn một mảnh giáp”.

Kỳ Quyên gật đầu: “Nhớ là tốt, còn nữa cái chiêu lấy nhu khắc cương đối phó với mẹ mày, mày phải tiếp tục phát huy uy lực của nó. Lúc mày cười trông rất giống người, tao tin là với cái mặt dày của mày, xông pha ở bên ngoài hoàn toàn không thành vấn đề”.

“Ừ, tao sẽ cố gắng”, Tiêu Tinh tươi cười nắm tay Kỳ Quyên, “Chắc hai, ba năm nữa sẽ quay về, hai đứa mày đừng vội kết hôn, tao muốn làm phù dâu cho bọn mày”.

Kỳ Quyên vội nói: “Mày nói nhầm nhí gì thế, trước hai mươi tám tuổi tao kị nói đến hôn nhân. Mày và Vệ Nam, đứa nào kết hôn trước thì phạt đứa đấy làm nô lệ dọn nhà vệ sinh cho tao một tháng”.

Thế thì độc ác quá... Tiêu Tinh không kìm được lẩm bẩm.

Vệ Nam nói: “Được thôi, dọn vệ sinh thì dọn vệ sinh, chắc chắn tao không phải người đầu tiên”, nói rồi cô quay sang nhìn Tiêu Tinh.

Tiêu Tinh vội gật đầu: “Đương nhiên, cứ quyết định thế nhé!”.

Thấy sắp đến giờ cất cánh mà ba đứa con gái vẫn ôm nhau chí chóe không ngừng, Nhạc Lăng không kìm được thúc giục: “Tiêu Tinh, phải đi rồi”.

Tiêu Tinh đành lưu luyến tạm biệt Vệ Nam và Kỳ Quyên, kéo hành lí đến trước mặt bố mẹ.

Nhạc Lăng nhìn cô, lạnh lùng nói: “Sau khi đến đó, chị họ của con sẽ ra đón con, tạm thời con sống ở nhà chị, biết chưa?”.

Tiêu Tinh gật đầu: “Vâng ạ”.

“Hạn chế đồ ăn sẵn”.

“...Vâng”.

“Đừng có ngủ nướng”.

“...Vâng”.

Nhạc Lăng cúi đầu nhìn đồng hồ, “Sắp đến giờ rồi, đi thôi”.

Phát thanh viên nhắc nhở hành khách lên máy bay, Tiêu Tinh lưu luyến ngoảnh đầu lại, “Bố, mẹ, còn gì cần dặn dò nữa không ạ?”.

Nhạc Lăng khó chịu xua tay, “Lê mê cái gì nữa, mau đi đi”.

Tiêu Đức Chính mỉm cười rất dịu dàng, chạy lại ôm con gái, “Đi đường cẩn thận, đến nhà chị họ thì gọi điện cho bố mẹ”.

“Vâng, tạm biệt bố mẹ”, Tiêu Tinh gật đầu với bố mẹ rồi vẫy tay với hai người chị em đứng cách đó không xa, quay người đi vào cửa kiểm tra an ninh.

Cuối cùng cũng thuận lợi lên máy bay, Tiêu Tinh tìm ghế rồi ngồi xuống, cất hành lí, thắt dây an toàn, tâm trạng có chút bất an chờ máy bay cất cánh. Đối với một cô sơn nữ lần đầu tiên đi máy bay như cô, hành trình vượt đại dương lần này ẩn chứa rất nhiều điều mới lạ. Chiếc mp3 bên tai vang lên giọng thánh thót

của nữ ca sĩ: “Chờ một ngày nắng, chúng ta sẽ gặp lại nhau, anh đã nói chỉ cần gió thổi là em sẽ nghe thấy. Mỉm cười nói tạm biệt, nhất định sẽ gặp lại, trái tim thư thả sẽ thấy được mãi mãi”.

Tiêu Tinh tắt mp3, nhìn bầu trời trong xanh ảm áp bên ngoài cửa sổ, hít một hơi thật sâu.

New York, ta đến đây!

...

Tiêu Tinh ngủ mê mết trên máy bay, những giấc mơ kì lạ liên tiếp kéo đến, có lẽ do gần đây đọc quá nhiều tiểu thuyết, tinh thần có chút hỗn loạn, ngay cả những chủng tộc chưa bao giờ được cô để ý đến như người ngoài hành tinh, ma cà rồng cũng xoay vòng vòng trong giấc mơ của cô, còn cười nói với cô. Cuối cùng một con ma cà rồng với khuôn mặt trắng nhợt ghé sát vào tai cô và nói: “You are so sweet”, sau đó cắn vào cổ cô, “Your blood is so sweet”.

Tiêu Tinh toát mồ hôi, giật mình tỉnh dậy, lúc nào cũng có hơi lạnh lan đến cổ một cách kì lạ, không kìm được đưa tay lên sờ. Cô thật sự rất phục tài nằm mơ của mình, tình tiết quanh co lắt léo, đoạn kết xúc động tâm can, ngay cả ma cà rồng cũng nói tiếng Anh.

Cô quay đầu nhìn ra cửa sổ, bên ngoài cửa sổ vẫn là tầng mây mênh mông vô tận, những đám mây đủ mọi hình dáng trải dài dưới chân, giống như tấm thảm bông mềm mại. Không biết máy bay đã bay bao lâu, Tiêu Tinh có cảm giác cứ bay như thế này đừng nói là bay khỏi châu Á đến với thế giới mà sắp bay ra khỏi trái đất ra vũ trụ rồi.

Cô đang cảm thấy tê nhạt thì đột nhiên trong máy bay vang lên thông báo sắp hạ cánh. Lúc ấy Tiêu Tinh mới ngớ ngàng cúi đầu nhìn đồng hồ, không ngờ cô đã ngủ một mạch đến tận New York.

Máy bay chuẩn bị hạ cánh, những tầng mây dưới chân càng ngày càng mỏng dần, Tiêu Tinh bắt đầu chỉnh lại chiếc túi đeo bên mình. Không hiểu sao trên cổ lại xuất hiện cảm giác lạnh lạnh kì lạ giống như lúc mới tỉnh dậy. Cô không kìm được ngoảnh đầu sang, lúc ấy mới phát hiện nguồn hơi lạnh ấy – Người đàn ông trẻ tuổi ngồi ở ghế bên cạnh.

Người đó mặc chiếc áo sơ mi màu xám, để mở hai cúc, lộ ra nước da rám nắng khỏe khoắn. Chiếc kính râm che hơn một nửa khuôn mặt, không nhìn rõ nét mặt, chỉ là bờ môi mím chặt toát ra vẻ lạnh lùng.

Ô, trên máy bay còn đeo kính râm, dáng vẻ này, chắc không phải là ngôi sao nào đó xuất ngoại sợ bị chụp ảnh chứ?

Nghĩ đến đây, dòng máu trong người Tiêu Tinh lại sục sôi, lát nữa cùng nhau đi ra sân bay, có phải sẽ nhìn thấy một đám loli tay gơ biển, tay cầm băng rôn, lớn tiếng hét “XX em yêu anh”, vì chữ kí của anh ta mà chen lấn đến võ đầu chảy máu? Thú thực cảnh tượng hoành tráng này cô vẫn chưa thấy bao giờ.

Người ta thường nói nhất cử cử, nhì tốc độ, nếu đã trùng hợp như vậy, chi bằng hãy ra tay trước, xin chữ kí kiếm chút tiền gì đó coi là thu hoạch bất ngờ.

Tiêu Tinh đang định lấy cuốn sổ xin người ta chữ kí thì nghe thấy giọng của anh ta: “Cô ngủ mười mấy tiếng, lại còn nói mê rất nhiều câu kì lạ, lúc thì nói cửi âm chân kinh đã luyện đến tầng thứ chín rồi, lúc thì nói máu của tôi không ngọt”.

Anh ta nhếch mép cười khẩy, giống như chế nhạo, nhưng cũng giống như bông đùa, dù sao anh ta nói như thể có ý đồ gì Tiêu Tinh không thể hiểu được.

Có điều gì đó bất thường, không nói đến chuyện chữ kí nữa.

Từ trước tới nay Tiêu Tinh luôn là người “gió chiều nao che chiều nấy”, ngay cả nữ hoàng băng giá như mẹ cũng có thể dễ dàng đối phó trong suốt bao nhiêu năm, gặp tình huống này dĩ nhiên là dùng phép “lấy nhu khắc cương” quen thuộc rồi. Cô làm ra vẻ vô cùng thành khẩn, nhìn anh ra với ánh mắt áy náy, giọng nói cũng rất nghiêm túc, “Xin lỗi, làm ảnh hưởng đến sự nghỉ ngơi của anh, từ nhỏ tôi đã có thói quen nói mê, ha ha, thật ngại quá, có lúc tôi còn mộng du cơ. Hôm nay không mộng du, có thể là đang ở trên máy bay, bị dây an toàn thắt chặt quá”.

Cô thấy khóe miệng anh ta run run, sa sầm mặt xuống, không nói gì.

Tiêu Tinh tươi cười nói tiếp, “Theo tôi được biết, rất nhiều người nói mê lúc ngủ. Thế này nhé, lần sau khi nào ra khỏi cửa tôi sẽ đeo khẩu trang, chỉ bằng anh... cũng đeo tai nghe?”.

Anh ta liếc nhìn cô, lẳng lặng quay đầu đi.

...

Máy bay nhanh chóng hạ cánh. Người đang ông ngồi cạnh cầm chiếc laptop rồi đi ngay, dường như không muốn ở cùng Tiêu Tinh thêm một giây nào nữa.

Tiêu Tinh cũng chẳng bận tâm, tiếp tục chậm rãi chỉnh lại chiếc túi xách tay. Ai cần biết anh ta là thần thánh phương nào, dù sao cũng chỉ là người xa lạ gặp trên máy bay. Ai sợ ai chứ? Hơn nữa, mỗi công dân đều có tự do “nói mê”. Tuy những lời nói mê của cô có kỳ lạ một chút, bao gồm nhiều nội dung như võ hiệp trung quốc, truyện kỳ ảo phương Tây, truyện kinh dị nhưng điều đó cũng chứng minh cô hiểu biết sâu rộng, tư duy nhanh nhạy.

Ặc... Xung quanh có rất nhiều người đang nhìn cô.

Tiêu Tinh nhanh chóng kéo hành lý, chuẩn xuống máy bay.

Một giấc ngủ dài khiến tinh thần hoảng hốt, lúc ngủ là buổi chiều, lúc tỉnh dậy vẫn là buổi chiều, cô chưa quen chênh lệch múi giờ, lúc đi ra sân bay thấy có chút chóng mặt. Tiêu Tinh một tay kéo vali ngoại cỡ, chậm chậm lê bước về phía trước. Hai con mắt không ngừng nghỉ chút nào, căng thẳng liếc nhìn xung quanh, mong chờ nhìn thấy tấm biển có viết hai chữ “Tiêu Tinh”.

Theo Tiêu Tinh được biết, hôm nay có hai người đến đón cô. Một người là Vu Giai, người chị họ thần bí trong truyền thuyết. Còn có một người là Thẩm Quân Tắc, trước đó cô chưa từng nghe nói đến anh ta, hình như là nhà họ Thẩm có quan hệ làm ăn với bố nên mới nhờ anh ta đến đón cô.

Dĩ nhiên ai đến đón cô cũng không bận tâm, cô chỉ muốn nhanh chóng nhìn thấy người đến đón mình để nhét chiếc vali ngoại cỡ trong tay cho người đó...

Tiêu Tinh liếc nhìn một lượt từ trái sang phải nhưng không nhìn thấy bất kỳ tấm biển nào có viết hai chữ “Tiêu Tinh”. Không cam tâm. cô lại liếc một lượt từ phải sang trái, cuối cùng buồn rầu cúi đầu.

Ắt rõ ràng, người đến đón cô không đến sân bay đúng giờ.

Cô đang bức xúc thì đột nhiên điện thoại đổ chuông. Vừa nhấc máy, bên tai vang lên giọng nói lạnh lạnh của một cô gái:

“Em yêu, em đến chưa? Đến chưa?”

Tiêu Tinh sững người, đang định hỏi “Ai là em yêu của cô” thì nghe thấy người phụ nữ kia cười rất sáng khoái: “Chị là chị họ của em, Vu Giai”.

Chị họ trong truyền thuyết? Tiêu Tinh vội vàng tươi cười, vờ tỏ ra vẻ ngoan ngoãn, lễ phép vười nói: “Em chào chị, em vừa xuống máy bay”. Liếc nhìn xung quanh, không phát hiện ra người phụ nữ nào khí thế với giọng nói trầm bổng réo rắt như thế, mơ hồ hỏi: “Chị. chị đang ở đâu?”.

“À, ngại quá, hôm nay chị có chút chuyện không đến sân bay được, chị bảo Quân Tắc đến đón em rồi. Cậu ta đến chưa?”

“Quân Tắc? Em không quen...”.

Không sao, em không quen cậu ta nhưng cậu ta biết em. Cậu ta đã xem ảnh của em, sẽ chủ động đến tìm em. Em ngoan ngoãn đứng chờ ở cửa là được rồi. Cậu ta vẫn chưa đến, có thể là đang trên đường đi”.

Tiêu Tinh sững người, Thẩm Quân Tắc biết cô? Sao có thể thế được?

Bình thường cô rất ít khi chụp ảnh, càng ít khi post ảnh lên mạng, bức ảnh mà Thẩm Quân Tắc nhìn thấy... không phải là những tấm ảnh cô đã post trên trang web của trường chứ? Oh no, tấm ảnh đó là tấm ảnh của Xuân Ca[*]. Lúc đầu mấy chị em cùng lập trang web của trường đã post ảnh của Xuân ca! Ngày ngày bán Xuân Ca, đảm bảo thi sẽ qua, đây là danh ngôn của thời sinh viên.

[*]Hoá thân của Lý Vũ Xuân, ca sĩ nhạc Pop nổi tiếng Trung Quốc, từng giành ngôi quán quân trong cuộc thi tiếng hát Super Girls năm 2005 (ND) Nghe nói nhà họ Thẩm sống ở nước ngoài nhiều năm, ngộ nhờ Thẩm Quân Tắc không hiểu rõ “phong tục” trong nước, không biết “Xuân Ca” nổi tiếng, nhầm tưởng bức ảnh ấy là Tiêu Tinh, không nhìn thấy cô ở sân bay thì thật là thê thảm.

Tiêu Tinh nghĩ một lúc, thấy rằng việc “tìm người qua ảnh” rất không đảm bảo, vội nói: “Chị, chị cho em số điện thoại của anh ta, em hẹn anh ta địa điểm gặp mặt, như thế sẽ chắc chắn hơn. Tấm ảnh của em... chụp từ lâu rồi, sợ anh ta không nhận ra”.

“Được, chị cho em số điện thoại của cậu ta, em có chuyện gì thì gọi điện thoại tìm cậu ta. Vu Giai rất dứt khoát, đọc số điện thoại xong lại nói tiếp, “Thế nhé, không nói chuyện với en nữa, chị phải vào phòng để chờ sinh con”.

Tiêu Tinh sưng người, “... Phòng... sinh?”. Không nhầm chứ? Là phòng sinh em bé?

Vu Giai cười nói: “Vốn dĩ thời gian dự kiến sinh là tuần sau nhưng đột nhiên hôm nay bụng đau dữ dội, có thể là sinh sớm”.

Nếu trong miệng Tiêu Tinh có nước thì chắc chắn sẽ phun ra ba mét, nhưng không có nước, đành phải mím chặt môi, giọng nói dặng chất: “Không... không sao. Chị... sinh con quan trọng hơn”.

Ừ, có chuyện gì cần giúp đỡ thì em tìm Quân Tắc nhé. Mấy hôm nay chị ở trong bệnh viện, không có thời gian ở cạnh em, đợi chị ra viện rồi sẽ bế con đi thăm em. Bye bye, honey”

Bị câu nói honey rất sến kích thích đến nỗi sống lưng run lên, Tiêu Tinh vội vàng nuốt nước bọt, “Bye bye...”.

Sau khi cúp máy, Tiêu Tinh mới gườm gườm nhìn lên trời rồi thở dài.

Đùa cái gì cơ chứ, sớm không sinh, muộn không sinh, cô vừa xuống máy bay thì chị họ chạy vào phòng sinh, cứ như cô đã trở thành bà đỡ ấy.

Hơn nữa bố mẹ cũng không nói với cô Vu Giai là một bà bầu phóng khoáng, khiến cô không hề có một chút chuẩn bị nào về mặt tâm lý.

Lẽ nào sau này phải sống với bà mẹ phóng khoáng này và đứa trẻ mới chào đời sao? Trời ơi. Đứa trẻ cứ khóc suốt ngày là đáng sợ nhất, thêm vào đó là bà chị họ nói chuyện nhiều như đọc thơ cùng với ông anh rể người Pháp không biết nói tiếng Trung cũng không biết nói tiếng Anh... Tiêu Tinh cảm thấy mình sắp bắt đầu một cuộc đời bi thảm và đầy bi kịch.

Điều khiến Tiêu Tinh bức mình hơn là không biết có phải Vu Giai cho nhầm số điện thoại hay không mà không thể nào liên lạc được với Thẩm Quân Tắc.

Thấy trời sắp tối, những hành khách bên cạnh lần lượt ra khỏi sân bay với vẻ mặt rạng rỡ, Tiêu Tinh không kìm được muốn phát điên lên. Cô cầm điện thoại, gọi cuộc điện thoại thứ mười cho Thẩm Quân Tắc.

Nghe tiếng tút tút vang lên không ngừng bên tai, cuối cùng Tiêu Tinh không kìm được khẽ gào lên:

“Thẩm Quân Tắc, tốt nhất là anh mau chóng xuất hiện trước mặt tôi! Nếu không tôi nguyện rửa anh ngày nào ra khỏi cửa cũng bị ướt như chuột lột!”.

Lời nguyện của Tiêu Tinh nhanh chóng hiển linh, gần như là vừa đặt điện thoại xuống thì trời đổ mưa. Còn mưa rào bất ngờ ập tới khiến toàn thân Tiêu Tinh ướt đẫm.

Tiêu Tinh nhìn trời, không còn gì để nói, làm cái gì thế, cô vừa mới nguyện rửa người khác, sao lại nhanh chóng hiển linh với cô, làm chuyện xấu cũng linh nghiệm quá đấy.

Tiêu Tinh thê thảm kéo một đồng hành lý đi tránh mưa, vừa rút khăn giấy lau nước mưa trên mặt, vừa phàn nàn, “Cho dù có nhìn nhầm ảnh thì một người tóc đen da vàng như tôi vẫn rất dễ nhận ra chứ? Sao cái tên xấu xa họ Thẩm kia vẫn chưa xuất hiện, rốt cuộc hấn chết ở đâu rồi...”.

Có lẽ Tiêu Tinh bức xúc nên không chú ý âm lượng, đột nhiên bên cạnh có một ánh mắt bắn về phía cô.

Cảm giác hơi lạnh thoáng qua cổ...

Tiêu Tinh ngoảnh đầu, nhìn thấy một người đàn ông đứng cách đó không xa, nhìn cô với ánh mắt phức tạp. Người đó đi đôi giày da bóng lộn, mặc một bộ plet lịch sự, bên trong là chiếc áo sơ mi màu xám, tay xách laptop, dáng vẻ của một bậc anh tài điển hình trong giới doanh nghiệp. Mái tóc của anh ta đen như mực, đôi mắt sâu, sống mũi rất cao, những đường nét trên khuôn mặt đều rất anh tuấn, là một mỹ nam phương Đông rất có khí chất.

Anh ta lặng lẽ đứng dưới mái hiên, lạnh lùng nhìn cơn mưa bên ngoài, bờ môi mím chặt, đôi lông mày khẽ nhíu lại, chỉ cần như vậy đã dễ dàng tạo ra được cá tính, phong cách, nhân tiện tập hợp hơi lạnh xung quanh, giống như một bức tượng băng hoàn mỹ.

Điều đáng buồn là anh ta hình như hiểu lời nguyên rủa mà Tiêu Tinh đã nói, vì thế mới nhìn cô bằng ánh mắt như nhìn “đười ươi”, hình như hai câu nói mà cô nguyên rủa Thẩm Quân Tắc không lọt tai chút nào.

Ngọn lửa tức giận trong lòng Tiêu Tinh đang trào dâng dữ dội nhưng cũng không tiện nổi nóng với người xa lạ không liên quan, hống hồ người xa lạ này lại rất đẹp trai. Thế nên cô ngoảnh đầu, nở nụ cười rạng rỡ với anh ta để bày tỏ sự “thân thiện”.

Anh ta nhìn cô, gương gạo quay đầu đi.

Thật kì lạ, Tiêu Tinh có cảm giác động tác lảng lảng quay đầu đi của anh ta rất quen...

Gọi điện thoại cho Thẩm Quân Tắc mười mấy lần mà không được, lại không dám gọi cho chị họ, sợ ảnh hưởng đến việc sinh con của chị, Tiêu Tinh đành phải bực tức đứng chờ ở sân bay. Thấy cơn mưa càng lúc càng to mà “sinh vật” có tên là Thẩm Quân Tắc kia vẫn không có dấu hiệu xuất hiện, điện thoại cũng không có người nghe...

Thôi, xem ra chắc chắn tên xấu xa kia đã quên chuyện đi đón người rồi, chi bằng trực tiếp bắt xe đến nhà hắn. May mà tối hôm trước, lúc thu dọn hành lý, bố đã nhét cho cô một cuốn sổ nhỏ, trên đó có ghi một đồng địa chỉ, trong đó có địa chỉ nhà chị họ và nhà họ Thẩm.

Tiêu Tinh quyết định như vậy, cô kéo hành lý nặng trĩu lao ra giữa trời mưa, gọi một chiếc taxi đến nhà họ Thẩm.

Bốn mươi phút sau, taxi dừng lại trước cửa một khu vườn lớn. Cánh cửa đóng chặt, nhìn xuyên qua khe hở có thể thấy một tòa nhà ba tầng, đặc biệt giống những ngôi nhà theo phong cách tiểu tư sản ở Thượng Hải thời kỳ đầu giải phóng, nếu có thêm một chiếc xe hơi màu đen trước cửa thì hoàn toàn có thể trở thành hiện trường quay phim của nữ sĩ Quỳnh Dao.

Phong cách của ông Thẩm quả là độc đáo.

Tiêu Tinh đi lên trước nhấn chuông, tiếng chuông thánh thót vang lên một hồi mà không có ai ra mở cửa.

Không phải chứ? Chị họ sinh con không có ở nhà, cho dù Thẩm Quân Tắc cũng có việc bận không ở nhà, nhưng chẳng phải nhà họ Thẩm có nhiều người lắm sao? Ông Thẩm, bác trai bác gái, cô chú, anh em, lẽ nào tất cả bọn họ đều không có nhà, bay hơi hết cả?

Nếu không phải nước mưa lạnh buốt bắn xối xả lên người, Tiêu Tinh thậm chí có ảo giác mình đang nằm mơ.

Quá đủ rồi, sao có thể xui xẻo đến mức này cơ chứ.

Dĩ nhiên, kẻ cầm đầu gây tội ác khiến Tiêu Tinh ra nông nổi này chính là cái tên Thẩm Quân Tắc kia. Từ đầu đến cuối, Tiêu Tinh luôn ghi nhớ điểm này trong lòng một cách sâu sắc. Chỉ trong thời gian nửa ngày ngắn ngủi, ba chữ “Thẩm Quân Tắc” đã khiến cô khắc cốt ghi tâm.

Cái gã Thẩm Quân Tắc xấu xa, đã nói là đến sân bay đón cô nhưng không giữ chữ tín, một người đàn ông ngay cả chút thành thực giữ chữ tín này cũng không làm được thì cần phải dạy dỗ lại.

Nếu là cô, nếu có bạn bè thân thích đến bảo cô đi đón, cô sẽ tuyệt đối tích cực và nhiệt tình, đến sân bay chờ trước nửa tiếng. Thẩm Quân Tắc không đến muộn mà là không thèm xuất hiện, đúng là đồ không ra gì. Mức độ khinh bỉ của Tiêu Tinh đối với người này đã lên đến mức cao nhất.

Nhà họ Thẩm ở cuối đường, trời tối đen, đèn đường bật sáng, xung quanh không có một bóng người, Tiêu Tinh co ro trong góc, lạnh đến nỗi toàn thân run lên cầm cập, càng nghĩ càng thấy tức. Dù sao thì xung quanh cũng không có ai, tâm trạng không vui cần được giải tỏa, Tiêu Tinh xoa tay, quyết định lớn tiếng chửi rửa.

“Thẩm Quân Tắc, được lắm, anh dám cho tôi leo cây! Tôi nguyên rửa anh mỗi lần đi tàu điện ngầm đều thấy tàu điện ngầm phóng đi trước mặt mình! Mỗi lần đi ăn ở nhà hàng đều bị tiêu chảy! Mỗi lần lái xe chưa đi được mười mét thì thùng lốp! Đúng rồi, sau này sẽ phải lấy người phụ nữ mà mình ghét nhất, suốt đời làm nô lệ!”.

Đột nhiên một tia sáng chói mắt chiếu thẳng tới, Tiêu Tinh vội vàng lấy tay che mắt.

Chiếc xe màu đen đột ngột phanh kít một tiếng bên cạnh cô. Tiêu Tinh có một chút sợ hãi, tưởng rằng gặp bọn cướp của trong truyền thuyết, đang chuẩn bị co cẳng chạy thì thấy cửa xe mở ra, một người đàn ông cao to bình thản bước xuống xe.

Người đó đi thẳng đến trước mặt Tiêu Tinh, chặn đường đi của cô, nhân tiện che ô cho cô.

Tiêu Tinh có chút ngỡ ngàng.

Không phải cướp của à? Cái cách anh ta đỗ xe cũng quá “uy vũ” rồi đấy?

Tiêu Tinh sững người nhìn người đàn ông cao hơn mình một cái đầu đang đứng trước mắt, dưới ánh đèn mờ nhạt có thể lờ mờ nhìn thấy khuôn mặt của anh ta. Bờ môi mím chặt vẫn toát ra vẻ lạnh lùng, ngay cả vẻ cau mày cũng vô cùng quen thuộc.

Chẳng phải anh ta chính là người đàn ông cô đã gặp ở sân bay lúc này sao?

Tiêu Tinh đang hoài nghi thì nghe thấy anh ta thấp giọng nói: “Sao lại là cô?”.

Tiêu Tinh mỉm cười ngượng ngùng, đưa tay ra vuốt tóc, không trả lời. Mỗi lần lớn tiếng chửi rửa người khác đều gặp anh ta. Đây cũng có thể coi là nghiệt duyên. Cô còn muốn nói “sao lại là anh” nhưng lời thoại bị cướp, đành phải im lặng.

Thấy Tiêu Tinh không nói gì, anh ta cũng im lặng. 1 lúc sau, ánh mắt anh ta lướt qua tấm thân ướt đẫm của Tiêu Tinh, lạnh lùng hỏi: “Cô làm gì ở đây?”.

Thực ra giọng nói của anh ta rất hay, trầm lắng nồng hậu, có điều ngữ khí lạnh lùng khiến người ta nghe mà thấy ghét. Cho dù thế nào, gặp được đồng bào ở nơi đất khách quê người, nghe thấy tiếng Trung, cảm giác vẫn rất thân thiết.

Tiêu Tinh ngẩng đầu, mỉm cười và nói: “Tôi đang đợi người, có 1 người tên là Thẩm Quân Tắc đã nói là đến sân bay đón tôi nhưng đợi đến bây giờ vẫn không thấy bóng dáng đâu, điện thoại cũng không gọi được, không biết có chuyện gì”.

“Cô nói... Thẩm Quân Tắc?” Anh ta hỏi, giọng điệu có chút kỳ lạ.

“Đúng vậy”, Tiêu Tinh gật đầu, “cũng không biết chết ở đâu rồi. Tôi thật chưa bao giờ gặp loại người nào như anh ta, đi đón người cũng quên được. Anh nói xem, còn có cái gì là anh ta không thể quên.”

Người đàn ông đó nhìn Tiêu Tinh, im lặng không nói gì.

...

Khó khăn lắm mới gặp đồng bào có thể hiểu được tiếng trung, Tiêu Tinh không kìm được trút tất cả mọi nỗi ấm ức mà mình đã phải nén nhịn suốt một tiếng đồng hồ, cô khẽ lắm bẩm: “Cái tên họ Thẩm ấy dám cho tôi leo cây, lại còn bắt tôi đứng chờ dưới trời mưa suốt một tiếng đồng hồ. Nếu gặp anh ta, nhất định tôi sẽ thăm hỏi lục phủ ngũ tạng của anh ta, để cho anh ta biết kết cục của việc cho người khác leo cây!”.

Cứ nhắc đến tên này Tiêu Tinh lại muốn nghiêng răng nghiêng lợi, hận một nỗi không thể dấm bẹt mặt hân.

Một mình cô đơn độc chạy ra ngoài, không ai quen biết, cái tên Thẩm Quân Tắc ấy nếu không muốn đến đón thì đừng có hứa trước để cho người ta chuẩn bị tâm lý, đặt khách sạn gì gì đó. Đã hứa là đến đón, kết

quả lại chơi trò mất tích, để người ta ở sân bay đứng chờ như một con ngốc. Đúng là đồ không ra gì, nhân phẩm thối nát đến cực điểm.

Chửi Thảm Quân Tắc xong, Tiêu Tinh mới mỉm cười và nói với người đàn ông trước mặt: “Tôi không đợi được anh ta nên chạy đến nhà tìm anh ta, không ngờ nhà họ Thảm lại không có một người nào”.

Đột nhiên đối phương nói: “Nhà họ Thảm chuyển nhà rồi”.

Tiêu Tinh ngạc nhiên nhìn anh ta, “Cái gì? Chuyển... chuyển nhà?”.

“Ừ, vừa chuyển đi mấy hôm trước”, người đàn ông trước mặt bình tĩnh nói.

Tiêu Tinh buồn rầu chùng vai xuống, “VẬY Ờ...” đúng là xui xẻo. Có điều nếu anh ta đã biết nhà họ Thảm chuyển nhà, vậy thì chắc chắn là anh ta quen người nhà họ Thảm? Hai mắt Tiêu Tinh lóe sáng, vội vàng ngắt đầu hỏi, “Đúng rồi, anh quen Thảm Quân Tắc chứ?”.

Anh ta nghĩ một lát, thấp giọng nói: “Cậu ấy là bạn tôi”.

Chả trách khi thấy mình chửi rửa Thảm Quân Tắc, vẻ mặt của anh ta kỳ lạ đến vậy...

Dù sao thì Tiêu Tinh mặt dày, cũng không phải lần đầu tiên làm trò cười trước mặt anh ta, cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, cười và hỏi: “Anh quen anh ta, vậy anh có biết nhà anh ta chuyển đi đâu không?”.

“Chuyện này... tôi không rõ lắm”.

“Ồ”, Tiêu Tinh có chút lúng túng gãi đầu, không biết nên nói gì nữa.

Hai người đều im lặng. Một lúc sau, người đàn ông chợt nhớ ra điều gì, đột nhiên mở miệng nói: “Cô không có chỗ đi, đứng chờ ở đây cũng không phải cách hay, trời sắp tối rồi, chi bằng đi tìm một khách sạn nào đó trước đã”.

Tiêu Tinh cũng thấy trước mắt ở khách sạn là cách duy nhất. Có điều cô chỉ có một mình, không quen biết ai, nếu người đàn ông này đã mở miệng giúp đỡ, chi bằng nhân tiện nắm lấy cái phao cứu sinh này, để anh ta giúp thì giúp cho chót. Nguồn tài nguyên đặt trước mặt, cần phải biết cách nắm lấy và lợi dụng.

Nghĩ đến đây, Tiêu Tinh vội nở nụ cười, lễ phép nói: “Tôi không quen chỗ này lắm, ở đây có khách sạn nào tốt? Giá cả không quá đắt, sạch sẽ một chút, tốt nhất là gần khu phố người Hoa, anh có thể gợi ý giúp tôi được không? Cảm ơn anh”. Nói rồi cô còn nở nụ cười ngọt ngào.

Người đàn ông run run khoe miệng, dường như không quen lắm với sự khác biệt hình tượng quá lớn của Tiêu Tinh.

Sau một hồi im lặng anh ta mới nói: “Tôi đưa cô đi”.

Vốn dĩ chỉ muốn nhờ anh ta giới thiệu khách sạn nào tốt 1 chút rồi tự bắt xe đi, không tham vọng anh ta sẽ đưa đi. Không ngờ anh ta lại nói “tôi đưa cô đi” khiến Tiêu Tinh không biết phản ứng thế nào, để tận khi anh ta giơ tay ra đỡ hành lý, cô mới giật mình bừng tỉnh, “Vậy thì cảm ơn anh quá, thật sự cảm ơn anh”.

“Không có gì”.

Trước sự cảm động rơi nước mắt của Tiêu Tinh, giọng nói của anh ta vô cùng bình tĩnh. Nói rồi anh ta đưa ô cho Tiêu Tinh, đỡ hành lý trên tay cô, quay người đặt vào trong xe.

Cán ô vẫn còn lưu lại hơi ấm của anh ta khiến trong lòng Tiêu Tinh bỗng thấy vô cùng ấm áp.

Chả trách mà có một bài hát đã nói “Đồng hương gặp đồng hương, hai hàng lệ tuôn rơi”. Cảm giác gặp được đồng bào ở nơi đất khách quê người quả thực rất xúc động. Lúc khó khăn nhất được đồng bào giơ tay giúp đỡ, trong lòng Tiêu Tinh thực sự rất cảm động. Tuy ấn tượng đầu tiên về người đàn ông này không được tốt cho lắm, thờ ơ lạnh lùng cứ như người khác mắc nợ anh ta vậy. Có điều bây giờ nhìn lại, anh ta cũng là người ngoài mặt thì lạnh lùng nhưng trái tim thì ấm áp. Tính cách kì quái giống hệt người mẹ nữ hoàng băng giá ở nhà.

Thấy người anh ta ướt đầm nước mưa mà vẫn không hề bận tâm, đặt vali xong lại đỡ chiếc túi da trên tay mình, còn chủ động mở cửa xe ỳnh, Tiêu Tinh không kìm được thẳm gờ ngón tay cái trong lòng: Người này nhìn có vẻ lạnh lùng, thực ra là một người rất có phong độ.

Tiêu Tinh ngồi ở ghế lái phụ, nhìn người đàn ông bên cạnh cúi đầu thắt dây an toàn, không kìm được cảm kích nói: “Thật sự rất cảm ơn anh. Cảm ơn anh đã giúp tôi”.

“Đừng khách sáo”, lời nói của anh ta rất ngắn gọn súc tích.

“Đúng rồi, có thể biết tên anh được không?”. Một người ở nước ngoài có thêm một người bạn cũng tốt, Tiêu Tinh cười nói, “Tôi là Tiêu Tinh, tốt nghiệp trường đại học ngoại thương, sang bên này học thạc sĩ, còn anh?”.

“Jesen”.

Thật là ngắn gọn súc tích... còn không nói tên tiếng Trung. Có lẽ những người sống ở nước ngoài quen dùng tên tiếng Anh.

Tiêu Tinh gật đầu, tỏ ra rất thấu hiểu, “Chào anh, Jesen, tên tiếng Anh của tôi là Sunny. Tôi không có nhiều bạn bè ở đây, rất vui được làm quen với anh”. Nói rồi cô mỉm cười gờ tay ra, bày tỏ sự thân thiện.

Đột nhiên ghế sau vang lên tiếng chuông điện thoại, Jesen không bắt tay Tiêu Tinh, ra hiệu tỏ ý xin lỗi rồi lấy điện thoại trong chiếc áo khoác ở ghế sau, nhấn nút nghe, thấp giọng nói: “Ừ, anh đến rồi, về muộn một chút, không cần chờ anh về ăn cơm”.

Không biết bên kia đang nói gì, cần nẳm một hồi lâu, Jesen có chút khó chịu, cau mày nói: “Được rồi, về nhà nói với em sau”. Nói rồi liền cúp máy.

Tiêu Tinh nhìn anh ta, lo lắng hỏi: “Anh có chuyện gì sao?”.

“Không có gì”. Jesen cúp máy nhưng lại cúi đầu nhìn màn hình điện thoại.

Nhật ký cuộc gọi có mười mấy cuộc gọi nhỡ, đều là cùng một số điện thoại lạ, cuối cùng còn có một tin nhắn mới được gửi đến cách đây không lâu, cũng là số điện thoại ấy.

Ngón cái vừa nhấn nút, một hàng chữ nhảy ra trước mắt:

“Thẳm Quân Tắc, tôi là Tiêu Tinh bị anh cho leo cây! Anh đã nhận lời Vu Giai đến đón tôi nhưng lại không hề coi đó là chuyện của mình, hại tôi chờ anh một tiếng ở sân bay! Loại người không giữ chữ tín như anh, trước mỗi bữa ăn tôi nhất định sẽ nguyện rửa anh bị tiêu chảy một trăm lần! Thượng Đế phù hộ cho anh đừng có để tôi gặp anh, nếu không tôi không đảm bảo mình sẽ có những hành động bạo lực, xâm phạm đến an toàn thân thể của anh như thế nào đâu! Không nói tạm biệt!”.

Jesen tắt tin nhắn, ngoảnh đầu sang nhìn Tiêu Tinh với ánh mắt đầy ẩn ý.

Tiêu Tinh bị nhìn đến mơ hồ, cô mỉm cười, khẽ hỏi: “Sao thế?”.

“Trước mỗi bữa ăn tôi nhất định sẽ nguyện rửa anh bị tiêu chảy một trăm lần!”. Lời nguyện rửa này thật độc ác, mấy ngày hôm nay bụng dạ khó chịu, đang không ăn được...

Đọc lại tin nhắn đầy bạo lực ấy một lần nữa, Thẳm Quân Tắc khẽ nhếch mép và nói: “Không có gì”.

Sau đó anh lẳng lặng quay đầu đi trước ánh mắt cảm kích của Tiêu Tinh rồi khởi động xe.

2. Q.1 - Chương 2: Anh Chàng Giả Tạo

Thẳm Quân Tắc đưa Tiêu Tinh đến gần khu phố người Hoa. Tiêu Tinh thấy nhàm chán nên mở cửa xe nhìn ra ngoài, không biết vì sao, đột nhiên cô bật cười

Thẳm Quân Tắc cau mày:” Cô cười cái gì thế?”

Tiêu Tinh chỉ tay về phía cách đó không xa. Thẳm Quân Tắc nhìn theo ngón tay của cô, thấy một tấm biển quảng cáo kỳ lạ.

” Tin mới, sản phẩm Solo Sum mới nhất của Mỹ, hiệu quả nhanh chóng, an toàn. Giảm mỡ bụng, mỡ da dày, mỡ hông, đùi..”

Thẩm Quân Tắc không kìm được run run khoe miệng

Tiêu Tinh cười và nói:” Đúng là khắp nơi đều thịnh hành giảm béo. Trong nước cũng thế thuốc giảm béo trên Taobao (*) rất đắt hàng. Cái quảng cáo này cũng rất thú vị, mỡ bụng, mỡ da dày, mỡ hông, một lần đánh bay hết”.

(*) Trang web bán hàng onl của TQ (BTV)

Thẩm Quân Tắc khẽ “ừ” một tiếng coi như đáp lại.

Tiêu Tinh lại nhìn thấy thứ gì đó mới mẻ, sôi sục bầu nhiệt huyết chỉ tay về phía tấm biển và nói:” Ở kia có một phòng khám tư, bác sĩ tên là ‘ Triệu Mai diễm Phương’, rất thú vị”. Nói rồi cô quay sang nhìn Thẩm Quân Tắc, ” Có phải cô gái tên là Mai diễm Phương lấy anh chàng họ Triệu, vì thế đổi tên là Triệu Mai Diễm Phương không?”.

“Ừ”, Thẩm Quân Tắc gật đầu như cái máy.

“Hình như bên Hồng Kông cũng có phong tục này. Hồi tôi học có một giảng viên tên là Châu Mao Huệ Lâm. Các bạn trong lớp thường nói đùa, may là chồng cô ấy không mang họ Chư, nếu không sau khi lấy người đó cô ấy sẽ đổi tên là ‘ Chư Mao’ (lông lợn)“.

Thẩm Quân Tắc không nói gì.

Tiêu Tinh tiếp tục nói một mình,” Anh nói xem, nếu để Âu Dương Phong lấy Đông Phương Bất Bại, thế thì chẳng phải sẽ gọi là’ Đông Phương Âu Dương Phong’. Nếu Lý Mạc Sầu lấy một người họ Phi, thế thì sẽ gọi là’ Phi Lễ, Mạc Sầu (*)“.

(*) Trong tiếng Trung, Lý và Lễ đồng âm. Phi Lễ, Mạc Sầu có nghĩa là vô lễ, đừng buồn (ND)

Nhìn dáng vẻ phấn khích của Tiêu Tinh qua gương chiếu hậu, các cơ bắp trên mặt của Thẩm Quân Tắc bắt đầu đông cứng.

Cái gì mà Âu dương Phong? Cái gì mà Đông Phương Bất Bại?Cái gì mà Phi Lễ, Mạc Sầu? Rất nực cười sao? Không biết cô ta đang cười cái gì lại còn mở cửa xe tò mò nhìn ra bên ngoài..

Tiểu thư đài cát? Dịu dàng nét na? Nói chuyện cũng e thẹn đỏ mặt? Ai nói với anh những điều đó!

Thẩm Quân Tắc lái xe, khuôn mặt không chút biểu cảm. Tiêu Tinh thì rất có tinh thần tự mua vui ình. Người bên cạnh không nói chuyện cô cũng không cảm thấy ngượng ngùng, quay đầu sang tò mò hỏi”” Á đúng rồi, anh sống ở đây bao nhiêu năm rồi?”.

“Hơn chục năm”

“Lâu vậy sao?”. Tiêu Tinh ngừng một lát,”Vậy anh học bên này suốt à?”

“Ừ”.

“Lần này tôi đến trường đại học S học ngành quản lý thương mại, anh có biết trường đại học này không?”.

“Đại học ngoại thương trực thuộc đại học S?”. Thẩm Quân Tắc có chút ngạc nhiên,ngừng một lát mới nói,” Tôi tốt nghiệp trường đó”.

“Trùng hợp vậy sao!”.Tiêu Tinh phấn khích ngồi thẳng người, quay sang nhìn anh,”Nói như vậy anh là tiền bối của tôi rồi, chúng ta đúng là có duyên”.

“...Ừ”.

Có duyên quá đi chứ!Nếu sớm biết thì đã không nói rồi.

“Đúng rồi, anh nói anh quen Thẩm Quân Tắc, anh ta cũng học ở đó sao?Hai người cùng khóa, hay là...”. Hy vọng anh ta cũng tốt nghiệp rồi, đừng có gặp nhau trong trường, tránh để cả hai đều thấy khó xử.

“Chúng tôi cùng học ở đại học ngoại thương. Cậu ấy...cũng tốt nghiệp rồi”. Thẩm Quân Tắc bình tĩnh nói. Dĩ nhiên anh ta và Thẩm Quân Tắc không thể tách rời, cùng đi học, cùng tốt nghiệp.

“Ồ”. Tiêu Tinh lo lắng hỏi, “Nói như vậy hai người là bạn học bao nhiêu năm, chắc chắn quan hệ giữa hai người rất tốt?”

“Ừ”. Thẩm Quân Tắc gạt đầu không chút do dự. Nhắm nhí mình với mình mà quan hệ không tốt thì sẽ bị tâm thần phân liệt.

Dường như Tiêu Tinh có chút buồn phiền, cô nhìn anh ta rồi chần chừ nói: “Hôm nay tôi nguyên rửa anh ta nhiều lần như vậy cũng vì quá tức giận. Đã nói là đến đón nhưng lại không xuất hiện. Quả thực anh ta không nên như thế, đúng không?”

Nguyên rửa bạn thân nhất của người ta, lại còn bị bắt quả tang, quả thực là một chuyện rất đáng xấu hổ, huống hồ người này còn có lòng giúp đỡ mình, nói thế nào cũng nên xoa dịu tình hình. Tiêu Tinh mỉm cười thành khẩn và nói: “Anh đừng để bụng, tôi chỉ mắng anh ta trút giận mà thôi. Dù sao thì tôi nguyên rửa người khác, lần nào cũng linh nghiệm với tôi”.

Nhìn dáng vẻ utor như chuột lột của Tiêu Tinh, Thẩm Quân Tắc không kìm được nhếch mép cười, “Tôi sẽ không để bụng, cô nguyên rửa cậu ta cũng không sai. Nếu có người cho tôi leo cây, tôi cũng sẽ tức giận”

“Thế thì tốt”. Tiêu Tinh vui vẻ tươi cười.

Chiếc xe nhanh chóng lái vào bãi đỗ xe của khách sạn. Thẩm Quân Tắc đưa ô cho Tiêu Tinh rồi lấy chiếc vali ngoại cỡ sau xe. Tiêu Tinh đi lên phía trước, định lấy chiếc túi da nhỏ nhưng anh lại đặt tay lên tay kéo, kéo đi trước

“Cứ để tôi”. Thẩm Quân Tắc khẽ nói.

“Cảm...Cảm ơn”. Thấy anh ta mỗi tay một chiếc vali, nhẹ nhàng xách vào khách sạn, Tiêu Tinh cảm động đến trợn tròn mắt, vội vàng cầm chiếc túi đeo bên mình, đi theo anh giống như một nha hoàng.

“Đúng rồi, tiền bối, ở khách sạn này cần những giấy tờ gì? Visa và hộ chiếu của tôi đều ở trong vali, để tôi tìm...”

“Không cần”. Thẩm Quân Tắc tiếp tục đi về phía trước, không ngoảnh đầu lại mà nói, “Thủ tục tôi làm giúp cô”.

...Đúng là người tốt

“Cảm ơn anh”. Tiêu Tinh sắp cảm động đến rơi nước mắt, không hề phát hiện Thẩm Quân Tắc đi trước mặt mình đang nở một nụ cười rất tinh quái.

Hai người cùng đến quầy lễ tân, Thẩm Quân Tắc thành thực lấy một tấm thẻ đưa cho nhân viên lễ tân. Tấm thẻ ánh vàng lấp lánh, là thẻ hội viên VIP. Đường như cảm nhận được ánh mắt tò mò của Tiêu Tinh, Thẩm Quân Tắc không kiềm được quay đầu nhìn cô. Tiêu Tinh nở nụ cười rạng rỡ với anh.

“Một phòng đôi”. Thẩm Quân Tắc quay đầu đi lạnh lùng nói.

Nụ cười của Tiêu Tinh đông cứng trên khuôn mặt.

Phòng đôi?

Không phải chứ! Trông anh ta rất quân tử, lẽ nào muốn chơi trò “đục nước béo cò”?

Thấy Thẩm Quân Tắc cầm tấm thẻ, quay người đi về phía thang máy, Tiêu Tinh đứng ngây ở đó, đầu óc quay cuồng mấy vòng mà vẫn chưa nghĩ ra chiêu thức ứng phó. Đang trong lúc lo lắng thì nghe thấy anh ta thúc giục: “Đi thôi, đứng ngây ra đó làm gì”.

“Ồ...”

Tiêu Tinh từ từ nhích lên trước, tốc độ còn chậm hơn rùa.

Cuối cùng Thẩm Quân Tắc đã hiểu những suy nghĩ loạn xạ trong đầu cô, không tìm được ý nghĩ kích động muốn cốc vào đầu cô. Anh thấp giọng nói: “Không có phòng đơn, chỉ có thể đặt phòng đôi. Một mình cô ở không có vấn đề gì chứ?”.

“Không vấn đề! Không vấn đề!”. Bước chân của Tiêu Tinh lập tức nhanh hơn hẳn, giống như dầu máy được gắn tên lửa, bay thẳng lên cao, từ rùa biển thành thỏ, nhanh chóng chạy đến bên cạnh Thẩm Quân Tắc, lại còn nở nụ cười rất thành khẩn.

Thẩm Quân Tắc im lặng nhìn cô, khuôn mặt không chút biểu cảm, sau đó quay người đi vào thang máy.

Hai người đến tầng năm thì dừng lại, Thẩm Quân Tắc đưa Tiêu Tinh đến phòng đã đặt, quẹt thẻ mở cửa, nhân tiện bật đèn.

Tiêu Tinh theo anh vào phòng, lúc ấy mới phát hiện khách sạn này quả thật rất sang trọng. Một chiếc giường đôi ngoại cỡ đặt ở giữa, chiếc chăn màu vàng có in hình hoa văn nho nhã, trong phòng còn trải thảm rất dày, cùng tông màu với rèm cửa, sofa, ga trải giường. Căn phòng được bài trí rất ấm áp, dễ chịu, còn có chút không gian lãng mạn, ngay cả cốc trên bàn cũng là cốc đôi. Căn phòng VIP này rõ ràng là được thiết kế dành riêng cho các đôi tình nhân.

Tiêu Tinh không tìm được nhìn về phía người đàn ông trước mặt. Khuôn mặt anh tuấn của anh ta lúc nhìn nghiêng vẫn toát ra vẻ hờ hững thờ ơ, dường như trên trán còn viết dòng chữ “Sinh vật này rất hung dữ, đừng lại gần”. Với tính cách đó của anh ta, cho dù có người yêu cũng không lãng mạn đến mức đưa đôi phương đến khách sạn, cũng không biết anh ta làm thế hội viên làm gì.

Tiêu Tinh đang hoài nghi thì đột nhiên Thẩm Quân Tắc ngoảnh đầu lại: “Đặt vali ở đây nhé!”.

Tiêu Tinh vội vàng cười và nói: “Được, cảm ơn anh”.

Thẩm Quân Tắc quay người lại, rảo bước đi đến trước mặt cô, bình tĩnh nói: “Cô tạm thời ở đây một đêm, tôi sẽ về nói lại với Thẩm Quân Tắc, bảo cậu ta ngày mai đến đón cô”.

...

Thẩm Quân Tắc dám nói câu này, dĩ nhiên là đã chuẩn bị rất sẵn sàng.

Theo hiểu biết của anh ta lúc này, Tiêu Tinh là một cô gái đơn thuần, không có nhiều mưu mô, trung thực thẳng thắn, tính cách có chút nóng nảy, đôi lúc... Thông thường là lúc cầu xin người khác, cô cũng làm ra vẻ hiền thực, mỉm cười rất ngọt ngào, dĩ nhiên, điều đó có thể coi là tâm thần phân liệt, tạm thời bỏ qua không tính.

Về bản chất, cô vẫn là cô nữ sinh trung thực thẳng thắn, là người rất dễ đối phó.

Cũng chính vì tính cách yêu hận không rõ ràng này của Tiêu Tinh, Thẩm Quân Tắc mới nhắm mắt nói bừa như thế. Bởi vì anh ta dám chắc rằng Tiêu Tinh ghét “Thẩm Quân Tắc” như vậy, chắc sẽ không để mình phải chịu thiệt thòi đến sống ở nhà họ Thẩm.

Thẩm Quân Tắc ngoài miệng nói “bảo Quân Tắc đến đón cô”, thực ra chỉ muốn cô nhớ lại sự thật Thẩm Quân Tắc đã cho cô leo cây, từ đó khắc sâu ấn tượng không tốt với Thẩm Quân Tắc, đến nỗi cắt đứt tất cả mọi khả năng cô vào nhà họ Thẩm.

Tiêu Tinh hoàn toàn không biết mưu đồ trong đầu Thẩm Quân Tắc hoàn hảo như thế nào, lúc này cô đang buồn cúi đầu, do dự không biết phải làm thế nào.

Bảo Thẩm Quân Tắc đến đón?

Tiêu Tinh nghĩ đi nghĩ lại, thấy không cần thiết phải làm như thế.

Lúc này ở sân bay thì mỗi cổ ngóng chờ anh ta, nhưng anh ta không xuất hiện. Bây giờ thì hoàn toàn không muốn nhìn thấy anh ta nữa.

Huống hồ cô đã nhận tin đầy bạo lực để trút giận tên họ Thẩm ấy, hả hê chửi hấn một trận, lại còn nói sẽ xâm phạm đến an toàn thân thể hắn, nói thì rất hung hăng nhưng nếu gặp mặt thật rồi thì cô không dám ra tay. Với dáng người mảnh mai của cô, bị người ta ột cái bạt tai là đã lệch cả người rồi, huống hồ cái tên

Thẩm Quân Tắc kia, xem ra nhân phẩm cũng chẳng ra gì. Quân tử động khẩu không động thủ, với hạng tiểu nhân ấy, không cần mở miệng, một tin nhắn là có thể bảo hắn biến đi, không cần thiết gặp mặt.

Quan trọng hơn là Tiêu Tinh cũng không muốn sống ở nhà họ. Nghe nói cả nhà họ sống trong một khu vườn lớn, ông nội, bác trai bác gái, chú thím, bao nhiêu người như vậy, Tiêu Tinh đến đó cũng không thấy tự nhiên.

Nghĩ đến đây, Tiêu Tinh vội nói: “Không cần phiền phức đâu, tạm thời tôi sống ở đây, vài ngày nữa khai giảng rồi sẽ chuyển ra ngoài sống”.

Thẩm Quân Tắc đưa cho Tiêu Tinh một sợi dây thừng, quả nhiên cô đã ngoan ngoãn bò theo sợi dây thừng đó.

Mặc dù đã sớm biết trước câu trả lời nhưng Thẩm Quân Tắc vẫn thản nhiên như không, lạnh lùng nói: “Thế cô định ở lại đây bao lâu?”.

Tiêu Tinh nghĩ một lúc rồi nói: “Ừm... khoảng một tuần”.

Thẩm Quân Tắc gật đầu, “Cũng được, lát nữa tôi sẽ xuống dưới gia hạn phòng cho cô. Cô cứ yên tâm sống ở đây một tuần rồi tính”.

Tiêu Tinh vội vàng lắc đầu nói: “Thế sao được, cứ để tôi tự trả tiền đi, hôm nay đã phiền anh lắm rồi”.

Thẩm Quân Tắc bình tĩnh nói: “Quân Tắc không đến đón cô, cứ coi như là tôi... thay cậu ấy trả”.

“Chuyện này...”, Tiêu Tinh do dự gãi đầu. Nhưng nghĩ lại sự xui xẻo của cô đều là do Thẩm Quân Tắc gây ra, để Thẩm Quân Tắc trả tiền, dĩ nhiên cô thấy rất thoải mái. Điều này... tuyệt đối có thể!

“Vậy thì cảm ơn anh”. Tiêu Tinh cười rất vui vẻ.

“Không cần khách sáo”. Thẩm Quân Tắc nhìn khuôn mặt lạnh lợi của cô, không khỏi nhớ lại cảnh tượng cô hùng hổ chống nạnh chửi bới, anh cố gắng kìm nén cơn co giật ở miệng, im lặng một lúc rất lâu mới xé một tờ giấy nhớ trên bàn, viết một dãy số đưa cho cô, “Sau này có khăn gì, cô có thể tìm tôi”.

“Vâng”. Tiêu Tinh vội vàng cầm tờ giấy anh đưa cho, cẩn thận nhét vào ngăn kéo.

Thẩm Quân Tắc thấy người cô ướt sũng, nước không ngừng chảy từ tóc xuống, đáng vẻ rất đáng thương, không kìm được nói: “Cô ngâm nước mưa rồi, mau đi tắm đi đã, nhớ nghỉ sớm, đừng để bị cảm”.

“Ừm, tôi biết rồi”. Tiêu Tinh ngẩng đầu, nở nụ cười cảm kích.

Hiếm khi nói những lời quan tâm như thế này, lại thêm ánh mắt cảm kích của đối phương khi nhìn mình, tâm trạng của một người mới bị cô nguyên rửa là. “kẻ gây ra tai họa” như Thẩm Quân Tắc thật sự là rất phức tạp. Trước nụ cười của cô, anh chỉ có thể lẳng lặng quay đầu đi, khẽ ho một tiếng. Một lúc sau anh mới khẽ nói, “Vậy... tôi đi trước đây”.

“Vâng”. Tiêu Tinh đưa anh ra cửa, nheo mắt cười rất thành khẩn, “Anh giúp tôi nhiều thế này, tôi không biết phải nói gì. Hôm nay thật sự cảm ơn anh”.

“Không cần khách sáo”. Thẩm Quân Tắc khẽ nói, “Cô nghỉ ngơi đi. Chúc ngủ ngon”.

“Ừm, bye bye. Đi đường cẩn thận”.

Đợi Tiêu Tinh đóng cửa, Thẩm Quân Tắc mới đưa tay sờ khuôn mặt cứng đờ của mình.

Quá đủ rồi, gặp một cô nữ sinh khác người như thế này, lúc nào cũng thách thức giới hạn chịu đựng của anh. Thái quá hơn là anh đã mơ hồ đắc tội với cô gái này, lại còn bị cô ta nguyên rửa một trăm lần ngay trước mặt...

Anh không phải là diễn viên giành giải Oscar, giả bộ suốt đường đi, các cơ trên mặt đều đau nhức.

Thẩm Quân Tắc quay người đi xuống, ngồi vào trong xe, nhìn về mặt không chút biểu cảm của mình qua gương chiếu hậu, không kìm được thở dài.

Bắt đầu từ lúc anh tận mắt chứng kiến Tiêu Tinh nổi nóng nguyên rửa mình hai lần liên tiếp, anh đã nghĩ chuyện này... dường như không dễ dàng kết thúc.

Đột nhiên điện thoại rung lên, anh vừa nhìn thấy tin nhắn của Tiêu Tinh:

“Jesen, hôm nay thật sự rất cảm ơn anh, cảm ơn anh đã giúp tôi nhiều như vậy. Vài ngày nữa khi tất cả đều đã ổn định, tôi sẽ mời anh ăn cơm. ^_^ Tôi rất vui vì đã quen một người bạn như anh. Tôi là Tiêu Tinh”.

Thẩm Quân Tắc run run khoe miệng, không kìm được mở tin nhắn trước:

“Thẩm Quân Tắc tôi là Tiêu Tinh bị anh cho leo cây! Trước mỗi bữa ăn tôi sẽ nguyên rửa anh bị tiêu chảy 100 lần!”...

Đọc hai tin nhắn hoàn toàn khác nhau, một tin nhắn dịu dàng hiền thực, kết thúc còn có hình mặt cười đáng yêu. Tin nhắn kia thì đúng là hồ cái ăn thịt người, từng câu từng chữ đều mạnh mẽ đầy uy vũ...

Thẩm Quân Tắc không kìm được day huyệt Thái Dương.

Anh có hai số điện thoại cá nhân, một số điện thoại công việc, dùng điện thoại hai sim để kịp thời xử lý cả chuyện riêng tư lẫn công việc. Rõ ràng Vu Giai đã cho Tiêu Tinh số cá nhân, để tránh cô nghi ngờ, Thẩm Quân Tắc mới cho cô số điện thoại công việc. Kết quả là hai tin nhắn của Tiêu Tinh lần lượt nhắn cho hai số điện thoại khác nhau nhưng lại cùng trong một chiếc điện thoại.

Cùng một người nhưng ngữ khí hoàn toàn khác nhau. Xem ra...hình như là tâm thần phân liệt?

Thẩm Quân Tắc mỉm cười, tách số điện thoại ấy lưu vào danh bạ điện thoại, đặt tên là “Bom Tinh”.

Giải thích một cách đơn giản: Tiêu Tinh phát nổ.

Trong danh bạ điện thoại của anh có một nhóm đặc biệt là nhóm Bom, hiện nay mới chỉ có ba người nhận được sự đặc biệt này. Bom Kiệt, cậu em trai nói nhiều. Bom Giai, người chị họ bộp chộp. Bom Tinh, hôm nay vừa mới quen, một Tiêu Tinh hết sức bạo lực, có tố chất của hồ cái.

Mỗi lần “nhóm Bom” gọi điện đến, nhìn thấy ảnh đại diện của nhóm, anh sẽ tắt máy với tốc độ nhanh nhất có thể.

Lúc Thẩm Quân Tắc về đến nhà đã là chín giờ tối. Anh lái xe vào nhà xe, nhìn khu vườn quen thuộc, tâm trạng rất phức tạp. Cảm giác ấy giống như có ai đó cào vào trái tim anh, khiến anh cảm thấy vô cùng giằng xé.

Anh vẫn còn nhớ dáng vẻ kinh ngạc buồn rầu của Tiêu Tinh, cái miệng há hốc đến nỗi có thể nhét vừa một quả trứng ngỗng cách đó không lâu, khi anh thản nhiên nói một câu ” nhà họ Thẩm chuyển nhà rồi”.

Chuyển nhà?

Thế mà anh cũng nghĩ ra được!

Nếu Tiêu Tinh thông minh một chút, thậm chí có thể phát hiện, anh vừa nói xong câu ấy thì căn nhà ba tầng của họ Thẩm có một gian sáng đèn.

Dĩ nhiên trước mặt một cô gái mơ hồ như Tiêu Tinh, anh chỉ cần thản nhiên nhích bước chân để che tầm mắt của cô rồi nhanh chóng tìm cách đưa cô đi là được.

Khách sạn là một lựa chọn hoàn hảo.

Vì thế anh mới góp ý đưa Tiêu Tinh đến khách sạn, hơn nữa đích thân đưa cô đến. Hay dùng một từ khác là đích thân “áp giải”.

Thôi được, anh thừa nhận, anh có ác độc một chút.

Nhưng lẽ nào lại bắt anh nói sự thật trong tình huống thế này hay sao?

“Rất vui được làm quen với cô, tôi chính là tên xấu xa họ Thẩm nhân phẩm đồi bại, bị cô nguyên rửa tiêu chảy một trăm lần. Lời nguyên của cô không sai chút nào, mời cô đến thăm hỏi lục phủ ngũ tạng của tôi, nhân tiện xâm phạm an toàn thân thể của tôi. Tôi sẽ giữ phong độ, quyết không đánh trả”.

Đợi sau khi cô gái hung dữ này ra tay với anh, chân đá tay đâm...

Anh sẽ ôm đôi mắt gấu trúc sưng vù, vừa chảy máu mũi, vừa thanh khẩn nói: “Xin lỗi, chuông cửa nhà tôi bị hỏng, bên ngoài nghe thấy nhưng bên trong không nghe thấy. Tôi đưa cô vào trong nhé, lúc này người nhà tôi đang đợi cô đấy”.

Anh đâu phải kẻ ngốc. Trong tình huống này... sẽ không có ai nói sự thật.

Thẩm Quân Tắc khẽ thở dài, lấy chìa khóa mở cửa.

Giày da dẫm lên nền gạch phát ra tiếng lộp cộp, kết hợp với tiếng mưa tí tách rơi xuống ô. Không khí của đêm mưa này có chút giống với hiện trường vụ án giết người. Càng tiến gần đến cửa, Thẩm Quân Tắc càng cảm thấy như có 1 đám mây đen che phủ trên đầu, tâm trạng cũng nặng nề hẳn đi.

Quả nhiên khi mở cửa, anh đã được chào đón bằng ánh mắt của 1 đám người.

Thẩm Quân Tắc lặng lẽ thay dép đi trong nhà, bình tĩnh đi vào phòng khách đợi mọi người “tra khảo”.

Ông nội ngồi ở giữa, đang đọc báo, thấy Thẩm Quân Tắc về liền đặt tờ báo đánh bộp một tiếng xuống bàn, cầm ba toong gõ xuống sàn nhà: “Sao lại về có một mình? Người bảo cháu đi đón đâu? Tiêu Tinh đâu?”.

Thẩm Quân Tắc lễ phép mỉm cười với ông nội, bình thản nói: “Tiêu Tinh ạ, cô ấy nói là ngại không muốn làm phiền nhà chúng ta nên cháu đưa cô ấy đến khách sạn rồi”.

Em trai Thẩm Quân Kiệt nổi cạnh bịt miệng nhin cười, bị Thẩm Quân Tắc lườm ột cái, vội vàng ngậm miệng, lấy một quả chuối giả bộ bóc vỏ.

“Con bé là cháu gái một chiến hữu thân thiết của ta!”. Ông nội lườm anh, tức giận thối bộ râu bạc trắng vừa mới nuôi dài, “Chẳng phải ta đã nói với cháu rồi sao? Lần này nhất định phải đưa nó đến sống ở nhà chúng ta để tiếp đón thật chu đáo! Cháu có dùng dây thừng trói thì cũng nên trói nó về đây chứ!”.

Thẩm Quân Kiệt lơ tay, quả chuối rơi xuống đất gãy đôi. Ông nội lườm anh ra, sau đó tiếp tục hướng ngọn lửa tức giận về phía Thẩm Quân Tắc, “Cháu nói xem, một đứa con gái một thân một mình ra nước ngoài, không ai thân thích, cháu lại vứt người ta ở khách sạn? Khách sạn? Thế mà cháu cũng nghĩ ra được!”.

Ông nội đang tức giận đập ba toong lên sàn nhà, những anh chị em ngồi xung quanh đang che miệng cười thầm. Thẩm Quân Tắc thì rất bình tĩnh, trước ánh mắt thách thức của mọi người, anh thản nhiên nói: “Ông nội, Tiêu Tinh từ nhỏ chưa bao giờ đi xa, tính cách lại hướng nội, lại có chút e thẹn, ngại tiếp xúc với người lạ. Nhà chúng ta đông người như vậy, cô ấy đến đây cũng thấy không tự nhiên, chi bằng để cô ấy ở khách sạn thêm một thời gian để thích ứng”. Anh ngừng một lát rồi mới bổ sung, “Ông yên tâm, cháu đã cho cô ấy số điện thoại, có gì khó khăn, cô ấy sẽ tìm cháu”.

“Thật chứ?”. Ông nội nhìn anh cời ánh mắt đầy hoài nghi.

Thẩm Quân Tắc gạt đầu, vẻ mặt rất kiên định, “Cháu lừa ông làm gì”.

“Ừ...”. Ông nội rút ba toong lại, tươi cười nói, “Cũng đúng, chắc cháu không dám lừa ta. Nói như vậy thì cháu đã nghĩ rất chu đáo. Con bé Tiêu Tinh từ nhỏ đã rất ngoan, tính tình hiền dịu, e thẹn cũng là chuyện bình thường”.

Trong đầu Thẩm Quân Tắc không khỏi hiện lên cảnh tượng Tiêu Tinh đang sục sôi bầu nhiệt huyết tự nói một mình trên xe. Cái gì mà “Đông Phương Bất Bại”, “Phi Lễ, Mạc Sâu”, nói khoác cả một tràng dài. Cô ta mà biết e thẹn... thì trái đất sẽ quay ngược mất.

Trong lòng thì đang cố nhin cười nhưng ngoài mặt thì vẫn tiếp tục giả bộ, Thẩm Quân Tắc bình tĩnh nói: “Ông nội nói phải, hôm nay lúc nhìn thấy cháu, cô ấy còn căng thẳng đến đỏ cả mặt”.

Bác trai ngồi cạnh bật cười: “Quả nhiên là rất ngoan, con gái bây giờ mà biết đồ mặt thì thật sự rất ít”, nói rồi liếc nhìn cô con gái đang ngầu ngẩn ngăm tảo bên cạnh.

Ông nội bưng tách trà lên uống một ngụm, khẽ ho một tiếng, nói với Quân Tắc: “Thế thì cứ làm như cháu nói, để con bé sống ở khách sạn cho quen, một thời gian nữa mời nó đến nhà ăn bữa cơm”.

“Vâng”, Thẩm Quân Tắc đáp lại.

“À đúng rồi, nhân tiện cháu tìm hiểu xem nó thích ăn gì, món ăn Tây hay món ăn Trung Quốc để chúng ta còn chuẩn bị trước. Đi từ xa tới đây chẳng dễ dàng gì, đừng có sơ suất đấy”.

“Cháu biết rồi ạ”, Thẩm Quân Tắc gật đầu, nghiêm túc nói, “Chuyện này cháu sẽ sắp xếp”.

Lúc ấy ông nội mới hài lòng mỉm cười, đứng dậy và nói: “Ta đi ngủ đây, mọi người cứ nói chuyện đi”.

Đợi đến khi bóng hình của ông nội khuất khỏi tầm mắt, Thẩm Quân Kiệt mới mỉm cười tinh quái ghé sát lại gần, khẽ nói với Quân Tắc: “Anh, anh cũng biết giả bộ, nói dối mà vẫn thần nhiên như thế, ngay cả em cũng sắp tin rồi. Nói thật đi, anh không đi đón cô ta, đúng không?”.

Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, khẽ nói: “Lát nữa sang phòng anh, có chuyện muốn nói với chú”.

Sau khi chào hỏi từng người lớn tuổi trong nhà, Thẩm Quân Tắc lấy cớ đi tắm, lên phòng ngủ trên tầng.

Thẩm Quân Tắc vào phòng bật đèn, cởi áo khoác tiện tay ném xuống giường rồi ngồi xuống chiếc ghế xoay trước bàn đọc sách, dựa người vào ghế, nhắm mắt thư giãn.

Sự việc đã đến mức này, để che lấp những lời dối trá, chỉ có thể tiếp tục bịa hết lời nói dối này đến lời nói dối khác, giống như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn. Quả nhiên đúng như anh dự tính, việc này không dễ dàng kết thúc. Tiêu Tinh là cô gái mơ hồ, rất dễ dối phó, cùng lắm thì tìm một diễn viên đóng thế qua mặt là xong, nhưng ông nội thì không dễ lừa. Tuy tuổi đã cao nhưng nói thế nào cũng xông pha trên thương trường nhiều năm, đầu óc vẫn còn minh mẫn. Mở miệng là nói “cháu gái của chiến hữu cũ”, còn căng thẳng hơn cả cháu gái của mình. Cuộc tra khảo hôm nay tạm thời qua được, nhưng tiếp theo anh còn phải mời Tiêu Tinh ăn cơm, không biết chừng vài hôm nữa ông nội nổi hứng muốn mời Tiêu Tinh uống trà hay đi du lịch gì đó.

Cứ nghĩ đến đây là Thẩm Quân Tắc lại thấy đau đầu.

Đột nhiên cánh cửa bị đẩy ra, Thẩm Quân Kiệt bước vào, vẻ mặt rất tinh quái, vừa vào phòng là ngồi xuống giường không chút khách khí, cười tít mắt nhìn Thẩm Quân Tắc và nói:

“Gọi em đến làm gì? Muốn thông đồng với em để che lấp những lời dối trá à?”.

Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc, thấp giọng nói:

“Sao chú có thể nhìn ra được?”.

“Cái này ý mà...”.

Thẩm Quân Kiệt cười tít mắt xoa cằm, “Lúc này em gọi điện cho anh, nghe thấy trên xe có tiếng của phụ nữ. Sau đó rất không may, em nhìn thấy anh đưa một người con gái vào khách sạn, lại còn đặt phòng VIP đôi”.

Sau đó anh ta bổ sung một câu đầy ẩn ý, “Rất lâu sau mới xuất hiện, cũng không biết... đã làm những gì ở trong đó”.

Thẩm Quân Tắc lạnh lùng liếc nhìn anh ta, “Chú nghĩ thế nào?”.

“Hi hi, em nghĩ rằng chắc chắn là anh không đi đón Tiêu Tinh mà đi đón người tình... chơi trò tình một đêm”.

Thẩm Quân Tắc im lặng nhìn anh ta. Thẩm Quân Kiệt cười rất tươi, kiên định nói:

“Cuối cùng hôm nay anh đã dùng thẻ hội viên em đưa cho anh! Khi em biết thẻ của em thiếu chi phí khách sạn cho phòng đôi trong vòng một tuần, tâm trạng của em còn kích động hơn cả khi nhìn thấy một nghìn mỹ nữ!”, sau đó anh ta lại ẩn vai Thẩm Quân Tắc, xúc động nói, “Anh, cuối cùng anh đã... mở mang đầu óc rồi!”.

Thẩm Quân Tắc lẳng lặng quay người đi, thần nhiên bật máy tính. Thẩm Quân Kiệt ghé sát vào tai anh, cười tít mắt rồi nói:

“Thế nào, khách sạn em giới thiệu cho anh được chứ?”.

Thẩm Quân Tắc không thèm để ý đến lời trêu chọc của anh ta, nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính. Tiếng nhạc khởi động máy vang lên, Thẩm Quân Tắc vào hệ thống thì nhìn thấy hình nền MashiMaro mới đổi, sa sầm mặt xuống, “Chú đổi à?”.

“Đúng vậy, nhìn mới đáng yêu làm sao?”.

Thẩm Quân Tắc quay đầu nhìn anh ta, “Rất hợp với chú”.

“Anh đang khen em đáng yêu sao? Em, em thật sự rất bất ngờ!”.

Thẩm Quân Kiệt cười hí hửng như vừa trúng số độc đắc, “Anh, anh còn biết khen người khác cơ à? Khen người đó... hay là em?”.

Thẩm Quân Tắc lạnh lùng liếc nhìn anh ta, “Anh muốn nói chú tuổi thọ, rất hợp với MashiMaro”, ngừng một lát, khẽ nhếch mép trêu chọc, “Chi bằng mua một con thỏ cái làm bạn với chú”.

Nụ cười của Thẩm Quân Kiệt đông cứng trên khuôn mặt. ...Trước ánh mắt lạnh đến cực điểm của anh trai, Thẩm Quân Kiệt mới rút lại lời nói đùa, nghiêm túc nói:

“Thế anh nói cho em biết, người con gái mà anh đưa đến khách sạn là ai?”.

“Tiêu Tinh”.

Câu trả lời ngắn gọn nhưng rõ ràng có sức sát thương rất lớn, Thẩm Quân Kiệt làm ra vẻ như bị sét đánh, một lúc lâu sau mới run run khước miệng, run rẩy nói:

“Cô ta là Tiêu Tinh? Cô ta thật sự là... Tiêu... Tiêu Tinh?”.

Thẩm Quân Tắc nhìn cậu em trai đang kinh hãi, bình tĩnh gật đầu.

“Tiểu thư đài các trong truyền thuyết? Dịu dàng thùy mị? Người đẹp nói chuyện cũng đỏ mặt?”.

Thẩm Quân Kiệt sờ mũi, “Sao em thấy khí chất có vẻ không giống...”.

“Anh cũng thấy thế”.

Thẩm Quân Tắc gật đầu tán thành.

“Cô ta nói rất lớn tiếng mà, cái gì mà Đông Phương Bất Bại, u Dương Phong, giọng nói vang từ trong xe ra ngoài, em cách xa như thế mà vẫn nghe thấy... Lúc ấy em còn nghĩ anh trai em không chịu mở mang đầu óc, không ngờ vừa mới mở mang, phong cách lại độc đáo như thế...”.

Thẩm Quân Tắc không kìm được run run khước miệng, cười khẩy rồi nói:

“Tính cách của cô ta hoàn toàn không phải ‘thục nữ’ giống như Vu Giai miêu tả. Chỉ là anh không ngờ cô ta lại như vậy”.

“Quả nhiên là chị em họ”.

Về mặt của Thẩm Quân Kiệt cũng có chút biến dạng, im lặng một lúc mới không kìm được đồng cảm nói, “Anh đã đi đón cô ta thật sao? Chẳng phải đã nói chuyện này anh không muốn quan tâm, để Vu Giai đi đón cơ mà?”.

“Anh tình cờ gặp cô ta ở sân bay”.

Thẩm Quân Tắc nhún vai.

“Sân bay? Anh về nước à?”.

Thẩm Quân Kiệt tò mò hỏi, “Anh về nước làm gì?”.

Thẩm Quân Tắc cau mày, “Phương Dao tổ chức buổi biểu diễn, đặc biệt gửi vé sang, dĩ nhiên anh phải đến dự”.

“Cũng phải, may mà người ta vẫn nhớ tới người bạn là anh”.

Thẩm Quân Kiệt ngừng lại một lát, “Kết quả lúc quay về, anh đã xui xẻo gặp Tiêu Tinh ở sân bay?”.

“... Không chỉ như thế”.

Thẩm Quân Tắc cau mày, tâm trạng vô cùng rối bời. Không chỉ trùng hợp gặp nhau ở sân bay, lại còn ngồi cạnh cô ta trên máy bay, nghe cô ta nói mê suốt cả đường đi, toàn là những lời kỳ lạ. Lúc tỉnh lại, cô ta còn cười toe toét xin lỗi mình, nói cái gì mà “Hôm nay không mộng du, có thể là đang ở trên máy bay, bị dây an toàn thắt chặt quá”.

Lúc thì đột nhiên nắm tay anh, nói cái gì mà Cứu m Chân Kinh; lúc lại túm chặt tay áo của anh, nói máu của tôi không ngọt. Suốt đường đi Thẩm Quân Tắc bị cô coi là công cụ nắn nắn bóp bóp, nếu không phải có sự tu dưỡng rất tốt và tính nhẫn nại đáng khâm phục thì anh thật sự rất muốn trói chân trói tay cô gái kỳ lạ này lại rồi ném xuống máy bay qua cửa thoát hiểm. Bị dây an toàn thắt chặt mà vẫn còn động chân động tay, nếu không thắt chặt, không biết chừng cô ta còn mộng du, làm ra những chuyện ly kỳ cổ quái gì không biết! Cô ta bị người ta soi mói không nói làm gì, hại anh cũng bị người ta soi mói, lại còn có một số bà lão lảm chuyện nói một cách đầy ẩn ý:

“Bạn gái của cậu... thật là cá tính”.

“Tình cảm giữa hai người... thật tốt đẹp!”.

Nhớ lại cảnh tượng ấy, Thẩm Quân Tắc chỉ thấy lông tơ trên người dựng ngược cả lên. Nếu có người bạn gái như thế này, anh thà nhảy xuống máy bay đầu thai làm kiếp khác cho xong. Điều thái quá hơn là, tuy cô ta nói một tràng những lời nói mê người thường không thể tưởng tượng được nhưng lại ngủ rất say, gọi mấy lần mà không có phản ứng gì, ra sức lắc mạnh cũng không tỉnh lại. Nếu không phải vì xung quanh có bao nhiêu người đang nhìn, Thẩm Quân Tắc thậm chí còn muốn bóp cổ cô để cô tỉnh dậy. Dĩ nhiên lúc ấy Thẩm Quân Tắc không hề hay biết cô nữ sinh đang bị người ta xúm lại nhìn chính là Tiêu Tinh. Anh chỉ biết giấc mơ của cô gái này khá là phong phú, hành vi thì quái dị, gọi cũng không gọi được, đành phải nhẫn nhịn, không thêm tính toán với cô ta. Đến tận khi xuống máy bay, anh lại nghe thấy ở cách đó không xa có một bóng dáng quen thuộc đang lớn tiếng chửi bới: “Thẩm Quân Tắc, tốt nhất là anh mau chóng xuất hiện trước mặt tôi! Nếu không tôi trừ anh ngày nào ra cửa cũng bị ướm như chuột lột!”.

Nghe thấy tên mình, dĩ nhiên là Thẩm Quân Tắc quay đầu nhìn theo bản năng nhưng lại thấy một trận mưa ập đến, cô gái buông lời nguyên rủa bỗng chốc ướt như chuột lột. Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống nhìn cô ta. Cô ta còn ngoảnh đầu nở nụ cười rạng rỡ với anh. Sau đó cô ta lại bắt đầu chửi, phát ra một đồng lời nguyên khiến người bình thường không thể tưởng tượng được, mỗi câu đều có ba chữ “Thẩm Quân Tắc”.

Thẩm Quân Tắc không nhớ mình đã đắc tội cô gái này lúc nào, chỉ coi như cô ta đang chơi “nghệ thuật hành vi”, cũng không bận tâm đến cô ta, thản nhiên lái xe về nhà. Kết quả vừa về đến cổng lại nhìn thấy cô ta đứng đó nguyên rủa.

“Thẩm Quân Tắc, được lắm, anh dám cho tôi leo cây! Tôi trừ anh mỗi lần đi tàu điện ngầm đều thấy tàu điện ngầm phóng đi trước mặt anh! Mỗi lần đi ăn ở nhà hàng đều bị tiêu chảy! Mỗi lần lái xe chưa đi được mười mét thì thùng lốp! Đúng rồi, sau này sẽ phải lấy người phụ nữ mà mình ghét nhất, suốt đời làm nô lệ!”.

Quả thực Thẩm Quân Tắc không thể nhẫn nhịn được nữa, muốn xuống xe dạy cho cô gái không biết giữ mồm giữ miệng này một bài học, đến tận khi cô ta nói:

“Tôi đang đợi người, có một người tên là Thẩm Quân Tắc đã nói là đến sân bay đón tôi nhưng đợi đến bây giờ vẫn không thấy bóng dáng đâu, điện thoại cũng không gọi được, không biết là chết ở đâu rồi”.

Sau đó lại nói một câu, “Thật chưa bao giờ gặp loại người nào như anh ta, đi đón người cũng quên được. Anh nói xem, còn có cái gì là anh ta không thể quên?”.

Thẩm Quân Tắc thấy da đầu tê buốt. Chuyện này, anh thật sự đã quên... Nhưng anh không ngờ, sự việc lại tiến triển đến mức độ kỳ lạ như thế này. Một ngày trước, đột nhiên Vu Giai nhắn tin cho anh, nói cái gì mà “Em họ Tiêu Tinh của tôi sáu giờ chiều ngày kia đến sân bay, cậu nhớ đi đón đấy nhé”.

Lúc ấy anh chỉ tiện tay nhấn lại một câu “Biết rồi” để đối phó. Theo anh được biết, lần này Tiêu Tinh đến New York là do Vu Giai đón, nhân tiện lời anh vào, chỉ muốn làm bà mối giới thiệu để hai người quen nhau

theo ý ông nội mà thôi. Anh chẳng buồn đi làm quen với cô em họ “dịu dàng e thẹn” theo lời Vu Giai nói. Lúc ấy anh đang ở hội trường buổi biểu diễn của Phương Dao, nghe đám fan hâm mộ xung quanh gào lên đáng sợ, cũng không để tâm đến chuyện này. Không ngờ Vu Giai lại không đến sân bay, để đến nỗi Tiêu Tinh bị cho leo cây, dồn hết mọi nỗi tức giận lên người anh. Một người không biết rõ sự tình như anh đã bị Tiêu Tinh mắng cho tơi tả, nguyên rửa trăm nghìn lần, bây giờ còn phải thu dọn đồng đồ nát, nói dối cho êm chuyện, hai bên không phải người...Nhìn vẻ mặt khó coi của Thẩm Quân Tắc, Thẩm Quân Kiệt không tìm được có ý tốt nhắc nhở anh:

“Anh không biết à, hôm nay chị Vu Giai vào viện sinh em bé”.

“Cái gì?”.

Sắc mặt của Thẩm Quân Tắc càng khó coi hơn. Thẩm Quân Kiệt nghiêm túc gật đầu, “Chị Vu Giai nói, chị ấy phải an tâm ở trong bệnh viện chờ sinh, chuyện của Tiêu Tinh do anh toàn quyền phụ trách”.

Thẩm Quân Tắc cau mày, “Toàn quyền phụ trách? Bao gồm cả việc chịu tội thay?”.

“Dĩ nhiên rồi, anh quên rồi sao, khả năng biểu đạt ngôn ngữ của chị Vu Giai trùu tượng như thế, từ trước tới nay nói chuyện không nói trọng điểm, chị ấy không hề nói với anh là chị ấy không đến sân bay mà là một mình anh đi, đúng không?”.

Nói rồi anh ta quay sang nhìn Thẩm Quân Tắc với ánh mắt đồng cảm. Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc, cuối cùng hóa phần nộ thành bình tĩnh, sa sầm mặt xuống rồi nói:

“Thôi, đã đến nước này rồi, phải giải quyết hậu quả như thế nào mới là trọng tâm chúng ta cần bàn bạc”.

Anh nói rồi nhếch mép cười với em trai, “Đúng rồi A Kiệt, chú có thể giúp anh không?”.

Bị ánh mắt sắc bén của anh trai làm cho da đầu tê buốt, Thẩm Quân Kiệt không tìm được cau mày, “Mỗi lần anh gọi em là A Kiệt có nghĩa là em lại gặp chuyện xui xẻo”.

“Rất vui vì chú ý thức được điều này”.

Thẩm Quân Tắc không cười nữa, lạnh lùng nói.

“Hừ, ai bảo anh nắm đằng chuôi, anh đúng là tiểu nhân bỉ ổi!”.

Thẩm Quân Kiệt nghiêng răng, đáng vẻ quả quyết như tráng sĩ ra trận, “Nói đi, em phải giúp anh như thế nào?”.

“Chẳng phải chú học diễn xuất sao?”.

Thẩm Quân Tắc nhìn anh ta rồi nói đầy ẩn ý, “Thời khắc thử thách chú đã đến”.

Tiêu Tinh ngồi trên giường nhắn tin cho Jesen để bày tỏ lòng cảm kích từ sâu trong tận đáy lòng. Nhắn tin xong, đang định gọi điện cho người nhà và bạn bè thông báo tình hình, kết quả là dang dang hai tiếng, đột nhiên điện thoại hết pin. Tiêu Tinh ném điện thoại xuống giường, tìm sạc điện thoại trong túi. Cô nhớ là đã để sạc điện thoại trong ngăn ngoài cùng của túi xách tay, kết quả là khi kéo khóa ra, bên trong trống rỗng không có thứ gì. Cho dù cô có thích mộng du đến đâu thì cũng không đến nỗi ăn sạc điện thoại chứ?Lẽ nào nhớ nhầm chỗ?Trước đây đã từng xảy ra chuyện đáng xấu hổ này, lục tung khắp nơi để tìm một thứ, kết quả phát hiện mình đang cầm nó trên tay. Tiêu Tinh cũng biết cái tật đãng trí của mình nên quyết định lôi từng chiếc quần áo trong vali ra vứt lên giường, sau đó đổ hết những đồ lưu niệm linh tinh lộn xộn trong túi xách lên giường, kiểm tra lại thật kỹ nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng của sạc điện thoại đâu. Lẽ nào quên mang đi? Nhưng trước khi ra cửa rõ ràng là đã nhớ mang đi rồi. Tiêu Tinh buồn phiền ngồi bên mép giường, nhìn căn phòng giống như vừa bị bọn cướp đột nhập, bỗng dưng muốn khóc. Cô soi mình trong chiếc gương bên cạnh, mái tóc dài ướt sũng xòa xuống dính vào người, toàn thân giống như xác chết vừa chui lên từ dưới đáy sông, nếu khoác thêm chiếc áo trắng, không cần hóa trang cũng có thể đi đóng phim kinh dị, cúi đầu xuống là biến thành Sadako sống động như thật. (*) (Sadako là nhân vật trong bộ phim kinh dị có tên là The ring của Nhật). Đáng vẻ thê thảm này, nhìn thế nào cũng không phù hợp với quan điểm thẩm mỹ của nhân loại, thật hiếm thấy khi nhìn cô trong bộ dạng này mà Jesen vẫn có thể bình tĩnh như vậy. Tiêu Tinh càng nghĩ càng thấy buồn chán. Vốn dĩ cô đã không được may mắn cho lắm, hồi nhỏ làm trắc nghiệm đúng sai, những câu không biết làm thì ném tẩy, tỷ lệ 50: 50 cô vẫn không làm đúng.

Hàng ngày cô đều mang ô bên mình, nhưng ngày nào không mang thì y như rằng trời mưa. Đối với cô ngấm mưa là chuyện bình thường, rút thăm trúng thưởng càng là chuyện phù du. Một lần may mắn nhất trong đời là bỏ ra hai mươi tệ mua một tấm vé số, trúng được chiếc chậu rửa mặt mười tệ, cô vui mừng hơn hớn đi lĩnh giải, về nhà thì phát hiện đáy chậu có một lỗ thủng, nước chảy hết ra ngoài. Nhưng trước đây xui xẻo thì xui xẻo, không thái quá đến mức độ như ngày hôm nay. Tiêu Tinh luôn có cảm giác lần này đến New York hình như là đúng năm hạn, ngay cả cơn ác mộng trên máy bay cũng kỳ lạ hơn trước. Vừa đến New York, chị họ sinh em bé, Thẩm Quân Tắc mất tích, ông trời không chiều lòng người, để lại một mình cô run cầm cập giữa trời mưa bão, khó khăn lắm mới đến được khách sạn, muốn gọi điện thoại thì di động hết pin, đừng nói ngay cả sạc điện thoại cũng không thấy đâu. Có lẽ cô nên viết một bộ tự truyện tên là “Chuyến phiêu lưu đến New York của Tiêu Tinh”.

Phần đầu là “Xui xẻo”, phần giữa là “Xui xẻo hơn”, phần cuối là “Không có xui xẻo nhất, chỉ có xui xẻo hơn”, hồi kết là “Tôi tưởng rằng đây là kết thúc, không ngờ, đây mới chỉ là bắt đầu”.

Bức xúc ngồi trên giường một lúc, Tiêu Tinh quyết định đi tắm một cái rồi tính. Bước ra khỏi phòng tắm, lúc ấy cô mới hạ quyết tâm nhấc điện thoại của khách sạn, nhấn dãy số trên mẫu giấy. Nghe tiếng tút tút chờ kết nối, Tiêu Tinh có chút căng thẳng nắm chặt ống nghe. Dù sao thì Jesen đã nói, có khó khăn gì có thể tìm anh ta, cuộc điện thoại này cũng không coi là làm phiền...“Hello?”.

Giọng nói truyền qua ống nghe hết sức trầm lắng, rõ ràng là người đàn ông đã giúp cô rất nhiều trong ngày hôm nay. Tiêu Tinh vội vàng cười nói:

“Chào anh, Jesen, tôi là Tiêu Tinh đây, anh vẫn nhớ chứ, chính là Tiêu Tinh mà hôm nay anh đã đưa đến khách sạn”.

Nghe tiếng cười vui vẻ bên tai, huyết Thái Dương của Thẩm Quân Tắc bắt đầu giật giật dữ dội. Những người tên là Tiêu Tinh trên thế giới này rất nhiều, nhưng “Tiêu Tinh kỳ quái” mà hôm nay gặp thì chỉ có một mình cô, lại còn hỏi người ta có nhớ không...Sao có thể không nhớ được? Phải gọi là khắc cốt ghi tâm!Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc, giọng nói hết sức bình tĩnh:

“Ừ, vẫn nhớ”.

Tiêu Tinh đang chần chừ không biết phải mở miệng như thế nào thì đột nhiên nghe thấy đối phương dịu dàng hỏi:

“Sao thế? Muộn thế này rồi mà vẫn chưa đi ngủ, tìm tôi có chuyện gì không?”.

Tiêu Tinh ho một tiếng, quay về chủ đề chính:

“Là thế này, điện thoại của tôi hết pin, lúc đi ra khỏi cửa quên không mang sạc, muốn hôm nào đó đi mua một cái, anh có biết gần đây có chỗ nào bán sạc điện thoại không?”.

Quên sạc điện thoại? Cô có thể đoán hơn một chút, chỉ mang sạc điện thoại, đừng mang điện thoại nữa. Trong lòng Thẩm Quân Tắc đang chê cười cô nàng Tiêu Tinh đoán vị nhưng ngoài mặt thì cố làm ra vẻ bình tĩnh, khẽ hỏi:

“Điện thoại của cô là loại nào?”.

“Nokia... Ấy? Loại nào tôi quên rồi. Anh chờ chút, để tôi đi kiểm tra”.

Điện thoại của mình là loại nào cũng không biết? Khi nào quên cả tên của mình thì cô sẽ trở thành người hoàn hảo đấy. Thẩm Quân Tắc kiên nhẫn chờ đợi, chờ một lúc rất lâu bên tai mới vang lên giọng nói buồn rầu của Tiêu Tinh, “Xem hăng điện thoại ở đâu? Tôi sắp tháo cả điện thoại ra rồi mà không thấy ở đâu viết cả”.

Thẩm Quân Tắc có chút đau đầu, “Cô mua điện thoại ở đâu? Có mang cuốn hướng dẫn sử dụng đi không?”.

“Chiếc điện thoại này là anh tôi tặng”, Tiêu Tinh khẽ lẩm nhẩm, “Anh ấy cũng không nói với tôi là loại gì”.

Đúng là phức tạp thật. Nếu không phải có sức chịu đựng phi thường thì quả thực lúc này Thẩm Quân Tắc rất muốn thò tay qua đường dây điện thoại bóp cổ cô.

“Những cái như hướng dẫn sử dụng tôi chưa bao giờ đọc cả. Dù sao thì điện thoại vào tay hai ngày là biết dùng. Tôi cũng không mang, hành lý nhiều quá”.

Giọng điệu của Tiêu Tinh nghe có vẻ rất vô tội. Tính toán với cô ta là gây khó dễ ỉn. Thẩm Quân Tắc thầm nhắc đi nhắc lại câu đó trong lòng, kiềm chế hỏi:

“Tôi đã nhìn thấy điện thoại của cô, là loại Nokia N73 màu trắng, có phải không?”.

“Đúng rồi đúng rồi!”.

Tiêu Tinh gật đầu như gà mổ thóc, “Con mắt của anh thật là lợi hại! Đúng là loại đó không sai! Hôm trước tôi còn down phần mềm, lúc nãy anh vừa hỏi, tôi căng thẳng quá nên quên mất”.

“... ”.

Thẩm Quân Tắc lại bắt đầu đau đầu, anh phát hiện Tiêu Tinh lúc nào cũng có thể thách thức giới hạn chịu đựng của mình, nhưng anh lại không thể làm gì được cô. Khắc tinh mà lúc nào cũng tương khắc như thế này quả thực là rất khó tìm nhưng anh lại gặp phải, sao mà đen thế không biết? “Sao anh không nói nữa?”.

Tiêu Tinh khẽ hỏi.

“Không có gì”.

Thẩm Quân Tắc khẽ ho một tiếng, hạ giọng nói, “Sạc pin tôi mua giúp cô, hôm nào đó sẽ mang đến cho cô”.

“Cảm ơn anh, thật sự rất cảm ơn anh!”.

“Không cần khách sáo”.

Thẩm Quân Tắc ngắt lời cô, “Ngủ sớm đi, chúc ngủ ngon”.

“Ừm... chúc ngủ ngon”.

Giọng nói của anh ta mang một vẻ dịu dàng rất kỳ lạ khiến Tiêu Tinh cảm động đến nước mắt lưng tròng, nói năng lộn xộn, đến tận khi cô ôm gối nằm xuống giường, tâm trạng kích động vẫn không thể lắng xuống được. Cuộc đời cô đầy rẫy xui xẻo, không ngờ lại gặp được một người tốt như vậy, đây đúng là kỳ tích! Người ta thường nói “vô duyên vô cớ trao ân tình không phải hiếp dâm thì là cướp bóc”, nhưng người đàn ông này bề ngoài anh tuấn không nói làm gì, lại còn có một trái tim lương thiện, thích giúp đỡ người khác, không cần báo đáp, quả thật là rất hiếm có! Đúng là tấm gương sáng cho những kẻ lòng dạ đen tối học tập!... Tiêu Tinh khen ngợi Jesen hết lời nhưng không biết rằng lúc này Thẩm Quân Tắc đang cùng em trai bày mưu tính kế để lừa người hồ đồ như cô. Dĩ nhiên, nhìn thấy cảnh tượng anh trai giả bộ “chàng trai dịu dàng” dỗ dành Tiêu Tinh đi ngủ, vẻ mặt của Thẩm Quân Kiệt có chút biến dạng, đợi đến khi anh trai tắt máy, anh ta mới không kìm được run run khoe miệng và nói:

“Anh cũng giả tạo quá đấy, cách nói ấy buồn nôn đến nỗi em cũng nổi hết cả da gà”.

Thẩm Quân Tắc cau mày, “Cô ta không buồn nôn là được”.

Thẩm Quân Kiệt nhìn anh với ánh mắt phức tạp, một lúc lâu sau mới nói:

“Anh thật sự muốn em tìm diễn viên đóng giả anh để lừa Tiêu Tinh?”.

Thẩm Quân Tắc gật đầu.

“Sau đó lại tìm một diễn viên đóng giả Tiêu Tinh để lừa ông nội?”.

Thẩm Quân Tắc cau mày nhìn anh ta, “Lẽ nào chú có cách hay hơn?”.

“Cái này...”, Thẩm Quân Kiệt chần chừ nói, “Tách ông nội và Tiêu Tinh, tấn công từng người một, cách này rất hay. Nhưng chẳng may hai người gặp nhau thì sao? Chẳng phải hậu quả sẽ đáng sợ như sao hỏa đâm vào trái đất sao?”.

“Anh sẽ không để cho cái chẳng may ấy xuất hiện”.

Thẩm Quân Tắc bình tĩnh nói, “Chú cứ làm như anh nói, tìm hai diễn viên. Tốt nhất vai nữ dịu dàng một chút, phù hợp với hình tượng Tiêu Tinh trong lòng ông nội. Vai nam... tốt nhất là để Tiêu Tinh ghét đến nỗi không muốn gặp mặt lần thứ hai”.

“Thế thì dễ quá, tìm một tên côn đồ ngoài đường là xong”.

Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, “Cũng không cần phải làm bại hoại danh tiếng của anh”.

Thẩm Quân Kiệt vỗ vai anh trai, buồn rầu nói:

“Anh, nói thật nhé, vốn dĩ danh tiếng của anh đã chẳng tốt đẹp gì. Huống hồ trong lòng Tiêu Tinh, anh là kẻ xấu xa không chuyện gì là không làm”.

Nói rồi anh ta nhanh chóng trốn khỏi hiện trường trước khi anh trai nổi nóng. Hai hôm sau, Thẩm Quân Kiệt đưa diễn viên mà mình đã tìm được đến “phỏng vấn”.

Chàng trai trước mặt rất đẹp trai, không hổ là học ngành diễn viên điện ảnh, rất có dáng vẻ của ngôi sao, chỉ là cái điệu cười rất sến ngàn năm không đổi ấy, nhìn rất đáng bị ăn đấm. Côn đồ đầu đường xó chợ không đáng sợ, những tên lưu manh có văn hóa này mới đáng sợ. Thẩm Quân Kiệt khoác vai anh ta, nhiệt tình giới thiệu:

“Đây là Tạ Ý, người anh em tốt nhất của em, tài tử của ngành diễn viên điện ảnh, thích nhất là nghệ thuật hành vi, chỉ cần trùm một tấm lưới lên đầu là có thể diễn vai trộm cướp”.

Sau đó anh ta lại nhìn anh trai mình, giới thiệu với Tạ Ý, “Đây là...”.

“Tôi là bạn của A Kiệt”.

Thẩm Quân Tắc ngắt lời giới thiệu của em trai, lịch sự giơ tay ra, bắt tay Tạ Ý, “Tôi muốn nhờ cậu giúp một chuyện, đóng giả làm anh trai Thẩm Quân Tắc của A Kiệt, che mắt một cô gái”.

Tạ Ý sờ mũi, thấp giọng nói với Thẩm Quân Kiệt đứng cạnh:

“Chẳng phải cậu nói anh trai cậu là người tính tình lạnh lùng, trên trán có dán dòng chữ ‘Sinh vật này rất nguy hiểm, đừng lại gần’, là tảng núi băng nghìn năm không đổi, bao nhiêu năm nay bên cạnh không có một người phụ nữ nào sao?”.

Thẩm Quân Kiệt thấy anh trai đột ngột sa sầm mặt xuống, trước ánh mắt tò mò của Tạ Ý, chỉ có thể gạt đầu một cách khó nhọc. Tạ Ý tò mò hỏi:

“Tảng núi băng Thẩm Quân Tắc đã vướng vào mối nợ duyên tình từ lúc nào vậy, lại còn phải nhờ người đóng giả làm anh ta để đối phó với phụ nữ? Đúng là kỳ lạ”, ngừng một lát, anh ta không kìm được cười nói, “A Kiệt, anh trai cậu đúng là người thần kỳ”.

Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, nhìn em trai đứng cạnh, “A Kiệt, trên trán anh trai cậu có dán dòng chữ ‘Sinh vật này rất nguy hiểm, đừng lại gần’ ư?”.

Thẩm Quân Kiệt vội vàng cười nói:

“Ha ha, hai người nói chuyện đi, nói chuyện đi, tôi mệt quá, phải vào nhà vệ sinh đã”.

Lại là tuyến niệu đạo giở trò. Đợi đến khi bóng Thẩm Quân Kiệt biến mất khỏi tầm mắt, Thẩm Quân Tắc mới ngoảnh đầu lại, khuôn mặt không chút biểu cảm:

“Chúng ta đi thôi”.

Thẩm Quân Tắc lái xe đưa Tạ Ý đến khu phố người Hoa, nhanh chóng tìm được khách sạn nơi Tiêu Tinh đang ở, vừa đi vừa dặn dò Tạ Ý một số điều cần chú ý:

“Lát nữa nhìn thấy cô ta, nếu cô ta mắng cậu, thái độ của cậu hung hăng một chút, đừng xin lỗi cô ta. Nếu cô ta đánh người...”.

Tạ Ý gật đầu:

“Yên tâm, tôi sẽ không đánh lại”.

“Ý của tôi là tốt nhất cậu nên đánh lại”.

“Hả?”.

Tạ Ý kinh ngạc nhìn anh, “Anh muốn tôi đánh phụ nữ?”.

Thẩm Quân Tắc khê ho một tiếng, “Cũng không cần đánh thật, chỉ là làm ra vẻ đánh trả, chỉ cần khiến cô ta ghét cậu một cách sâu cay là được”.

“Khiến cô ta ghét một cách sâu cay?”.

Tạ Ý không kìm được run run khoe miệng, “Đây là thể loại gì vậy?”.

Thẩm Quân Tắc bình tĩnh nói:

“Tôi cũng không rõ, đây là yêu cầu của Thẩm Quân Tắc, chúng ta cứ làm theo là được”.

“... Thôi được”.

Tạ Ý nhún vai, “Dù sao thì A Kiệt đã nói sẽ mời tôi ăn uống chơi bời trong vòng nửa tháng, hôm nay muốn diễn thế nào là tùy anh. Chỉ cần cô gái kia không phát điên giết chết tôi là được”.

Thẩm Quân Tắc nghiêm túc nói:

“Yên tâm đi, buổi diễn xuất ngày hôm nay sẽ không nguy hiểm đến tính mạng”.

Hai người đứng ở cửa, ấn chuông một hồi lâu mà không thấy ai trả lời.

“Có thể là cô ta đang ngủ, cô ta mà ngủ rồi thì rất khó đánh thức”.

Cảnh tượng thảm khốc trên máy bay lại hiện lên trước mắt. Sắc mặt của Thẩm Quân Tắc không khỏi có chút đông cứng. Mười phút sau...“Không phải cô ta vẫn đang ngủ đấy chứ?”.

Chuông cửa sắp bị ấn đến nổ tung rồi, sắc mặt của Tạ Ý cũng có chút biến dạng, “Hay là chúng ta đi ăn trưa trước đã, buổi chiều lại đến, có lẽ lúc ấy cô ta sẽ tỉnh”.

Thẩm Quân Tắc gật đầu, “Cũng được”.

Hai người đi trên đường, đang tìm nhà hàng để “giải quyết” bữa trưa thì đột nhiên một cô gái từ phía xa đi tới. Cô gái đó mặc váy liền màu xanh da trời nhạt, đi dép trắng, mái tóc dài xõa ngang vai, lúc đi trên đường khuôn mặt nở nụ cười rạng rỡ, đáng vẻ vui tươi, đúng kiểu mỹ nữ trong sáng điển hình...Chỉ là, bắt đầu từ khoảnh khắc cô gái ấy xuất hiện, vẻ mặt của Thẩm Quân Tắc bắt đầu biến dạng. Chứng kiến cảnh tượng đáng sợ của cô ta khi chống nạnh chửi bới ở sân bay, lúc này, nhìn đáng vẻ “địu dàng” của cô ta, bỗng chốc khó có thể thích ứng được. Tiêu Tinh đi đến trước mặt hai người, lịch sự mỉm cười, thấy hai người tóc đen da vàng, lại còn xuất hiện trên khu phố người Hoa, cô liền hỏi bằng tiếng Trung:

“Chào anh, xin hỏi khách sạn XX ở đâu?”.

Khách sạn ấy chính là khách sạn cô đang ở. Thì ra không phải cô đang ngủ mà là ra ngoài đi dạo phố, rẽ ngang rẽ dọc cuối cùng lạc đường... Quá đáng hơn là cô không nhận ra người trước mặt mình là ai?Thẩm Quân Tắc không kìm được muốn day huyệt Thái Dương, cổ tình thấp giọng nói:

“Ngã tư trước mặt, rẽ trái”.

“Cảm ơn anh”.

Tiêu Tinh lễ phép cúi người, tươi cười bước đi. Sau khi cô đi, đột nhiên Thẩm Quân Tắc mới nhớ ra khách sạn ấy nên rẽ phải. Anh nhìn cách ăn mặc của Tiêu Tinh, bộ não bỗng chốc tê liệt, đầu óc cũng u mê. Thấy bóng Tiêu Tinh khuất dần, Tạ Ý không kìm được hỏi:

“Anh nói sai rồi, chẳng phải muốn đến khách sạn ấy phải rẽ phải sao?”.

Sắc mặt của Thẩm Quân Tắc có chút đông cứng, “... Chúng ta quay lại tìm cô ta”.

Tạ Ý nhún vai:

“Không cần đâu, người ta có cái mồm để làm gì, nếu đi sai đường cô ta sẽ hỏi tiếp, chúng ta đi ăn cơm trước đã”.

Thẩm Quân Tắc nghĩ lại, thấy Tạ Ý nói cũng đúng, tuy Tiêu Tinh là cô nàng đoảng vị nhưng cũng không ngốc, lại rất nhanh mồm nhanh miệng, lúc hỏi đường nụ cười ngọt ngào như thế, khiến người ta không nỡ không nói cho cô biết...Hai người đi trên vỉa hè một lúc, lại nhìn thấy một cô gái quen thuộc từ xa đi tới.

“Anh nói sai hướng, cô ta đến tìm anh tính sổ rồi?”.

Tạ Ý liếc nhìn Thẩm Quân Tắc. Thẩm Quân Tắc chuẩn bị tâm lý chờ cô chống nạnh chửi bới, đợi đến khi Tiêu Tinh dừng lại trước mặt, vẫn chưa kịp giải thích thì đột nhiên thấy cô cười, lễ phép hỏi:

“Chào anh, phiền anh cho tôi hỏi một chút, khách sạn XX ở đâu?”.

“...”.

Nét mặt của Thẩm Quân Tắc bỗng chốc đông cứng, một lúc lâu sau mới thấp giọng nói, “Trước mặt... rõ phải”.

Tiêu Tinh lễ phép cúi người:

“Cảm ơn anh”.

Cô tươi cười bước tiếp, vừa đi vừa khẽ lẩm nhẩm, “Hình như lúc này vừa đi qua chỗ này?”.

“...”.

Thẩm Quân Tắc có cảm giác bị đánh bại. Cô ta vòng một vòng rồi lại quay về chỗ cũ, trình độ lạc đường cũng thật là đỉnh! Hơn nữa lần thứ hai, cô ta vẫn không nhận ra mình! Trong lòng Thẩm Quân Tắc bỗng có chút giận dữ mơ hồ, không kìm được gọi cô:

“Tiêu Tinh”.

Tiêu Tinh ngoảnh đầu lại, nghi ngờ nhìn anh chăm chăm một hồi, đột nhiên làm ra vẻ giật mình bình tĩnh, vui mừng hớn hở chạy lại, nhiệt tình nắm tay anh, “Jesen, đúng là anh rồi! Tôi nghĩ sao giọng nói lại quen thế nhỉ. Hi hi, anh đeo kính râm tôi không nhận ra! Cứ tưởng là đại minh tinh nào cơ! Ngại quá! Ngại quá!”.

“... Không sao”.

Thẩm Quân Tắc nhếch mép, ngắt tiếng riu rít phấn khích như chim sẻ của cô, sau đó kéo Tạ Ý đang đứng cạnh, giới thiệu với cô, “Đây là Thẩm...”.

Chữ “Quân” vẫn chưa bật ra ngoài thì đột nhiên Tiêu Tinh làm một hành động khiến tất cả mọi người đều bất ngờ. Cô giống như một con mãnh thú tràn đầy sinh lực, dữ tợn lao ra như sói đói gặp cừu, ôm chặt lấy Tạ Ý như một con gấu túi, miệng còn phấn khích hét lên:

“Tạ Ý! Thì ra là anh! Bất ngờ quá! Lại gặp được anh ở đây! Em là Tiêu Tinh đây, anh không nhận ra em sao? Tiêu Tinh đây, Tiêu Tinh hồi nhỏ sống cạnh nhà anh đây!”.

Tạ Ý hóa đá tại chỗ năm giây, cuối cùng giật mình bừng tỉnh sau những cú đấm thùm thụp của Tiêu Tinh, tươi cười ôm lấy cô, “Tiêu Tinh à, ôi, thì ra là em! Em đúng là càng ngày càng xinh, hại anh không dám nhận nữa”.

Thẩm Quân Tắc trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng ôm ấp thân mật của hai người trước mặt mình, khí nóng từ gan bàn chân bắt đầu xông lên đỉnh đầu. Ai nói cho anh biết với, đây là thể loại gì vậy? Anh tìm diễn viên để lừa Tiêu Tinh, bây giờ thì hay rồi, diễn viên vui vẻ ôm Tiêu Tinh, ôn lại chuyện thời thanh mai trúc mã. Còn Thẩm Quân Tắc anh đứng giữa đường, trở thành vật trang trí bị người ta vây quanh ngắm nghía?

3. Q.1 - Chương 3: Oan Gia Ngõ Hẹp

rong suốt cuộc đời, Thẩm Quân Tắc chưa bao giờ gặp cảnh tượng khó xử như thế này. Lúc này, Tiêu Tinh và Tạ Ý đang ôm nhau rất thắm thiết, nói từ chuyện tiểu học đến chuyện cấp hai, từ chuyện cấp hai đến chuyện cấp ba, khó khăn lắm mới kết thúc chủ đề thi đại học đáng ghét rồi lại tiếp tục phát triển theo hướng đại học. Đường phố người qua kẻ lại, Thẩm Quân Tắc giống như cây cột điện đứng một bên, giúp Tiêu Tinh và Tạ Ý che chắn ánh mắt tò mò của vô số người qua đường. Thú thực, nếu không phải anh có sức chịu đựng phi thường thì lúc này anh đã xông lên kéo hai người trước mặt mình ra, một người ném ra Thái Bình Dương, một người ném ra Đại Tây Dương. Đùa cái kiểu gì chứ? Diễn viên mà A Kiệt mời tới lại là bạn thanh mai trúc mã của Tiêu Tinh, gán bó keo sơn? Thậm chí còn có chút thân mật thái quá? Thấy hai người trước mặt tươi cười hớn hở nói chuyện không ngừng, trong lòng Thẩm Quân Tắc cảm thấy rất bức bối, cảm giác ấy giống như “mất cả chì lẫn chài”.

Thẩm Quân Tắc đang suy nghĩ không biết nên chữa cháy như thế nào, đột nhiên trước mắt sáng rực, chỉ thấy cách đó không xa, cậu em trai ngốc nghếch Thẩm Quân Kiệt đang tươi cười đi về phía mình. Thẩm Quân Tắc nắm thời cơ, bước một bước lên trước, tươi cười với cậu em trai đang đi về phía mình:

“Thẩm Quân Tắc, thật trùng hợp, sao cậu lại đến đây”.

Lời nói của anh giống như ném chiếc máy làm lạnh vào đám đông, khiến ba người có mặt ở hiện trường bỗng chốc hóa đá. Thẩm Quân Tắc là người điều khiển mọi chuyện, dĩ nhiên là thân thiện như không, tình bơ kéo Tiêu Tinh đang đứng bên cạnh Tạ Ý, mỉm cười giới thiệu với Thẩm Quân Kiệt:

“Đây là Tiêu Tinh, con gái của chú Tiêu, sang bên này du học”.

Sau đó lại ẩn chặt vai Thẩm Quân Kiệt để ngăn anh ta chạy trốn, nhân tiện làm ra vẻ thân thiện giới thiệu với Tiêu Tinh, “Người này chính là Thẩm Quân Tắc”.

Tạ Ý không hiểu rõ tình hình, tiếp tục hóa đá. Thẩm Quân Kiệt trợn mắt há mồm, đầu óc tê liệt. Mặc dù Tiêu Tinh cũng sờ một lúc nhưng lại là người có phản ứng đầu tiên, cô mỉm cười với Thẩm Quân Kiệt, nói rất to:

“Chào anh, Quân Tắc, rất vui được gặp anh”.

Nụ cười vờ ra vẻ ngọt ngào của cô khiến người ta nhìn mà lòng buốt giá. Thẩm Quân Tắc liếc nhìn em trai, “Quân Tắc, sao cậu không nói gì? Có phải là nhìn thấy Tiêu Tinh nên quá kinh ngạc phải không?”.

Kinh ngạc cái đầu anh ấy! Nhìn anh trai mỉm cười, cuối cùng Thẩm Quân Kiệt buồn rầu nhận ra rằng vì tình huống bất ngờ nên anh trai đã bán rẻ mình. Tình nghĩa anh em hơn hai mươi năm vậy mà đã bán rẻ em trai không hề chớp mắt! Thẩm Quân Kiệt bám đuôi chạy đến, muốn xem một màn kịch hay, cuối cùng chính mình lại trở thành người diễn kịch? Ai bảo mi tò mò! Ai bảo mi không biết xấu hổ đi theo xem kịch hay! Thẩm Quân Kiệt vừa đau lòng vừa hối hận, hận một nỗi không thể giậm chân đấm ngực, ình một trăm cái bạt tai, thấy anh trai ra sức nháy mắt với mình, thôi thì đâm lao phải theo lao, chỉ có thể miễn cưỡng phát huy tiềm năng của thiên tài ngành diễn viên điện ảnh, nở nụ cười say đắm lòng người.

“Trời ơi, Tiêu Tinh, ngưỡng mộ đã lâu! Tôi thường nghe ông nội nhắc đến cô, hôm nay gặp mặt, quả nhiên mắt thấy không bằng tai nghe”.

Thẩm Quân Tắc khẽ ho một tiếng, “Tai nghe không bằng mắt thấy”.

Nói rồi ngoảnh đầu lại, mỉm cười giải thích với Tiêu Tinh, “Tiếng Trung của Quân Tắc không được giỏi lắm”.

“Ồ”.

Tiêu Tinh gượng cười đáp lại một tiếng, “Tôi cũng thường nghe bố tôi nhắc đến anh, nói anh mang nét đặc trưng của người Trung Quốc, rất cá tính, là một nhân tài thú vị”.

“Ha ha, quá khen quá khen, Tiêu Tinh cô quả là nể mặt tôi, cô khen tôi như vậy ngại quá”.

Thẩm Quân Kiệt tiếp tục cười, da mặt sắp rơi xuống. Tiêu Tinh nhìn vẻ cười cợt không nghiêm túc của anh ta, cuối cùng không thể kìm nén được nữa, lẳng lặng quay đầu đi. Nhìn dáng vẻ căm ghét đến nỗi chỉ muốn

cách xa mười mét của Tiêu Tinh, Thẩm Quân Tắc không kìm được nhếch mép cười. Anh biết rằng với tính cách của em trai, nhất định sẽ khiến Tiêu Tinh ghét cay ghét đắng. Sớm biết thế này lúc đầu không cần nhờ cái tay diễn viên Tạ Ý này nữa, bảo em trai ra trận là được. Vì muốn chắc chắn nên anh đã mời Tạ Ý, nhưng lại bất ngờ khơi dậy ký ức của một thời thanh mai trúc mã. Đúng là vẽ rắn thêm chân, anh thật hối hận vì lúc đầu đã làm như thế. Mặc dù sự việc ngày hôm nay phát triển đến mức có rất nhiều điều không ngờ tới, trong quá trình diễn ra sự việc cũng vì những tình huống bất ngờ làm cho bực tức mấy lần nhưng nói tóm lại, Thẩm Quân Tắc vẫn rất hài lòng về kết quả cuối cùng. Cuối cùng Tạ Ý trong trạng thái hóa đá đã hiểu trước mắt đang diễn ra buổi diễn xuất kỳ lạ mà anh ta không thể ngờ được. Anh ta sờ mũi, nói với Thẩm Quân Kiệt:

“A...”

Chữ “Kiệt” vội vàng phanh lại, nuốt vào bụng, Tạ Ý vờ ho một tiếng, thay đổi cách xưng hô, “Quân Tắc, chỉ bằng đi ăn cơm trước đã, tôi thấy mọi người đều đói rồi”.

Quan trọng là bản thân anh ta đói rồi. Thẩm Quân Kiệt nhìn anh trai, tỏ ý hỏi ý kiến cấp trên. Thẩm Quân Tắc đã thành công che mắt Tiêu Tinh, tâm trạng rất tốt, hào phóng nói:

“Mọi người cùng đi ăn thôi, tôi mời”.

Thực tế chứng minh, con người không thể dễ dàng thỏa mãn, càng không thể vì thành công tạm thời mà lơ là cảnh giác. Tiêu Tinh là sinh vật kỳ lạ, bất kỳ lúc nào cũng có thể làm ra những hành vi kinh thiên động địa khiến người ta trở tay không kịp. Quả thực anh đã xem nhẹ tiềm lực thách thức giới hạn chịu đựng của Tiêu Tinh. Do dự với vấn đề chọn nhà hàng nào một lúc, cuối cùng mọi người quyết định tôn trọng ý kiến của người từ xa tới là Tiêu Tinh. Tiêu Tinh nói rất thích ăn hải sản, Thẩm Quân Tắc liền đưa mọi người đi tìm nhà hàng hải sản của Trung Quốc. Bốn người ngồi quanh một chiếc bàn lớn, Tiêu Tinh ngồi cạnh Thẩm Quân Tắc. Có lẽ vì lạc đường suốt cả buổi sáng khiến cô đói run chân run tay, thức ăn vừa bưng lên, Tiêu Tinh đã không khách sáo gì mà bắt đầu ăn luôn. Thẩm Quân Tắc ngồi cạnh cô, tận mắt chứng kiến quá trình thảm khốc này. Chỉ thấy cô cầm một con tôm, bóc vỏ rồi cho vào miệng, sau đó lấy một con nữa, bóc vỏ cho vào miệng. Động tác ăn tôm của Tiêu Tinh giống như dũng sĩ đang chiến đấu, phải gọi là rất khéo léo và linh hoạt. Dĩa tôm nhanh chóng bị cô ăn hết một nửa, ba chàng trai nhìn nhau, tay cầm đũa cũng hơi chững lại. Ăn nhiều như vậy, nếu sống trong xã hội cũ thì chắc chắn là không nuôi nổi. Thẩm Quân Tắc không kìm được đau đầu nghĩ. Những cô gái mà anh đã tiếp xúc từ nhỏ đến lớn đa phần là những đại tiểu thư tính tình cao ngạo, những người lạnh lùng khó chiều chuộng một nửa, nói năng dịu dàng khiến người ta nổi da gà chiếm một nửa, những cô gái tùy tiện hậu đậu như Phương Dao đã được coi là khác người rồi, không ngờ lần này gặp Tiêu Tinh, quả thực là vượt quá tưởng tượng của anh, không chỉ khác người mà sắp biến thành không phải con người rồi. Nhìn cô ăn tôm lúc này khiến Thẩm Quân Tắc nghĩ rằng... hình như bên cạnh mình là một con “lợn nái”, lại còn không ngừng hừ hừ. Nghĩ đến đây, Thẩm Quân Tắc không kìm được quay sang nhìn cô. Tiêu Tinh cảm nhận được ánh mắt phức tạp của người bên cạnh, thế nên cô ngoảnh đầu lại, mỉm cười với Thẩm Quân Tắc, thân thiện nói:

“Jesen, sao anh không ăn? Tôm ở nhà hàng này ngon lắm, rất tươi”.

Nói rồi, không chờ Thẩm Quân Tắc phản ứng lại, Tiêu Tinh đã làm một việc khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

“Nào, tôi gấp cho anh một con”.

Tiêu Tinh khách sáo nói câu ấy, sau đó chủ động gấp một con tôm đặt vào bát của Thẩm Quân Tắc. Nghĩ một lúc thấy hình như một con không đủ, cô lại gấp thêm vài con nữa vào bát anh, “Anh giúp tôi nhiều như vậy, tôi không biết phải cảm ơn anh như thế nào. Nào nào, anh mau ăn đi”.

Thấy cơ mặt Thẩm Quân Tắc hình như có chút cứng đờ, Tiêu Tinh vội cười nói:

“Ngon lắm, ném thử xem”.

Về mặt của Tạ Ý có chút kỳ lạ, khê ho một tiếng rồi quay đầu đi. Thẩm Quân Kiệt kiên quyết cúi mặt xuống gầm bàn, chắc chắn là nhìn cười đến mức nội thương. Thẩm Quân Tắc ngồi cạnh Tiêu Tinh, không có cách nào trốn tránh ánh mắt “nhiệt tình” của cô, đành phải cố ép mình nhận những con tôm cô gấp cho.

Mặc dù nói “nhiệt tình hiếu khách” là truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa nhưng nhiệt tình quá mức lại khiến người ta “nuốt không trôi”.

“Đủ rồi... cảm ơn”.

Thẩm Quân Tắc thấp giọng nói, ngăn không để Tiêu Tinh gấp cua vào bát mình. Nhìn bát tôm đầy, Thẩm Quân Tắc sững người. Từ khi anh có ký ức đến nay, chưa có người phụ nữ nào gấp thức ăn cho anh, ngay cả mẹ anh cũng chưa bao giờ ân cần với anh như vậy. Hồi còn rất nhỏ, hoa quả cũng do anh gọt vỏ, hải sản cũng do anh tự làm, ăn cá không cẩn thận sẽ bị hóc xương, bóc tôm cũng làm cho tay dính đầy dầu mỡ, vì thế anh ghét nhất là ăn tôm cá. Nhưng lúc này, nhìn Tiêu Tinh ân cần gấp ỉnh một bát tôm đầy, động tác lại rất linh hoạt, nụ cười thì nhiệt tình chân thành, Thẩm Quân Tắc thật sự không biết phải làm thế nào, đúng là dở khóc dở cười. Thêm vào đó anh lại còn là kẻ đứng đằng sau đạo diễn màn kịch lừa đảo này. Khụ khụ, bát tôm này... khiến người ta khó mà nuốt được. Ăn trưa xong, Thẩm Quân Tắc tiện đường đưa Tiêu Tinh về khách sạn, đang định lái xe cùng em trai và Tạ Ý đi về thì Tạ Ý mỉm cười nói:

“Hai người về trước đi, lâu lắm tôi không gặp Tiêu Tinh nên muốn ở lại ôn chuyện cũ”.

Hắn và Tiêu Tinh vẫn chưa ôn xong chuyện cũ? Lẽ nào mỗi lần bạn bè ôn lại chuyện cũ đều kể từ mẫu giáo đến bây giờ? Lúc này đứng trên đường, hai người đã nói đến giai đoạn đại học rồi... Đúng rồi, có lẽ họ còn muốn nghiên cứu về nửa cuộc đời còn lại. Thẩm Quân Tắc khởi động xe, thấy hai người đứng ngoài đang trò chuyện vui vẻ, trong lòng không kìm được cười khẩy. Chả trách ngay từ lần đầu gặp mặt đã thấy Tạ Ý có chút chướng mắt, một người đàn ông mà nói lắm nói nhiều, nói chuyện có thể nói cả buổi chiều, sắp biến thành phụ nữ tuổi mãn kinh rồi. Thực ra Tạ Ý ở lại không phải là để ôn lại chuyện cũ, xe của Thẩm Quân Tắc vừa đi, anh ta nhanh chóng bộc lộ bản tính, không cười nữa mà chuyển sang đáng vẻ đau đớn khôn cùng, nói với Tiêu Tinh bằng giọng điệu vừa dịu dàng vừa khó xử:

“Tiêu Tinh à, anh không ngờ em lại đến New York thật”.

Tiêu Tinh bị đáng vẻ đau khổ của anh ta làm cho giật nảy mình, bỗng chốc không nói được lời nào. Cô vẫn chưa hiểu rõ tình hình, chỉ thấy Tạ Ý nói tiếp:

“Thực ra anh rất quý mến em, em là người thẳng thắn, không hề giả tạo mách khoe chút nào, ở bên em anh cảm thấy rất thoải mái”.

“Ồ...”.

Tiêu Tinh mơ hồ gật đầu.

“Nhưng anh có bạn gái rồi”.

“...”.

Tiêu Tinh cảm giác như không tìm thấy mạch suy nghĩ, tiếp tục ngây người nhìn anh ta. Tạ Ý khẽ ho một tiếng, nói tiếp:

“Xin lỗi em, lúc đầu anh không nên đối xử với em tốt như vậy, khiến em hiểu lầm”.

“Vì anh mà một mình sang tận đây, em ngốc quá...”.

“...”.

Lần này thì Tiêu Tinh thật sự sững sờ.

“Anh biết em đã hy sinh rất nhiều vì mối tình này”.

“Nhưng anh thật sự không có cách nào để đáp lại em”.

“Trong lòng anh, em luôn là người bạn tốt nhất”.

Nói đến đây, chính Tạ Ý cũng bị mình làm cho say đắm, giọng nói có chút nghẹn ngào. Cuối cùng, anh ta nhìn Tiêu Tinh một cách đầy ẩn ý, nói ra lời thoại xuất hiện nhiều nhất trong các bộ phim tình cảm sướt mướt.

“Chúc em hạnh phúc”.

Nói xong câu ấy, Tạ Ý buồn rầu quay đi, dường như anh ta mới là kẻ đáng thương bị Tiêu Tinh bỏ rơi, ngay cả bóng dáng cũng toát lên vẻ cô đơn. Cuối cùng Tiêu Tinh đã lấy lại bình tĩnh, cảm giác toàn thân như bị sét đánh, lục phủ ngũ tạng đều khó chịu như bị thiêu đốt. Nếu không phải vì ở cửa khách sạn có nhiều người như thế, cô chỉ muốn ra sức túm cổ Tạ Ý, lớn tiếng hét vào tai anh ta: Xin lỗi cái đầu anh ý! Cô nói thích anh ta lúc nào? Đúng là kẻ tự kỷ điên cuồng, tưởng ai cũng mê mình chắc, ăn dưa bỏ đến mức này cũng thật lợi hại! Không phải anh ta học làm diễn viên, suốt ngày muốn tìm đề tài diễn xuất đấy chứ? Lại còn tưởng lần này cô đến New York là vì tìm anh ta? Đầu óc hâm hấp không nói làm gì, lại còn chạy đến nói nhăng nói cuội? Tiêu Tinh không kìm được điên cuồng gào lên trong lòng:

“Anh tưởng tôi đến tìm anh? Tôi hứng thú tìm mộ anh hơn!”.

Bóng Tạ Ý nhanh chóng biến khỏi tầm mắt, Tiêu Tinh đứng giữa đường không tiện phát tác, chỉ có thể sống sượng nuốt cơn bức tức vào bụng. Về khách sạn, Tiêu Tinh ngồi trước bàn, buồn rầu lấy cuốn nhật ký màu đen trong ngăn kéo. Tầm bìa màu đen làm tôn lên tâm trạng bị đè nén của cô lúc này. Mở trang đầu tiên, một dòng chữ in đậm hiện lên trước mắt: Cuộc phiêu lưu đến New York của Tiêu Tinh. Mở tiếp một trang nữa là nhật ký mới viết, tiêu đề là “Một ngày xui xẻo”.

Hôm qua ngủ quá nhiều trên máy bay, buổi tối không ngủ được, thế nên cô đã mở nhật ký ghi lại toàn bộ những chuyện xui xẻo sau khi đến New York, nhân tiện dùng những lời lẽ cay độc nhất để nguyên rửa kẻ gây ra mọi tội lỗi là Thẩm Quân Tắc. Xem ra tối nay cô lại có chuyện để làm rồi. Tiêu Tinh ngồi trước bàn, xắn tay áo, cầm bút, viết chương thứ hai với ngọn lửa tức giận trào dâng trong lòng, tiêu đề là “Ngày xui xẻo thứ hai”.

Chương này dành cho tên Tạ Ý ngu ngốc với mức EQ dưới 0! Tiêu Tinh quen Tạ Ý hồi cô năm tuổi, lúc ấy việc làm ăn của nhà họ Tiêu vừa mới bắt đầu, bố mẹ và bác trai bác gái đều bận rộn quản lý công ty, Tiêu Tinh và anh họ Tiêu Phạm bị đưa về quê sống cùng ông nội. Nhà Tạ Ý ở ngay cạnh nhà ông nội. Trong ấn tượng của Tiêu Tinh, chàng trai có cái tên rất kỳ lạ này rất nghịch ngợm, leo núi trèo cây, lại còn thường xuyên lôi Tiêu Tinh ra ngoài chơi cùng. Suốt ngày nghịch bừa bãi, quần áo nhem nhuốc bẩn thỉu, đến nỗi mỗi lần mẹ Tiêu Tinh đến, ánh mắt lạnh băng khiến cô bé Tiêu Tinh nhìn mà hai chân run lên bần bật. Về sau hai người học cùng tiểu học, trung học, thi đại học cũng thi cùng thành phố, quan hệ ngày càng thân thiết. Anh ta coi Tiêu Tinh là cô em gái hàng xóm nhỏ bé, Tiêu Tinh cũng coi anh ta như anh em tốt. Tóm lại chỉ là tình bạn thanh mai trúc mã rất đơn giản, không hề xảy ra bất kỳ chuyện gì đáng nói. Bước ngoặt là năm thứ nhất đại học. Năm thứ nhất đại học cũng là năm Tiêu Tinh tròn mười tám tuổi, lại là người nhỏ tuổi nhất trong mấy chị em. Ngày sinh nhật của cô đúng vào dịp cuối tuần, để chúc mừng cô đã trưởng thành, hai người chị em thân thiết là Vệ Nam và Kỳ Quyên đã tổ chức một bữa tiệc sinh nhật cho cô. Bữa tiệc được tổ chức ở một quán bar nhỏ gần trường, ba chị em góp tiền bao quán bar, mời rất nhiều bạn học đến chung vui. Mọi người náo nhiệt suốt cả buổi tối, tâm trạng vô cùng phấn khích. Hiếm khi Tiêu Tinh mặc bộ váy dạ hội lộng lẫy, lại còn bị Kỳ Quyên bắt trang điểm, bước lên sân khấu trước mặt đám đông chen chúc, phát biểu “cảm tưởng” của mình. Tiêu Tinh đứng trên sân khấu, bị bao nhiêu con mắt dõi theo, trong lòng khó tránh khỏi có chút căng thẳng. Cô hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay, tâm trạng có chút bất an khi bắt đầu nói:

“Trên trái đất lắm mối hiểm họa này, an toàn trưởng thành mười tám năm cũng không phải là chuyện dễ dàng. Bây giờ sắp bước sang hàng ngũ của những người trưởng thành, tôi cảm thấy vô cùng xúc động! Rất cảm ơn mọi người đã đến tham gia bữa tiệc sinh nhật lần thứ mười tám của tôi, cùng tôi trải qua buổi tối khó quên này!”.

Bài phát biểu này là do Kỳ Quyên viết, tối qua Tiêu Tinh đã học cả buổi, đằng sau còn có một đoạn: “Để bày tỏ lòng biết ơn của mình, tôi quyết định...”.

Tiêu Tinh đang nói như vẹt, đột nhiên ở góc trong phát ra một tràng cười. Tiêu Tinh không hiểu vì sao, ho một tiếng rồi đọc tiếp:

“Để bày tỏ lòng biết ơn của mình...”.

Đám người đứng trong góc bắt đầu cười phá lên. Tiêu Tinh không hiểu họ đang cười cái gì, tưởng rằng quần áo của mình biến mất hoặc nói sai gì đó, có chút bất an nhìn Kỳ Quyên và Vệ Nam đứng cạnh. Hai người đó một người nhún vai một người lắc đầu, tỏ ý họ cũng không biết. Tiêu Tinh ngượng ngùng đứng đó

vì bị người ta cười nhạo, ánh đèn vàng ấm áp trên sân khấu chiếu vào người cô, để lộ khuôn mặt đỏ ửng. Vì quá căng thẳng, bỗng chốc cô quên mất câu tiếp theo. Đột nhiên một chàng trai ngồi trong góc đứng dậy, rảo bước đi đến trước mặt Tiêu Tinh, tươi cười giơ tay vỗ vai cô, “Tiêu Tinh, Tạ Ý của em ở đây này, có gì dặn dò không?”.

Hắn và Tiêu Tinh vẫn chưa ôn xong chuyện cũ? Lẽ nào mỗi lần bạn bè ôn lại chuyện cũ đều kể từ mẫu giáo đến bây giờ? Lúc này đứng trên đường, hai người đã nói đến giai đoạn đại học rồi... Đúng rồi, có lẽ họ còn muốn nghiên cứu về nửa cuộc đời còn lại. Thẩm Quân Tắc khởi động xe, thấy hai người đứng ngoài đang trò chuyện vui vẻ, trong lòng không kìm được cười khẩy. Chả trách ngay từ lần đầu gặp mặt đã thấy Tạ Ý có chút chướng mắt, một người đàn ông mà nói lảm nói nhiều, nói chuyện có thể nói cả buổi chiều, sắp biến thành phụ nữ tuổi mãn kinh rồi. Thực ra Tạ Ý ở lại không phải là để ôn lại chuyện cũ, xe của Thẩm Quân Tắc vừa đi, anh ta nhanh chóng bộc lộ bản tính, không cười nữa mà chuyển sang đáng vẻ đau đớn khôn cùng, nói với Tiêu Tinh bằng giọng điệu vừa dịu dàng vừa khó xử:

“Tiêu Tinh à, anh không ngờ em lại đến New York thật”.

Tiêu Tinh bị đáng vẻ đau khổ của anh ta làm cho giật nảy mình, bỗng chốc không nói được lời nào. Cô vẫn chưa hiểu rõ tình hình, chỉ thấy Tạ Ý nói tiếp:

“Thực ra anh rất quý mến em, em là người thẳng thắn, không hề giả tạo mảnh khỏe chút nào, ở bên em anh cảm thấy rất thoải mái”.

“Ồ...”.

Tiêu Tinh mơ hồ gật đầu.

“Nhưng anh có bạn gái rồi”.

“...”.

Tiêu Tinh cảm giác như không tìm thấy mạch suy nghĩ, tiếp tục ngậy người nhìn anh ta. Tạ Ý khẽ ho một tiếng, nói tiếp:

“Xin lỗi em, lúc đầu anh không nên đối xử với em tốt như vậy, khiến em hiểu lầm”.

“Vì anh mà một mình sang tận đây, em ngốc quá...”.

“...”.

Lần này thì Tiêu Tinh thật sự sững sờ.

“Anh biết em đã hy sinh rất nhiều vì mối tình này”.

“Nhưng anh thật sự không có cách nào để đáp lại em”.

“Trong lòng anh, em luôn là người bạn tốt nhất”.

Nói đến đây, chính Tạ Ý cũng bị mình làm cho say đắm, giọng nói có chút nghẹn ngào. Cuối cùng, anh ta nhìn Tiêu Tinh một cách đầy ẩn ý, nói ra lời thoại xuất hiện nhiều nhất trong các bộ phim tình cảm suốt mười.

“Chúc em hạnh phúc”.

Nói xong câu ấy, Tạ Ý buồn rầu quay đi, dường như anh ta mới là kẻ đáng thương bị Tiêu Tinh bỏ rơi, ngay cả bóng dáng cũng toát lên vẻ cô đơn. Cuối cùng Tiêu Tinh đã lấy lại bình tĩnh, cảm giác toàn thân như bị sét đánh, lục phủ ngũ tạng đều khó chịu như bị thiêu đốt. Nếu không phải vì ở cửa khách sạn có nhiều người như thế, cô chỉ muốn ra sức túm cổ Tạ Ý, lớn tiếng hét vào tai anh ta: Xin lỗi cái đầu anh ý! Cô nói thích anh ta lúc nào? Đúng là kẻ tự kỷ điên cuồng, tưởng ai cũng mê mình chắc, ăn dưa bở đến mức này cũng thật lợi hại! Không phải anh ta học làm diễn viên, suốt ngày muốn tìm đề tài diễn xuất đấy chứ? Lại còn tưởng lần này cô đến New York là vì tìm anh ta? Đầu óc hâm hấp không nói làm gì, lại còn chạy đến nói nhăng nói cuội? Tiêu Tinh không kìm được điên cuồng gào lên trong lòng:

“Anh tưởng tôi đến tìm anh? Tôi hứng thú tìm mộ anh hơn!”.

Bóng Tạ Ý nhanh chóng biến khỏi tầm mắt, Tiêu Tinh đứng giữa đường không tiện phát tác, chỉ có thể sống sượng nuốt cơn bức tức vào bụng. Về khách sạn, Tiêu Tinh ngồi trước bàn, buồn rầu lấy cuốn nhật ký màu đen trong ngăn kéo. Tầm bìa màu đen làm tôn lên tâm trạng bị đè nén của cô lúc này. Mở trang đầu tiên, một dòng chữ in đậm hiện lên trước mắt: Cuộc phiêu lưu đến New York của Tiêu Tinh. Mở tiếp một trang nữa là nhật ký mới viết, tiêu đề là “Một ngày xui xẻo”.

Hôm qua ngủ quá nhiều trên máy bay, buổi tối không ngủ được, thế nên cô đã mở nhật ký ghi lại toàn bộ những chuyện xui xẻo sau khi đến New York, nhân tiện dùng những lời lẽ cay độc nhất để nguyên rửa kẻ gây ra mọi tội lỗi là Thẩm Quân Tắc. Xem ra tối nay cô lại có chuyện để làm rồi. Tiêu Tinh ngồi trước bàn, xắn tay áo, cầm bút, viết chương thứ hai với ngọn lửa tức giận trào dâng trong lòng, tiêu đề là “Ngày xui xẻo thứ hai”.

hương này dành cho tên Tạ Ý ngu ngốc với mức EQ dưới 0! Tiêu Tinh quen Tạ Ý hồi cô năm tuổi, lúc ấy việc làm ăn của nhà họ Tiêu vừa mới bắt đầu, bố mẹ và bác trai bác gái đều bận rộn quản lý công ty, Tiêu Tinh và anh họ Tiêu Phạm bị đưa về quê sống cùng ông nội. Nhà Tạ Ý ở ngay cạnh nhà ông nội. Trong ấn tượng của Tiêu Tinh, chàng trai có cái tên rất kỳ lạ này rất nghịch ngợm, leo núi trèo cây, lại còn thường xuyên lôi Tiêu Tinh ra ngoài chơi cùng. Suốt ngày nghịch bừa bãi, quần áo nhem nhuốc bẩn thỉu, đến nỗi mỗi lần mẹ Tiêu Tinh đến, ánh mắt lạnh băng khiến cô bé Tiêu Tinh nhìn mà hai chân run lên bần bật. Về sau hai người học cùng tiểu học, trung học, thi đại học cũng thi cùng thành phố, quan hệ ngày càng thân thiết. Anh ta coi Tiêu Tinh là cô em gái hàng xóm nhỏ bé, Tiêu Tinh cũng coi anh ta như anh em tốt. Tóm lại chỉ là tình bạn thanh mai trúc mã rất đơn giản, không hề xảy ra bất kỳ chuyện gì đáng nói. Bước ngoặt là năm thứ nhất đại học. Năm thứ nhất đại học cũng là năm Tiêu Tinh tròn mười tám tuổi, lại là người nhỏ tuổi nhất trong mấy chị em. Ngày sinh nhật của cô đúng vào dịp cuối tuần, để chúc mừng cô đã trưởng thành, hai người chị em thân thiết là Vệ Nam và Kỳ Quyên đã tổ chức một bữa tiệc sinh nhật cho cô. Bữa tiệc được tổ chức ở một quán bar nhỏ gần trường, ba chị em góp tiền bao quán bar, mời rất nhiều bạn học đến chung vui. Mọi người náo nhiệt suốt cả buổi tối, tâm trạng vô cùng phấn khích. Hiếm khi Tiêu Tinh mặc bộ váy dạ hội lộng lẫy, lại còn bị Kỳ Quyên bắt trang điểm, bước lên sân khấu trước mặt đám đông chen chúc, phát biểu “cảm tưởng” của mình. Tiêu Tinh đứng trên sân khấu, bị bao nhiêu con mắt dõi theo, trong lòng khó tránh khỏi có chút căng thẳng. Cô hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay, tâm trạng có chút bất an khi bắt đầu nói:

“Trên trái đất lắm mối hiểm họa này, an toàn trưởng thành mười tám năm cũng không phải là chuyện dễ dàng. Bây giờ sắp bước sang hàng ngũ của những người trưởng thành, tôi cảm thấy vô cùng xúc động! Rất cảm ơn mọi người đã đến tham gia bữa tiệc sinh nhật lần thứ mười tám của tôi, cùng tôi trải qua buổi tối khó quên này!”.

Bài phát biểu này là do Kỳ Quyên viết, tối qua Tiêu Tinh đã học cả buổi, đằng sau còn có một đoạn: “Để bày tỏ lòng biết ơn của mình, tôi quyết định...”.

Tiêu Tinh đang nói như vẹt, đột nhiên ở góc trong phát ra một tràng cười. Tiêu Tinh không hiểu vì sao, ho một tiếng rồi đọc tiếp:

“Để bày tỏ lòng biết ơn của mình...”.

Đám người đứng trong góc bắt đầu cười phá lên. Tiêu Tinh không hiểu họ đang cười cái gì, tưởng rằng quần áo của mình biến mất hoặc nói sai gì đó, có chút bất an nhìn Kỳ Quyên và Vệ Nam đứng cạnh. Hai người đó một người nhún vai một người lắc đầu, tỏ ý họ cũng không biết. Tiêu Tinh ngượng ngùng đứng đó vì bị người ta cười nhạo, ánh đèn vàng ấm áp trên sân khấu chiếu vào người cô, để lộ khuôn mặt đỏ ửng. Vì quá căng thẳng, bỗng chốc cô quên mất câu tiếp theo. Đột nhiên một chàng trai ngồi trong góc đứng dậy, rảo bước đi đến trước mặt Tiêu Tinh, tươi cười giơ tay vỗ vai cô, “Tiêu Tinh, Tạ Ý của em ở đây này, có gì dặn dò không?”.

Cách nói bốn cột rất kiểu... công tử phong lưu(*)... Vệ Nam và Kỳ Quyên đứng cạnh ho sặc sụa hai tiếng, một người phụt cả nước ngọt ra ngoài. Tiêu Tinh tức đến đỏ mặt, trợn mắt nhìn anh ta, một hồi lâu không nói được lời nào. Tiếng cười lúc này chắc chắn là do tên ngốc này giở trò! Tên Tạ Ý xấu xa không hề có một chút tự giác khi đã phạm sai lầm, lại còn tỏ ra rất phong độ khi rút tay lại, cười cợt và nói:

“Đừng có nói ‘Tạ Ý của tôi’ nữa...”.

Phía dưới bỗng chốc cười phá lên.

“Thì ra đây chính là ‘lòng biết ơn’ của Tiêu Tinh”.

“Bạn Tạ, bạn tặng mình cho Tiêu Tinh đi, cô ấy đã nói bạn là của cô ấy rồi”.

Tạ Ý ngoảnh đầu lại, mắng mỗ đám người đang cười trong góc:

“Các cậu nói đủ chưa? Tiêu Tinh nhà mình đang xấu hổ kia kìa, không nhìn thấy cô ấy đỏ mặt sao?”.

Đúng là càng nói càng khiến người ta hiểu lầm...Thú thực lúc ấy Tiêu Tinh rất muốn tìm thứ gì đó để bắt anh ta im miệng, ném cả quả dưa hấu vào mặt anh ta cũng được, hoặc là cái nồi cũng được, ném thẳng vào đầu anh ta. Đáng tiếc lúc ấy cô đứng trên sân khấu, bên cạnh không có thứ gì, trên tay chỉ có chiếc micro, không tiện ném đi, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi gườm gườm nhìn tên Tạ Ý không biết mình đã sai ở đâu lại còn ra sức nói những lời nực cười để chữa cháy. Cũng bắt đầu từ hôm ấy, rất nhiều người tưởng rằng Tạ Ý thích Tiêu Tinh, Tiêu Tinh thích Tạ Ý, không ai biết rằng Tiêu Tinh đỏ mặt vì tức giận chứ không phải đỏ mặt vì xấu hổ, cũng không ai biết rằng Tạ Ý đỏ mặt là vì uống bia. Quả thực ngày hôm ấy anh ta đã uống quá chén. Tóm lại, đột nhiên hai người trở thành đôi thanh mai trúc mã xứng đôi vừa lứa, cũng trở thành đối tượng để bạn bè trêu chọc. Mỗi lần tụ họp, mỗi lần đi du lịch, chỉ cần chỗ nào có Tạ Ý thì Tiêu Tinh khó tránh khỏi bị mọi người trêu chọc một hồi. . .

“Ô, Tiêu Tinh, Tạ Ý của cậu đến rồi, có gì cần dặn dò không?”.

Tất cả đều học cái giọng điệu công tử phong lưu của Tạ Ý để trêu ghẹo Tiêu Tinh. Mỗi lúc như thế, Tiêu Tinh chỉ muốn bỏ dưới đất ra sức đào bới, đào một cái hố và chôn mình xuống đó. Thời gian học đại học, nhận nhịn những tin đồn mơ hồ ấy trong suốt hai năm, cuối cùng cũng nhận được đến khi Tạ Ý ra nước ngoài. Vốn tưởng rằng đôi tai được yên ổn, nào ngờ hôm nay gặp lại bạn cũ trên đường phố New York, không kìm nén được chạy lại ôn chuyện cũ, kết quả lại khơi dậy cảm giác day dứt mơ hồ của anh chàng đầu óc có vấn đề này.

“Xin lỗi em, lúc đầu anh không nên đối xử với em tốt như vậy, khiến em hiểu lầm”.

“Tiêu Tinh, vì anh mà một mình em phải đi xa như vậy, em ngốc quá...”.

“Nhưng anh thật sự không có cách nào để đáp lại em”.

“Trong lòng anh, em luôn là người bạn tốt nhất”.

“Chúc em hạnh phúc”.

ói xong câu ấy, Tạ Ý buồn rầu quay đi, dường như anh ta mới là kẻ đáng thương bị Tiêu Tinh bỏ rơi, ngay cả bóng dáng cũng toát lên vẻ cô đơn. Cuối cùng Tiêu Tinh đã lấy lại bình tĩnh, cảm giác toàn thân như bị sét đánh, lực phủ ngũ tạng đều khó chịu như bị thiêu đốt. Nếu không phải vì ở cửa khách sạn có nhiều người như thế, cô chỉ muốn ra sức túm cổ Tạ Ý, lớn tiếng hét vào tai anh ta: Xin lỗi cái đầu anh ý! Cô nói thích anh ta lúc nào? Đúng là kẻ tự kỷ điên cuồng, tưởng ai cũng mê mình chắc, ăn dưa bở đến mức này cũng thật lợi hại! Không phải anh ta học làm diễn viên, suốt ngày muốn tìm đề tài diễn xuất đấy chứ? Lại còn tưởng lần này cô đến New York là vì tìm anh ta? Đầu óc hâm hấp không nói làm gì, lại còn chạy đến nói nhăng nói cuội? Tiêu Tinh không kìm được điên cuồng gào lên trong lòng:

“Anh tưởng tôi đến tìm anh? Tôi hứng thú tìm mộ anh hơn!”.

Bóng Tạ Ý nhanh chóng biến khỏi tầm mắt, Tiêu Tinh đứng giữa đường không tiện phát tác, chỉ có thể sống sượng nuốt cơn bức tức vào bụng. Về khách sạn, Tiêu Tinh ngồi trước bàn, buồn rầu lấy cuốn nhật ký màu đen trong ngăn kéo. Tầm bìa màu đen làm tôn lên tâm trạng bị đè nén của cô lúc này. Mở trang đầu tiên, một dòng chữ in đậm hiện lên trước mắt: Cuộc phiêu lưu đến New York của Tiêu Tinh. Mở tiếp một trang nữa là nhật ký mới viết, tiêu đề là “Một ngày xui xẻo”.

Hôm qua ngủ quá nhiều trên máy bay, buổi tối không ngủ được, thế nên cô đã mở nhật ký ghi lại toàn bộ những chuyện xui xẻo sau khi đến New York, nhân tiện dùng những lời lẽ cay độc nhất để nguyên rửa kẻ gây ra mọi tội lỗi là Thẩm Quân Tắc. Xem ra tối nay cô lại có chuyện để làm rồi. Tiêu Tinh ngồi trước bàn, xấn tay áo, cầm bút, viết chương thứ hai với ngọn lửa tức giận trào dâng trong lòng, tiêu đề là “Ngày xui xẻo thứ hai”.

Chương này dành cho tên Tạ Ý ngu ngốc với mức EQ dưới 0! Tiêu Tinh quen Tạ Ý hồi cô năm tuổi, lúc ấy việc làm ăn của nhà họ Tiêu vừa mới bắt đầu, bố mẹ và bác trai bác gái đều bận rộn quản lý công ty, Tiêu Tinh và anh họ Tiêu Phàm bị đưa về quê sống cùng ông nội. Nhà Tạ Ý ở ngay cạnh nhà ông nội. Trong ấn tượng của Tiêu Tinh, chàng trai có cái tên rất kỳ lạ này rất nghịch ngợm, leo núi trèo cây, lại còn thường xuyên lôi Tiêu Tinh ra ngoài chơi cùng. Suốt ngày nghịch bừa bãi, quần áo nhem nhuốc bẩn thỉu, đến nỗi mỗi lần mẹ Tiêu Tinh đến, ánh mắt lạnh băng khiến cô bé Tiêu Tinh nhìn mà hai chân run lên bần bật. Về sau hai người học cùng tiểu học, trung học, thi đại học cũng thi cùng thành phố, quan hệ ngày càng thân thiết. Anh ta coi Tiêu Tinh là cô em gái hàng xóm nhỏ bé, Tiêu Tinh cũng coi anh ta như anh em tốt. Tóm lại chỉ là tình bạn thanh mai trúc mã rất đơn giản, không hề xảy ra bất kỳ chuyện gì đáng nói. Bước ngoặt là năm thứ nhất đại học. Năm thứ nhất đại học cũng là năm Tiêu Tinh tròn mười tám tuổi, lại là người nhỏ tuổi nhất trong mấy chị em. Ngày sinh nhật của cô đúng vào dịp cuối tuần, để chúc mừng cô đã trưởng thành, hai người chị em thân thiết là Vệ Nam và Kỳ Quyên đã tổ chức một bữa tiệc sinh nhật cho cô. Bữa tiệc được tổ chức ở một quán bar nhỏ gần trường, ba chị em góp tiền bao quán bar, mời rất nhiều bạn học đến chung vui. Mọi người náo nhiệt suốt cả buổi tối, tâm trạng vô cùng phấn khích. Hiếm khi Tiêu Tinh mặc bộ váy dạ hội lộng lẫy, lại còn bị Kỳ Quyên bắt trang điểm, bước lên sân khấu trước mặt đám đông chen chúc, phát biểu “cảm tưởng” của mình. Tiêu Tinh đứng trên sân khấu, bị bao nhiêu con mắt dõi theo, trong lòng khó tránh khỏi có chút căng thẳng. Cô hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay, tâm trạng có chút bất an khi bắt đầu nói:

“Trên trái đất lắm mối hiểm họa này, an toàn trưởng thành mười tám năm cũng không phải là chuyện dễ dàng. Bây giờ sắp bước sang hàng ngũ của những người trưởng thành, tôi cảm thấy vô cùng xúc động! Rất cảm ơn mọi người đã đến tham gia bữa tiệc sinh nhật lần thứ mười tám của tôi, cùng tôi trải qua buổi tối khó quên này!”.

Bài phát biểu này là do Kỳ Quyên viết, tối qua Tiêu Tinh đã học cả buổi, đằng sau còn có một đoạn: “Để bày tỏ lòng biết ơn của mình, tôi quyết định...”.

Tiêu Tinh đang nói như vẹt, đột nhiên ở góc trong phát ra một tràng cười. Tiêu Tinh không hiểu vì sao, ho một tiếng rồi đọc tiếp:

“Để bày tỏ lòng biết ơn của mình...”.

Đám người đứng trong góc bắt đầu cười phá lên. Tiêu Tinh không hiểu họ đang cười cái gì, tưởng rằng quần áo của mình biến mất hoặc nói sai gì đó, có chút bất an nhìn Kỳ Quyên và Vệ Nam đứng cạnh. Hai người đó một người nhún vai một người lắc đầu, tỏ ý họ cũng không biết. Tiêu Tinh ngượng ngùng đứng đó vì bị người ta cười nhạo, ánh đèn vàng ấm áp trên sân khấu chiếu vào người cô, để lộ khuôn mặt đỏ ửng. Vì quá căng thẳng, bỗng chốc cô quên mất câu tiếp theo. Đột nhiên một chàng trai ngồi trong góc đứng dậy, rào bước đi đến trước mặt Tiêu Tinh, tươi cười giơ tay vỗ vai cô, “Tiêu Tinh, Tạ Ý của em ở đây này, có gì dặn dò không?”.

Cách nói bốn cột rất kiểu... công tử phong lưu(1)... Vệ Nam và Kỳ Quyên đứng cạnh ho sặc sụa hai tiếng, một người phụt cả nước ngọt ra ngoài. Tiêu Tinh tức đến đỏ mặt, trợn mắt nhìn anh ta, một hồi lâu không nói được lời nào. Tiếng cười lúc này chắc chắn là do tên ngốc này giở trò! Tên Tạ Ý xấu xa không hề có một chút tự giác khi đã phạm sai lầm, lại còn tỏ ra rất phong độ khi rút tay lại, cười cợt và nói:

“Đừng có nói ‘Tạ Ý của tôi’ nữa...”.

Phía dưới bỗng chốc cười phá lên.

“Thì ra đây chính là ‘lòng biết ơn’ của Tiêu Tinh”.

“Bạn Tạ, bạn tặng mình cho Tiêu Tinh đi, cô ấy đã nói bạn là của cô ấy rồi”.

Tạ Ý ngoảnh đầu lại, mắng mỗ đám người đang cười trong góc:

“Các cậu nói đủ chưa? Tiêu Tinh nhà mình đang xấu hổ kia kìa, không nhìn thấy cô ấy đỏ mặt sao?”.

Đúng là càng nói càng khiến người ta hiểu lầm... Thú thực lúc ấy Tiêu Tinh rất muốn tìm thứ gì đó để bắt anh ta im miệng, ném cả quả dưa hấu vào mặt anh ta cũng được, hoặc là cái nôi cũng được, ném thẳng vào đầu anh ta. Đáng tiếc lúc ấy cô đứng trên sân khấu, bên cạnh không có thứ gì, trên tay chỉ có chiếc micro,

không tiện ném đi, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi gườm gườm nhìn tên Tạ Ý không biết mình đã sai ở đâu lại còn ra sức nói những lời nực cười để chữa cháy. Cũng bắt đầu từ hôm ấy, rất nhiều người tưởng rằng Tạ Ý thích Tiêu Tinh, Tiêu Tinh thích Tạ Ý, không ai biết rằng Tiêu Tinh đỏ mặt vì tức giận chứ không phải đỏ mặt vì xấu hổ, cũng không ai biết rằng Tạ Ý đỏ mặt là vì uống bia. Quả thực ngày hôm ấy anh ta đã uống quá chén. Tóm lại, đột nhiên hai người trở thành đôi thanh mai trúc mã xứng đôi vừa lứa, cũng trở thành đối tượng để bạn bè trêu chọc. Mỗi lần tụ họp, mỗi lần đi du lịch, chỉ cần chỗ nào có Tạ Ý thì Tiêu Tinh khó tránh khỏi bị mọi người trêu chọc một hồi. . .

“Ô, Tiêu Tinh, Tạ Ý của cậu đến rồi, có gì cần dặn dò không?”.

Tất cả đều học cái giọng điệu công tử phong lưu của Tạ Ý để trêu ghẹo Tiêu Tinh. Mỗi lúc như thế, Tiêu Tinh chỉ muốn bỏ dưới đất ra sức đào bới, đào một cái hố và chôn mình xuống đó. Thời gian học đại học, nhận nhin những tin đồn mơ hồ ấy trong suốt hai năm, cuối cùng cũng nhận được đến khi Tạ Ý ra nước ngoài. Vốn tưởng rằng đôi tai được yên ổn, nào ngờ hôm nay gặp lại bạn cũ trên đường phố New York, không kìm nén được chạy lại ôn chuyện cũ, kết quả lại khơi dậy cảm giác day dứt mơ hồ của anh chàng đầu óc có vấn đề này.

“Xin lỗi em, lúc đầu anh không nên đối xử với em tốt như vậy, khiến em hiểu lầm”.

“Tiêu Tinh, vì anh mà một mình em phải đi xa như vậy, em ngốc quá...”.

“Nhưng anh thật sự không có cách nào để đáp lại em”.

“Trong lòng anh, em luôn là người bạn tốt nhất”.

“Chúc em hạnh phúc”.

Từng câu nói tràn đầy cảm xúc của Tạ Ý vang vọng bên tai, đặc biệt là bốn chữ “chúc em hạnh phúc” giống như gió bão hết lần này đến lần khác tấp vào đầu Tiêu Tinh, khiến lông tơ trên người cô dựng ngược cả lên. Lần này cô đến New York, quả nhiên là khắp nơi tiềm tàng bi kịch! Gặp hết người đàn ông quái đản này đến người đàn ông quái đản khác! Hôm qua dùng ba trang giấy để ghi lại tội trạng của Thẩm Quân Tắc, hôm nay viết về tên Tạ Ý ngu ngốc, ba trang giấy cũng không đủ! Tiêu Tinh bực tức viết tên của Tạ Ý lên giấy rồi gạch chéo một trăm lần, sau đó đi tắm nước nóng, nằm xuống giường, nhắm mắt lại, vừa thấy buồn ngủ một chút thì đột nhiên điện thoại của khách sạn vang lên. Tiêu Tinh mơ hồ nhắc máy, nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên bên tai.

“Tiêu Tinh à, ngủ chưa?”.

Giọng nói dịu dàng ấy đã thành công làm cho Tiêu Tinh ngái ngủ giật mình bừng tỉnh trong nỗi sợ hãi.

“Chưa... chưa ngủ. Anh... anh có chuyện gì?”.

Cô cố tình đặt điện thoại cách tai nửa mét, để tránh nghe thấy giọng nói u buồn sầu thương của anh ta làm ình kinh tởm đến chết. Tạ Ý ngừng một lát, dịu dàng nói:

“Vậy thì ngủ sớm đi”.

Tiêu Tinh cố gắng để không phát điên:

“... Có chuyện gì thì anh cứ nói thẳng đi”.

“Hả?”.

Giọng nói của Tạ Ý hết sức vô tội, ngừng một lát rồi mới cười và nói, “Không có chuyện gì, chỉ gọi điện thoại hỏi em đã ngủ chưa”.

Gã này đúng là loại đàn ông nhàn rỗi không có chuyện gì làm kiếm có gây chuyện, thích bị ăn đấm! Toàn bộ các tế bào trên người Tiêu Tinh đều sắp nổ tung, cô cố gắng lấy lại bình tĩnh rồi mới thở dài, buồn rầu nói:

“Tạ Ý, anh còn muốn nói gì, nói hết một lần được không? Tuy thần kinh của em rất dẻo dai nhưng cũng không chịu được kiểu đánh giằng co như thế này đâu...”.

Tạ Ý im lặng một lúc lâu rồi mới cẩn thận nói:

“Anh và Minh Huệ sắp kết hôn, hôn lễ được tổ chức vào cuối tuần”.

Minh Huệ? Chị Minh Huệ xinh đẹp, dịu dàng, đối xử rất tốt với cô hồi học đại học sắp kết hôn? Tiêu Tinh đang phấn khích muốn nói lời chúc mừng thì thấy Tạ Ý chuyển chủ đề, thấp giọng nói: “Tiêu Tinh, em đừng buồn”.

Anh mới buồn, cả nhà anh đều buồn.

“Thực ra cảm giác của anh đối với em giống như cảm giác với Tiêu Phàm, chỉ là tình cảm anh em đơn thuần. Anh chưa bao giờ coi em là con gái”.

Anh đang vòng vo nói tôi không giống con gái? Anh tôi là con trai, tôi là con gái, thế mà cảm giác giống nhau được, anh cũng giỏi thật đấy! “Tiêu Tinh à, sao em không nói gì?”.

Tôi nên nói gì đây? “Đừng khóc, em đừng khóc, nhất định không được khóc”.

Tôi thích khóc đám tang của anh hơn! Tiêu Tinh đau đầu nắm chặt ống nghe, hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nói:

“Thôi đi Tạ Ý, em thật sự không buồn, anh và chị Minh Huệ kết hôn, em rất mừng cho hai người, em...”.

Vẫn chưa nói hết câu đã bị Tạ Ý ngắt lời:

“Chúng ta chơi với nhau từ nhỏ, anh còn không hiểu em sao? Mỗi lần giọng nói của em hết sức bình tĩnh, chứng tỏ tâm trạng của em vô cùng không bình tĩnh”.

Tôi không bình tĩnh là vì bây giờ tôi hận không thể biến thành ma quỷ bay sang bóp cổ anh! Tiêu Tinh ở đầu dây bên kia hận đến nghiến răng nghiến lợi, Tạ Ý vẫn ở đó tiếp tục đắm chìm trong cuộc độc thoại bi thương của mình:

“Anh quen rất nhiều chàng trai ưu tú, hôm nào đó anh sẽ giới thiệu cho em một người. Em thấy đấy, em đã hai mươi hai tuổi rồi mà chưa yêu lần nào. Cứ nghĩ đến chuyện này, anh lại thấy rất có lỗi với em...”.

Tiêu Tinh không thể nhẫn nhịn được nữa, lớn tiếng gào lên trong điện thoại:

“Anh đủ rồi đấy! Em chỉ coi anh là bạn, không hề có ý gì khác. Những chuyện trước đây em đã quên từ lâu rồi, anh đừng có để trong lòng rồi cảm thấy có lỗi với em. Thật sự không có chuyện đó đâu, anh đã nghe rõ chưa?”.

Tạ Ý im lặng một lúc rồi dịu dàng nói:

“Anh biết, chỉ khi nào rất buồn em mới lớn tiếng gào lên như thế”.

“...”.

“Tiêu Tinh, em cứ gào lên với anh đi, hãy nói tất cả những điều em thấy khó chịu trong lòng, như thế em mới dễ chịu hơn một chút. Anh nguyện là người lắng nghe em nói”.

“...”.

Tiêu Tinh im lặng không nói gì. Tạ Ý cũng im lặng, chuyên tâm làm người lắng nghe. Một lúc rất lâu sau, Tiêu Tinh mới nhẫn nại nói:

“Em thật sự không khó chịu, anh tha cho em được không?”.

Tạ Ý sững người, ngạc nhiên hỏi:

“Em không đau lòng sao? Anh tưởng rằng em đang chờ anh quay lại”.

Chờ anh quay lại? Đùa à, tốt nhất anh vĩnh viễn đừng bao giờ quay đầu, cứ đứng cảm tiến lên phía trước, bước ra khỏi trái đất! Bước ra khỏi tầm mắt của tôi! “Anh nghĩ nhiều rồi”.

Tiêu Tinh sa sầm mặt xuống rồi nói.

“Thế trước đây, mỗi lần bọn họ trêu hai chúng ta em đều đỏ mặt, lại còn ngoảnh đầu đi không dám nhìn anh, anh cứ tưởng em đang thâm yêu anh...”.

Đỏ mặt là vì tức giận! Ngoảnh đầu đi không phải không dám nhìn mà là không muốn nhìn cái mặt bánh dày cười cợt, nếu không tôi sẽ có ý nghĩ bông bột muốn xông lên xé nát nó! Tạ Ý im lặng một lúc, đột nhiên thẳng thắn hỏi:

“Nếu em đã không còn đau lòng, vậy vì sao mãi không chịu tìm bạn trai?”.

Tiêu Tinh ức chế, buột miệng nói:

“Ai bảo em không có bạn trai, anh quá coi thường người khác đấy”.

“Hi, đừng lừa anh, ngay cả tay con trai em còn chưa cầm bao giờ”.

“Ai lừa anh”.

Tiêu Tinh tiếp tục khoác lác, “Sau khi anh ra nước ngoài em đã yêu. Em nói cho anh biết anh ấy rất tốt, em rất thích anh ấy”.

“Thật sao?”.

Đột nhiên giọng nói của Tạ Ý trở nên vô cùng phấn khích và vui vẻ, giống như cuối cùng đã trút bỏ được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm, “Em nói thế thì anh yên tâm rồi. Chúng ta vẫn là bạn tốt, đúng không?”.

“Ừ... đúng...”.

Tiêu Tinh uể oải nói.

“Thế hôm nào đó giới thiệu bạn trai em cho anh làm quen được không?”.

“Chuyện này...”.

Tiêu Tinh có cảm giác dường như mình đã tự đào ỉnh một hầm lửa. Dĩ nhiên, hầm lửa còn tốt hơn bị cái tên Tạ Ý học ngành diễn viên xem quá nhiều phim Quỳnh Dao ném bom bằng giọng điệu buồn thương của hắn.

“Thế mà em cũng do dự? Lẽ nào bạn trai của em không ở đây? Thế thì một mình em ra nước ngoài làm gì?”.

“Ờ...”.

“Hay là em không có bạn trai, đang lừa anh?”.

“... Không”.

Cái này thì không thật.

“Thế hôm nào giới thiệu cho anh làm quen”.

“Ừm...”, Tiêu Tinh khó nhọc gật đầu. Đợi Tạ Ý cúp máy, Tiêu Tinh mới ngáy người nhìn ống nghe. Nếu không lấy chiều có bạn trai rồi để chống đỡ thì cái tay Tạ Ý này sẽ suốt ngày bám lấy cô diễn bi kịch tình cảm. Chuyện này cũng tại cô, vì tính cách quá thẳng thắn nên rất nhiều chuyện cô không muốn tính toán. Những lời trêu đùa của bạn bè cô chưa bao giờ coi là thật, cũng chỉ cười cho qua, không bao giờ để bụng, càng không có ý giải thích với Tạ Ý điều gì. Cô luôn nghĩ cái kiểu trêu đùa này, càng giải thích càng chứng tỏ mình có tật giat mình. Không ngờ lần này Tạ Ý hiểu lầm, mức độ lệch lạc lớn đến như vậy, lại còn tưởng rằng vì yêu thâm anh ta nên cô mới ngại không giải thích, vì yêu thâm anh ta nên mới xấu hổ đỏ mặt, thậm chí không dám nhìn thẳng vào mặt anh ta...Tiêu Tinh nằm trên giường, toàn thân rã rời như bị rút hết gân cốt. Haizz, xui xẻo ơi là xui xẻo, khó khăn lắm mới đuổi được ôn thần đi, sao lại đón về rồi? Hôm nay lúc ở trên đường không nên nhận anh ta, ai bảo mày không biết xấu hổ chạy đi ôn chuyện cũ, vừa mới ôn lại đã gây chuyện rồi, thấy chưa?Tiêu Tinh vô cùng hối hận, nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy phải tìm một người đóng giả làm bạn trai để ngăn không cho Tạ Ý tự say sưa với ý nghĩ “được cô em hàng xóm yêu thâm bao nhiêu năm” và cảm giác day dứt đè nén vì “có lỗi với cô ấy, làm lỡ tuổi thanh xuân của cô ấy”.

Chỉ là ứng cử viên cho “bạn trai”...Người quen ở Mỹ không nhiều, bạn bè ở Trung Quốc đều là anh em tốt của Tạ Ý, nếu nói dối chắc chắn sẽ xảy ra chuyện. Muốn tìm người Tạ Ý không quen, còn phải qua mắt được thật không dễ dàng...Hai mắt Tiêu Tinh sáng lên, đúng rồi, Jesen, anh ấy là một ứng cử viên sáng

giá!Nghĩ đến đây, Tiêu Tinh lập tức bật dậy khỏi giường, nhấc điện thoại khách sạn gọi vào di động của Jesen.

“Tiêu Tinh à?”

Bên tai vang lên giọng nói trầm lắng khiến Tiêu Tinh cảm động đến rớt nước mắt. “Sao anh biết là tôi?”.

“Tôi đoán thế”.

Thẩm Quân Tắc buột miệng nói. Chắc cô nàng này lại gặp chuyện gì đó, lần trước không mang sạc điện thoại, không phải lần này lại không mang sạc laptop đấy chứ?Thẩm Quân Tắc đang bực tức trong lòng thì nghe thấy Tiêu Tinh hỏi:

“Đúng rồi, anh có thân với Tạ Ý không?”.

Thẩm Quân Tắc sững người, “Không thân lắm, chỉ mới gặp thôi”.

“Tốt quá!”, Tiêu Tinh vui mừng nói, “Thế anh có thể giúp tôi một chuyện được không?”.

Giọng nói mang theo nụ cười, khách sáo và thành khẩn, có thể so sánh với dịch vụ phục vụ khách hàng của mạng Mobile. Quả thực Thẩm Quân Tắc ngại không muốn từ chối lời thỉnh cầu khách sáo của cô, chỉ có thể nói:

“Cô nói đi”.

“Anh hãy bớt chút thời gian khoảng một tiếng, đóng giả làm bạn trai của tôi nhé!”.

“... ”.

Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc, để muốn chắc chắn là mình không bị ảo giác, anh hạ thấp giọng, hỏi từng câu từng chữ:

“Đóng giả... cái gì... của cô?”.

Tiêu Tinh bị giọng nói trầm lắng của anh làm cho giật nảy mình, có chút chột dạ khi nói:

“Ha ha, tôi biết là lời thỉnh cầu này có chút mạo muội, có điều... chỉ là đóng giả làm bạn trai một lúc mà thôi! Chỉ một tiếng thôi có được không? Xin anh đấy, anh đứng cạnh tôi, không cần nói một câu nào cũng được, chỉ cần làm đạo cụ! Tất cả giao cho tôi!”.

Đạo cụ...“Được không, được không? Ở đây tôi không quen nhiều người lắm, anh giúp tôi lần này đi, xin anh đấy!”.

“Ừm...”.

“Cảm ơn anh! Rất cảm ơn anh! Vậy ba giờ chiều mai tôi đợi anh ở cửa khách sạn, không gặp không về! Bye bye!”.

“... ”.

Sau khi Tiêu Tinh cúp máy, bộ não tê liệt của Thẩm Quân Tắc cuối cùng cũng hoạt động trở lại. Lúc này anh đã nhận lời ư? Anh không nhớ là mình đã nhận lời. Anh không cẩn thận vì hai chữ “đạo cụ” mà “ừm” một tiếng nên đã bị Tiêu Tinh nghe thành “ừm”?Thế là nhận lời rồi? ... Đột nhiên Thẩm Quân Tắc có cảm giác như có tảng đá đè nặng trên đầu, tức ngực đến nỗi muốn ói máu. Chính anh đang tìm người đóng giả mình để lừa Tiêu Tinh, xui xẻo không ai bằng, tìm tay Tạ Ý làm diễn viên. Kết quả là diễn viên gạt anh sang một bên, cùng Tiêu Tinh biểu diễn màn kịch “thanh mai trúc mã tương phùng” trước mặt anh, khó khăn lắm mới tùy cơ ứng biến để em trai tiếp tục đóng giả mình, cuối cùng cũng che mắt được chuyện này. Cứ tưởng rằng bên phía Tiêu Tinh đã lắng xuống rồi, không ngờ Tiêu Tinh lại bảo anh đóng giả làm cái gì mà... bạn trai?Anh mời diễn viên đóng giả mình để lừa Tiêu Tinh, bây giờ anh lại trở thành diễn viên được Tiêu Tinh mời để lừa người khác? Báo ứng đến nhanh vậy sao?Thẩm Quân Tắc đặt điện thoại xuống, vẻ mặt cực kỳ khó coi. Cảm giác này không dễ chịu chút nào, giống như người thợ săn gài bẫy để bẫy con mồi, nhưng đi một vòng mới phát hiện, cái bẫy lại trở về trên cổ mình.

4. Q.1 - Chương 4: Những Điều Bất Ngờ

Mặc dù Thẩm Quân Tắc có ý nghĩ kích động muốn “nhét Tiêu Tinh vào bao tải ném ra khỏi trái đất”, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chiều hôm sau anh vẫn bực tức lái xe đến cửa khách sạn.

Lần trước ở sân bay đã vì sai sót mà đắc tội với Tiêu Tinh, nếu lần này lại đắc tội với cô trong thân phận của Jesen thì anh sợ rằng cô nàng này nhất thời kích động sẽ lấy dao gọt hoa quả đâm vào ngực mình.

Huống hồ chuyện đầu đầu vẫn còn ở phía sau. Ông nội yêu quý Tiêu Tinh giống như cháu gái của mình. Cho dù anh không sợ đắc tội với Tiêu Tinh thì vẫn phải suy nghĩ đến cảm giác của ông nội mắc bệnh cao huyết áp...

Đột nhiên Thẩm Quân Tắc phát hiện, từ sau khi Tiêu Tinh xuất hiện, những tháng ngày bình yên phẳng lặng của anh bắt đầu biến thành nước sôi lửa bỏng, lúc thì núi tuyết tan chảy, lúc thì núi lửa phun trào, vô số kích thích dữ dội lúc nào cũng thử thách giới hạn chịu đựng của anh, các dây thần kinh trong não gần như đều căng lên, bất kỳ lúc nào cũng có thể đứt “phụt”, trước một hành động bất ngờ nào đó của Tiêu Tinh.

Thẩm Quân Tắc lái xe đến cửa khách sạn trong tâm trạng rất không vui vẻ. Tiêu Tinh đã đứng chờ ở đó từ rất lâu. Hôm nay cô lại mặc chiếc váy liền trắng muốt, đuôi váy có những hoa văn nhỏ hình gợn sóng, chiếc kẹp tóc màu xanh da trời đơn giản kẹp một phần tóc mái lên đỉnh đầu, để lộ cái trán nhẵn bóng. Nhìn từ xa, cái vẻ ngây thơ trong sáng ấy... khiến người ta “choáng ngợp”.

Nhưng không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ thực nữ ấy của cô, Thẩm Quân Tắc luôn có cảm giác ảo mộng tiêu tan như “sét đánh ngang đầu”.

Ấn tượng đầu tiên của một người với người khác rất quan trọng. Hình ảnh đáng sợ của Tiêu Tinh đã bám rễ trong lòng anh bắt đầu từ cái hôm anh nhìn thấy cô lớn tiếng chửi rủa mình. Cho dù bây giờ cô có hiền dịu đến đâu đi chăng nữa thì Thẩm Quân Tắc vẫn không thể chấp nhận được sự chênh lệch về tâm lý này.

Huống hồ tính cách của cô, quả thực là... rất trù tượng.

Quả nhiên, Tiêu Tinh trù tượng vừa nhìn thấy Thẩm Quân Tắc là cười tít mắt chạy lại. Tốc độ ấy có thể sánh ngang với thỏ. Bất ngờ đến trước mặt Thẩm Quân Tắc, cô phanh kít một cái, vui vẻ nói: “Thật vui vì anh đã đến, tôi cứ sợ anh cho tôi leo cây!”.

“... Sao có thể thế được”. Thẩm Quân Tắc hơi sầm mặt xuống.

Tiêu Tinh vội vàng nói: “Đùa thôi! Sao anh có thể cho tôi leo cây được. Chúng ta mau đi thôi, đến quán cà phê, tôi đã đặt chỗ rồi”.

“... Ừ”.

Thẩm Quân Tắc nhăn mặt, bước lại mở cửa xe cho cô, Tiêu Tinh vội vàng chui vào trong xe, nhanh chóng thắt dây an toàn. Thẩm Quân Tắc đi sang bên kia, đang định mở cửa lên xe thì nghe thấy cách đó không xa đột nhiên vang lên mấy tiếng chụp ảnh tách tách, lại còn lẫn với tiếng thì thào bàn tán:

“Nhìn thấy chưa, người đàn ông đứng ở cửa chẳng phải là Thẩm Quân Tắc sao?”.

“Đúng rồi đúng rồi, sau khi tốt nghiệp mình không nhìn thấy anh ta nữa, trước đây hồi còn ở trường anh ta rất nổi tiếng, thường xuyên nhìn thấy anh ta trong những buổi lễ trao giải của trường”.

“Đúng vậy, hồi ấy mình rất tôn sùng anh ta, còn muốn theo đuổi anh ta cơ. Đáng tiếc anh ta là người lạnh lùng, đã từ chối rất nhiều cô gái. Mình sợ cũng bị như thế nên không dám hành động, chỉ có thể bóp chết mối tình thầm lặng với anh ta ngay từ khi còn trong trứng nước”. Giọng nói của cô gái nghe có vẻ vô cùng ai oán.

“Thật không ngờ, vừa tốt nghiệp là anh ta đã thay đổi, lảng nhãng bên ngoài, lén lút giấu người tình trong khách sạn”.

“Còn gì nữa, cô gái kia rất xinh đẹp, trông có vẻ rất trong sáng, hình như cũng chỉ hơn hai mươi tuổi thôi, vẫn còn là sinh viên... Haizz, thời đại này sao đàn ông lại dễ tiện đến thế nhỉ?”.

“Không sai, ngay cả cô bé sinh viên trong sáng như thế mà còn ra tay được, anh ta cũng thật độc ác”.

“Thật bất lương, đúng là đồ thú đội lốt người”.

“Đột nhiên mình phát hiện năm ấy yêu thầm anh ta đúng là có mắt như mù”.

“May mà cậu kịp thời từ bỏ, nếu không thì không biết anh ta sẽ cấm cho cậu bao nhiêu cái sừng”.

“...”.

Thẩm Quân Tắc đứng im bất động, im lặng một lúc rất lâu, đến cuối cùng ngay cả cơ thịt cũng tê liệt.

Nghe thấy tiếng bàn tán xa dần, cơn tức giận từ gan bàn chân xông lên toàn thân, trái tim sắp biến thành khinh khí cầu phình to đến cực điểm.

Họ đang nói cái gì vậy? Tiêu Tinh là tình nhân mà anh chứa trong khách sạn? Nói anh ra tay với một cô bé sinh viên trong sáng, là tên thú đội lốt người bỉ ổi hạ lưu?

Thôi xin, hai người đó mù hay sao? Trông Tiêu Tinh giống con cừu non trong sáng vô tội lắm sao? Cô ta hoàn toàn là con hổ cái miệng nam mô bụng bồ dao găm đấy ạ!

Thẩm Quân Tắc không kìm được sa sầm mặt xuống nhìn Tiêu Tinh đang cười toe toét trong xe.

Quả nhiên người con gái này là sao chổi của anh, tiếng tăm lừng lẫy mà anh đã cố gắng duy trì bao nhiêu năm trong trường đã bị hủy hoại như thế này. Mấy cô gái kia là những cô nàng lắm điều nổi tiếng trường đại học S. Anh có thể tưởng tượng thông tin này sẽ nhanh chóng truyền đến các diễn đàn trong trường... Được lắm, anh lại sắp nổi tiếng rồi.

Thượng đế phù hộ, ngày hôm nay Tiêu Tinh đừng có làm chuyện gì thách thức giới hạn chịu đựng của anh, nếu không sự tu dưỡng tốt đẹp của anh sẽ bị hủy hoại trong một sớm một chiều. Anh thật sự không muốn thuê sát thủ để giải quyết cô gái này!

Lúc lên xe, sắc mặt của Thẩm Quân Tắc rất khó coi. Tiêu Tinh nhìn anh, không kìm được quan tâm hỏi: “Anh sao vậy, khó chịu à?”.

Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc, khẽ nói: “Không sao”, sau đó miễn cưỡng khởi động xe trước ánh mắt lo lắng của Tiêu Tinh.

Nghe giọng nói cố gắng kìm nén của anh, dường như trong lòng có một nỗi đau khổ rất lớn mà không thể bày tỏ được, Tiêu Tinh không kìm được lo lắng nói: “Nếu thấy khó chịu thì uống chút thuốc đi, tôi có một người chị em tốt học ngành y, cô ấy đã từng nói với tôi đừng có coi thường những triệu chứng nhỏ. Nếu bị cảm cúm mà không chữa thì có thể biến thành viêm phổi. Nếu đau dạ dày mà cứ mặc kệ thì có thể bị viêm loét dạ dày. Nếu đau bụng mà mặc kệ thì có thể bị thủng ruột”, ngừng một lát cô nói tiếp, “Bây giờ anh... thấy đau ở đâu?”.

“...”. Thẩm Quân Tắc không còn gì để nói với cô, nhân tiện không còn gì để nói với người chị em đó của cô. Anh đau đầu, đau đầu, được chưa?

“Anh khó chịu ở đâu, hay là đến viện khám xem thế nào. Cứ cau mày chịu đựng như thế không khỏi được đâu”.

“...”. Đầu như muốn nổ tung!

“Hay là tôi gọi điện thoại cho Tạ Ý nói là hôm nào đó chúng ta diễn màn kịch này sau, anh đến bệnh viện khám trước đã, để bác sĩ truyền nước cho anh...”.

“Đủ rồi, đừng nói nữa!”. Thẩm Quân Tắc khó chịu ngắt lời cô, giọng nói không mấy vui vẻ, quay đầu sang đang định nổi nóng với cô nhưng nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc và bị tổn thương của cô.

“Tôi... tôi nói sai gì sao?”.

Nhìn vẻ mặt sợ hãi đến ngây ngô của cô, đột nhiên Thẩm Quân Tắc thấy mềm lòng. Đúng là không biết phải làm thế nào với cô gái này! Lúc này nổi nóng với cô ta quả thật là rất mơ hồ, thậm chí còn làm mất đi phong độ vốn có của mình.

“...”. Thắm Quân Tắc sa sầm mặt xuống quay đầu nhìn về phía trước, cổ tình thờ ơ với vẻ mặt buồn rầu của Tiêu Tinh, khẽ giải thích, “Lúc lái xe tôi không thích nói chuyện với người khác. Có chuyện gì khi nào xuống xe rồi nói”.

“Ồ!”. Sắc mặt của Tiêu Tinh nhanh chóng trở lại bình thường, cô mỉm cười gật đầu, “Tôi hiểu rồi, anh chuyên tâm lái xe đi, tôi không làm phiền anh nữa, an toàn là quan trọng nhất. Lái xe mà phân tâm thì sẽ hại mình hại người”.

Nói xong cô ngậm miệng không nói gì nữa, tiện tay lấy cuốn tạp chí đọc say sưa.

...Dễ bị lừa vậy sao? Thắm Quân Tắc nhìn dáng vẻ say sưa đọc tạp chí của cô qua gương chiếu hậu, chốc chốc lại thấy cô che miệng cười khúc khích khi đọc những câu chuyện thú vị trên tạp chí, càng nhìn càng thấy cô rất ngốc... rất ấu trĩ... rất vô vị... rất trù tuợng...

Thấy cô cứ ngồi đó tự mua vui ỉnh, Thắm Quân Tắc nắm chặt vô lăng, ngay cả mạch máu cũng hần lên.

Tâm trạng của anh đúng là phức tạp đến khó có thể hình dung được, lúc nào cũng nghĩ mình sắp bị cô giày vò đến phát điên. Từ khi gặp cô nàng khác người này đến nay, lúc thì bực tức, lúc thì phiền muộn, lúc thì ản nản, lúc thì hối hận, phần lớn thời gian dở khóc dở cười, phần ít thời gian muốn khóc mà không có nước mắt.

Nếu không giải quyết cô nàng phiền phức này thì có lẽ mấy hôm nữa anh sẽ phải vào bệnh viện tâm thần mất.

...

Nửa tiếng sau, cuối cùng hai người cũng đến quán cà phê đã đặt trước.

Quán cà phê này nằm cạnh bãi cỏ xanh mướt gần công viên, trước cửa còn có vòi phun nước nho nhỏ, những hạt nước trong veo nhảy nhót theo tiếng nhạc, tạo thành những hình thù đẹp mắt. Quán cà phê có hai tầng, đại sảnh ở tầng dưới rực sáng ánh đèn, cạnh quầy bar còn bày rất nhiều cây cảnh, thậm chí có thể nhìn thấy những giọt sương long lanh óng ánh đọng trên lá. Đi theo cầu thang khắc hoa văn lên tầng hai, không gian càng đẹp mắt hơn tầng một, ánh đèn màu tím làm tăng thêm cảm giác thần bí. Những chiếc ghế mây xinh xắn trông thật dễ chịu và đầy phong cách.

Vừa vào phòng, hơi lạnh của điều hòa lẫn với mùi thơm nồng của cà phê xông lên mũi, bên tai còn vang lên tiếng đàn piano du dương, không hổ là không gian lý tưởng cho những đôi tình nhân hẹn hò.

Chỉ có điều, cùng Tiêu Tinh sánh vai bước vào quán cà phê tình nhân nổi tiếng này, bị ánh mắt mập mờ của những nhân viên phục vụ nhìn chằm chằm khiến Thắm Quân Tắc cảm thấy rất kỳ quặc. Ngay cả tay của cô gái này anh còn chưa chạm vào thì đã bị người ta hiểu lầm là tên thú đội lốt người bỉ ổi hạ lưu, đúng là vụ án oan uổng nhất trong năm!

Mang trong mình tâm trạng kỳ quặc này bước đến chỗ đã đặt trước thì nhìn thấy một chàng trai đang ngồi đó, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh ta ngồi im bất động, yên lặng ngắm nhìn những đám mây ở phía chân trời, giống như một nhà thơ chất chứa nỗi u buồn.

Thắm Quân Tắc không kìm được run run khóe miệng. Cái tay Tạ Ý này học đóng phim đến tẩu hỏa nhập ma rồi sao? Uống cà phê mà cũng cần phải làm ra vẻ “cao siêu” thế này sao?

Tạ Ý nghe thấy tiếng động, vội vàng bước ra khỏi trạng thái diễn xuất đầy mê đắm trở về với hiện thực, ngoảnh lại nhìn thấy người đàn ông bên cạnh Tiêu Tinh, vẻ mặt giống như gặp ma giữa ban ngày, miệng há hốc như quả trứng ngỗng.

Đây là thể loại gì vậy?

Tạ Ý vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, Thắm Quân Tắc đã vờ làm ra vẻ dịu dàng kéo ghế cho Tiêu Tinh để cô ngồi xuống.

Tiêu Tinh rất linh hoạt, vội vàng giả bộ ngọt ngào, ngoảnh đầu mỉm cười với anh, “Cảm ơn anh”.

Thẩm Quân Tắc bị nụ cười ngọt ngào ấy làm cho sững sờ. Nhưng... màn kịch tình nhân giả này vẫn phải tiếp tục diễn. Thế nên anh mỉm cười với Tạ Ý, giơ tay ra: “Chào anh, tôi là Jesen, bạn trai của Tiêu Tinh”.

Tạ Ý có chút hoài nghi nhìn Tiêu Tinh.

Tiêu Tinh vội vàng nói: “Làm gì thế, tưởng em tìm người đóng giả bạn trai để lừa anh không bằng ỉ? Anh yên tâm, Jesen đúng là bạn trai của em, chúng em đã ở bên nhau hai năm rồi, tình cảm rất tốt”.

Nói rồi còn quay sang nháy mắt với Thẩm Quân Tắc.

Thẩm Quân Tắc gật đầu một cách sâu sắc, “Ừ, chúng tôi đúng là người yêu”.

Nhưng trong lòng không kìm được bức tức, đúng là đã coi thường Tiêu Tinh, cô nói dối rất mau mồm mau miệng, sắc mặt không hề thay đổi. Cứ tưởng chỉ anh biết diễn kịch, thì ra cô cũng là cao thủ. Nếu không phải vì hiểu lầm trước đó, không biết chừng hai người còn có thể cọ sát tài nghệ diễn xuất?

Tạ Ý vẫn tỏ ra hoài nghi. Điều này cũng khó trách, ngày hôm qua người đàn ông ngồi đối diện này còn bảo anh ta đóng giả làm anh trai của A Kiệt để lừa Tiêu Tinh, thoát một cái đột nhiên biến thành bạn trai của Tiêu Tinh, ai cũng khó mà tin được.

Thấy hai người ngồi cạnh nhau rất giống vợ chồng, Tạ Ý không kìm được hỏi: “Hai người quen nhau như thế nào? Một người ở Trung Quốc, một người ở Mỹ, lại ở bên nhau hai năm? Lẽ nào hai người yêu nhau bằng tinh thần cách hai nửa địa cầu?”.

Tiêu Tinh tiếp tục bịa: “Yêu qua mạng”.

Thẩm Quân Tắc quyết định cúi đầu nhìn menu để duy trì vẻ điềm tĩnh của mình.

Chẳng qua anh chỉ là đạo cụ mà thôi, đạo cụ không cần nói quá nhiều. Chỉ cần nghe cô bịa, xem cô nàng có giấc mơ phong phú này có thể bịa ra câu chuyện tình yêu kinh thiên động địa như thế nào. Chắc không thể nói anh là ma cà rồng mấy nghìn năm tuổi như lúc ở trên máy bay chứ?

Nghe Tiêu Tinh nói câu ấy, sắc mặt của Tạ Ý cũng vô cùng mơ hồ. Trong lòng anh ta, Tiêu Tinh là một cô bé hồ đồ. Anh luôn nghĩ rằng bao nhiêu năm nay cô chỉ phát triển IQ chứ không phát triển EQ, nói với cô về chủ đề đàn ông thậm chí khiến anh ta có cảm giác có tội vì làm hư một cô gái nhỏ.

Không ngờ thoát một cái cô bé này lại chạy theo mốt, chơi trò yêu qua mạng?

Theo anh ta được biết, những cô gái trò chuyện qua webcam đều rất bốc chát, một số người thậm chí chỉ mặc bikini bật webcam rồi... khụ khụ...

Tạ Ý không kìm được liếc nhìn Tiêu Tinh, có dùng sét đánh chết anh ta, anh ta cũng không thể tưởng tượng được Tiêu Tinh đã tạo ra mối tình qua mạng như thế nào.

Tiêu Tinh nhìn về mặt kính ngực của Tạ Ý, không kìm được cười nói: “Làm gì mà cười khó coi như vậy? Em không phải là loại đã quá lứa lỡ thì tùy tiện tìm người chat webcam trên mạng đâu, em và Jesen quen nhau trong game online, anh đừng dùng cái tư tưởng mờ ám ấy để đánh giá bọn em”. Thẩm Quân Tắc xiết chặt tay, chăm chăm nhìn menu. Game online, cái có này rất hay, còn hơn cả câu chuyện vô hiệp và câu chuyện về ma cà rồng.

Lúc ấy Tạ Ý mới thở phào, “Ồ, game online, cái này... còn đáng tin”.

“Đúng, là thật đấy”, Tiêu Tinh cười và nói, “Anh còn nhớ Vệ Nam và Kỳ Quyên chứ?”.

“Nhớ chứ, từ hồi cấp hai ba người lúc nào cũng dính lấy nhau”.

Tiêu Tinh nói tiếp: “Có một kỳ nghỉ hè, ba đứa bọn em thấy nhàm chán nên cùng nhau chơi trò game online có tên là ‘Mộng Lí Giang Hồ’. Vệ Nam chọn làm được sư. Kỳ Quyên thì biến thái, chọn làm thích khách. Còn em, thao tác không giỏi nhưng cứ nhất định chọn nhân vật khó hơn là pháp sư. Lúc chọn ngành nghề đã bị bộ trang phục lộng lẫy của pháp sư làm ê hoắc”.

“Ừ...”. Tạ Ý có thể tưởng tượng được cảnh khi Tiêu Tinh làm pháp sư, có thể tưởng tượng được bị kịch khi cô bị quái vật truy sát hết lần này đến lần khác.

“Vệ Nam tìm được một ông chồng trong game nhưng hần đúng là tên cặn bã, hần lấy trộm hết tiền và đồ của Vệ Nam, lại còn tự ý ép cô ấy phải ly hôn. Em và Tiểu Quyên tức quá, hạ lệnh toàn quân truy sát hần”.

Tạ Ý có thể tưởng tượng được cảnh tượng hoành tráng khi ba cô gái vác đao truy sát gã đàn ông cặn bã, gặt đầu với vẻ mặt phức tạp, “Ba người bọn em... quả thực là không thể đắc tội”.

Tiêu Tinh nghĩ một lúc rồi nói tiếp: “Có một lần em đang trồng rau ở ngoài đồng thì gặp tên khốn đó. Em điên tiết xông lên, muốn giết hần, báo thù cho Vệ Nam...”.

“Kết quả em bị hần giết?”. Tạ Ý hùng hồn nói.

Tiêu Tinh cảm phần gặt đầu, “Vốn dĩ em đã lên kế hoạch là đẩy ngã hần rồi đánh chết hần, kết quả em vẫn chưa ra tay... hần đã đẩy em ngã trước”.

“Khụ khụ...”.

Tạ Ý không tìm được ho vài tiếng để giấu đi nỗi kích động muốn bật cười đến điên cuồng.

Khóe miệng của Thẩm Quân Tắc cũng run run, menu đã giở đến cuối rồi lại lật lại từ đầu. Thời đại này làm đạo cụ không dễ dàng chút nào. Mỗi câu nói của Tiêu Tinh đều giống như cầm dao cứa vào thần kinh của anh. Có phải đầu óc của cô gái này bị dị tật bẩm sinh không? Vì sao anh thấy toàn thân cô toát lên khí chất khiến người ta dễ khóc dễ cười.

Tiêu Tinh tiếp tục cảm phần nói: “Cái tên cặn bã ấy, hần lại chạy đến giết em! Trò chơi này cài đặt chết rồi có thể sống lại tại chỗ, nhưng sau khi sống lại chỉ có 10% lượng máu, em vừa sống lại hần lại giết em, rồi lại sống lại, hần lại giết em, hần đã ngồi bên cạnh em, chờ rồi giết, chờ rồi giết, chờ rồi giết suốt nửa tiếng!”.

“Khụ khụ...”. Tạ Ý sờ mũi, đồng cảm hỏi: “Sau đó thì sao?”.

Hai mắt Tiêu Tinh sáng lên, “Lúc ấy đột nhiên có một thích khách xuất hiện, anh ấy chỉ cần một chiêu đã đẩy ngã tên khốn kia, sau đó đứng cạnh em, đợi tên khốn kia sống lại, anh ấy lại giết hần, lại sống lại, lại giết, báo thù cho em”.

“Người đó, chính là Jesen”. Tiêu Tinh nhìn Jesen đang cúi đầu xem menu bên cạnh, vờ làm ra vẻ ngọt ngào và nói, “Em rất thích tính cách căm ghét cái xấu như kẻ thù của anh ấy”.

Thẩm Quân Tắc biết thân biết phận làm đạo cụ, tiếp tục giữ im lặng.

Anh chính là thích khách đã bảo vệ bên cạnh Tiêu Tinh, báo thù cho cô, nhân tiện ăn miếng trả miếng với người đàn ông kia? Ý tưởng này... anh rất không hài lòng. Nếu thật sự là anh, anh tuyệt đối sẽ không cứu Tiêu Tinh, anh sẽ cùng người đàn ông kia liên thủ giết chết cô mới đúng.

“Bọn em thường cùng nhau làm nhiệm vụ trong game, em dần dần phát hiện hình như mình đã thích anh ấy. Có điều lúc ấy anh ấy ở nước ngoài, em cũng không nghĩ nhiều. Không ngờ về sau anh ấy đi công tác ở thành phố B, còn hẹn gặp em”. Tiêu Tinh không cười nữa, nghiêm túc nói, “Lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy em đã biết, anh ấy chính là người mà em đang tìm”.

Tôi đúng là người mà cô đang tìm, người mà cô hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Thẩm Quân Tắc thầm nhin cười, học dáng vẻ của Tiêu Tinh, nghiêm túc đặt menu lên bàn.

“Thế về sau thế nào?”. Tạ Ý hứng thú hỏi đến cùng.

“Chúng tôi ở bên nhau”. Thẩm Quân Tắc nói.

Tiêu Tinh mỉm cười nhìn Thẩm Quân Tắc, gặt đầu tán thành, “Lần này cũng vì anh ấy mà em mới đến New York”.

Lúc ấy Tạ Ý mới giật mình tỉnh ngộ, nói với Thẩm Quân Tắc: “Anh được đấy, đã đỡ dành Tiêu Tinh của chúng tôi đến New York, anh thật là có bản lĩnh”.

Thẩm Quân Tắc bình tĩnh nói: “Vốn dĩ tôi muốn vì cô ấy mà về nước làm việc nhưng Tiêu Tinh nói cô ấy muốn sang đây du học”.

Tiêu Tinh vội vàng gạt đầu phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy, em cũng muốn ra ngoài học hỏi. Dù sao thì hai người ở bên nhau, ở đâu cũng được”.

Tạ Ý ngưỡng mộ nói: “Tình cảm của hai người thật đẹp”, ngừng một lát, đột nhiên anh ta hỏi, “Đúng rồi, lúc nào kết hôn?”.

Mặt Tiêu Tinh biến sắc, rõ ràng là chưa từng nghĩ đến cách ứng phó với vấn đề này.

Thẩm Quân Tắc vẫn bình thản như không có chuyện gì, khéo môi khẽ nhếch lên toát ra vẻ dịu dàng khiến người ta ngạc nhiên. Anh nhìn Tiêu Tinh, khẽ nói: “Bây giờ vẫn sớm, đợi sau khi cô ấy tốt nghiệp, chúng tôi sẽ kết hôn”.

Tiêu Tinh sững người, nhất thời khó có thể thích ứng được vì “đạo cụ im lặng” này đột nhiên nói ra những lời tình cảm như vậy. Có điều cô nhanh chóng trở lại với ý thức tự giác của một diễn viên, gạt đầu phụ họa: “Ừ, chúng em định chờ em tốt nghiệp rồi sẽ kết hôn, ha ha, còn phải vài năm nữa, không vội, không vội”.

Sao lại có cảm giác “chồng tung vợ hứng” thế nhỉ? Khụ khụ, chắc chắn là cô đã nghĩ nhiều rồi. Quả nhiên không thể xem nhẹ anh chàng Jesen này, kỹ thuật diễn xuất cứ phải gọi là đẳng cấp, không nhìn thấy một chút bất thường nào trên khuôn mặt của anh ta. Nụ cười mang theo vẻ chiều chuộng thậm chí khiến Tiêu Tinh có ảo giác anh ta thật sự rất yêu mình.

Huống hồ Tạ Ý là người ngoài.

Chả trách Tạ Ý không nghi ngờ nữa, tài diễn xuất của Thẩm Quân Tắc quá xuất sắc.

Tuy đã thành công che mắt được Tạ Ý nhưng rất kỳ lạ, Tiêu Tinh luôn có cảm giác trong lòng có chút không thoải mái. Anh ta có thể diễn cái vai xa lạ này một cách hoàn mỹ như thế, nếu anh ta có dã tâm lợi dụng cô, không biết chừng cô bị anh ta lừa lúc nào cũng không biết, lại còn ngây ngô giúp anh ta đếm tiền.

Thực ra, sở dĩ Tiêu Tinh có thể kể câu chuyện trong game một cách lưu loát như thế là vì quả thực chuyện này đã xảy ra với cô, có điều cô đã sửa lại một vài tình tiết quan trọng. n nhân cứu mạng xuất hiện lúc ấy hoàn toàn không phải là nam thích khách phóng khoáng mà là nữ sát thủ biến thái Kỳ Quyên.

Tiêu Tinh vẫn còn nhớ rất rõ cảnh tượng khốc liệt khi Kỳ Quyên dùng hai lưỡi dao sáng bóng đâm vào người tên cận bã kia hết nhát này đến nhát khác. Bây giờ nghĩ lại vẫn thấy tim đập chân run... Kỳ Quyên học luật nhưng động tác hành vi lại rất giống bác sĩ thú y.

Cuối cùng đã dùng câu chuyện game online có sửa chữa che được mắt Tạ Ý, Tiêu Tinh vừa thở phào thì đột nhiên nghe thấy Tạ Ý nói: “Đúng rồi, cuối tuần này hai người đến dự hôn lễ của tôi nhé”. Nói rồi còn nở nụ cười thành khẩn, lấy hai tấm thiệp cưới trong túi.

Tiêu Tinh lặng lẽ cúi đầu xuống, cầm menu mà lúc này Thẩm Quân Tắc vừa cầm, từ từ mở ra xem.

Tâm trạng của cô rất rối bời.

Thú thực nếu không phải vì EQ của Tạ Ý quá thấp, cô rất muốn tham dự hôn lễ, chúc mừng chị Minh Huệ. Dù sao thì chị Minh Huệ là người chị mà cô rất thích, Tạ Ý cũng coi là người bạn thanh mai trúc mã bao nhiêu năm của cô.

Nhưng điểm đáng sợ nhất của Tạ Ý không phải ở chỗ EQ của anh ta thấp mà là ở chỗ chúng ta vĩnh viễn không thể lường trước được, một người phút trước vẫn còn bình tĩnh như anh ta, không biết phút sau có đột nhiên gào thét hay không?

Thần tượng của anh ta chính là giáo chủ thét gào Mã Cảnh Đào.

Đó là hôn lễ, bao nhiêu người nhìn vào, ngộ nhờ anh ta gây ra chuyện gì, tội danh “yêu thầm anh ta bao nhiêu năm” của Tiêu Tinh có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được. Cô cũng không muốn vì sự xuất hiện của cô mà hôn lễ của chị Minh Huệ biến thành trò hề.

Nhưng lúc này nhìn thấy Tạ Ý đưa tấm thiệp cưới bằng hai tay, ánh mắt chân chân nhìn cô, cô cũng không tiện nói, “Em sợ anh lắm, em không dám đi”.

Tiêu Tinh không biết phải làm thế nào, không tìm được quay sang nhìn Thẩm Quân Tắc. Thẩm Quân Tắc ngoảnh đầu nhìn cột, rõ ràng là anh ta không muốn đi.

Tạ Ý tiếp tục cười nói: “Không phải lo đâu, hôn lễ của bọn anh không đông lắm, phần lớn đều là những bạn du học sinh trong nước, còn có rất nhiều bạn học ở trường đại học T. Thời gian cử hành hôn lễ là mười giờ sáng chủ nhật, không đến nhà thờ bày vẽ hình thức nữa, thuê khách sạn mở tiệc chúc mừng. Tiêu Tinh, em là bạn thân nhất của anh, bây giờ tình cảm cũng có chỗ gửi gắm rồi, anh rất mừng cho em. Anh sẽ đặc biệt chuẩn bị chỗ ngồi và kẹo cưới cho hai người”.

Nghe anh ta nói như vậy thật sự Tiêu Tinh có chút xúc động. Nhớ lại cảnh tượng hồi nhỏ Tạ Ý giúp cô đánh những thằng con trai bắt nạt cô, bao nhiêu năm nay tuy không quen với hành vi tác phong của anh ta nhưng anh ta đối với cô là thật lòng.

Cả đời người cũng chỉ kết hôn một lần, Tạ Ý mời chân thành như vậy, bạn bè bao nhiêu năm, không đi cũng thật không nể mặt...

Tiêu Tinh quyết chí giơ tay nhận tấm thiệp trên tay anh ta. Cô nắm chặt tay, nói như đang thề thốt: “Được! Nhất định bọn em sẽ đến đúng giờ để chúc mừng hai người!”.

Thẩm Quân Tắc không tìm được khe ho một tiếng.

Ý kiến của anh... cô nên hỏi mới đúng? Rõ ràng là anh đã ngoảnh đầu đi tỏ ý mình không muốn, thế mà cô vẫn còn nhận lời, lại còn nói “bọn em”, nhân tiện lôi anh vào. Cô còn coi anh là “đạo cụ” thật, muốn lôi đến đâu thì lôi? Cảm giác bị cô tùy tiện điều khiển không vui chút nào.

Tiêu Tinh nghe thấy anh ho, lúc ấy mới nhớ ra mình đã bỏ qua ý kiến của đạo cụ, vội vàng cười và nói: “Đúng rồi, có thể là hôm ấy Jesen bận, có lẽ...”.

Tạ Ý ngắt lời cô, cau mày nói với Thẩm Quân Tắc: “Chuyện gì quan trọng đến đám cưới của bạn cũng không thể tham dự? Những dịp vui như đám cưới, những đôi tình nhân nên xuất hiện cùng với nhau, sao có thể thiếu anh được, người anh em”. Nói rồi còn giơ tay vỗ vai Thẩm Quân Tắc, bày tỏ sự thân thiện.

Cái tiếng “người anh em” nghe thật thuận miệng, khiến lông tơ trên lưng Thẩm Quân Tắc dựng đứng, không tìm được cau mày. Thấy ánh mắt cầu cứu của Tiêu Tinh đang hướng về phía mình, lúc ấy anh mới gượng nói: “... Để tôi xem thế nào”.

“Thế mới đúng chứ, nhất định anh phải đến đây”. Tạ Ý cười nói, “Tôi hy vọng hôm ấy hai người có thể nắm tay xuất hiện, dù sao thì hai người cũng sắp kết hôn rồi, nhân tiện lấy chút không khí. Đúng rồi, chuyện tình yêu qua mạng của hai người tôi thấy rất hiếm có, Tiêu Tinh, em kể tỉ mỉ cho anh nghe đi...”.

Tiêu Tinh vội mỉm cười: “A, em vào nhà vệ sinh đã”.

Cô ta chạy còn nhanh hơn cả thỏ, rõ ràng là không bịa được nữa liền ném đồng hồ nát ỳnh.

Thẩm Quân Tắc nhìn hình bóng nhanh chóng biến mất của cô, vẻ mặt hơi khựng lại. Trước ánh mắt chăm chú của Tạ Ý, anh không tìm được mỉm cười đầy ẩn ý.

Lúc ấy Tạ Ý mới nghiêm túc nói: “Cô ấy đi rồi, anh cũng nên nói thật với tôi rồi chứ? Anh bảo tôi đóng giả Thẩm Quân Tắc lừa cô ấy làm gì?”. Anh ta ngừng một lát rồi bổ sung, “Tiêu Tinh là bạn thân nhất của tôi, anh đừng có làm chuyện gì có lỗi với cô ấy”.

Thấy Tạ Ý đột nhiên trở nên nghiêm túc, trong lòng Thẩm Quân Tắc cảm thấy rất nực cười. Anh im lặng một lúc rồi mới thần nhiên nói: “Chuyện này nói ra thì rất dài”.

Thẩm Quân Tắc bắt đầu tiếp tục bịa chuyện trong đầu. Dù sao thì từ lúc anh lên kế hoạch lừa Tiêu Tinh anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần quả cầu tuyết này càng lăn càng to. Điều không thể ngờ là vô tình mời Tạ Ý đến diễn kịch, kết quả đáp quả cầu tuyết thành người tuyết.

“Khụ Khụ”, Thẩm Quân Tắc lấy giọng, bắt đầu hoàn thiện câu chuyện của Tiêu Tinh, “Thực ra người cứu cô ấy trong game ngày hôm ấy không phải là tôi mà là bạn của tôi, Thẩm Quân Tắc”. Giọng nói của Thẩm Quân Tắc vô cùng bình tĩnh, nét mặt cũng vô cùng nghiêm túc, khiến người ta không có một chút lý do nào để nghi ngờ.

“Tôi và Thẩm Quân Tắc cùng chơi Mộng Lĩ Giang Hồ, về sau vì công việc bận rộn cậu ấy không chơi nữa, tôi liền lấy tài khoản của cậu ấy chơi tiếp. Tôi phát hiện trong list bạn thân của cậu ấy có Tiêu Tinh, ngày nào lên mạng cô ấy cũng chào tôi. Tôi không kìm được đáp lại cô ấy vài câu, dần dần thân nhau”.

Thẩm Quân Tắc ngừng một lát, thấy Tạ Ý đang chăm chú lắng nghe, thế nên anh tiếp tục bịa: “Hai năm trước, tôi về nước hẹn gặp cô ấy. Chúng tôi có cảm tình với nhau nên đã chính thức đến với nhau. Chuyện này tôi giấu không nói với Thẩm Quân Tắc. Tiêu Tinh cũng tưởng rằng tôi chính là người lúc đầu đã cứu cô ấy. Chuyện đổi tài khoản tôi không nói rõ với cô ấy, sợ sau khi phát hiện ra, Thẩm Quân Tắc sẽ để lộ chuyện này khiến cô ấy tức giận, vì thế tôi mới không để Thẩm Quân Tắc thật xuất hiện trước mặt cô ấy”.

“Thế vì sao anh không nói rõ với người anh em của anh? Lẽ nào còn sợ anh ta vung dao cướp người yêu của anh?”. Tạ Ý tỏ vẻ hoài nghi.

“Thực tế là... tôi đã cướp người yêu của cậu ấy trước”. Thẩm Quân Tắc không kìm được sờ mũi. Dù sao thì đã có nhiều tội danh như vậy rồi, không sợ cái tội cướp người yêu này, “Lúc ấy Quân Tắc có cảm tình với Tiêu Tinh, chỉ là tình cảm của họ vừa mới nảy mầm, Quân Tắc vì bận việc không thể chơi game được nữa. Tôi dùng tài khoản của cậu ấy cướp Tiêu Tinh. Nếu cậu ấy biết, có thể sẽ trở mặt với tôi”.

“Chuyện này... quả thực có chút khó xử”.

Thẩm Quân Tắc nói tiếp: “Thực ra tôi vốn không muốn để ý đến Tiêu Tinh nhưng từng hành vi từng lời nói của cô ấy đều thách thức giới hạn của tôi”.

“Thế là anh phát hiện mình không kìm nén được và đã yêu cô ấy? Vì thế anh đóng giả làm chủ nhân của tài khoản lừa Tiêu Tinh? Lại còn mượn cơ đi công tác, chạy về nước gặp cô ấy, củng cố tình cảm?”.

Thẩm Quân Tắc gật đầu một cách rất sâu xa, “Đúng là như vậy”.

Lúc ấy Tạ Ý mới tỉnh ngộ, “Anh đối với cô ấy đúng là nặng tình, vì cô ấy mà ngay cả anh em cũng mặc kệ. Tục ngữ nói anh em như chân tay, đàn bà như quần áo, cho dù có bị tàn phế cũng không thể khóa thân, anh cũng đồng ý với quan điểm này sao?”.

“Không sai”. Thẩm Quân Tắc nhìn anh ta với ánh mắt tán đồng, khẽ nói, “Tuy chuyện đã qua đi hai năm rồi nhưng tôi không muốn sự xuất hiện của Thẩm Quân Tắc làm ảnh hưởng đến tình cảm giữa tôi và Tiêu Tinh. Chuyện này mong cậu giữ bí mật giúp tôi”.

“Thì ra là vậy”. Tạ Ý gật đầu. “Tiêu Tinh là người yêu hận rõ ràng, nếu biết ngay từ đầu tôi đã lừa cô ấy, nhất định sẽ rất tức giận. Nhưng tôi thật sự không kìm lòng được”.

Tạ Ý đồng cảm nói: “Không kìm lòng được yêu cô ấy cũng không phải lỗi của anh”.

Thẩm Quân Tắc đau khổ ngoảnh mặt đi.

Tạ Ý nhìn anh bằng ánh mắt đồng cảm với người anh em gặp nạn, “Dù sao thì hai người đã yêu nhau hai năm, anh chàng Thẩm Quân Tắc kia chỉ cứu cô ấy trong game, trong lòng cô ấy, chắc chắn là anh quan trọng hơn. Đừng lo lắng, chuyện này tôi sẽ không nói với cô ấy”.

Thấy Tiêu Tinh đang đi về phía này, Thẩm Quân Tắc vội vàng tổng kết, “Chuyện giữa tôi và cô ấy tôi sẽ xử lý êm đẹp”.

“Tôi tin anh, người anh em”. Tạ Ý xúc động vỗ vai Thẩm Quân Tắc, “Anh đối với cô ấy quả thực là... rất nặng tình, vì cô ấy mà dấn tội với cả bạn bè”.

Đúng lúc ấy Tiêu Tinh đi đến cạnh chiếc bàn, Thẩm Quân Tắc ga lăng đứng dậy, ân cần kéo ghế cho cô.

Động tác nhỏ này khiến Tạ Ý càng xúc động hơn. Anh ta không kìm được nói với Tiêu Tinh: “Tiêu Tinh à, Jesen đối với em thật sự là tốt đến mức không còn gì để nói, em nhất định phải biết trân trọng, đừng làm gì có lỗi với anh ấy, nghe rõ chưa?”.

Tiêu Tinh không hiểu gì hết, thấy Thẩm Quân Tắc ngồi bên cạnh đang mỉm cười dịu dàng với mình, không kìm được run run nói: “Vâng... em, em sẽ làm như vậy”.

Cuối cùng đã lừa được Tạ Ý nhưng không chỉ một mình Tiêu Tinh thở phào nhẹ nhõm.

Trên đường về nhà, Tiêu Tinh nắm chặt tấm thiệp mời trong tay, có chút bất an khi hỏi: “Đúng rồi, ngày cử hành hôn lễ anh có thể đi cùng tôi không? Tôi sợ Tạ Ý nghi ngờ”.

Thẩm Quân Tắc chắc chắn nói: “Yên tâm, một mình cô đi, cậu ta sẽ không nghi ngờ đâu”.

Tiêu Tinh gạt đầu nhưng lại nghi ngờ hỏi: “Lúc này anh đã nói gì với anh ta?”.

“Chỉ là nói kỹ hơn về quá trình chúng ta quen nhau trong game thôi”. Thẩm Quân Tắc bình thản nói.

“Hi hi, anh lợi hại thật, trông anh ta có vẻ rất tin”. Tiêu Tinh cười nói, “Lần này thật sự rất cảm ơn anh, hình như tôi lại nợ anh một mối ân tình”.

“Đừng khách sáo”. Thẩm Quân Tắc khẽ nhếch mép, “Ân tình sẽ có cách trả lại, chẳng phải sao?”.

Nhìn nụ cười của anh ta, Tiêu Tinh bỗng chốc có chút sững sờ. Người đàn ông này bình thường lúc nào cũng tỏ ra nghiêm túc lạnh lùng, thỉnh thoảng cười cũng rất đẹp trai. Chỉ là nụ cười của anh ta tuy đẹp nhưng lại khiến Tiêu Tinh thấy lạnh ở cổ, dường như có ảo giác mình sắp bị sa vào bẫy của anh ta.

“Sau này có chuyện gì cần cô giúp, hy vọng cô có thể ra tay giúp đỡ”. Thẩm Quân Tắc mỉm cười, thái độ rất vui vẻ.

“Không vấn đề, anh giúp tôi nhiều như vậy, có chuyện gì cần tôi giúp xin cứ nói, tôi tuyệt đối sẽ không từ chối”.

Tiêu Tinh đã mơ hồ bán mình như thế mà không hề phát hiện ánh mắt mà người đàn ông bên cạnh nhìn cô qua gương chiếu hậu bỗng trở nên thâm sâu.

Chủ nhật là hôn lễ của Tạ Ý và Minh Huệ, nếu Tiêu Tinh đã nhận lời tham gia hôn lễ, vậy thì nên chuẩn bị chút quà. Tuy bây giờ “mốt” mừng tiền nhưng cô nghĩ rằng món quà mà mình chuẩn bị bằng tấm lòng của mình sẽ ý nghĩa hơn. Dù sao thì mấy ngày này cô cũng không có việc gì làm, thế nên cô đã đi dạo một vòng quanh khu phố người Hoa, mua một đồng bút vẽ và màu vẽ, muốn tự tay vẽ một bức tranh tặng họ làm kỷ niệm.

Đây cũng là thứ duy nhất mà cô có thể làm tốt được.

Tiêu Tinh từ nhỏ đã thích vẽ tranh, tác phẩm đầu tiên của cô là con vịt vẽ bằng phấn năm cô ba tuổi. Bắt đầu từ mẫu giáo cô đã được học ở lớp mỹ thuật, học khoảng mười năm, thời gian còn lại thì tô tô vẽ vẽ trong vở, đến bây giờ những cuốn vở vẽ của cô đã chất đống trong nhà.

Về sau vì kỳ thi đại học đáng ghét, bà mẹ đáng sợ của cô đã cất tất cả những dụng cụ vẽ của cô vào thùng và khóa lại, khiến cô ngứa ngáy chân tay. Trong một lần thi thử, câu hỏi cuối cùng quả thực không biết trả lời thế nào, cô liền vẽ hình mặt mèo lên giấy thi, bị cô giáo điểm danh phê bình, lại còn dán bài thi sau cánh cửa, dùng bút đỏ viết “kiệt tác của Tiêu Tinh” ọi người chiêm ngưỡng.

Thực ra lúc bị mọi người vây quanh chỉ trở trong lòng cô rất buồn. Đăng ký vào học viện mỹ thuật luôn là mơ ước của cô, đáng tiếc là cánh tay nhỏ bé của cô không thể chọi lại được với đôi chân của mẹ, thêm vào đó là đôi chân của bố. Cô chưa kịp phản kháng thì đã bị ép học đại học ngoại thương.

Bây giờ nghĩ lại trong bốn năm học ở đại học ngoại thương, ôm một đồng kinh tế học, nhìn những chữ tiếng Anh và công thức khiến người ta hoa mắt, đúng là những ngày tháng khổ sở đến cùng cực.

Sắp đến cuối tuần, Tiêu Tinh tranh thủ vẽ vài ngày, cuối cùng đã vẽ xong bức tranh ấy, lại còn ký tên đóng dấu ở góc trái, mang đi nẹp, mua một chiếc hộp tinh xảo đóng gói.

Tiêu Tinh rất hài lòng, lúc ấy mới yên tâm đặt bức tranh cạnh gối, đi ngủ sớm, định là sáng mai sẽ dậy sớm một chút để đến tham dự hôn lễ.

Thực tế chứng minh, quả thực Tiêu Tinh đã đánh giá thấp khả năng ngủ của mình, một người có thể ngủ mười mấy tiếng trên máy bay như cô, sao có thể thức dậy đúng giờ trong trường hợp không có điện thoại báo thức?

Mơ mơ hồ hồ bị điện thoại bàn đánh thức, Tiêu Tinh mở mắt nhìn đồng hồ treo tường, chết rồi, đã chín giờ rồi.

Hôn lễ bắt đầu lúc mười rưỡi?! Cô lại không biết đường, căn cứ vào mức độ lạc đường của cô thì tuyệt đối không thể đến đúng giờ...

Điện thoại vẫn đang reo, Tiêu Tinh vội vàng nhắc máy: “Tạ Ý à? Xin lỗi! Em dậy muộn rồi, bây giờ em xuống dưới bắt taxi đi đây, anh nói cho em biết địa chỉ cụ thể...”

“Là tôi”. Giọng nói trầm lắng pha chút khó chịu ngắt lời cô.

“Ặc... Jesen?”. Nghe thấy giọng nói của anh ta, Tiêu Tinh luôn có ảo giác như đang mơ.

“Mau đi rửa mặt đi, tôi đưa cô đi”. Thẩm Quân Tắc khẽ nói.

“Ồ...”. Giọng nói của anh ta như có sức mạnh chỉ đạo cô hành động. Tiêu Tinh nhanh chóng ngoan ngoãn đặt máy xuống, chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt theo chỉ thị của anh ta, sau đó mặc quần áo rồi đi xuống.

Đến tận khi nhìn thấy chiếc xe quen thuộc, cô mới hoàn toàn tỉnh táo, nghĩ đến mấu chốt của vấn đề...

Chẳng phải anh ta nói không đi sao? Vì sao đột nhiên lại thay đổi? Thực ra Thẩm Quân Tắc không muốn làm người tốt, rồi rồi không có việc gì làm nên đưa Tiêu Tinh đi tham gia hôn lễ gì đó. Hướng hồ Tạ Ý đã nói khách mời của đám cưới lần này chủ yếu là những du học sinh trong nước. Hồi còn đi học, anh đã từng làm hội trưởng hội du học sinh của trường đại học S, những người biết anh nhiều không kể xiết. Anh đưa Tiêu Tinh đi, há chẳng phải là tự chui đầu vào rọ sao?

Gặp một người, hỏi một câu “Quân Tắc, lâu lắm không gặp”. Gặp một người khác, lại hỏi một câu “Sau khi tốt nghiệp, công việc của hội trưởng Quân Tắc vẫn thuận lợi chứ?”. Đến lúc đó không biết chừng Tiêu Tinh tiện tay với một ly rượu vang là có thể nhuộm màu cho bộ quần áo của anh... Hoặc là giống như lúc ở sân bay, hét lên một câu kinh thiên động địa: “Thẩm Quân Tắc, anh là đồ lừa đảo!”.

Anh có thể tưởng tượng âm lượng khi Tiêu Tinh hét lên câu đó thậm chí có thể làm cho nóc nhà chấn động nhẹ, đồng thời khiến tất cả mọi ánh nhìn tập trung lên người anh trong nháy mắt.

Sau đó anh liền trở thành kẻ lừa đảo.

Những người có mặt ở đó tuyệt đối sẽ tưởng tượng đủ kiểu. Rốt cuộc anh đã lừa cô gái này cái gì? Lừa tiền? Lừa sắc? Trí tưởng tượng phong phú, nội dung linh tinh lộn xộn, tuyệt đối sẽ không thân thiện chút nào.

Trong hôn lễ của người khác mà nổi tiếng hơn cả chú rể hoàn toàn không phải là chuyện hay ho gì. Phá hoại không khí vui vẻ trong đám cưới cũng rất vô đạo đức.

Vì thế Thẩm Quân Tắc đã sớm chuẩn bị tâm lý không tham dự đám cưới này.

Nhưng kế hoạch đã thay đổi. Tối hôm ấy, đột nhiên anh nhận được thư của một người bạn thân gửi tới. Vì viết sai một chữ trong địa chỉ, bị gửi trả lại rồi lại gửi tới nên anh nhận được chậm một tuần. Người gửi thư là Minh Huệ.

Mở bì thư mới thấy đó là một tấm thiệp cưới.

Thẩm Quân Tắc không kìm được nở nụ cười. Minh Huệ là một trong số ít bạn khác giới của anh, là một người kín đáo nhưng làm việc rất có nguyên tắc. Hồi học đại học, anh và Minh Huệ đã từng làm việc trong hội du học sinh, hai người rất hợp nhau, nói chuyện khá ăn ý. Thẩm Quân Tắc biết cô thích một anh chàng chẳng ra làm sao, anh thấy tiếc cho cô nhưng cũng khâm phục sự cố chấp của cô.

Bây giờ mối tình lâm gian truân của cô cuối cùng đã đơm hoa kết trái, là một người bạn, dĩ nhiên Thẩm Quân Tắc rất mừng cho cô.

Thẩm Quân Tắc cúi đầu mở tấm thiệp nhưng bị bốn chữ phía sau làm cho chói mắt: Chú rể: Tạ Ý

“...”. Anh phát hiện, lại một lần nữa anh không thể hình dung được tâm trạng của mình.

Hôn lễ của Minh Huệ, anh mà không đi thì quả thực là không hay cho lắm.

Nhưng điều khó xử là Tạ Ý lại là bạn thanh mai trúc mã của Tiêu Tinh, nếu đến đó, chuyện anh là Quân Tắc tuyệt đối sẽ không giấu được. Nhưng nếu anh không đi, chắc chắn anh chàng Tạ Ý sẽ tò mò hỏi đến

cùng, chỉ hai câu là Minh Huệ có thể làm lộ thân phận của anh. Sau đó Tiêu Tinh sẽ trải qua quá trình kinh ngạc – sửng sốt – phẫn nộ – bùng phát, tái hiện lại giả thiết lúc này.

Và thế là anh coi như xong.

Thẩm Quân Tắc càng nghĩ càng thấy bức tức. Đường như bắt đầu từ khoảnh khắc không còn cách nào khác phải lừa Tiêu Tinh, anh đã tự đào một cái hố trước mặt mình, bây giờ càng đào càng to, đã có quy mô của một ngôi mộ.

Đúng là hoang đường, Tạ Ý mà anh nhờ là bạn thanh mai trúc mã của Tiêu Tinh, vợ sắp cưới của Tạ Ý lại là người bạn thân thiết của anh, trước đây không thấy người Trung Quốc ít như thế này, vì sao bây giờ đi đâu cũng gặp?

Thẩm Quân Tắc nghĩ trước nghĩ sau, quyết định gọi điện thoại nói với Minh Huệ một tiếng, nhưng đúng lúc quan trọng thì lại không liên lạc được. Không còn cách nào khác, anh đành phải đưa ra quyết định sẽ lộ mặt trước khi hôn lễ chính thức bắt đầu, sau đó tìm cơ chuẩn bị.

Lúc ấy ít người, lại đeo kính râm, đi bằng cửa sau cũng khá an toàn.

Haizz, tham gia hôn lễ của bạn mà cứ như là đi ăn trộm, đều là do sao chổi Tiêu Tinh ban tặng. Thẩm Quân Tắc nhanh chóng phóng xe đến khách sạn, đỗ xe xong, anh đặc biệt đưa Tiêu Tinh vào theo lối cửa bên.

Vừa vào cửa đã thấy đại sảnh treo đầy bóng bay màu hồng phấn, phía dưới trải thảm đỏ, trên bàn còn bày một dãy hoa hồng rất rực rỡ, toàn hội trường được bày biện rất lịch sự và vui tươi.

Bây giờ mới là chín giờ mười phút, còn hơn một tiếng nữa mới đến lúc hôn lễ bắt đầu, khách khứa vẫn chưa đông lắm, chỉ có dăm ba người tụ tập chuyện trò. Thẩm Quân Tắc vờ làm ra vẻ vô tội, cúi đầu nhìn đồng hồ rồi nói với Tiêu Tinh: “Chúng ta đến sớm quá”.

Tiêu Tinh nghi ngờ hỏi: “Vậy sao? Tôi còn tưởng sẽ đến muộn cơ...”.

Thẩm Quân Tắc ghé sát vào tai cô, khẽ nói: “Cô đứng chờ ở đây một lúc, tôi lên trên tìm Tạ Ý”.

Tiêu Tinh gật đầu: “Được”.

Thẩm Quân Tắc phóng xe như bay khiến cô có chút chóng mặt, bây giờ vẫn còn cảm giác như đang đi trên mây, tư duy hoàn toàn không theo kịp, anh ta nói gì cô cũng đều đồng ý theo phản xạ.

Đột nhiên Tiêu Tinh ngoan như vậy khiến Thẩm Quân Tắc thấy có chút kỳ lạ. Nhìn kỹ... mới phát hiện cô vẫn còn đang ngái ngủ, hoàn toàn chìm trong trạng thái mộng du.

Thôi được, không thể tính toán với vua mộng du.

Thẩm Quân Tắc kéo cô sang bên cạnh, tránh ánh mắt của mọi người rồi chạy thẳng lên tầng hai, gõ cửa phòng trang điểm của cô dâu.

Quả nhiên Minh Huệ đang ở trong đó làm những bước chuẩn bị cuối cùng, lớp trang điểm trên khuôn mặt hoàn mỹ không chút tì vết, khoác trên mình bộ váy cưới trắng muốt, toát lên những đường nét gợi cảm, trông cô khác hoàn toàn so với lúc bình thường. Thẩm Quân Tắc thoáng nhìn không nhận ra, sửng người một lúc, thấy Minh Huệ đứng dậy, mỉm cười nhìn anh: “Quân Tắc? Sao cậu đến sớm thế?”.

Nụ cười ấy đúng là rực rỡ đến chói mắt, người con gái sắp kết hôn quả nhiên là hạnh phúc đến nỗi khiến người khác phải ghen tỵ.

“Chúc mừng hạnh phúc”.

“Cảm ơn”.

Thẩm Quân Tắc sờ mũi, đi đến trước mặt cô, hạ thấp giọng nói: “Minh... còn có chuyện muốn nói với cậu”.

Thẩm Quân Tắc cố gắng dùng giọng điệu thật bình tĩnh, nhanh chóng thuật lại một lượt quá trình mình và Tiêu Tinh quen nhau cùng với những chuyện ly kỳ xảy ra sau đó, cuối cùng bổ sung, “Trước mặt cô ấy, cậu đừng gọi mình là Quân Tắc là được”.

Minh Huệ nhìn anh chăm chăm một lúc rất lâu, cuối cùng không kìm được, ôm bụng cười ngả nghiêng.

“Ha ha ha, cậu cũng có ngày hôm nay, khụ khụ, Quân Tắc à, lần đầu tiên nhìn thấy cậu thảm hại như thế này, cậu, cậu, cậu, buồn cười quá...”

Minh Huệ cười đến nỗi thở không ra hơi, sắc mặt của Thẩm Quân Tắc càng lúc càng khó coi, không kìm được tức giận nói: “Cậu cười cái gì? Buồn cười lắm à?”

Minh Huệ ấn ngực ho vài tiếng, lúc ấy mới nhịn được cười, nghiêm túc nói: “Minh không cười cậu, thật đấy, mình không cười cậu. Mình đang cười Tiêu Tinh... ha ha ha, đáng yêu quá đi mất. Cô bé Tiêu Tinh này, mấy năm không gặp mà vẫn như vậy”.

“Đáng yêu?”. Thẩm Quân Tắc cau mày, nhìn Minh Huệ với ánh mắt như nhìn quái vật, “Cậu thấy cô ta đáng yêu?”.

“Đúng vậy, cô bé ấy rất thú vị, trước đây hồi học đại học, lần nào ở cùng cô ấy là chắc chắn lại có chuyện cười. Tiếp xúc với cô ấy nhiều rồi cậu cũng sẽ thích cô ấy”. Minh Huệ nói đầy ẩn ý.

“Mình... sẽ... thích cô ta?”. Thẩm Quân Tắc tỏ ra căm ghét, “Đừng đùa nữa, mình hận một nỗi không thể cách xa cô ta mười mét. Mình ghét nhất là cái tính cách ấy của cô ta!”. “Haizz, đừng có nói tuyệt đối như thế”. Minh Huệ cười nói, “Dù sao thì cái tính ngang bướng của cậu, có thích cũng sẽ không thừa nhận. Mình thấy bây giờ cậu đã bắt đầu để ý đến cô ấy rồi, suốt ngày xoay quanh cô ấy, vì cô ấy mà tâm tư không được thoải mái, đúng không?”.

Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc rất lâu rồi mới đau khổ ngoảnh mặt đi, sa sầm mặt xuống, ném lại một câu rồi quay người đi ra ngoài.

“Cậu và Tạ Ý, đúng là một cặp trời sinh!”. Bị Minh Huệ trêu chọc một hồi khiến tâm trạng của Thẩm Quân Tắc càng bức bối hơn. Anh lầm lì đi xuống dưới, muốn đưa Tiêu Tinh lên trên nhưng phát hiện cô không đứng ở chỗ cũ. Cái đồ ngốc này không phải lạc đường rồi chứ? Đúng là một phút cũng không thể an phận được!

Thẩm Quân Tắc hùng hùng hổ hổ quay người tìm cô, vừa ngoảnh đầu đã nhìn thấy một người ngoại quốc đứng cách đó không xa đang nói chuyện với Tiêu Tinh. Tuy không nghe thấy họ nói gì nhưng nhìn vẻ ngượng ngùng của Tiêu Tinh là biết cô lại gặp phải tình huống không thể ứng phó.

Thẩm Quân Tắc đi về phía ấy, khí thế chèn ép khiến người bạn quốc tế kia không kìm được ngoảnh đầu nhìn anh.

Dường như Tiêu Tinh cảm nhận được hơi lạnh bên cạnh, vội vàng ngoảnh đầu lại. Vừa nhìn thấy Thẩm Quân Tắc, cô đã nở nụ cười rạng rỡ, nhanh chóng chạy lại như nhìn thấy phao cứu sinh, kéo tay Thẩm Quân Tắc đi đến trước mặt người đó, mỉm cười giới thiệu: “This is my boyfriend, Jesen”.

Toàn thân Thẩm Quân Tắc bỗng chốc đông cứng.

Bàn tay bị cô nắm chặt có chút cảm giác nóng rát mơ hồ, nhiệt độ kỳ diệu này thông qua làn da nhạy cảm truyền vào tận trong tim, hóa thành ngọn lửa tức giận bùng cháy. Tùy tiện nắm tay anh như thế này, cô coi anh là đạo cụ thật sao?

Anh chàng da đen đối diện nghe thấy lời giới thiệu của Tiêu Tinh, sắc mặt kỳ lạ giống như gặp ma giữa ban ngày.

Tiêu Tinh tiếp tục giới thiệu, “This is Jack”.

“Nice to meet you, Jack”. Thẩm Quân Tắc lầm lì nói.

Anh chàng da đen thấy hai người nắm tay nhau, có chút ngượng ngùng sờ mũi, quay người chuẩn đi.

Lúc ấy Tiêu Tinh mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng buông tay đạo cụ Thẩm Quân Tắc, cười nói: “Anh chàng này đúng là khiến tôi sợ hết hồn, lúc này anh ta chắn đường tôi, cứ bắt tôi phải làm bạn gái của anh ta, còn nói cái gì mà tình yêu sét đánh. Tôi đoán anh ta giống Tạ Ý, là nhân tài của giới diễn viên!”.

“...”. Thẩm Quân Tắc im lặng không nói gì.

“May mà anh kịp thời xuất hiện giải vây, nếu không tôi không biết phải làm thế nào”. Tiêu Tinh nhìn anh đầy cảm kích.

“Lên trên đi, Minh Huệ đang đợi cô”. Thẩm Quân Tắc quay người bước đi, sắc mặt rất khó coi.

Tiêu Tinh vẫn chưa phát hiện ra sự bất thường của anh, đi theo anh, tiếp tục nói: “Anh bạn quốc tế này đúng là hào hùng, cứ quần lấy tôi nói không ngớt. Anh ta tên là Jack, thần tượng yêu thích nhất là thuyền trưởng Jack trong bộ phim Cướp biển vùng Caribe. Anh ta lại còn làm đầu mì tôm xòa xuống là vì muốn giống với thần tượng. Tôi thấy cái đầu mì tôm ấy của anh ta...”.

Thẩm Quân Tắc quay lại, lạnh lùng ngắt lời cô, “Cô đúng là có khả năng thu hút sinh vật kỳ quái”.

Tiêu Tinh sờ đầu, cười khì khì rồi nói: “Đúng vậy, tôi cũng thấy thế”.

Cô không nghe ra đây là châm biếm sao? Lại còn ở đó cười? Tưởng anh khen cô chắc?

Cũng không biết từ lúc nào, càng thấy cô cười vui vẻ như thế, nổi tức giận trong lòng Thẩm Quân Tắc càng lớn. Lúc này mơ hồ bị cô lôi đi làm đạo cụ, còn anh chỉ có thể như một thằng ngốc để mặc cho cô nắm tay phối hợp diễn xuất. Lúc này tim đập nhanh hơn một chút, chắc chắn là vì quá tức giận!

Từ nhỏ đến lớn anh chưa bao giờ nhịn nhục để bất kỳ ai sắp đặt như thế này! Ở bên cạnh Tiêu Tinh khiến anh nghĩ rằng dường như IQ của mình hạ xuống mức ngu ngốc giống như cô!

Nghĩ đến đây, Thẩm Quân Tắc không kìm được ngoảnh đầu lại gườm gườm nhìn cô.

Tiêu Tinh vốn đang vui vẻ đi lên trên, đột nhiên bị anh lườm, giật nảy mình, bất chợt dừng bước. Vì quán tính, chân vấp vào cầu thang, sắp lún xuống dưới. Thẩm Quân Tắc nhanh tay nhanh mắt, giữ cánh tay, vội vàng ôm eo cô.

Có lẽ vì quá mạnh tay, Tiêu Tinh bị anh kéo vào lòng.

Thẩm Quân Tắc cau mày, cúi đầu hỏi: “Cô không sao...”.

Chữ “chứ” vẫn chưa bật ra khỏi miệng, đúng lúc ấy Tiêu Tinh ngắc đầu, bất chợt chạm vào môi anh.

“...”.

Thẩm Quân Tắc hóa đá tại chỗ, toàn thân cứng đờ như một pho tượng.

Hai người mỗi kẻ mỗi, trợn mắt nhìn đối phương. Ánh mắt của Thẩm Quân Tắc giống như đang nhìn kẻ thù giết cha. Còn ánh mắt của Tiêu Tinh thì kinh ngạc đến nỗi dường như nhìn thấy một con rồng lửa.

Không khí kỳ lạ lan ra xung quanh...

Rất lâu sau đó, đột nhiên bên cạnh vang lên một giọng nói rất chói tai: “Khụ khụ, Tiêu Tinh à, anh biết tình cảm của hai người rất tốt... Nhưng, hai người có thể thân mật ở chỗ khác được không, đây là cầu thang, bao nhiêu người đang nhìn kìa.

Lần này thì Tạ Ý hoàn toàn tin “tình cảm tốt đẹp” của họ. Tất cả mọi người đứng dưới nhìn đều tin “tình cảm tốt đẹp” của họ.

Thậm chí còn có một số tiếng bàn tán quen thuộc vang lên.

“Haizz, xem ra lần trước chúng ta đoán nhầm rồi, cô gái này không phải là tình nhân, mà là bạn gái của anh ta”.

“Đúng vậy, đưa người ta đến hôn lễ, lại còn hôn cô ấy trước mặt mọi người, thật không ngờ, tảng núi băng ngàn năm không đổ Thẩm Quân Tắc này lúc tan chảy lại nồng nàn như lửa, nồng nàn như lửa”.

Sắc mặt của Thẩm Quân Tắc có chút nhợt nhạt, liếc mắt nhìn xuống dưới...

Từng khuôn mặt quen thuộc đang nhìn anh với những ánh mắt phức tạp. Người quen nhìn với ánh mắt tươi cười, người lạ nhìn với ánh mắt tò mò, mấy người bạn thân nhìn với ánh mắt hăm hở trước nỗi đau của người khác, thậm chí còn có em trai Thẩm Quân Kiệt, ánh mắt đau đớn như bị ruồi bay vào miệng.

Đáng sợ nhất là ông lão đứng bên cạnh em trai của anh, ánh mắt hiền từ, vuốt râu cười tít mắt.

Xong rồi... Thế giới của anh hoàn toàn sụp đổ.

Vốn dĩ muốn kín đáo gặp Minh Huệ trước hôn lễ rồi kiếm cớ chuồn đi, kết quả đột nhiên trở thành tiêu điểm bị mọi người chú ý, hơn nữa lại còn trong tư thế thân mật này.

Thượng Đế ơi, hãy giáng một tia sét xuống người anh, nhân tiện đánh chết sao chổi Tiêu Tinh này đi!

5. Q.1 - Chương 5: Kế Hoạch Tác Chiến Xem Mặt

Đến tận lúc này, cuối cùng Thẩm Quân Tắc mới hiểu, Tiêu Tinh giống như một quả bom không hẹn giờ, chỉ một chút lơ là khê chạm vào là có thể khiến toàn bộ thế giới của anh đảo lộn.

Chẳng qua anh chỉ ngoảnh đầu lại lườm cô một cái, kết quả lại biến thành cục diện không thể cứu vãn...

Trước ánh mắt chăm chú của mọi người, cánh tay của Thẩm Quân Tắc càng lúc càng đông cứng. Nếu không phải bao nhiêu người đang nhìn, anh rất muốn buông tay để cô gái này lăn xuống cầu thang...

Thấy em trai há hốc mồm, nụ cười của ông nội cũng càng lúc càng hiền từ, Thẩm Quân Tắc chỉ thấy mạch máu trong người sắp nứt vỡ.

Dù sao thì đã đến nước này rồi, thôi thì đành phải diễn tốt màn kịch này. Nghĩ như vậy, Thẩm Quân Tắc thấy bình tĩnh hơn. Anh đưa tay, nắm lấy tay của Tiêu Tinh, nhanh chóng kéo cô lên tầng trước ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người, sau đó tìm căn phòng trống, tiện tay khóa trái cửa.

Mặc cho bên dưới nghĩ lung tung như thế nào, điều quan trọng nhất bây giờ là phải đối phó với Tiêu Tinh trước.

Anh không sợ Tiêu Tinh nổi nóng cho anh một cái bạt tai trước mặt mọi người, anh sợ cái batoong của ông nội sẽ giáng thẳng xuống đầu mình kia!

Căn phòng này rõ ràng là kho chứa đồ cho hôn lễ, trên sàn nhà có rất nhiều thùng rượu vang. Hai người ngồi đối diện với nhau, Tiêu Tinh vẫn giữ vẻ kinh ngạc như “nhìn thấy ma”. Thẩm Quân Tắc bị ánh mắt ấy của cô làm cho đầu óc tê liệt, không tìm được nói dối cả vạt điều chỉnh nhịp thở.

Thấy Tiêu Tinh im lặng không nói gì, Thẩm Quân Tắc khê ho một tiếng, cố làm ra vẻ bình tĩnh rồi hỏi: “Lúc này... những lời bọn họ nói, cô nghe được bao nhiêu?”

“Lời nào?”. Tiêu Tinh nhìn anh với ánh mắt nghi hoặc.

Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc, “... Cũng không có gì”.

“Không có gì còn hỏi tôi?”. Tiêu Tinh ngạc nhiên nhìn anh.

Thẩm Quân Tắc tránh ánh mắt như nhìn quái vật của cô, lẳng lặng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh thật ngốc vì đã đánh giá cao cô gái này. Một người lạc đường cũng có thể vòng quanh chỗ cũ mấy vòng như cô sao có thể nhanh nhạy chú ý đến trọng tâm chủ đề buôn chuyện của mọi người xung quanh? Với khả năng của anh, đối phó với cô nàng Tiêu Tinh ngốc nghếch này quả thực dễ như trở bàn tay! Rốt cuộc anh đang lo lắng cái gì chứ?

Xem ra anh vẫn chưa xui xẻo lắm, thế giới của anh chỉ nứt một rãnh nhỏ mà thôi, vẫn chưa đến mức sụp đổ. Chỉ cần tranh thủ thời gian hàn lại vết nứt ấy, anh vẫn còn cơ hội để thở.

Thẩm Quân Tắc ngoảnh đầu nhìn Tiêu Tinh, nghiêm túc nói: “Tiêu Tinh, tôi muốn nhờ cô giúp một chuyện”.

Tiêu Tinh không ngờ anh ta chuyển chủ đề nói chuyện nhanh như vậy, sững người một lúc mới nói: “Chuyện gì?”.

Thẩm Quân Tắc nói: “Là thế này, người nhà tôi cứ ép tôi kết hôn, suốt ngày bắt tôi đi xem mặt. Lúc này ông nội tôi đứng dưới, nhìn thấy tôi và cô...”. Lời nói ngắt đúng chỗ quan trọng.

Tiêu Tinh nhớ lại cảnh tượng lúc này không cần thận hôn anh ta, ngượng ngùng cười nói, “Tôi không có tình đâu”.

“...”. Đùa cái gì thế, cô lại còn xin lỗi anh? Đường như anh đã trở thành người bị mạo phạm?

Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, kìm nén ý nghĩ muốn nổi giận, cố gắng bình tĩnh nói: “Tôi nghĩ chỉ bằng chúng ta tương kế tựu kế, tiếp tục đóng giả làm tình nhân. Cô có thể coi tôi là bia đỡ đạn để từ chối những người muốn làm phiền mình, ví dụ như anh chàng mỳ tôm kia. Tôi cũng có thể coi cô là bia đỡ đạn, để người nhà không ép tôi kết hôn nữa”.

Có lẽ đây là cách hoàn hảo nhất.

Tuy bắt anh ở cùng với cô nàng khắc tinh này, bất kỳ lúc nào cũng phải đối mặt với nguy hiểm bị hủy diệt, nhưng so với việc bị ông nội ép đi xem mặt thì đã tốt lắm rồi.

Cứ nhắc đến xem mặt, Thẩm Quân Tắc lại có cảm giác như có ai đó bóp cổ mình, không thể thở được.

Chỉ trong một năm ngắn ngủi, những cô gái khác người mà anh đã xem mặt có thể viết thành một cuốn “Lịch sử xem mặt đầy máu và nước mắt”!

Có cô gọi cảm nâng ngực rồi lại sửa mũi. Có cô đánh đá vừa gặp anh đã nói “Bà chị già này đã xem mặt tám mươi lần rồi, hôm nay chúng ta tốc chiến tốc thắng”. Có cô lúc ăn cơm cứ thì thà thì thầm, tư duy nhảy vọt đến nỗi anh hoàn toàn không theo kịp. Còn có cô ánh mắt dịu dàng lời nói dịu ngọt khiến anh nổi hết cả da gà. Có cô trang điểm như cave. Có cô thẹn thùng đến nỗi nói cũng lắp ba lắp bắp...

Chính vì ông nội không biết anh thích mẫu người con gái như thế nào, vì thế mới giới thiệu cho anh đủ các thể loại. Bởi lẽ đó, quá trình xem mặt của anh mới đau khổ và thê thảm vô cùng.

Nhưng chẳng còn cách nào cả. Ở nhà họ Thẩm, không ai dám làm trái ý muốn của ông nội.

Mặc dù trong lòng Thẩm Quân Tắc đã chán ngấy với màn kịch xem mặt mà ông sắp xếp nhưng vẫn nhẫn nại, ngoan ngoãn đi đến cuộc hẹn. Đã từng có một lần, chẳng qua anh nhờ một người bạn đi thay mình, sau khi biết chuyện ông đã nổi trận lôi đình, tức giận đến nỗi bệnh cao huyết áp phát tác, phải nằm trong phòng theo dõi đặc biệt của bệnh viện. Nhà họ Thẩm âm ỉ hết cả lên, giống như vừa trải qua một cơn bão tố. Đến tận bây giờ, Thẩm Quân Tắc vẫn còn thấy tim đập chân run vì sự cố lần ấy.

Thực ra lý do cơ bản nhất mà lúc đầu anh lừa Tiêu Tinh hoàn toàn phải không dám thừa nhận mình chính là người đã cho cô leo cây. Anh chỉ sợ ông nội lại mắc bệnh “ông mối”, nghĩ cách để gán ghép hai người.

Quả thực anh đã chán ngấy với việc ngồi trong nhà hàng như một pho tượng, nói chuyện với những cô gái mà mình không thích.

Suốt ngày ông than phiền, bảo anh sớm kết hôn. Với một cô gái độc thân bất kể là gia thế hay tính cách ngoại hình đều không tồi như Tiêu Tinh, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua. Bắt đầu từ lúc nghe nói Tiêu Tinh đến New York du học, suốt ngày ông mong chờ được gặp tiểu thư “dịu dàng nho nhã” trong truyền thuyết của nhà họ Tiêu. Suốt ngày ông nhớ lại tình nghĩa huynh đệ, cùng với ông nội của Tiêu Tinh kể vai chiến đấu, lại còn nhiệt tình nói với Vu Giai để Tiêu Tinh đến nhà họ Thẩm sống vài ngày, coi Tiêu Tinh là ứng cử viên cho vị trí cháu dâu nhà họ Thẩm.

Người phụ nữ bốp chát như Vu Giai dĩ nhiên là vui vẻ đồng ý ngay, lại còn đề nghị Thẩm Quân Tắc cùng đến sân bay đón Tiêu Tinh, nhân tiện làm quen trước.

Thẩm Quân Tắc thấy có gì đó bất thường, vội vàng mượn có Phương Dao tổ chức buổi biểu diễn để trốn về nước.

Không ngờ anh đã chọn nhầm thời gian, đúng ngày bay về New York thì tình cờ gặp Tiêu Tinh đang chờ mình. Thế là tương kế tựu kế lừa cô đến khách sạn, tránh để cô tiếp xúc với ông nội, cắt đứt tất cả mọi khả năng cô vào nhà họ Thẩm.

Nhưng điều càng không ngờ tới là từ lúc anh bịa ra lời nói dối này, rất nhiều bất ngờ khiến người ta không thể ứng phó được đã liên tiếp xảy ra. Sự xuất hiện của Tạ Ý, hôn lễ của Minh Huệ, đến tận ngày hôm nay, ông nội tận mắt nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ anh và Tiêu Tinh đang ôm nhau...

Mặc dù tình hình bây giờ có chút rối loạn nhưng Thẩm Quân Tắc rất nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Cách tốt nhất trước mắt chỉ có thể tương kế tựu kế để Tiêu Tinh tiếp tục đóng giả làm bạn gái của mình. Dẫu rằng chiêu này có chút mạo hiểm, mỗi bước tiếp theo đều như giẫm trên băng mỏng.

Dù sao thì không thành công cũng thành nhân. Anh thử thách một chút vận may của mình là được.

Chỉ cần anh có thể qua được mắt ông, những ngày tháng Tiêu Tinh đi học vẫn còn rất dài, thời gian vài năm đủ để anh từ từ đối phó với người nhà.

Nghĩ đến đây, Thẩm Quân Tắc không kìm được liếc nhìn Tiêu Tinh, khẽ nói: “Tiêu Tinh, cô hãy lấy thân phận bạn gái của tôi, theo tôi về gặp ông nội tôi nhé!”

“Hả?”. Tiêu Tinh ngạc nhiên há hốc mồm, “Gặp phụ huynh? Chuyện này tôi không biết ứng phó đâu”.

Thẩm Quân Tắc nói: “Không sao, chỉ cần khiến ông nội tin tôi có bạn gái, tạm thời từ bỏ ý nghĩ ép tôi đi xem mặt là được”.

Tiêu Tinh đã nghe kể về chuyện xem mặt của anh ta, không khỏi có chút đồng cảm, thêm vào đó ngày hôm qua vừa mới nhận lời với anh ta nếu anh ta có chuyện gì sẽ quyết không từ chối, thế nên cô đã gật đầu, nắm chặt tay và nói: “Được, màn kịch này chúng ta tiếp tục diễn!”.

Nhìn ánh mắt biết cười của cô, không biết vì sao Thẩm Quân Tắc có chút chột dạ. Anh im lặng một lúc rồi mới gượng gạo sờ mũi, khẽ nói: “Cảm ơn”.

Tiêu Tinh cười nói: “Khách sáo với tôi làm gì chứ, anh giúp tôi nhiều như vậy, tôi giúp anh đối phó với người nhà cũng coi như là trả mối ân tình”.

Để tránh cảm giác chột dạ kỳ lạ tiếp tục cuộn lên trong lòng, Thẩm Quân Tắc vội vàng quay người mở cửa, chuyển chủ đề nói chuyện: “Đi thôi, Minh Huệ đang đợi cô”.

Thẩm Quân Tắc đưa Tiêu Tinh đến phòng trang điểm của Minh Huệ. Tiêu Tinh vừa nhìn thấy Minh Huệ, tình nghĩa chị em sâu đậm trào dâng, vội vàng chạy về phía cô ấy, kéo tay Minh Huệ xoay một vòng, “Chị Minh Huệ, chị xinh quá, con gái mặc áo cưới đẹp thật đấy! Em muốn chụp ảnh với chị!”. Nói rồi cô ngoảnh đầu lại nói với Thẩm Quân Tắc, “Jesen, phiền anh giúp chúng tôi chụp tấm ảnh”.

Thẩm Quân Tắc im lặng lấy điện thoại chụp ảnh cho họ. Tiêu Tinh khoác tay Minh Huệ, cười rất tươi, dường như cô mới là người kết hôn.

“Chị Minh Huệ, chị đặt chiếc váy này ở đâu đấy? Đẹp thật”. Tiêu Tinh nhẹ nhàng giơ tay sờ tà váy của Minh Huệ, những sợi kim tuyến màu bạc và những hạt ngọc trai đính trên đó trông thật rực rỡ chói mắt, “Đắt lắm đúng không? Tạ Ý mua cho chị à?”.

Minh Huệ xoa đầu Tiêu Tinh, “Em ngưỡng mộ gì chứ, đợi đến khi em kết hôn, bảo chú rể mua cho em bộ váy cưới đẹp nhất”.

“Em còn lâu”. Tiêu Tinh mỉm cười nắm tay cô, “Đúng rồi, em có quà tặng hai người”. Nói rồi cô lấy chiếc hộp trong túi.

Minh Huệ ngạc nhiên hỏi: “Là tranh à? Có thể mở ra xem không?”.

“Dĩ nhiên là có thể rồi”.

Đây là một bức tranh màu truyền thống, non xanh nước biếc, nhành hoa ngọn cỏ, tất cả đều sống động như thật. Đôi chim trên bầu trời càng sống động hơn, thậm chí ngay cả những chiếc lông vũ cũng được tô màu rất chau chuốt, có thể thấy cô đã vẽ rất cẩn thận. Góc dưới bên phải còn có chữ ký của cô. Nếu không phải có cái tên này, Minh Huệ còn tưởng rằng cô mua nó ở đâu đó.

“Cái này... là chính tay em vẽ?”. Minh Huệ kinh ngạc hỏi.

Tiêu Tinh có chút ngượng ngùng gãi đầu: “Lâu lắm không vẽ, có chút cứng tay, vẽ mấy ngày mới xong, hi hi, chị đừng chê nhé, em cũng không nghĩ ra vẽ cái gì, liền vẽ đôi chim liền cánh”.

“Sao lại chê được”. Minh Huệ rất xúc động, “Em có tấm lòng như vậy, chị vui còn không kịp nữa là. Không ngờ em còn biết vẽ tranh, nhìn từ xa còn tưởng là tác phẩm của danh họa nào đó, làm chị giật nảy mình, ha ha, Tiêu Tinh, em vẽ đẹp lắm”.

Tiêu Tinh bị khen đến đỏ mặt, vội nói: “Chị đừng cười em nữa, danh họa gì chứ, em chỉ là tiện tay vẽ chơi thôi mà”.

Minh Huệ mỉm cười cuộn tranh lại rồi nhìn Thẩm Quân Tắc đứng bên cạnh, “Jesen, cậu có mang quà không?”.

Thẩm Quân Tắc ngượng ngùng lấy chiếc phong bao đã chuẩn bị từ trước đưa cho Minh Huệ.

Minh Huệ không kìm được cười nói: “Cậu đúng là người thực tế”.

Tiêu Tinh liếc nhìn anh có chút khinh thường.

Thẩm Quân Tắc tỏ ra không vui, khẽ nói: “Hai người nói chuyện đi, mình ra ngoài một lát”.

Vấn đề của Tiêu Tinh đã xong, anh còn phải nhanh chóng đi đối phó với ông nội. Những ngày tháng phải dỗi dành cả hai bên quả thực khiến người ta đau khổ.

Khi Thẩm Quân Tắc đi ra, Tiêu Tinh mới tươi cười kéo Minh Huệ sang ghế sofa bên cạnh, nói chuyện thầm kín. “Sao chị và Tạ Ý lại đến với nhau? Em thật không ngờ hai người sẽ kết hôn”.

Nhắc đến chuyện này, Minh Huệ lại buồn phiền, “Haizz, anh ấy á, cái gì cũng tốt, chỉ mỗi EQ là hơi thấp. Chị theo đuổi anh ấy hai năm, anh ấy cũng không biết chị đang làm gì, nhìn thấy chị lại còn tò mò nói, trời ơi Minh Huệ, sao em cũng ra nước ngoài”.

Tiêu Tinh nhìn cô với ánh mắt cảm thông.

Minh Huệ tức giận nói: “Lúc ấy chị rất muốn cho anh ta hai quả đấm. Chị theo đuổi anh ta lâu như vậy mà anh ta chỉ coi chị như anh em tốt. Em chỉ coi anh ta là bạn nhưng anh ta lại tưởng rằng em yêu thầm anh ta. Chị rất tò mò, có phải là não phải não trái của anh ta đặt ngược nhau không”.

Hai người nhìn nhau, dở khóc dở cười.

Một lúc sau, Tiêu Tinh mới giật mình tỉnh ngộ, “Chả trách hôm ấy khi gặp em trên đường, vẻ mặt của anh ta lại kỳ lạ như vậy, lại còn hỏi em có phải ra nước ngoài tìm anh ta không, thì ra là vì trường hợp của chị?”.

“Đúng vậy, hồi ấy chị thật ngốc, vì anh ấy mà sang bên này du học”. Minh Huệ khẽ thở dài, “Hồi trẻ ai cũng bông bột một lần, bây giờ nghĩ lại chị theo anh ấy ra nước ngoài khiến anh ấy cảm động cũng đáng. Từ đó về sau, anh ấy đối xử với chị rất tốt”.

Nhìn nụ cười đắc ý của Minh Huệ, Tiêu Tinh không kìm được bật cười, “Xem ra con ngựa hoang như anh ấy cũng bị chị thuần phục rồi”.

“Ha ha, em nói không sai”. Minh Huệ cười rồi lại thở dài, “Haizz, mỗi lần nói chuyện với anh ấy, chị có cảm giác giống như đang đóng phim. Vẻ mặt của anh ấy biến đổi khôn lường, quả thực là rất khó hiểu. Có điều quen rồi cũng thấy rất thú vị, ở bên anh ấy, ngày nào cũng có những điều kinh ngạc và vui mừng. Dĩ nhiên phần lớn là kinh ngạc, vui mừng chỉ chiếm phần ít”.

Nghe Minh Huệ nói như vậy, Tiêu Tinh lại bật cười.

Sống cùng với Tạ Ý đúng là một thách thức nguy hiểm.

Mặc dù cô không thể hiểu được vì sao Minh Huệ lại thích Tạ Ý, có điều mỗi người một sở thích, không biết chừng Minh Huệ thích tính cách ấy của anh ta. Hôn lễ sắp bắt đầu, Minh Huệ phải dậm lại phần. Tiêu Tinh liền ra khỏi phòng trang điểm xuống dưới. Cô nhìn trái nhìn phải mà không thấy Jesen đâu, ngay cả tên “Quân Tắc” và ông lão mà lúc này cô liếc thấy ở đám đông bên dưới cũng không thấy đâu.

Một nhân viên phục vụ thấy cô ngó ngó nghiêng nghiêng liền bước lại gần và nói: “Cô là cô Tiêu phải không? Jesen bảo tôi đưa mẫu giấy này cho cô”.

“Cảm ơn”. Tiêu Tinh cầm mẫu giấy, mở ra thì thấy trên đó có viết một dòng chữ phóng khoáng: “Tôi có chuyện phải đi trước, lát nữa đến đón cô. Mong cô chuẩn bị thật tốt để ứng phó với ông nội tôi”.

“...”. Sao giọng điệu lại nghiêm trọng như vậy nhỉ, khiến Tiêu Tinh cảm thấy có chút căng thẳng.

Nghe anh ta miêu tả, hình như ông nội của anh ta rất đáng sợ.

Tiêu Tinh nhét mẫu giấy vào túi áo, đến chỗ đã sắp xếp trước rồi ngồi xuống, trong lòng không khỏi có chút bồn chồn bất an.

Cuối cùng hôn lễ đã bắt đầu, trong tiếng nhạc đám cưới quen thuộc, Minh Huệ khoác tay Tạ Ý bước qua tấm thảm đỏ rất dài, cùng nhau thề nguyện gắn bó trước chiếc bàn phủ hoa hồng. Ông lão quen thuộc kia cũng xuất hiện. Thì ra ông là người chủ hôn, vuốt ve bộ râu dài, tươi cười đọc lời thoại, rất giống với ông tở... trong thần thoại hay trong ti vi. Tiêu Tinh nhìn nụ cười hạnh phúc của Tạ Ý và Minh Huệ, đột nhiên cảm thấy có chút ngưỡng mộ. Gặp được người mình thích không phải là điều dễ dàng, chỉ ít đến bây giờ, đừng nói là cô chưa trải qua một mối tình nào, thậm chí còn chưa bao giờ có cảm giác rung động với người con trai nào.

Cô luôn có cảm giác tình yêu quả thực rất trừu tượng, thay vì nghĩ đến thứ tình yêu vô vị đó, chỉ bằng đọc vài bộ truyện tranh, gặm vài cái chân gà còn thực tế hơn.

Nghi thức kết hôn đã xong, trước tiếng reo mừng hò hét của mọi người, Minh Huệ bắt đầu ném hoa. Nghe nói ai có thể cướp được bó hoa trên tay cô dâu thì người đó sẽ là người tiếp theo kết hôn.

Rất nhiều quý cô độc thân phấn khích đứng vây quanh đó để cướp hoa, sắp chen đến vỡ đầu rồi. Tiêu Tinh không có hứng thú, đứng ngoài xem kịch hay.

Không ngờ Minh Huệ hơi quá tay, ném đi rất xa, bó hoa bay thẳng về phía Tiêu Tinh đang đứng bên ngoài vòng vây.

Đám người vội vàng ngoảnh đầu lại.

“A! Bị cô cướp được rồi!”.

“Chắc chắn năm nay cô có vận đào hoa!”.

“Không biết chừng người tiếp theo kết hôn chính là cô!”.

“Chúc mừng chúc mừng”.

Ông lão ấy nhìn cô, vuốt râu cười tí tít.

Trước ánh mắt ngưỡng mộ và đổ kị của mọi người, Tiêu Tinh dờ ra như một khúc gỗ, đặt bó hoa xuống bàn.

Khụ khụ, vận may này chắc chắn sẽ không linh nghiệm. Đối với cô, từ trước tới nay những điều tốt thì không linh nghiệm, những điều xấu luôn linh nghiệm, vì thế cô không cần phải bận tâm đến lời đồn này.

Kết hôn? Đùa cái gì chứ, người ta nói hôn nhân là nắm mồ, cô đâu phải kẻ ngốc, sao có thể vẫn còn trẻ thế này mà đã chui vào mộ nằm...

Trong hôn lễ của Tạ Ý và Minh Huệ có rất nhiều lưu học sinh. Mọi người tụ tập với nhau không một chút dè dặt. Trong nháy mắt, khách sạn nhộn nhịp hẳn lên, bàn bên cạnh còn có người chơi oẳn tù tì, những âm thanh ồn ào ấy khiến Tiêu Tinh hoa mắt chóng mặt.

Ăn chút thức ăn lót dạ rồi đợi Minh Huệ và Tạ Ý đến bàn chúc rượu, Tiêu Tinh vội vàng nhân cơ hội chuồn ra ngoài.

Chạy ra ngoài hít thở không khí trong lành, Tiêu Tinh vừa thở phào đã nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc cách đó không xa đang lái về phía mình.

Chiếc xe chậm chậm dừng lại trước mặt Tiêu Tinh, Thẩm Quân Tắc hạ kính cửa xe, cau mày, “Lên xe đi”.

Tiêu Tinh mở cửa lên xe, thắt dây an toàn, cười nói: “Thật trùng hợp, tôi vừa ra ngoài thì anh đến”.

Thẩm Quân Tắc không trả lời, lấy trong túi áo chiếc hộp nhỏ đưa cho cô, “Sạc pin của cô”.

Tiêu Tinh nhận lấy rồi mở ra xem, đúng là sạc pin của chiếc máy Nokia mà cô đang dùng, tiện tay đút vào túi, “Cảm ơn anh, suýt chút nữa thì tôi quên rồi. Lúc này anh đi mua cái này à?”.

“Ừ”. Thẩm Quân Tắc khẽ đáp một tiếng, không nói gì nữa.

Tiêu Tinh nhớ lại anh đã từng nói “lúc lái xe không thích bị làm phiền” nên cũng im lặng.

Không biết vì sao khi ở cùng anh ta ngày hôm nay cô luôn có cảm giác đè nén kỳ lạ, thêm vào đó là sự cổ vũ khiến người ta đỏ mặt ấy, Tiêu Tinh vẫn thấy mình nên nhắm mắt thì hơn, tránh để người đàn ông tính khí cổ quái này nổi nóng.

Một lúc sau, chiếc xe dừng lại trước cửa một nhà hàng, Thẩm Quân Tắc đưa Tiêu Tinh lên phòng ăn tầng hai.

Thấy Tiêu Tinh căng thẳng nắm chặt tay, Thẩm Quân Tắc không kìm được khẽ nói: “Chỉ có ông nội tôi ở đó, cô không cần căng thẳng. Nếu ông có hỏi quá trình chúng ta quen nhau, cô cứ nói như đã nói với Tạ Ý là được”.

Tiêu Tinh gật đầu rồi lại lo lắng hỏi: “Ngộ nhờ ông hỏi những vấn đề tôi không biết trả lời thì sao?”.

Thẩm Quân Tắc ngoảnh đầu nhìn cô, khẽ nói: “Yên tâm, có tôi rồi”. Nói rồi anh đẩy cửa phòng, “Vào đi”.

Tiêu Tinh ưỡn ngực ngẩng đầu, bước vào trong với vẻ mặt rất nghiêm nghị. Tư thế ấy giống như sắp đi ra pháp trường vậy.

Trong phòng là một ông lão với bộ râu dài, mái tóc bạc phơ, đôi mắt đang nhìn chăm chăm về phía cửa. Bên tay ông là chiếc gậy batoong, có hình đầu rồng tinh xảo. Đột nhiên Tiêu Tinh nhớ đến những cao thủ võ lâm mai danh ẩn tích trong các tiểu thuyết võ hiệp, hình như đều giống ông ta... trong lòng không khỏi run run.

Một người lúc này vẫn còn cười tí mắt trong hôn lễ giống như Ông tơ hiền từ, bây giờ không cười nữa, trông rất uy nghiêm. Ông lão này, vừa nhìn là biết không thể đắc tội được... Cái ba toong kia mà gõ xuống thì thật sự rất đáng sợ.

“Ông ơi, cô ấy chính là Tiêu Tinh”. Thẩm Quân Tắc đưa Tiêu Tinh đến bên bàn, kéo ghế cho cô, “Lại đây ngồi”.

Bị ông lão nhìn chăm chăm, Tiêu Tinh có chút chột dạ. Cô ngồi xuống theo chỉ thị của Thẩm Quân Tắc, nở nụ cười rạng rỡ và nói: “Cháu chào ông, cháu là Tiêu Tinh, rất vui được gặp ông”.

Nói rồi còn cung kính cúi người.

Bộ râu của ông Thẩm rung rung, ông nhìn Quân Tắc, hạ thấp giọng nói: “Không phải là cháu lại giả trò đấy chứ? Lần trước mời diễn viên đến lừa ta”.

Thẩm Quân Tắc mỉm cười, ghé sát vào tai ông, khẽ nói: “Ông yên tâm, cô ấy đúng là Tiêu Tinh. Chẳng phải ông đã xem ảnh cô ấy rồi sao?”.

Ông Thẩm nhìn anh với ánh mắt nghi ngờ rồi lại nhìn Tiêu Tinh, ho một tiếng, nghiêm khắc hỏi: “Cháu chính là Tiêu Tinh?”.

“Vâng”. Tiêu Tinh gật đầu, “Đúng ạ”.

Ánh mắt của ông Thẩm lướt quanh người Tiêu Tinh mấy vòng, lúc ấy mới cười khà khà và nói: “Thật không ngờ hai đứa lại có thể đến với nhau, ha ha ha ha...”.

Tiêu Tinh đã chuẩn bị rất nhiều cách để ứng phó với những câu hỏi khi gặp phụ huynh, ví dụ người nhà làm gì, hai người quen nhau như thế nào, có dự định gì cho tương lai... Đột nhiên ông không hỏi gì, chỉ ngồi đó cười một cách rất kỳ lạ khiến Tiêu Tinh thấy không quen, không kìm được quay sang nhìn Jesen đứng bên cạnh.

Anh ta tỏ ra rất bình tĩnh, dường như tất cả mọi chuyện đều nằm trong dự tính của anh ta. Ông Thẩm nhìn Tiêu Tinh, càng nhìn càng thích, ánh mắt hiền từ khiến toàn thân Tiêu Tinh nổi hết cả da gà.

“Thằng cháu này của ta không làm cho ta bớt lo một chút nào, bao nhiêu năm nay không chịu tìm bạn gái, nói cái gì mà đàn ông phải coi sự nghiệp làm trọng, không gặp được người phụ nữ mình thích nó cũng không muốn miễn cưỡng. May mà bây giờ có cháu ở bên cạnh nó, ta cũng yên tâm nhiều rồi, ha ha ha ha”.

“Hi hi...”. Thấy ông cười không ngừng, Tiêu Tinh cũng phối hợp cười một lúc, ngượng ngùng gãi đầu.

Ông Thẩm tiếp tục ý nặng tình sâu: “Tiêu Tinh à, sau này cháu phải quản lý nó, để nó sớm thay đổi tâm tính. Nếu tình cảm của các cháu tốt đẹp thì sớm kết hôn...”.

“Ông nội”. Thẩm Quân Tắc vừa nghe thấy có điều bất thường, vội vàng ngắt lời ông, “Bây giờ nói chuyện này vẫn còn sớm”.

“Ừ, cũng phải. Bọn trẻ các cháu có suy nghĩ riêng của mình, từ từ, không vội, không vội”. Ông Thẩm cười tí mắt nhìn Tiêu Tinh, “Tiêu Tinh à, sau này có thời gian rảnh rỗi thường xuyên đến nhà ông chơi”.

“Vâng ạ”. Tiêu Tinh vội vàng gật đầu đồng ý.

“Lúc này ở đám cưới, ta thấy cháu có vẻ rất bất an, có phải là chưa ăn no không?”.

Tiêu Tinh vội nói: “Cháu ăn no rồi”.

“Không cần phải khách sáo với ông, ông thấy chắc chắn là cháu chưa ăn no, lúc ra khỏi cửa còn cầm hai miếng bánh ngọt”. Ông Thẩm nheo mắt cười rất tươi, giống như phát hiện ra bí mật lớn vậy.

“...”. Tiêu Tinh ngượng ngùng cúi đầu. Ông lão này là thám tử sao? Quan sát cô kỹ như thế, ngay cả việc cô lấy trộm bánh cũng phát hiện ra.

“Người nhà mà, không cần phải ngại, không thích ăn đồ ăn trong tiệc cưới, ta sẽ gọi món ngon cho cháu”. Ông Thẩm vuốt râu, nói với Quân Tắc đứng bên cạnh, “Cháu đi gọi đồ ăn cho Tiêu Tinh. Nó thích ăn gì, chắc cháu biết rất rõ đúng không?”.

“Vâng”. Thẩm Quân Tắc đứng dậy, nhìn thấy Tiêu Tinh căng thẳng đan tay vào nhau, trong lòng có chút không yên tâm. Khi đi qua người Tiêu Tinh, anh không kìm được cúi người xuống, khẽ nói bên tai cô, “Gặp phải tình huống không thể ứng phó, cô cứ theo cách cũ, kiểm soát đi vệ sinh”.

“... Ừm”. Thì ra cái chiêu “niệu đạo” mà cô đã dùng lần gặp Tạ Ý đã bị anh phát hiện ra? Tiêu Tinh ngượng ngùng gật đầu, nhìn bóng dáng to lớn của anh biến mất khỏi tầm mắt, đối diện với ông lão mỉm cười rất hiền từ này, trong lòng không khỏi càng căng thẳng hơn.

“Tiêu Tinh à, năm nay cháu hai mươi hai rồi đúng không?”.

“Vâng, đúng ạ...”. Ông lão này ngay cả tuổi tác của cô cũng biết rõ như vậy? Đột nhiên cô thấy áp lực rất lớn...

“Cháu nói thật cho ông biết, cháu thật sự thích nó sao? Thằng cháu của ông tính nết cổ quái, tính cách cũng rất lạnh lùng, một chút lãng mạn cũng không biết, hình như không phải mẫu người mà các cô gái trẻ thích”. Nói rồi ông thở dài, nét mặt cũng có chút buồn phiền.

“Cháu... cháu thấy anh ấy rất tốt. Tính cách lạnh lùng cũng có thể coi là chín chắn bình tĩnh. Nói về tính nết thì hai người chung sống với nhau lâu rồi sẽ thích ứng được. Lãng mạn chẳng có tác dụng gì cả, không thể mang ra ăn được, cháu thích con người thực tế giống như anh ấy hơn”. Tiêu Tinh không kìm được gờ tay lau mồ hôi trán, “Anh ấy rất tốt, khụ khụ... thật sự, rất tốt ạ”.

“Nói như thế là cháu rất thích nó?”. Ông Thẩm vuốt râu, đôi mắt ngời sáng.

“Vâng, rất, rất thích”. Tiêu Tinh gượng cười, nếu ông hỏi tiếp thì cô muốn khóc.

May mà Jesen kịp thời đẩy cửa bước vào.

Ông Thẩm hướng ánh mắt về phía anh, “Gọi món xong rồi à?”.

“Vâng”.

“Thế thì tốt, hai đứa ăn đi, ông về trước đây. Lần sau mời Tiêu Tinh đến nhà chơi”. Ông Thẩm nói rồi đứng dậy.

Tiêu Tinh cũng vội vàng đứng dậy, cung kính dõi theo ông lão đang ngẩng cao đầu, chống gậy rời khỏi căn phòng. Đến tận khi Jesen tiễn ông rồi quay về phòng, Tiêu Tinh vẫn có cảm giác không chân thực.

Kết thúc như vậy sao?

“Vậy thôi à?”. Tiêu Tinh không kìm được ngoảnh đầu hỏi anh, “Tôi tưởng ông nội anh rất khó đối phó cơ, trông ông rất thân thiện dễ gần”.

Thân thiện dễ gần?

Thẩm Quân Tắc không kìm được đau đầu nghĩ, ông nội miệng nam mô bụng bồ dao găm được chưa? Lúc này anh dở dành ông nội đến nhà ăn, kể cho ông nghe quá trình quen Tiêu Tinh trong game từ đầu đến cuối. Ngoài ra còn bổ sung thêm một điều, cô vẫn chưa biết mình là Thẩm Quân Tắc. Hiện tại tình cảm của hai người vẫn chưa bền chặt, ông đừng tiết lộ chuyện này. Nếu cô ấy biết quan hệ làm ăn của hai nhà thì sẽ cảm thấy áp lực. Con gái hay e thẹn, ông đừng có vừa gặp mặt đã hỏi người ta chuyện kết hôn.

Thẩm Quân Tắc đã “tiêm” các loại “vacxin dự phòng”. Ông nội cũng đồng ý và hứa sau khi gặp mặt sẽ không ép Tiêu Tinh bất cứ chuyện gì, tất cả giao cho anh xử lý. Lúc ấy Thẩm Quân Tắc mới yên tâm, mạnh dạn đưa Tiêu Tinh đến gặp ông nội.

Quá trình gặp gỡ giữa Tiêu Tinh và ông nội cũng phát triển theo hướng anh đã dự tính, vô cùng thuận lợi.

Nhưng thuận lợi quá cũng khiến Thẩm Quân Tắc cảm thấy có chút không thoải mái. Anh luôn có cảm giác ông nội “cáo già” như vậy, sẽ không bình tĩnh chấp nhận mối tình đột ngột, chớp nhoáng giữa anh và Tiêu Tinh.

Buổi tối về khách sạn, Tiêu Tinh vội vàng cắm sạc điện thoại vào. Điện thoại tắt máy mấy ngày liền, cô không liên lạc được với người nhà và bạn bè, trong lòng rất lo lắng.

Sạc một lúc, cuối cùng đã có thể mở máy. Vừa mở máy đã nhìn thấy màn hình hiện lên rất nhiều tin nhắn. Khoa trương nhất là tin nhắn đội bom của Kỳ Quyên.

“Mày bay sang Mỹ thành bay ra khỏi trái đất rồi sao? Nhắn tin ày sao mày không nhắn lại một cái nào?”.

“Không phải bị bọn xã hội đen bắt cóc rồi đấy chứ? Đứa ngốc như mày, bọn chúng bắt đi cũng không thấy mệt sao?”.

Tiêu Tinh dở khóc dở cười, đang định nhắn tin lại cho Kỳ Quyên thì đột nhiên điện thoại đổ chuông. Màn hình điện thoại hiện số điện thoại của bố.

Tiêu Tinh vội vàng nhấc máy, vui mừng nói: “Bố ạ, mấy hôm trước con đến New York rồi, quên không mang sạc pin đi nên cứ tắt máy! Con đã để lại lời nhắn trong điện thoại của bố rồi, bố đã nghe chưa? Hi hi, bố giúp con nói với mẹ một tiếng nhé. Con không dám gọi điện thoại ẹ đâu. Mẹ ghê lắm...”.

Vẫn chưa nói hết câu, đột nhiên bên tai vang lên giọng nói lạnh lùng của một người phụ nữ, từng câu từng chữ: “Ta, là, mẹ, con”.

“Á?”. Nghe giọng nói lạnh lùng quen thuộc, da đầu của Tiêu Tinh co giật từng hồi, cô nuốt nước bọt, gượng cười và nói, “Mẹ, là mẹ à...”. Sợ quá, nữ hoàng xin đừng nổi giận, cô không cố ý nói xấu mẹ trước mặt bố, thật sự không phải!

Nhạc Lăng khẽ hăm hứ một tiếng, giọng nói càng lạnh hơn, “Sạc pin của con ở trong vali của ta. Ta thấy con cũng lợi hại thật đấy, nhét cái sạc pin mà cũng nhaim vali được”.

Nghe giọng nói của mẹ, Tiêu Tinh chỉ thấy toàn thân lạnh toát, không kìm được sờ cái cổ lạnh buốt, khẽ giải thích: “Lần trước mẹ con mình cùng đi mua vali, giống nhau quá...”.

“Được rồi, đừng lý do lý trấu nữa”. Nhạc Lăng sa sầm mặt xuống ngắt lời cô, “Hôm nay ta gọi điện thoại cho con là muốn xác nhận chuyện khác”.

“Vâng, mẹ nói đi ạ”. Giọng nói của Tiêu Tinh giống như nha hoàn đang nói chuyện với thái hậu, nếu phía sau mọc cái đuôi thì chắc chắn là đã vậy rồi.

Rõ ràng là Nhạc Lăng không chấp nhận sự “hối lỗi” của cô, giọng nói vẫn rất lạnh lùng, “Có phải là con rất thích Thẩm Quân Tắc không? Nói cho ta biết, thích đến mức độ nào rồi?”.

“... Á?”. Đầu óc của Tiêu Tinh vẫn chưa hoạt động bình thường, “Con thích Thẩm Quân Tắc?”.

“Hôm nay nhà họ Thẩm đặc biệt gọi điện cho ta, nói là con và Thẩm Quân Tắc đang yêu nhau say đắm. Con còn mạnh mẽ nói thích nhất là mẫu người như cậu ta, sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn với cậu ta”. Nghe một lát, Nhạc Lăng lạnh lùng nói, “Tiêu Tinh, con đúng là biết gây bất ngờ cho người khác. Mới ra nước ngoài có mấy ngày mà đã tính đến chuyện hôn sự rồi?”.

“Á?” Tiêu Tinh kinh ngạc há hốc mồm, “Mẹ, con không hiểu. Con và Thẩm Quân Tắc mới gặp nhau hai lần thôi, sao có thể đính, đính hôn được?”.

Nhạc Lăng hoàn toàn không để ý đến lời phản kháng yếu ớt của Tiêu Tinh, tiếp tục nói: “Con kết hôn với nó, ta cũng không phản đối. Bố con cũng rất ủng hộ. Con không biết chứ, ông nội con và ông nội Quân Tắc đã kết nghĩa anh em, quan hệ rất thân thiết, còn hẹn nhau nếu đời sau có con trai con gái thì sẽ kết thành thông gia. Đáng tiếc là đời bố con, nhà họ Tiêu có hai người con trai, nhà họ Thẩm ba người con trai, chuyện này đành phải gác lại. Không ngờ con và Quân Tắc lại có mối nhân duyên này, ông nội nhà họ Thẩm rất vui, còn nói bây giờ đã chuẩn bị sính lễ, chờ ngày con được gả vào nhà họ Thẩm”.

“... Sính... sính lễ?”. Tiêu Tinh nắm chặt điện thoại, muốn khóc nhưng không có nước mắt.

“Con đã hai mươi mấy tuổi rồi, làm việc nên biết chừng mực chứ! Ông nội nhà họ Thẩm đã quyết định con là cháu dâu nhà họ! Con tự mình gây ra, đến lúc ấy muốn hủy hôn cũng đừng làm cho người ta tức quá mà phát bệnh cao huyết áp phải vào viện”. Nói đến đây, Nhạc Lăng cố tình hạ thấp giọng, rõ ràng là đang cố gắng kìm nén tức giận, “Ta hỏi con rốt cuộc con đã dây dưa với Thẩm Quân Tắc như thế nào hả? Có biết nó là người thế nào không? Chuyện kết hôn mà cũng tùy tiện đem ra làm trò đùa à?”.

“... Mẹ, sao con thấy chuyện mẹ nói với chuyện con biết không phải là cùng một chuyện? Con và Thẩm Quân Tắc? Hai người không liên quan sao có thể đính hôn được?”.

“Con cứ từ từ mà suy nghĩ đi! Đừng có mộng du tự gả mình đi, ngay cả đối phương là người như thế nào cũng không biết!”. Hít một hơi thật sâu, Nhạc Lăng nói tiếp, “Mẹ cúp máy đây, bye”.

“...”. Tiêu Tinh vẫn chưa kịp nói tạm biệt, đầu dây bên kia đã cúp máy.

Xem ra mẹ vô cùng tức giận.

Ặc, có đứa con gái như thế này, bà mẹ nào cũng sẽ tức giận, tự nhiên có thêm một thằng con rể và một nhà thông gia.

Nhưng Tiêu Tinh vẫn không biết rốt cuộc khâu nào xảy ra vấn đề, khiến thông tin lan đến bố mẹ nhanh như thế.

Tiêu Tinh cúi đầu ngồi xuống giường, bắt đầu suy đoán.

Một tuần trước, Thẩm Quân Tắc không đến sân bay đón cô. Cô gặp bạn thân của Thẩm Quân Tắc là Jesen. Jesen đưa cô đến khách sạn. Hai hôm sau, cô đi dạo phố thì gặp Tạ Ý, đồng thời quen gã Thẩm Quân Tắc lúc nào cũng cười nhếch nhếch. Sau đó chỉ nhìn thấy hân ở đám cưới của Tạ Ý. Mối quen biết giữa cô và Thẩm Quân Tắc chỉ là một quá trình đơn giản như vậy, ở giữa không hề có bất cứ chi tiết nào đề cập đến “hôn sự”.

Mơ hồ bị ông Thẩm chỉ hôn, lại còn là anh em kết nghĩa với ông nội cô? Cho dù mối quan hệ thời các ông rất tốt, hồi ấy muốn kết thành thông gia thì cũng là đời bố cô. Đáng tiếc đời ấy sinh toàn con trai. Thế thì thôi, lại còn cha nợ thì con phải trả, đổ hết lên đầu cô? Có cái kiểu kế thừa như vậy không?

Nói cái gì mà ông Thẩm vô cùng vui mừng, lại còn nhận cô là cháu dâu... Đùa cái kiểu gì thế!

Tiêu Tinh nằm chờ ra giường, giống như bị điện giật. Thông tin này còn đáng sợ hơn cả lúc nghe thấy Tạ Ý nói “em gốc quạ”.

Nhật ký xui xẻo của cô ở New York đã viết được mười trang rồi, không phải là bắt cô viết tiếp đấy chứ?

Tiêu Tinh ủ rũ ngồi ở đầu giường một lúc rất lâu, cuối cùng hạ quyết tâm gọi điện thoại cho Kỳ Quyên để hỏi ý kiến.

Tút tut hai tiếng thì có người nhắc máy. Tiêu Tinh vẫn chưa kịp nói gì thì đầu bên kia đã bắt đầu mắng như tát nước vào mặt: “Con ranh đáng chết như mày vẫn còn nhớ gọi điện thoại cho tao à? Tao tưởng mày đến Mỹ, ngay cả bản thân mình là ai mày cũng quên rồi!”.

“Tiểu Quyên à, tao ở bên này, khổ lắm...”. Nghe thấy giọng nói của bạn thân, Tiêu Tinh không kìm nén được nổi âm ức trong lòng, liền kể cho cô nghe những gì mình đã trải qua khi đến New York.

Tiêu Tinh vừa nói vừa đập tay xuống giường. Kỳ Quyên ở đầu dây bên kia rất bình tĩnh. Đợi đến khi Tiêu Tinh kể xong chuyện mẹ gọi điện thoại, Kỳ Quyên mới nói: “Sợ cái gì, lẽ nào nhà họ Thẩm có thể kẻ dao vào cổ mày, bắt mày vào lễ đường?”.

Tiêu Tinh im lặng một lúc, buồn rầu nói: “Không nghiêm trọng như thế. Chỉ là mấy năm nay chuyện làm ăn nhà tao gặp rất nhiều vấn đề, ông Thẩm rất trượng nghĩa, nghĩ đến mối thân tình với ông nội tao nên đã âm thầm giúp đỡ. Cho dù tao không vào nhà họ Thẩm thì cũng không nên vong ơn bội nghĩa, khiến ông ấy tức đến phát bệnh. Nhưng quan trọng là tao không hề nói sẽ kết hôn với Thẩm Quân Tắc!”. Tiêu Tinh tức giận nghiêng rằng, “Chuyện này đúng là rất mơ hồ”.

Kỳ Quyên nghĩ một lúc, bình tĩnh nói: “Nghe mày nói thì cái gã Thẩm Quân Tắc nhả nhỏ kia không phải là loại đứng đắn. Không biết chừng hắn nhất thời nổi hứng nói với ông nội mình là muốn lấy mày. Mày cố tình biểu hiện kém một chút, để hắn hoàn toàn không còn hứng thú với mày. Như thế không cần mày từ chối, Thẩm Quân Tắc không dám lấy mày, tự nhiên sẽ chủ động từ bỏ”. Kỳ Quyên mỉm cười, “Như thế chẳng phải là giải quyết xong rồi sao?”.

Hai mắt Tiêu Tinh sáng lên: “Tao hiểu rồi, ngày mai tao sẽ hẹn hắn ra ngoài. Tao có cách dọa cho hắn sợ. Nếu thật sự không được, tao vẫn còn nhớ tuyệt chiêu mà mày dạy tao”.

“Ừ, tuyệt chiêu rất lợi hại, lúc cần thiết, chị mày sẽ ra mặt giúp mày”.

Nhớ đến “tuyệt chiêu” mà Kỳ Quyên đã dạy lúc ở sân bay, Tiêu Tinh không kìm được bật cười. Nếu nói câu ấy, có lẽ có thể khiến Thẩm Quân Tắc sợ tè cả ra quần.

Tiêu Tinh có chút phấn khích: “Đúng rồi, chuyện này có cần nói với Vệ Nam không?”.

“Đừng làm phiền nó, con ranh ý vẫn còn một đồng nợ tình cảm chưa giải quyết xong. Chuyện của mày ổn thỏa rồi thì nói với nó”.

“Thế cũng được, để tao chuẩn bị, ngày mai dọa tên họ Thẩm kia. Dám nói muốn lấy tao, lại còn đến tận tai bố mẹ tao. Tao nhất định sẽ cho hắn biết tay!”.

“Cố gắng lên, nhớ là mở máy giữ liên lạc với tao, lúc nào không đối phó được thì tìm tao để bàn diệu kế!”.

“Được! Có hậu thuẫn vững mạnh là mày, tao bỗng thấy toàn thân dồi dào sức lực!”.

“Được rồi, đừng nhiều lời nữa, ngủ sớm đi, lấy sức ngày mai đi diệt tên họ Thẩm kia”. Kỳ Quyên cười nói.

“Ok, đợi tao diệt hắn rồi sẽ báo cáo với mày!”.

Tiêu Tinh cúp máy, lúc ấy tâm trạng mới khá hơn. Cô nằm trên giường, không kìm được khẽ nguyên rửa: Thẩm Quân Tắc, anh cứ chờ đấy, Tiêu Tinh tôi không dễ chơi đâu. Nếu cần thiết, tôi sẽ mời hai chị em tốt của mình là Vệ Nam và Kỳ Quyên, một người học y, một người học luật cùng đến New York, phanh thây xé xác anh, tuyệt đối sạch sẽ gọn gàng, lại còn không phạm pháp.

Tiêu Tinh nguyên rửa xong, nhắm mắt ngủ một giấc ngon lành. Chỉ có Thẩm Quân Tắc là hắt hơi liên tục.

Lạ thật, vì sao anh luôn có linh cảm chẳng lành là lỗ hổng càng ngày càng to, núi tuyết sắp sập sụp xuống?

Trưa hôm sau, Tiêu Tinh nhắn tin cho Thẩm Quân Tắc ngay sau khi vừa ngủ dậy.

“Chào anh, Quân Tắc! Tôi là Tiêu Tinh! Trưa nay anh có thời gian không? Mời anh đi ăn ^ _ ^”.

... Âm mưu gì đây? Đây là phản ứng đầu tiên của Thẩm Quân Tắc khi đọc tin nhắn.

Hôm nay Tiêu Tinh làm sao vậy, nhắn tin mời “Quân Tắc” đi ăn? Chẳng phải cô ta rất ghét Quân Tắc do em trai đóng giả, chỉ muốn tránh xa mười mét sao?”.

Thẩm Quân Tắc đang nghi ngờ thì thấy điện thoại lại rung lên, ngay sau đó, một số điện thoại khác của anh cũng nhận được tin nhắn của Tiêu Tinh.

“Jesen, tôi là Tiêu Tinh. Trưa nay có thời gian không, tôi muốn mời anh ăn bữa cơm, chính là quán hải sản lần trước”.

... Đây tuyệt đối là bữa tiệc Hồng Môn.

Cô ta mời hai người cùng một lúc, rõ ràng là có mục đích. Anh không tin cô nàng này đột nhiên có ý tốt đơn thuần muốn mời họ ăn cơm.

Thẩm Quân Tắc im lặng nhìn hai tin nhắn trong điện thoại một lúc, cau mày gọi điện cho em trai.

“Anh, anh biết em không đặt báo thức nên gọi điện đánh thức em. Em cảm động quá!”. Thẩm Quân Kiệt đang ngáp, giọng nói có chút không vui.

Thẩm Quân Tắc không bận tâm đến lời than phiền của anh ta, lạnh lùng nói: “Tiêu Tinh mời đi ăn trưa, chú có đi không?”.

“Mời ăn á! Chuyện tốt như thế này dĩ nhiên là phải đi rồi, ha ha ha...”.

Đột nhiên Thẩm Quân Kiệt ngừng lại, “... Ai mời?”.

Thẩm Quân Tắc cau mày, khẽ nói: “Tiêu Tinh, còn nhớ chứ?”.

Thẩm Quân Kiệt bật dậy như lò so rồi ngồi thẳng đứng, “Sặc, Tiêu Tinh mời? Cô ta nhìn em từ đầu đến chân đều thấy chướng mắt, lại còn mời em đi ăn? Không phải là muốn giết thịt em để hàm đấy chứ? Em tuyệt đối không đi, có chết cũng không đi, các thêm tiền cũng không đi!”.

Thẩm Quân Tắc mỉm cười, “Đúng rồi, A Kiệt, chẳng phải tháng sau là sinh nhật chú sao? Mấy hôm trước anh nhìn thấy một chiếc laptop rất hợp với chú...”.

Thẩm Quân Kiệt tức giận nói: “Anh quá đáng rồi đấy, lại còn dùng cái trò quà cáp ấu trĩ để dụ dỗ em! Ông anh, anh có biết không, em đã ngoài hai mươi tuổi rồi! Em cũng là người có nguyên tắc!”.

Thẩm Quân Tắc nói tiếp: “Chẳng phải chú đã thích chiếc máy ảnh Sony số lượng giới hạn rất lâu rồi sao? Bạn anh có một chiếc, ngày hôm qua còn hỏi anh có muốn...”.

“Muốn muốn! Tuyệt đối muốn!”. Giọng điệu của Thẩm Quân Kiệt thay đổi hẳn, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, “Anh, Tiêu Tinh mời ăn ở đâu?”.

“Phổ hải sản”.

“Phổ hải sản...”. Nhớ lại hồi ức không mấy tốt đẹp lần trước, Thẩm Quân Kiệt do dự một lúc, nắm chặt tay, tỏ vẻ oai hùng, “Không sao, phổ hải sản thì phổ hải sản. Anh chờ đấy, em thay quần áo rồi đi gặp cô ta. Em nhất định sẽ đóng tốt vai Thẩm Quân Tắc này, tuyệt đối không để anh thất vọng”.

“Anh đi xem tình hình thế nào, nửa tiếng nữa chú hãy đi”.

“Biết rồi, đợi lệnh anh bất cứ lúc nào”. Thẩm Quân Kiệt ngừng một lát rồi cười và nói, “Thế, anh, máy ảnh của em...”.

“Đã mua cho chú từ lâu rồi”.

“...”. Nghe giọng nói bình tĩnh của anh, Thẩm Quân Kiệt nắm chặt điện thoại, muốn khóc nhưng không có nước mắt. Bị anh trai lừa không chỉ một lần rồi, làm em trai của anh sao lúc nào cũng bị thăm như thế này?

Giải quyết xong em trai, Thẩm Quân Tắc bắt đầu nhắn tin lại cho Tiêu Tinh.

“Ha ha, Tiêu Tinh cô lại mời tôi ăn cơm, đúng là làm cho tôi vừa ngạc nhiên vừa vui mừng! Cô chờ tôi, nửa tiếng nữa tôi sẽ tới!”. Học cách nhấn tin của em trai với khuôn mặt không chút biểu cảm, đột nhiên Thẩm Quân Tắc nhận thấy vờ ra vẻ ấu trĩ... thực ra cũng là một kiểu ấu trĩ.

Sau đó lại mở tin nhắn của mình, nghiêm túc nhấn lại: “Bây giờ tôi tới đây, có cần đến khách sạn đón cô không?”.

Tiêu Tinh nhanh chóng nhấn lại: “Không cần đâu, tôi chờ anh ở cửa nhà hàng nhé ^__^”.

Tin nhắn dùng giọng điệu của em trai nhấn thì cô ta không nhấn lại. Có thể thấy cô ta rất ghét Quân Tắc do em trai đóng giả.

Thẩm Quân Tắc đến phố hải sản, nhìn thấy Tiêu Tinh đang đứng ở cửa vẫy tay với mình. Thú thực anh vẫn còn ám ảnh tâm lý với chỗ này. Có điều bây giờ chỉ có thể bước lại, mỉm cười nói với Tiêu Tinh: “Sao đột nhiên lại muốn mời tôi ăn cơm?”.

Tiêu Tinh cười, “Vào trong rồi nói, ở đây không nói hết được”.

Nói rồi cô quay người đưa anh vào căn phòng đã đặt trước, vừa vào phòng lại còn thần bí cài cửa lại.

Cô nàng này lại phát bệnh rồi. Haizz.... Lén lén lút lút như nữ đặc vụ vậy.

Thẩm Quân Tắc nhìn cô với ánh mắt nghi hoặc, khẽ hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

Tiêu Tinh tìm chỗ ngồi xuống, chống tay lên bàn, nhấn nhó kể lể: “Tôi nói với anh, tôi đúng là xui xẻo không gì bằng. Hôm qua về khách sạn cắm sạc điện thoại, vừa mở máy thì nhận được điện thoại của mẹ. Mẹ bảo tôi suy nghĩ thật kỹ chuyện đính hôn với Quân Tắc, còn nói bố tôi rất ủng hộ tôi lấy Thẩm Quân Tắc. Haizz, không biết vì sao đột nhiên sự tình lại biến thành thế này. Sớm biết thế tôi cứ tắt máy cho rồi. Haizz... đúng là xui xẻo hết chỗ nói!”.

Tiêu Tinh thở dài mấy lần liền, không hề chú ý đến người đàn ông bên cạnh mình bỗng chốc sa sầm mặt xuống.

“Đính hôn... với Thẩm Quân Tắc?”. Thẩm Quân Tắc hạ thấp giọng, nhắc lại từng câu từng chữ, “Cô... chắc... chứ?”.

Tiêu Tinh nhún vai, “Dĩ nhiên là chắc rồi, mẹ tôi còn nổi nóng, nói sao tôi lại dây vào Thẩm Quân Tắc. Bây giờ thì hay rồi, nhà họ Thẩm đã chuẩn bị sinh lễ chờ tôi vào nhà họ. Anh nói xem, thế là thế nào!”.

Nét mặt của Thẩm Quân Tắc cực kỳ khó coi.

Anh cũng muốn hỏi đây là chuyện gì?

Anh đính hôn với Tiêu Tinh, là “chú rể tương lai”, anh hoàn toàn... không... biết gì!

Thẩm Quân Tắc hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén ngọn lửa tức giận trong lòng, bình tĩnh hỏi: “Ai gọi điện thoại ẹ cô?”.

Tiêu Tinh nghiêng đầu nghĩ, “Hình như là ông Thẩm”.

“...”. Khóe môi Thẩm Quân Tắc đông cứng.

Tiêu Tinh bổ sung thêm: “Ông ấy nói tình cảm giữa tôi và Quân Tắc rất tốt, đang yêu nhau cuồng nhiệt, sắp sửa đính hôn... Mẹ tôi còn nói, ông Thẩm và ông nội tôi là anh em kết nghĩa, đã từng ước hẹn để con trai con gái kết hôn làm thông gia, kết quả đời trước toàn là con trai. Chuyện này cũng thôi, không ngờ tôi và Quân Tắc lại có thể ở bên nhau, đúng là quá tốt, duyên phận trời định, cuối cùng cũng thỏa tâm nguyện của ông ấy, ông ấy vô cùng vui mừng”.

Nghe lời Tiêu Tinh nói, nắm đấm của Thẩm Quân Tắc dần dần xiết lại.

Quá hay, anh gài bẫy, quả nhiên là bẫy mình.

Vốn định để Tiêu Tinh đóng giả làm bạn gái, tạm thời để ông nội từ bỏ ý nghĩ ép anh kết hôn, sau đó anh sẽ từ từ đối phó với ông nội. Dù sao thì Tiêu Tinh học ở đây ba năm, thời gian rất dài. Có người bạn gái trên danh nghĩa như Tiêu Tinh, chí ít thì ba năm này anh không cần tuần nào cũng bị ép đi xem mặt. Huống

hồ, Tiêu Tinh hoàn toàn không hiểu gì về nhà họ Thẩm. Cô chưa gặp Quân Tắc, chưa gặp ông nội, màn kịch này mà diễn sẽ không khó lắm.

Không ngờ, đời trước nhà họ Thẩm và nhà họ Tiêu lại có ước hẹn “kết thông gia”. Ông nội chỉ mong anh sớm kết hôn, đúng lúc lại gặp con gái nhà họ Tiêu chủ động tìm đến, vui còn không kịp nữa là, sao có thể để cho con vệt đã nấu chín bay đi?

Nhanh như vậy đã gọi điện cho bố mẹ Tiêu Tinh để xác lập quan hệ, rõ ràng là muốn ra tay trước. Bây giờ thì hay rồi, ông nội thì vui mừng, còn người đóng giả tình nhân của Tiêu Tinh thì hoàn toàn đâm lao phải theo lao!

Cuối cùng anh đã tự làm kén giam mình. Cuối cùng anh giương mắt nhìn mình cầm gạch ném mạnh xuống chân mình!

Muốn anh kết hôn với Tiêu Tinh? Kết hôn với khắc tinh đầu óc có vấn đề này?

Trời ơi, hãy mang anh đi đi! Anh không muốn nửa đời còn lại bị hủy hoại trong tay người phụ nữ này!

Im lặng một lúc rất lâu Thẩm Quân Tắc mới bình tĩnh được. Anh ngồi cạnh Tiêu Tinh, khẽ hỏi: “Chuyện này cô thấy thế nào?”.

“Tôi?”. Tiêu Tinh ngẩng đầu, vẻ mặt rất kiên định, “Tôi tuyệt đối sẽ không lấy Thẩm Quân Tắc!”.

Tuy Tiêu Tinh nói câu này ngay trước mặt có chút đả kích sự tự tin của anh, có điều, đây cũng là thái độ mà anh mong muốn.

Cô không muốn lấy, anh cũng không muốn lấy cô. Thẩm Quân Tắc phát hiện, anh và Tiêu Tinh cũng có thể có lúc “tâm đầu ý hợp”.

“Đây cũng là nguyên nhân ngày hôm nay tôi tìm anh”. Đột nhiên hai mắt Tiêu Tinh sáng lên, “Anh giúp tôi thêm một lần nữa. Lát nữa Quân Tắc đến, chúng ta sẽ cố gắng làm ra vẻ tình cảm rất tốt đẹp. Anh nói rõ ràng với anh ta tôi là bạn gái của anh. Như thế anh ta sẽ không muốn kết hôn với tôi nữa”.

“...”. Đột nhiên Thẩm Quân Tắc rất muốn inh một cái bạt tai.

Thân mật với cô? Đây chính là ý muốn của ông tôi! Hai chúng ta càng thân mật thì ông tôi càng vui, sự việc càng khó giải quyết!

Tiêu Tinh tiếp tục cười tít mắt nhìn anh, thái độ như người bán hàng vậy, “Chẳng phải anh là bạn thân nhất của Quân Tắc sao? Nếu anh ta biết chúng ta ở bên nhau thì chắc chắn sẽ từ bỏ ý nghĩ kết hôn với tôi. Sau này, tôi cũng sẽ cố hết sức đóng giả làm bạn gái của anh, để người nhà anh không ép anh đi xem mặt. Hai chúng ta cùng có lợi, anh thấy được không?”. Thấy Thẩm Quân Tắc không có phản ứng, Tiêu Tinh thở dài, buồn rầu nói, “Haizz, bắt tôi lấy Thẩm Quân Tắc, cảm giác giống như ép tôi lên đoạn đầu đài, đúng là khủng khiếp!”.

Nghe thấy câu này, khóe môi của Thẩm Quân Tắc không kìm được co giật.

Lấy cô, tôi mới chết!

“Đúng rồi, sao Thẩm Quân Tắc vẫn chưa đến, cho người khác leo cây là thói quen của anh ta à?”. Đột nhiên Tiêu Tinh hỏi.

Thẩm Quân Tắc nói: “Có thể là ngủ quên”.

“Có cần tôi gọi điện thoại hỏi không?”. Tiêu Tinh nói rồi rút điện thoại, vừa gọi điện cho Thẩm Quân Tắc, vừa phàn nàn, “Trưa rồi mà anh ta vẫn còn đang ngủ, đàn ông gì mà có thể lười đến thế”.

Đột nhiên điện thoại trong túi áo rung lên. Thẩm Quân Tắc ra hiệu với Tiêu Tinh, “Xin lỗi, tôi nghe điện thoại”.

“Ồ...”. Thấy anh nghiêm túc cầm điện thoại đi ra ngoài cửa, đột nhiên trong lòng Tiêu Tinh có cảm giác kỳ lạ, vẫn chưa kịp nghĩ kỹ thì bên tai nhanh chóng vang lên giọng nói uể oải của “Thẩm Quân Tắc”:

“Tiêu Tinh à?”.

“Là tôi”. Tiêu Tinh cau mày, “Sao anh vẫn chưa đến? Sắp quá trưa rồi”.

“Hi hi, tôi đang trên đường, lập tức đến đây, lập tức đấy. Để cô phải đợi lâu thật ngại quá”.

“Nhà hàng hải sản lần trước. Phòng số ba tầng một”.

“OK, trong vòng mười phút chắc chắn tôi sẽ đến nơi! Lát nữa gặp, bye bye”.

Đầu bên kia cúp máy, Tiêu Tinh cũng cắt điện thoại đi, ngồi không nên rót ừng cốc nước, càng uống càng thấy ực chế. Cái tay Thẩm Quân Tắc nhăn nhó kia chẳng phải người đứng đắn, lấy hấn đúng là khổ cả đời.

Cuối hàng lang bên ngoài, hai người đàn ông đang nhìn nhau.

Một lúc sau, Thẩm Quân Kiệt dựa người vào tường thở dài, vỗ ngực và nói: “Anh, diễn kịch với anh giống như đóng phim kinh dị vậy. Thật kích thích! Về mặt nghiêm túc của anh khi nhét điện thoại cho em khiến em tưởng rằng sở cảnh sát gọi đến...”.

Thẩm Quân Tắc lạnh lùng nhìn anh ta, lấy lại chiếc điện thoại trên tay anh ta.

“Hi hi, nếu lúc này em không xuất hiện, anh mà nhắc máy chẳng phải là lộ sao?”. Thẩm Quân Kiệt cười nói.

“Chú nghĩ anh sẽ phạm sai lầm ngu ngốc như thế sao?”. Thẩm Quân Tắc cau mày, “Tiêu Tinh gọi điện, mười giây không nhắc máy thì sẽ tự động chuyển sang điện thoại của chú. Anh đã cài đặt rồi”.

“Khụ khụ...”. Thẩm Quân Kiệt ho hai tiếng, “Ngay cả cái này mà anh cũng cài đặt trước, anh đúng là quá xấu xa!”. Thấy sắc mặt của anh trai không được tốt lắm, Thẩm Quân Kiệt vội vàng nở nụ cười rạng rỡ, “Có điều, lần này chúng ta cũng coi như là đại nạn không chết, ắt có hậu phúc!”.

Vừa nói dứt lời, điện thoại của Thẩm Quân Tắc lại đổ chuông, màn hình hiện số điện thoại của ông nội.

Nụ cười của Thẩm Quân Kiệt sững lại trên khuôn mặt, chỉ tay vào điện thoại: “Hậu phúc... đến rồi...”.

Thẩm Quân Tắc lườm anh ta, nhắc máy, bình tĩnh nói: “Ông ạ, cháu và A Kiệt ăn cơm ở ngoài. Dạ... được ạ, cháu lập tức về ngay”.

Sau khi đặt điện thoại xuống, sắc mặt của Thẩm Quân Tắc trở nên vô cùng nghiêm túc, dường như một cuộc chiến lớn đang ở trước mắt.

Thẩm Quân Kiệt không kìm được tò mò hỏi: “Ông nói thế nào?”.

“Nhà xảy ra chút chuyện”, Thẩm Quân Tắc cau mày, “Tóm lại, Tiêu Tinh giao cho chú. Chú bày tỏ thái độ phản đối cuộc hôn nhân này với cô ta là được. Đừng nói linh tinh, càng nói càng sai, biết rồi chứ?”.

“Ồ...”. Thẩm Quân Kiệt ngây người nhìn anh trai.

Thẩm Quân Tắc khẽ vỗ vai em trai, quay người vội vàng đi xuống dưới. Nhưng Thẩm Quân Kiệt vẫn nhìn thẳng vào tường, thực ra anh ta bị hai từ “hôn nhân” làm cho choáng váng đến không nói được lời nào.

Lúc xui xẻo uống nước lạnh cũng giắt răng, cuối cùng Thẩm Quân Tắc đã hiểu tính triết lý ẩn chứa trong câu nói này.

Vừa về đến nhà đã thấy ông nội ngồi giữa ghế sofa, chiếc ba toong trên tay vẫn gõ cạch cạch xuống sàn nhà.

Ngồi bên cạnh ông là một người phụ nữ với thân hình rất đẹp, mái tóc đen nhánh kẹp chiếc kẹp tóc rất đẹp phía sau, trên cổ đeo sợi dây chuyền phát sáng lấp lánh, tay cầm tách cà phê nóng, từ từ khuấy nhẹ, dáng vẻ ung dung thư thả, rất giống với khí thế của nữ hoàng.

Âm thanh phát ra từ chiếc gậy ba toong của ông nội cùng với âm thanh khuấy cà phê tạo thành sự hòa tấu hoàn mỹ, từng chút từng chút giầy vò thần kinh của Thẩm Quân Tắc.

Sao bà ấy lại đến?

Đột nhiên Thẩm Quân Tắc thấy toàn thân bốc hơi lạnh, dường như người phụ nữ trước mặt hóa thân thành chiếc điều hòa thiên nhiên.

Người phụ nữ này trẻ trung xinh đẹp, cao ngạo phóng khoáng. Mười năm trước, sau khi kết hôn với bố anh rất ít khi về nhà họ Thẩm. Hồi Thẩm Quân Tắc còn nhỏ, bà ấy cũng không chăm sóc anh, nói cái gì mà “Bố mẹ can thiệp quá nhiều sẽ ảnh hưởng đến con cái”. “Con người nên trưởng thành một cách tự nhiên”. Vì thế ngay từ nhỏ Thẩm Quân Tắc đã trưởng thành một cách “thuần tự nhiên”. Bị bố đánh, bị mẹ mắng, trải nghiệm ấy anh vẫn chưa được nếm trải.

Còn về bố, mỗi lần nhớ đến bố, Thẩm Quân Tắc lại thấy đau đầu. Bây giờ ông đang đi khắp nơi thăm thú du ngoạn, chụp cảnh đẹp bốn phương, làm người yêu thích nhiếp ảnh, phóng khoáng tới mức sắp hóa thành tiên, gần như hoàn toàn không nhớ trên đời này vẫn còn một thằng con trai...

Lúc này, nhìn người mẹ đã lâu không gặp đang mỉm cười, vẻ mặt của Thẩm Quân Tắc càng lúc càng sa sầm.

Mỗi lần bà về đều làm dậy lên một trận mưa bão. Lần trước về là chị Vu Giai kết hôn. Lẽ nào lần này là... Đột nhiên Thẩm Quân Tắc không dám nghĩ tiếp nữa.

6. Q.1 - Chương 6: Liên Minh Từ Hôn Thống Nhất

Đúng như dự đoán, người phụ nữ ngồi trên sofa nhìn Thẩm Quân Tắc, khuôn mặt nở nụ cười sâu xa, chậm rãi nói:

“Nghe nói con sắp kết hôn?”.

Thẩm Quân Tắc cau mày:

“Mẹ nghe nói ở đâu thế? Sao con chưa nghe nói?”.

Ông nội nhìn anh, khẽ ho một tiếng. Người phụ nữ tiếp tục bình tĩnh nói:

“Lần này mẹ về nước, vốn là định tham gia kỷ niệm một trăm năm ngày thành lập trường. Kết quả nhìn thấy cái này, đành phải bay ngay về New York”.

Nói rồi bà mỉm cười chỉ vào cuốn tạp chí trên bàn. Ánh mắt của Thẩm Quân Tắc dõi theo ngón tay của bà. Dòng chữ trên tiêu đề cuốn tạp chí bỗng chốc khiến anh có suy nghĩ kích động muốn đâm mù đôi mắt của mình. Thẩm Quân Tắc – người kế thừa của Thẩm Thị và thiên kim Tiêu Tinh nhà họ Tiêu “kết hôn chớp nhoáng”! Thẩm Quân Tắc, Tiêu Tinh, tên hai người được phóng to. Bốn chữ “kết hôn chớp nhoáng” còn được phóng to, tô đỏ. Phía dưới còn có hàng chữ nhỏ màu đen: Theo một nguồn tin thân cận tiết lộ, hiện nay Thẩm Quân Tắc – người kế thừa doanh nghiệp Thẩm Thị đã chiếm được trái tim của thiên kim Tiêu Tinh nhà họ Tiêu. Tiêu Tinh ra nước ngoài chưa đầy hai tuần đã tuyên bố nguyện cùng Thẩm Quân Tắc gắn bó bên nhau. Hai người đang yêu nhau say đắm, thậm chí Thẩm Quân Tắc còn thay đổi đáng về lạnh lùng trước đây, công khai hôn Tiêu Tinh trước mặt mọi người... Phóng viên của tạp chí lá cải này đúng là yêu nghề, phía dưới lại còn đăng tấm ảnh hai người bắt ngõ nhau trong đám cưới của Tạ Ý. Anh vẫn còn đang bức bối vì chuyện “đính hôn” mơ hồ, vậy mà tạp chí bên kia lại nói họ đã “kết hôn chớp nhoáng”? Vì muốn thu hút độc giả, những tờ tạp chí lá cải này có thể biến một hạt vừng thành một quả bóng! Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, ném tờ tạp chí xuống bàn, ngẩng đầu nhìn người mẹ đang mỉm cười, “Mẹ, không có chuyện này đâu, con không hề thích cô ta...”.

“Nhưng nó thích cháu!”.

Cuối cùng ông nội lên tiếng, giọng nói vô cùng tức giận, “Đây chính là điều mà Tạ Ý đã nói với ta. Tiêu Tinh vì cháu mà đến tận New York! Hai năm, cách nhau xa như vậy, chỉ liên lạc với cháu qua mạng, nó vẫn có thể hết lòng hết dạ với cháu như thế! Một đứa con gái đi một quãng đường xa như thế chẳng dễ dàng gì, cháu còn có mặt mũi để nói là không thích nó?”.

“Cạch” một tiếng, chiếc ba toong của ông nội gõ xuống sàn nhà. Khả năng chấn động của nó giống như gõ vào đầu Thẩm Quân Tắc. “Không thích nó, vì sao lúc đầu cháu còn về nước tìm nó, lại còn xác định tình cảm yêu đương với nó? Không thích nó, mấy hôm trước cháu còn đưa nó đến gặp ta, nói nó là bạn gái của cháu? Không thích nó, cháu lừa con bé ngây thơ trong sáng ra nước ngoài làm gì? Cháu nói xem, một đứa con gái tốt như thế, cháu còn mặt mũi nói là không thích sao?”.

“...”.

Bị mấy câu nói khí thế phi phàm của ông làm cho há miệng mắc quai, đột nhiên Thẩm Quân Tắc có cảm giác thất bại, muốn khóc mà không có nước mắt. Cảnh tượng này giống như trước mắt anh là một huyệt mộ đã đào sẵn, còn phía sau anh là đám người nhà đẩy anh xuống đó. Cái mộ này rất vừa với anh, bởi vì... nó được đào cho anh. Mẹ Quân Tắc thấy con trai mím chặt môi không nói gì, không kìm được mỉm cười giãi hòa:

“Bố đừng tức giận, con hiểu tính cách của Quân Tắc. Dĩ nhiên không phải là nó không thích Tiêu Tinh, nếu không cũng không vì sự xuất hiện của Tiêu Tinh mà thay đổi tính tình như thế”.

Thay đổi tính tình... Thẩm Quân Tắc rất muốn nhai nát bốn từ ấy. Mẹ ngoảnh đầu nhìn Thẩm Quân Tắc, nghiêm túc nói:

“Con nói thật ẹ nghe, con không muốn kết hôn với Tiêu Tinh, có phải vì thất bại trong cuộc hôn nhân của mẹ và bố con khiến con mất đi niềm tin với hôn nhân?”.

“...”.

Đây là cái gì với cái gì đây? “Quân Tắc, không phải là mẹ nói con nhưng nguyên tắc của con cũng nhiều quá cơ. Hồi nhỏ ăn cá bị hóc xương, sau đó con không bao giờ ăn cá nữa. Nhưng có rất nhiều chuyện không tuyệt đối như thế. Con không thể vì bố mẹ ly hôn mà sống độc thân suốt đời chứ? Tiêu Tinh là cô gái ngoan, gặp được rồi thì nên biết trân trọng, còn chưa kết hôn, sao con biết là cuộc hôn nhân giữa con với nó sẽ thất bại?”.

... Điều này còn cần phải nghĩ? Tuyệt đối sẽ thất bại! Thẩm Quân Tắc đau đầu day huyệt Thái Dương, nói với mẹ:

“Mẹ, cũng không phải nguyên nhân này”.

Thất bại đến đỉnh điểm, anh trở nên bình tĩnh hơn. Bây giờ nhảy hay không nhảy chỉ ở trong thoáng chốc. Nhảy xuống chưa chắc đã chết, không nhảy... chắc chắn sẽ chết. Dù sao thì cũng đã đến nước này rồi, nếu công khai sự thật, người nhà tuyệt đối có thể dùng nước bọt nhấn chìm anh, còn phía Tiêu Tinh thì càng có thể trực tiếp dùng vũ lực để giải quyết anh. Điều phiền phức hơn là những thông tin lá cải không biết chừng còn có thể biến quả bóng thành quả địa cầu, nói Tiêu Tinh là cô gái si tình vượt ngàn trùng xa xôi để theo đuổi anh, còn anh thì trở thành tên cặn bã vô tình vứt bỏ người khác. Đối diện với sự công kích từ ba phía, anh không có tự tin “giấu trời vượt biển(1)” nữa. Lúc đầu vì nhìn thấy Tiêu Tinh đang nguyên rửa mình mà không biểu lộ thân phận trước mặt cô, nhanh trí lừa cô ra khách sạn. Nói ra thì chẳng qua đây cũng chỉ là một lời nói dối nho nhỏ. Không ngờ sau này bất ngờ xảy ra bao nhiêu chuyện, quả cầu tuyết càng lăn càng to, cuối cùng biến thành núi tuyết. Bây giờ cuối cùng đã sụp đổ. Tiêu Tinh đúng là khắc tinh trong cuộc đời anh. Thẩm Quân Tắc nắm chặt tay, hứa với mẹ và ông nội:

“Con sẽ lấy cô ấy, nhưng... không phải bây giờ”.

Ông nội cau mày, lườm anh nói:

“Không phải bây giờ? Thế thì cháu còn định đợi đến lúc nào? Tiêu Tinh rất được yêu quý, đừng tưởng rằng nó một lòng với cháu mà cháu có thể để mặc không quan tâm đến nó! Cái anh chàng da đen tên là Jack gì đó, hôm ấy, ta còn nhìn thấy cậu ta tỏ tình với Tiêu Tinh”.

Chuyện này cũng bị ông nội nhìn thấy, không phải là ông làm trinh sát, cố tình bám theo đấy chứ? Thẩm Quân Tắc bình tĩnh nói:

“Giữa cháu và cô ấy vẫn còn rất nhiều vấn đề cần giải quyết. Ông quên rồi sao? Cô ấy vẫn chưa biết thân phận của cháu”.

“À, thì ra là vấn đề này”.

Lúc ấy ông mới hiểu ra, “Thế thì cháu giải quyết nhanh lên, nếu còn chần chừ, không biết chừng còn xảy ra biến cố gì”.

Nói rồi ông còn liếc nhìn tờ tạp chí lá cải kia. Mẹ cũng ngả người vào sofa, cười nói:

“Mọi người chờ tin tốt lành của con. Mấy hôm nữa bố con cũng về tham gia hôn lễ của con”.

“... Biết rồi ạ”.

Thẩm Quân Tắc bình tĩnh bước ra khỏi phòng khách, cuối cùng dựa người vào tường thở dài. Bố, mẹ, ông nội, ba ngọn núi đè lên đỉnh đầu. Tiêu Tinh, một ngọn núi tuyết đặt sau lưng. Hôn nhân, nắm mồ bày trước mắt. Sao anh lại bi thảm đến mức này, chẳng phải là xem buổi biểu diễn của Phương Dao tính nhầm thời gian một ngày sao? Đang lúc cố gắng kìm nén tức giận, chuông điện thoại lại một lần nữa vang lên. Màn hình điện thoại hiện tên Phương Dao. Thẩm Quân Tắc bực tức nhắc máy, giọng nói không mấy vui vẻ:

“Tìm mình có chuyện gì?”.

Giọng nói của người phụ nữ ở đầu dây bên kia mang vẻ khàn khàn quen thuộc, “Ha ha, dĩ nhiên là chúc mừng rồi. Nghe nói cuối cùng cậu đã bước vào nắm mồ của hôn nhân. Là bạn thân của cậu, đột nhiên mình thấy tâm trạng vô cùng thoải mái...”.

“Đủ rồi đấy”.

Thẩm Quân Tắc cau mày, lạnh lùng ngắt lời cô, “Không có chuyện gì gọi điện mĩa mai đấy à, cậu đúng là tẻ nhạt”.

“Ô, nghe có vẻ vẫn còn tức giận lắm, chẳng phải là cậu yêu Tiêu Tinh đến mức ‘thay đổi tính tình’ sao. Sao thế? Khủng hoảng tiền hôn nhân?”.

“... Không thêm nói với cậu”.

“Ha ha, nếu thiếu phù dâu thì tìm mình nhé. Chuyện trang trí phòng cưới là mình giỏi nhất đấy, đêm tân hôn, nhớ phải đặt vài quả hạnh đào, nghe nói như thế dễ dàng sinh con trai đấy...”.

Nghe tiếng cười như tiếng ma nữ bên tai, Thẩm Quân Tắc tức giận dập máy. Hít vào rồi lại thở ra để điều chỉnh tâm trạng, Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, nhắn tin cho em trai:

“A Kiệt, bắt đầu từ bây giờ, cho dù Tiêu Tinh có hành động gì bất ngờ chú cũng phải nhẫn nhịn. Cô ta muốn từ chối kết hôn, chú hãy nghĩ cách níu kéo cô ta”.

“Hả? không phải là phản đối hôn sự sao? Lúc này cô ta hỏi em chuyện kết hôn, suýt chút nữa thì em từ chối rồi!”.

“Anh thay đổi ý định rồi”.

“Hả? Anh muốn kết hôn với cô ta? Thế thì Tiêu Tinh sẽ là chị dâu tương lai của em. Em đắc tội với cô ta như thế, hai người kết hôn rồi thì em coi như xong!”.

“Yên tâm, nếu có hy sinh thì cũng là anh hy sinh trước, không đến lượt chú đâu”.

“Thế cũng phải, hi hi, em thay anh cầm cự vài hôm. Bà chị dâu tương lai này đang dùng mọi cách để dọa em. Em nói cho anh biết, trên đầu em như được lấp dòng điện, chốc chốc lại giật một cái, cảm giác mất hết cả hồn”.

“... Vất vả rồi”.

Thẩm Quân Tắc cất điện thoại đi, nhếch mép gượng cười. Tuy kết hôn với Tiêu Tinh rất khủng khiếp nhưng thường xuyên đối phó với những người phụ nữ phải xem mặt thì càng khủng khiếp hơn. Huống hồ cục diện như bây giờ, đối phó với một mình Tiêu Tinh rõ ràng là dễ dàng hơn rất nhiều so với đối phó với bố, mẹ, ông nội và nhạc phụ nhạc mẫu tương lai. Chết trong tay một người phụ nữ còn hơn là chết dưới tay của vô số người. Trước khi núi tuyết và từng ngọn núi trên đỉnh đầu đè chết anh, kéo Tiêu Tinh cùng nhảy xuống mộ. Điều này trở thành sự lựa chọn tốt nhất đối với anh. Nhưng rõ ràng lúc đầu là vì tránh Tiêu Tinh nên mới đào cái hố này. Nhận được tin nhắn của anh, Thẩm Quân Kiệt vội vàng thay đổi sách lược. Tiêu Tinh ngồi đối diện đang nhiệt tình gấp thức ăn cho anh ta, vừa gấp vừa kể cho anh ta nghe về việc mình đã quen Jesen như thế nào. Những câu chuyện trong game online được miêu tả rất sinh động, giống như vừa mới xảy ra hôm qua vậy. Nhìn khuôn mặt của cô, Thẩm Quân Kiệt chỉ thấy da đầu tê tê. Nếu cô biết Jesen ấy chính là Thẩm Quân Tắc mà mình sắp kết hôn, chắc chắn cô sẽ dùng thủ pháp nhanh gọn như khi bóc tôm để phanh thây xé xác anh ta. Thẩm Quân Kiệt liếc nhìn Tiêu Tinh, không tìm được thăm câu nguyên cho

anh trai. “Tôi và Jesen đến với nhau không dễ dàng gì. Hai năm yêu nhau qua mạng, bây giờ cuối cùng hết khổ nạn rồi, anh đành lòng chia cắt chúng tôi sao?”.

Tiêu Tinh cười tí mắt nhìn anh ta, tay cầm con dao từ từ gọt vỏ táo, dường như anh ta dám nói một tiếng không thì cô sẽ dùng con dao ấy để “gọt” đầu anh ta. “Ặc...”.

Thẩm Quân Kiệt mỉm cười ngượng ngùng, “Chia cắt hai người? Dĩ nhiên là tôi sẽ không làm chuyện thất đức ấy, khụ khụ”.

Tiêu Tinh mẫn nguyện gật đầu, “Thế thì sau khi về nhà anh hãy nói với người nhà là anh không muốn kết hôn với tôi. Về phía bố mẹ tôi, tôi sẽ có cách giải thích rõ ràng”.

“Chuyện này e là không được”.

Thẩm Quân Kiệt nghiêm túc nói, “Tôi thật sự không ghét cô một chút nào”.

Trước tiên phải làm thân với bà chị dâu tương lai này, tránh nói tuyệt tình sẽ bị truy sát. Thẩm Quân Kiệt lau mồ hôi trong lòng bàn tay, tiếp tục nghiêm túc nói, “Quan trọng là ở chỗ kết hôn hay không kết hôn không phải tôi nói là xong”.

“Không phải anh nói là xong?”.

Tiêu Tinh ngạc nhiên nhìn anh ta, “Bây giờ là thời đại tự do hôn nhân, lẽ nào người nhà anh vẫn có thể ép anh?”.

“Thực ra...”.

Thẩm Quân Kiệt tỏ vẻ buồn rầu, “cô đoán đúng rồi”.

Tiêu Tinh lườm anh ta, không còn gì để nói, chỉ muốn dùng ánh mắt của mình để khoét hai lỗ trên trán anh ta. Thẩm Quân Kiệt tiếp tục nghiêm túc nói:

“Nhà tôi theo chế độ quân chủ chuyên chế. Quan niệm của ông nội tôi vô cùng bảo thủ. Chuyện hôn sự của mỗi người trong nhà họ Thẩm đều do ông sắp xếp, phản đối cũng vô ích, trừ phi tôi cắt đứt quan hệ với nhà họ Thẩm. Haizz, nghĩ đến lúc đầu chị họ tôi vì phản đối hôn sự mà bỏ trốn, sau khi bị ông bắt về, chị ấy bị nhốt trong phòng tối nửa tháng, suýt nữa thì mất mạng...”.

Không phải anh ta cố tình đẩy chị họ xuống nước, phim cổ trang đều diễn như vậy, anh ta chỉ lấy ra dùng tạm mà thôi. Thẩm Quân Kiệt tiếp tục phát huy tài năng diễn xuất của mình, nghiêm túc nhìn Tiêu Tinh và nói:

“Vì thế, chuyện kết hôn cô tìm tôi cũng vô ích. Bố mẹ cô tán thành, nhà tôi cũng tán thành. Chắc chắn là không thể từ chối được. Cô hãy chấp nhận số phận đi”.

Tiêu Tinh cau mày:

“Đùa cái kiểu gì thế! Lẽ nào anh để mặc cho người khác làm chủ cuộc sống của mình sao? Anh ngốc à? Hai chúng ta không có nền móng tình cảm, kết hôn tuyệt đối là bi kịch!”.

“Vấn đề này cô không cần lo lắng, bây giờ không có nền móng tình cảm không có nghĩa kết hôn chắc chắn sẽ là bi kịch”.

Thẩm Quân Kiệt cười tí mắt, “Tình cảm mà, cần phải... bồi đắp”.

“Thẩm Quân Tắc!”.

Tiêu Tinh nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Anh không thể nghiêm túc suy nghĩ chuyện này sao?”.

Thẩm Quân Kiệt nhún vai, cười tí mắt:

“Tôi đã... suy nghĩ nát óc rồi”.

Tiêu Tinh tức giận lườm anh ta, thấy anh ta nhe nhớn không chút nghiêm túc, không kìm được than thở một tiếng, nằm bò ra bàn:

“Chúa ơi... hãy mang con đi...”.

Chiều hôm ấy, vừa về khách sạn là Tiêu Tinh buồn bực bật laptop online. Trong lòng cô bùng cháy ngọn lửa tức giận, cần phải tìm người chia sẻ, nếu không lục phủ ngũ tạng của cô sẽ bị đốt cháy! Hay quá, Kỳ Quyên đang online. Tiêu Tinh vội vàng nhắn tin. “Tiểu Quyên à...”.

“Thế nào rồi? Diệt tên Thẩm Quân Tắc chưa?”.

Tiêu Tinh buồn rầu nói:

“Tao sắp bị hấn diệt rồi”.

“Khụ, tuy tao không muốn đả kích mày nhưng thật sự tao muốn nói là tao đã sớm đoán được kết cục này rồi”.

Kỳ Quyên lạnh lùng nói. “... Mày không biết, hấn ta giống như đất sét ấy, mặt dày mày dạn, tao chưa bao giờ gặp người nào không biết xấu hổ đến mức ấy! Tao đã nói rõ ràng như vậy rồi, thế mà hấn còn năn nỉ nói với tao là chuyện kết hôn không phải là chuyện hấn có thể quyết định. Nói thật lúc ấy tao rất muốn đập đĩa tôm vào đầu hấn. Hấn đúng là đồ lưu manh!”.

Tiêu Tinh tức giận gõ xong hàng chữ ấy, nhấn nút gửi, phía sau còn gửi biểu tượng giận dữ. “Được rồi, mày đừng có loạn lên. Hấn không chịu từ hôn thì mày hãy làm cho hấn tức điên lên”.

“Ví dụ?”.

“Đàn ông mà, trừ phi có khuynh hướng tự ngược đãi mình, nếu không sẽ ghét những con hổ cái hung dữ. Mày hãy tỏ ra là một người ghê gớm, đánh đá, xem hấn còn dám lấy mày không?”.

Tiêu Tinh nhếch mép cười tít mắt, gõ hàng chữ:

“Ha ha, một người vốn tính dịu dàng như tao có thể diễn được vai đánh đá không?”.

Kỳ Quyên im lặng một lúc, “Tao rất tin vào thực lực của mày!”.

Tiêu Tinh mỉm cười đóng cửa sổ chat, trong lòng cũng có đôi sách. Đang định vào phòng tắm tắm một cái thì đột nhiên nhận được tin nhắn của Thẩm Quân Tắc. “Tiêu Tinh, nhấn cho tôi tài khoản MSN của cô”.

Vừa nhìn thấy cái tên này, tâm trạng của Tiêu Tinh đã rơi xuống vực sâu thăm thẳm, tức giận nhấn lại:

“Tôi không dùng MSN, tôi chỉ dùng QQ!”.

“Bao nhiêu”.

Lần này chỉ có hai chữ đơn giản. Tiêu Tinh nghĩ một lúc, cuối cùng nhấn số cho anh ta. Chẳng mấy chốc góc phải hiện lên thông tin kết bạn, chỉ viết ba chữ. “Thẩm Quân Tắc”.

Rất mơ hồ, Tiêu Tinh bỗng thấy Thẩm Quân Tắc đang nói chuyện với mình lúc này nói năng gãy gọn, dứt khoát, dường như trong nháy mắt biến thành một người khác. Tiêu Tinh chấp nhận yêu cầu kết bạn của Thẩm Quân Tắc, tiện tay kiểm tra tư liệu, phát hiện người này dùng hình chim cánh cụt của hệ thống, trong phần thông tin cá nhân không có thông tin gì, không gian càng trống trơn, những trò chơi như nông trại gì gì đó chưa hề kích hoạt, nhìn đẳng cấp của anh ta... một ngôi sao nhỏ cô đơn. Được lắm, lại là tài khoản mới đăng ký chưa lâu. Tiêu Tinh còn tưởng với tính cách vô lại của anh ta, chắc chắn là thường xuyên lên mạng bốn cột các cô gái, phương thức liên lạc cần thiết như QQ chắc chắn sẽ rất hoành tráng. Có lẽ đây chỉ là nick khác của anh ta? Tiêu Tinh đang nghi ngờ thì góc phải hiện lên tin nhắn. “On?”.

“Tôi rất muốn nói là không”.

Tiêu Tinh gửi biểu tượng giận dữ, “Tìm tôi có chuyện gì sao?”.

“Hiện nay cô vẫn chưa thực sự thích ai, đúng không?”.

“Tôi rất thích Jesen, anh không biết sao?”.

“Hai người chỉ đang diễn kịch, chẳng phải sao?”.

Tiêu Tinh thấy sống lưng lạnh buốt, cảm giác kỳ lạ ấy lại một lần nữa xuất hiện. Cô có cảm giác người đang nói chuyện với mình có vẻ rất bình tĩnh, thậm chí có cảm giác kỳ quặc khi thấy tất cả mọi chiêu thức của mình đều bị đối phương biết rất rõ. “Thẩm Quân Tắc, rốt cuộc anh muốn nói gì?”.

Thẩm Quân Tắc có chút bức tức. “Hôn sự của chúng ta đã bị truyền ra ngoài, không phải là chuyện một lời giải thích đơn giản có thể ứng phó được. Bây giờ có hai sự lựa chọn. Thứ nhất, chúng ta cùng đối đầu với gia đình, phản đối chuyện này, cho dù bên ngoài có làm ồn lên đến long trời lở đất như thế nào”.

“Thứ hai tạm thời thỏa hiệp, giả vờ kết hôn để bố mẹ hai bên an lòng. Tôi đảm bảo sau khi kết hôn cô có thể tiếp tục làm những việc mình thích. Tôi tuyệt đối sẽ không can thiệp vào cuộc sống của cô”.

“Còn có điều kiện nào nữa cô có thể nói ra, tôi sẽ cố gắng đáp ứng”.

Nhìn những điều kiện đàm phán mà anh ta liệt kê, Tiêu Tinh im lặng một lúc, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím, gõ một đoạn rất dài. “Anh tưởng kết hôn là trò chơi? Anh tưởng tôi là diễn viên, chỉ cần anh trả lương thì sẽ ngoan ngoãn diễn kịch với anh? Nói cho anh biết Thẩm Quân Tắc, Tiêu Tinh tôi không phải là người dễ ức hiếp như thế đâu? Anh đừng có lôi cái kiểu đàm phán ấy ra để dọa tôi, tôi không thèm! Còn nữa, đừng tưởng rằng anh vờ ra vẻ nghiêm túc là có thể thay đổi được bản chất lưu manh của mình!”.

“...”.

Bên kia đánh một dãy dấu ba chấm, tỏ ý không còn gì để nói. Tiêu Tinh gõ thêm một câu:

“Nếu còn nói những lời nhảm nhí ấy thì tôi sẽ cho anh vào danh sách đen, anh có tin không?”.

Quả nhiên đối phương im lặng. Tiêu Tinh tiện tay lấy bình nước uống trên bàn, mở nắp, từ từ uống để bớt giận, chờ mãi mà không thấy đối phương trả lời. Cuối cùng Tiêu Tinh thở phào, nhìn cửa sổ chat rồi nở nụ cười chiến thắng. Thực ra đóng giả làm người đánh đá rất đơn giản. Xem ra chiêu này rất hiệu quả với anh ta, sau này có thể tiếp tục phát huy. Trong thư phòng của nhà họ Thẩm, Thẩm Quân Tắc đang cau mày nhìn máy tính, còn cậu em trai ngồi cạnh thì ôm bụng cười ngặt nghẽo. “Ha ha ha, anh cũng có ngày hôm nay! Xem ra chuyện dỗ dành phụ nữ anh không có một chút năng khiếu nào. Chị dâu tương lai của em quả là cá tính, đúng là con hổ cái hung dữ! Anh đoán xem, chị ấy đã cho anh vào danh sách đen chưa?”.

“Im đi”.

Thẩm Quân Tắc hằm hằm nhìn anh ta, sau đó ngoảnh đầu lại, nhìn hàng chữ phóng to và một dãy dấu chấm than mà Tiêu Tinh đã gửi qua cửa sổ chat, đột nhiên thấy... đầu đau như búa bổ.

Khắc tinh chính là người sinh ra để đối đầu với mình. Đối diện với Tiêu Tinh đang nổi nóng, anh thật không biết phải đối phó như thế nào. Có hai loại người anh không muốn đối phó nhất: Một là những người phụ nữ hay khóc lóc. Hai là những người phụ nữ đánh đá.

Rõ ràng là lúc này Tiêu Tinh đang ở trong trạng thái điên cuồng không dễ đối phó. Dấu chấm than phía sau những câu nói rùng rợn khiến Thẩm Quân Tắc thấy da đầu tê buốt. Anh suy nghĩ một lúc, cuối cùng đưa ra một lựa chọn sáng suốt: Đóng cửa sổ chat, giữ im lặng.

Tiêu Tinh mới uống được nửa chai nước thì góc phải lại hiện lên tin nhắn, vừa nhìn avatar đầu lâu xương cốt là biết ngay Kỳ Quyên gửi.

“Quên không nói với mày, ba ngày nữa tao sẽ đi New York một chuyến, nhân tiện đến thăm mày”. Giọng nói rất nhẹ nhàng, cứ như là cô ấy băng qua nửa vòng trái đất chạy sang New York đơn giản như sang thăm hàng xóm vậy.

Tiêu Tinh “phụt” một cái, nước bắn tung tóe lên màn hình. Cô phải vỗ ngực ra sức ho mấy tiếng mới thở được.

Lấy tờ giấy ăn lau màn hình dính đầy nước, Tiêu Tinh gõ một hàng chữ trong cửa sổ chat: “Lúc này mày đến New York đúng là quá tốt, hai chúng ta phối hợp diễn kịch, giải quyết chuyện của Thẩm Quân Tắc”.

“Điều đó còn phải nói, dĩ nhiên chị mày sẽ nâng đỡ ày, giải quyết hần dễ như trở bàn tay”.

“Thế thì tao cảm ơn mày trước”. Đột nhiên Tiêu Tinh nghĩ đến trọng điểm, vội hỏi, “Đúng rồi, lần này mày đến New York làm gì? Chẳng phải là mày vẫn đang thực tập ở văn phòng luật sư sao?”.

“À, tao thực tập xong rồi, thời gian trước đã thông qua kỳ sát hạch, sau này sẽ ở lại làm việc ở Thời Đại. Đúng lúc lần này có cơ hội ra nước ngoài học tập nên cử tao đi”. Kỳ Quyên ngừng lại một lát rồi nói, “Vốn dĩ cơ hội lần này là của anh mày, có điều anh Tiêu Phàm rất hào phóng, đã nhường nó cho người mới là tao”.

Tiêu Tinh cười, phần khích nói: “Hi hi, tao biết mà, anh tao vốn rất hào phóng! Sau này mày cứ đi theo anh ấy, chắc chắn sẽ công thành danh toại!”.

“Anh mày giỏi chứ có phải mày giỏi đâu, mày đặc ý cái gì chứ...”.

“Thì đều là họ Tiêu mà, có gì khác đâu ~”.

“...”. Tiêu Tinh ở bên này vẫn đang đặc ý. Trong khi Kỳ Quyên ở bên kia không tìm được cười khẩy: “Đều là họ Tiêu mà sao lại khác biệt nhiều đến thế”.

Ba ngày sau, Tiêu Tinh lại hẹn gặp Thẩm Quân Tắc.

Căn cứ vào kế hoạch của cô và Kỳ Quyên, lần này nhất định phải ra “đòn chí mạng” để tiêu diệt tuyến phòng vệ cuối cùng của Thẩm Quân Tắc. Chiến lược cuối cùng này chính là “tuyệt chiêu đồng tính” mà Kỳ Quyên đã nói trước khi Tiêu Tinh lên máy bay.

Đúng lúc Kỳ Quyên đi công tác sang New York, sau khi suy nghĩ trước sau, Tiêu Tinh thấy cách này rất khả thi.

Thế là chiều tối hôm ấy, Tiêu Tinh lại một lần nữa nhấn tin vào di động của Thẩm Quân Tắc.

“Lần trước ăn cơm với anh rất vui, tối nay mời anh ném thử món ăn Tứ Xuyên, thế nào?”.

Thẩm Quân Tắc đọc tin nhấn một lượt, tiện tay chuyển tiếp sang cho em trai.

Chẳng mấy chốc, cánh cửa phòng ngủ bị đẩy ra. Thẩm Quân Kiệt đứng ở cửa, mặt mày nhăn nhó, “Anh à, thật sự là em không muốn đi. Không biết chừng cô ta lại nghĩ ra trò gì mới để khích em, ăn với cô ta một bữa cơm mà em như giảm mười năm tuổi thọ”. Ngừng một lát, anh ta lại ai oán soi gương và nói, “Anh nhìn thấy chưa, bị cô ta khích, tóc em đều dựng ngược lên rồi”.

Thẩm Quân Tắc ngoảnh đầu, nhìn em trai với ánh mắt đầy cảm thông, “Chú cố gắng thêm một chút”.

“Em hỏi anh, rốt cuộc chuyện này anh định giải quyết như thế nào? Đừng kéo dài nữa được không? Đã đến mức này rồi, rất nhiều bạn học của em đều biết rồi, nói cái gì mà ‘Anh trai cậu thật may mắn, có cô gái vì anh ấy mà vượt ngàn trùng xa xôi đến tận New York’, ‘Bằng qua nửa vòng trái đất, si tình trong suốt hai năm, câu chuyện tình yêu của Tiêu Tinh và Thẩm Quân Tắc thật khiến người ta cảm động đến rơi nước mắt!’. Anh biết không, em nghe mà chỉ muốn ỳnh một cái bạt tai. Sớm biết thế này lúc ấy đã không chạy đến hóng hớt, tham gia vào kịch bản tình yêu tồi tệ này của anh! Anh tự đẩy mình vào thì không nói làm gì, lại còn đẩy em xuống nước!”.

Thẩm Quân Tắc thấy khóe miệng đông cứng, thở dài nhún vai, “Đây cũng là chuyện anh không ngờ tới. Chỉ có thể nói, khả năng hủy diệt của cậu bạn Tạ Ý của chú quả là lớn. Nếu lúc ấy diễn viên mà cậu tìm cho anh không phải là cậu ta thì tất cả mọi chuyện sau đó cũng sẽ không xảy ra. Vì thế, sự việc đến mức này chú cũng có trách nhiệm”.

Thẩm Quân Kiệt sững người, buồn rầu nói, “Haizz, cũng tại em nhìn nhầm, ai mà biết được cậu ta là bạn thanh mai trúc mã với Tiêu Tinh”.

Nhắc đến chuyện này, Thẩm Quân Kiệt chỉ muốn cắt cổ mình. Có thể nói kế hoạch diễn xuất không thể chệch vào đâu được của anh em họ đã bị tên khốn Tạ Ý phá hỏng. Không chỉ phá hỏng, lại còn đẩy họ vào hố sâu của sự hủy diệt.

Thẩm Quân Tắc cau mày nói: “Bây giờ không còn cách nào cứu vãn, chỉ có thể làm giả hóa thật. Quan trọng là phải để Tiêu Tinh đồng ý hôn sự lần này”.

Thẩm Quân Kiệt gườm gườm nhìn anh, “Nếu cô ta biết anh chính là Thẩm Quân Tắc, không giết anh mới lạ, không biết chừng còn có thể nhân tiện diệt luôn kẻ giả danh là em. Sao có thể đồng ý kết hôn với anh? Cô ta đâu phải là kẻ ngốc”.

Thẩm Quân Tắc nhìn dãy số trên màn hình máy tính, mỉm cười, nói một cách đầy ẩn ý: “Có lẽ cô ta sẽ đồng ý”.

Nhìn vẻ tự tin như con mồi đã nằm gọn trong tay của anh trai, bỗng nhiên Thẩm Quân Kiệt thấy sống lưng lạnh buốt.

Hai hôm trước anh bị Tiêu Tinh dọa đến nỗi không ngừng cầu nguyện cho anh trai. Bây giờ anh thay đổi phương hướng, cầu nguyện cho chị dâu tương lai.

Sáu rưỡi tối, Thẩm Quân Kiệt đến nhà hàng Tứ Xuyên mà Tiêu Tinh đã nói.

Không giống với anh trai vì chuyện làm ăn mà thường xuyên phải về nước, bắt đầu từ năm mười tuổi Thẩm Quân Kiệt đã sống ở New York. Tuy thường xuyên quan tâm đến thông tin trong nước nhưng về mặt ăn uống thì đã sớm quen với đồ ăn Tây, quen với hamburger, bít tết. Lần trước, sau khi cùng Tiêu Tinh ăn hải sản đã bị đi ngoài hai ngày liền. Lần này, vừa bước vào nhà hàng Tứ Xuyên, Thẩm Quân Kiệt đã có cảm giác muốn khóc mà không có nước mắt.

Tiêu Tinh thì tỏ ra rất phấn khích, cầm menu mà hai mắt sáng như sao, vui vẻ gọi món.

“Một đĩa cá hấp, một bát tiết ngan, một đĩa đậu sốt cay, ừm... còn có... bò hầm thập cẩm, chân gà xào cay, thịt gà xào ớt... sáu món, được rồi”. Tiêu Tinh gọi món rất thành thực, cười tít mắt đặt menu xuống, nhìn Thẩm Quân Kiệt rồi lại quay sang nói với nhân viên phục vụ, “Đúng rồi, ở chỗ các anh có phở chua cay không?”.

Khóe miệng của Thẩm Quân Kiệt không kìm được khẽ run run.

“... Có”. Khóe miệng của nhân viên phục vụ cũng hơi cứng đờ. Hai người, sáu món, khụ khụ... Đúng là bề ngoài thì đáng yêu giống như thỏ nhưng dạ dày lại là dạ dày của heo.

Tiêu Tinh vui mừng nói: “Hay quá, tôi thích nhất là phở chua cay. Tôi muốn... hai bát. Ừm, mỗi người một bát, coi như là món chính”.

“Được”. Nhân viên phục vụ mỉm cười quay đi. Thì ra phở chua cay là món chính, sáu món kia chỉ là món phụ. Nếu mỗi nữ sinh đều có sức ăn bằng hai chú heo như cô ta thì nhà hàng sẽ giàu to.

Thẩm Quân Kiệt tròn mắt nhìn những món ăn vì có quá nhiều ớt mà màu sắc đỏ tươi trên menu, đặc biệt là cái món tiết ngan đỏ như máu... vẫn chưa ăn mà dạ dày của anh đã bắt đầu đau rồi, haizz...

Nhà hàng này mới mở, khách không đông lắm, chẳng mấy chốc mà những món Tiêu Tinh gọi lần lượt được bưng ra.

Thẩm Quân Kiệt nhìn món ăn xếp kín bàn, ớt, ớt, khắp nơi đều là ớt... Khó khăn lắm mới nhìn thấy món chân gà xào cay không có màu đỏ như máu. Khốn kiếp, vẫn có ớt xanh...

Thẩm Quân Kiệt cầm đũa, lông mày nhíu lại.

Thấy vẻ mặt biến dạng của anh ta, Tiêu Tinh cười thầm trong bụng, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ quan tâm, dịu dàng nói: “Anh sao thế, không khỏe sao?”.

“Đâu... đâu có, chỉ là dạ dày không được tốt lắm”. Thẩm Quân Kiệt sờ mũi, gượng cười, “Cô tìm tôi không phải chỉ đơn giản là ăn cơm chứ? Có chuyện gì cô cứ nói”. Nói rồi anh ta có thể chuồn, quả thực không muốn cùng chị dâu tương lai ăn “tiệc ớt” này.

Tiêu Tinh gạt đầu, nghiêm túc nói: “Hôm nay tôi tìm anh là muốn nói với anh vài điều thầm kín”.

Ba từ “điều thầm kín” được đặc biệt nhấn mạnh, Thẩm Quân Kiệt nghe mà thấy da đầu tê buốt, hít một hơi thật sâu, chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi mới cười và nói: “Ừ, cô nói đi”.

Tiêu Tinh bình tĩnh nói: “Thực ra, tôi là người đồng tính, tôi thích phụ nữ”.

“... ”.

Thẩm Quân Kiệt hít một hơi thật sâu nhưng không thở ra được, suýt chút nữa thì chết vì ngạt, bỗng chốc mặt tím tái như “gan heo”.

Tiêu Tinh rất hài lòng về hiệu quả của câu nói này. Cô khẽ thở dài rồi nói: “Tôi có một người chị em tốt là thanh mai trúc mã, cùng lớn lên với nhau từ nhỏ. Cô ấy rất quan tâm đến tôi, chăm sóc cho tôi. Lúc đầu tôi tưởng rằng tình cảm mình dành cho cô ấy chỉ là tình nghĩa chị em, đến tận lúc tôi lên máy bay...”.

Những lời mà Kỳ Quyên đã nói lúc tạm biệt ở sân bay vẫn còn vang vọng bên tai: “Nếu gặp vận đào hoa, mày cứ nói mày là người đồng tính, thích phụ nữ, chị mày sẽ ra mặt giúp mày”.

Tiêu Tinh liếc nhìn khuôn mặt biến dạng của Thẩm Quân Kiệt, cúi đầu cười thầm, khẽ nói: “Đến tận lúc lên máy bay, khi ôm tạm biệt cô ấy tôi mới phát hiện mình thật sự không thể rời xa cô ấy. Tôi cũng không muốn rời xa cô ấy, bởi vì tôi đã thích cô ấy từ rất lâu rồi”.

“...”. Về mặt của Thẩm Quân Kiệt giống như bị sét đánh, miệng há to đến nỗi có thể nhét vừa một quả trứng ngỗng.

Tiêu Tinh thừa thắng xông lên, tiếp tục nói: “Xin lỗi, tôi không thể kết hôn với anh. Chuyện đã đến nước này rồi, tôi cũng không muốn giấu anh nữa. Thực ra tôi có vấn đề về giới tính, tôi thích phụ nữ, ghét đàn ông. Chuyện này bố mẹ tôi vẫn chưa biết, hy vọng anh đừng nói với họ. Tôi không muốn làm họ buồn. Tôi không muốn kết hôn với anh, không muốn làm hại anh, càng không muốn phụ cô ấy, anh hiểu không?”.

Nói rồi cô nhìn anh ta với ánh mắt rất thành khẩn. Về mặt bị sét đánh của Thẩm Quân Kiệt được định hình rất lâu, lúc ấy anh ta mới rùng mình, lấy lại bình tĩnh, gượng gạo nói:

“Tôi... tôi vào nhà vệ sinh”.

Anh trai đã nói nếu gặp chuyện gì không thể xử lý thì hãy nghĩ đến “niệu đạo”.

Quả thực là anh ta quá... quá kinh hoàng. Vừa vào phòng vệ sinh, Thẩm Quân Kiệt liền vãi nước lạnh vào mặt, lấy lại bình tĩnh, sau đó lấy điện thoại trong túi áo, gào lên với anh trai ở đầu dây bên kia: “Anh nghe thấy chưa? Cô ta nói cô ta là người đồng tính!”.

Thẩm Quân Tắc im lặng không nói gì.

Không phải anh không yên tâm về em trai mà là không yên tâm về Tiêu Tinh. Không còn nghi ngờ gì nữa, bộ não của Tiêu Tinh chính là bộ não trừu tượng nhất, khó khổng chế nhất mà anh đã gặp. Anh sợ Tiêu Tinh dùng thủ đoạn cực đoan để dọa em trai, vì thế mới bảo em trai gọi điện thoại ình, nghe toàn bộ cuộc nói chuyện này để kịp thời xử lý tình huống bất ngờ.

Quả nhiên Tiêu Tinh không làm anh thất vọng. Khi anh nghe thấy Tiêu Tinh ở đầu bên kia nói “Tôi là người đồng tính”, anh đã dùng nửa cốc cà phê “rửa mặt” àn hình máy tính.

Dĩ nhiên, ngồi một mình online trong phòng ngủ, cho dù có làm động tác mất hình tượng như “phụt cà phê” thì anh cũng không cần lo lắng. Dù sao thì sẽ không có ai nhìn thấy. Khụ khụ, từ trước tới nay Thẩm Quân Tắc luôn là người chín chắn, cẩn trọng, bình tĩnh, sáng suốt, nhưng anh đã phụt cà phê? Nói ra ai tin... Thẩm Quân Tắc hắng giọng, vừa lấy giấy ăn lau vệt nước dính trên màn hình máy tính, vừa bình tĩnh nói với đầu dây bên kia: “Hỏi cô ta thông tin chi tiết về cô gái kia”.

“Sau đó thì sao?”.

“Bảo cô gái đó đến gặp anh”. Thẩm Quân Tắc cau mày, “Anh muốn xem xem chị em họ tình nghĩa sâu nặng đến mức nào?”.

Sau khi bước ra khỏi phòng vệ sinh, Thẩm Quân Kiệt đã hoàn toàn thay đổi sắc mặt, sự kinh hoàng lúc này đã bị lời nói bình tĩnh của anh trai trấn áp. Nghĩ kỹ anh ta cũng thấy Tiêu Tinh đang cố tình khích mình. Với quan điểm thẩm mỹ của anh ta, Tiêu Tinh hoàn toàn không có khí chất hấp dẫn phụ nữ, đồng tính cái gì chứ, tuyệt đối là cái có bựa ra khi đã đến đường cùng.

Có niềm tin như vậy, Thẩm Quân Kiệt nói chuyện càng hùng hồn hơn, ngồi đối diện với Tiêu Tinh, bình tĩnh nói: “Tôi nghĩ một lúc vẫn thấy vấn đề này không hề quan trọng”.

Tiêu Tinh ngạc nhiên nhìn anh ta. Thẩm Quân Kiệt mỉm cười, tiếp tục nói: “Cô có thích con gái hay không hoàn toàn không ảnh hưởng đến chuyện hôn sự. Dù sao thì cũng là kết hôn giả, sau khi kết hôn hai người

không liên quan gì đến nhau. Cô có thể ở bên người mà cô thích. Cô ấy là con gái càng tốt, cho dù hai người ở cùng với nhau bị người khác phát hiện, cũng sẽ không đặt điều là Thảm Quân Tắc tôi bị cấm sùng”.

Thảm Quân Kiệt ngừng lại, anh ta có chút khâm phục bản thân mình. Những lời anh trai nói anh có thể nói lại không thiếu một chữ, không hổ là học ngành diễn xuất, khả năng học thuộc lời thoại đúng là số một.

Nhìn nét mặt kinh ngạc của Tiêu Tinh, Thảm Quân Kiệt không kìm được tự hào ho một tiếng và nói: “Nếu cô thật sự thích con gái, bố mẹ cô biết sẽ rất đau lòng. Chỉ cần cô đồng ý kết hôn, giấy đăng ký kết hôn sẽ biến thành lá chắn cho cô, không chỉ bố mẹ cô hoàn toàn không nghi ngờ cô, mà cô cũng có thể yên tâm, mạnh dạn tiếp tục ở bên người chị em kia của mình. Đúng là một mũi tên trúng hai đích”.

Thấy anh ta đã nói xong, Tiêu Tinh mới cười, tò mò hỏi: “Lời thoại này ai dạy anh?”.

“Hả?”. Thảm Quân Kiệt sững người.

“Vào nhà vệ sinh mà như biến thành người khác. Nói thật đi, có phải là anh tìm cao thủ đứng sau bày mưu cho anh?”. Tiêu Tinh nghi ngờ hỏi, “Anh vào nhà vệ sinh là để gọi cho quân sư của mình, đúng không?”.

Thảm Quân Kiệt lau mồ hôi lạnh trên trán. Thôi được, lúc học thuộc lời thoại anh quá chuyên tâm. Lời nói của anh trai không được trải qua quá trình “Quân Kiệt hóa”, quá nghiêm túc, vì thế không giống với anh lắm.

“Ha ha, chẳng có cách nào cả, gặp chuyện như thế này, tôi phải nghiêm túc một chút”. Thảm Quân Kiệt gượng cười, cầm cốc trà trên bàn muốn che giấu sự lúng túng của mình. Nào ngờ vừa uống, mặt đã nhăn như quả táo tàu.

Sặc! Ai cho thứ gì vào trà vậy?

Tiêu Tinh ngồi đối diện đang mỉm cười nhìn anh. Thảm Quân Kiệt nghiêng rằng, khắc khổ trước mặt nữ sinh thì thật không phong độ. Thế nên anh ta nhấn nhó nuốt cái thứ nước kỳ lạ đó vào bụng.

Đợi anh ta nuốt rồi, Tiêu Tinh mới ngạc nhiên nói: “Này? Anh có sở thích tự ngược đãi mình? Đó là dầu tỏi mà anh cũng uống được?”

“...”.

Anh chưa bao giờ ăn món ăn Tứ Xuyên, không biết quán ăn Tứ Xuyên dùng loại cốc giống như cốc uống trà để đựng dầu tỏi. Màu sắc của nó nhìn trong suốt rất giống nước trà. Cái cô Tiêu Tinh này cũng thật biến thái, gương mặt nhìn mình cầm dầu tỏi mà cũng không nhăn một tiếng, đợi mình uống rồi mới nói, ra vẻ vô tội?

Đột nhiên Thảm Quân Kiệt có ý nghĩ kích động muốn bóp cổ mình. Anh trai chị dâu mẫu thuẫn với nhau, anh trở thành bia đỡ đạn. Vẫn chưa kết hôn đã thê thảm như thế này rồi, sau này Tiêu Tinh vào nhà họ Thảm, không biết sẽ ngược đãi anh như thế nào. Không còn nghi ngờ gì nữa, anh tuyệt đối có thể giành được giải nhất trong cuộc bình chọn “Người em thê thảm nhất” năm nay.

“Những lời mà anh nói lúc nãy, cho dù là cao thủ nào dạy thì hình như cũng rất có lý”. Tiêu Tinh mỉm cười quay về chủ đề chính, “Có điều chuyện kết hôn, tôi còn phải hỏi ý kiến của cô ấy đã”.

“Dĩ nhiên rồi”. Thảm Quân Kiệt gật đầu, “Người mà cô thích tên là gì?”.

“Cô ấy tên là Kỳ Quyên, là luật sư”. Tiêu Tinh tỏ vẻ rất kiêu ngạo, “Tôi nói cho anh biết, cô ấy là đai đen Teakwondo, lại còn giành được giải cao trong cuộc thi Teakwondo. Có một lần tôi cùng cô ấy đến ngân hàng rút tiền, trên đường gặp mấy tên lưu manh. Cô ấy chỉ tung vài chiêu đã đánh bại mấy tên ấy, ra tay cứ phải gọi là”. Tiêu Tinh ngừng một lát, “Khụ, ngại quá, cứ nhắc đến cô ấy là tôi lại không kìm nén được lòng khâm phục và ái mộ của mình, khiến anh chê cười rồi”.

“...”. Thì ra là một cô gái bạo lực. Trán Thảm Quân Kiệt lại lấm tấm mồ hôi lạnh. Cô gái ấy chỉ cần vài chiêu là đánh bại được đám côn đồ, loại người không bằng côn đồ như anh, một cú là có thể làm sái quai hàm rồi.

Năm nay anh trai đúng là gặp vận hạn, dây vào cô gái không đơn giản chút nào. Một người tư tưởng bạo lực, một người hành vi bạo lực. Bây giờ song kiếm hợp bích, đúng là thiên hạ vô địch.

Thẩm Quân Kiệt im lặng một lúc mới khẽ nói: “Có thể gặp cô ấy được không? Tôi nghĩ có rất nhiều vấn đề nên bàn bạc với cô ấy thì tốt hơn”. Chỉ sợ Tiêu Tinh đang bịa chuyện, vì thế nhất định phải để “người tình đồng tính” kia lộ diện. Đây cũng là điều mà anh trai đã dặn đi dặn lại.

“Nhưng cô ấy ở Trung Quốc”. Tiêu Tinh vờ ra vẻ buồn phiền nhưng trong lòng thì mừng thầm. Cá sắp cắn câu rồi.

“Không sao, bảo cô ấy đi máy bay sang đây”. Thẩm Quân Kiệt cười nói.

“Cô ấy là luật sư, thường ngày rất bận rộn, anh tưởng là nói ra nước ngoài thì có thể ra nước ngoài được sao”. Tiêu Tinh cau mày, “Có điều, đợt này cô ấy có vài ngày nghỉ, nhưng tôi không biết cô ấy có tiền để mua vé máy bay không. Cô ấy mới đi làm, thu nhập không cao. Haizz, ra nước ngoài một chuyến chẳng phải dễ dàng...”.

“Không vấn đề gì, cứ bảo cô ấy đến đi, tôi thanh toán vé máy bay đi về và tất cả chi phí ăn nghỉ”. Thẩm Quân Kiệt ngừng một lát rồi ngẩng đầu, nghiêm túc hỏi: “Chỉ cần cô ấy đồng ý là cô sẽ đồng ý, đúng không?”.

“Dĩ nhiên rồi”. Tiêu Tinh cười nói, “Được rồi, cứ thế nhé, tôi bảo cô ấy sang đây, chúng ta gặp nhau sau. Bye bye”.

“Ừ, bye bye”.

Nhìn bóng Thẩm Quân Kiệt biến mất khỏi tầm mắt, lúc ấy Tiêu Tinh mới cười thầm, gọi điện thoại cho Kỳ Quyên.

“Tiểu Quyên à, mày đến chưa?”.

“Đến ngay đây”.

“Tốt quá, chờ mày, bye”.

Tiêu Tinh vừa tắt máy thì nhìn thấy một cô gái dong dỏng cao xuất hiện ở cửa nhà hàng. Vẫn là mái tóc ngắn gọn gàng phong cách, quần bò và áo phông ngắn tay đơn giản, nói chuyện làm việc nhanh như chớp. Vừa nói “đến ngay đây” là đến ngay thật.

Tiêu Tinh vừa nhìn thấy cô ấy đã xúc động đứng dậy, “Tiểu Quyên, ở đây ở đây!”.

“Tao nhìn thấy từ lâu rồi, đừng có vẫy tay với tao như con ngốc thế”. Kỳ Quyên nói rồi rào bước lại gần, nhếch mép mỉm cười, ôm chầm lấy Tiêu Tinh, “Con ranh, nhớ mày chết đi được”.

Tiêu Tinh vội vàng ôm cô, phấn khích nói: “Tao cũng thế!”.

Kỳ Quyên không kìm được vuốt tóc Tiêu Tinh, “Mấy hôm trước tao còn nói với Vệ Nam, không biết có phải mày bị bắt cóc rồi không. Xem ra bọn tao lo lắng vô ích rồi, mày béo trắng như thế này, trông chẳng giống bị ngược đãi chút nào”.

“Béo trắng, mày đang hình dung lợn à?”.

“Mày không phải là lợn sao?”.

“Thôi được, dù sao thì chúng ta là đồng loại”. Tiêu Tinh mỉm cười nhìn Kỳ Quyên, “Tao quên không mang sạc điện thoại, không liên lạc được với bọn mày”.

“Mày đúng là đàn độn”.

“... Đàn độn cũng là một cảnh giới”.

Hai người ôm nhau vừa nói vừa cười, gây sự chú ý của bàn bên cạnh. Lúc ấy Tiêu Tinh mới buông Kỳ Quyên ra, cười bảo: “Nào, mau ngồi đi, tao đã gọi toàn món Tứ Xuyên mà mày thích nhất để tiếp đón mày”.

“Ôi, ngay cả món chân gà xào cay mà tao thích nhất cũng có. Tiêu Tinh mày đúng là tri kỷ của tao”. Kỳ Quyên đặt túi xuống, cầm đũa ăn nhiệt tình, “Tao chỉ sợ không quen với đồ ăn bên này, trước khi lên máy bay còn mang một đồng mỳ tôm. Không ngờ vừa xuống máy bay đã có món chân gà xào cay thích nhất”.

“Hi hi, còn có món phở chua cay mà mày thích nữa”.

Tiêu Tinh đẩy bát phở chua cay bên cạnh về phía cô, “Vừa mới bùng lên, vẫn còn nóng đấy. Mày ngồi máy bay lâu như thế chắc là đói lắm. Chúng ta ăn trước đã, ăn xong rồi tính”.

“Được, tao đang đói lắm đây, ăn đi, ăn đi, chỉ có hai chúng ta thôi, cứ ăn thoải mái”.

Hai cô gái bắt đầu ăn, đúng lúc ấy nhân viên phục vụ lúc này đi ngang qua, không kịp được lau mồ hôi trên trán. Chả trách cô gái kia gọi nhiều đồ ăn như vậy. Thì ra còn có vị khách thần bí, lại còn có thể uống hết lọ dầu tỏi, sức ăn của họ đúng là khó mà tính được. Cách ăn lại càng khó có thể tưởng tượng được.

Nhờ sự nỗ lực của hai người, một bàn thức ăn nhanh chóng được giải quyết sạch sẽ. Lúc thanh toán, đột nhiên Kỳ Quyên lấy ví tiền và nói:

“Để tao trả, bây giờ tao đi làm rồi, là người có thu nhập. Mày vẫn còn là sinh viên”.

Tiêu Tinh cười nói: “Khách sáo gì chứ, mày sang đây tao phải tiếp đón chứ. À đúng rồi, quên không nói với mày, lúc này tao còn lừa được của Thẩm Quân Tắc một khoản tiền”.

“Cái gì?”. Kỳ Quyên cau mày, “Lừa thế nào?”.

“Tao nói vòng vo tam quốc, nói mày không có tiền đi New York, không mua được vé máy bay. Hắn liền nhận lời bao vé máy bay đi lại và tất cả mọi chi phí ăn ở ầy. Ha ha ha, cộng tất cả lại cũng không ít, coi như là tặng mày làm quà ra mắt. Mày có thể kiếm thêm một khoản”.

Nhìn dáng vẻ đắc ý của Tiêu Tinh, Kỳ Quyên không kịp được bật cười, “Mày đúng là đồ gian tà”. Cô ngừng một lát rồi nói, “Có điều, quà ra mắt này tao rất thích, ha ha ha”.

“Kiếm được tội gì mà không kiếm, dù sao thì hắn có tiền, lừa một khoản, thưởng cho diễn xuất tài hoa của mày”.

Hai người cười rất gian tà, khiến nhân viên phục vụ đang bê khay đi qua nhìn mà rùng mình.

Lần này Kỳ Quyên đến New York, vốn dĩ là văn phòng cử người ra đón, có điều vì có cô bạn thân Tiêu Tinh ở đây nên Kỳ Quyên đã từ chối sự sắp xếp của văn phòng luật sư. Cô vừa xuống máy bay là bắt xe đến nhà hàng mà Tiêu Tinh đã cho địa chỉ, sống ở khách sạn mà Tiêu Tinh đã đặt trước, chính là phòng bên cạnh trong khách sạn mà cô đang ở.

Ăn xong hai người về khách sạn, không có việc gì nên chạy sang phòng nhau buôn dưa lê. Kỳ Quyên kể cho Tiêu Tinh nghe rất nhiều chuyện, chuyện bây giờ có một anh chàng rất dịu dàng đang theo đuổi Vệ Nam. Người đó là bạn của anh trai Vệ Nam, tên là Lục Song, sau khi tốt nghiệp thạc sĩ đến thành phố B làm việc, trúng tiếng sét ái tình với Vệ Nam...

Tóm lại, Kỳ Quyên nói liên thoảng một hồi lâu, Tiêu Tinh nghe mà trợn mắt há mồm. Không ngờ Vệ Nam có thể có được vận đào hoa như thế. Tuy anh chàng Lục Song kia nghe có vẻ có chút vô lại, có điều thông tin về tình yêu mới của Vệ Nam vẫn khiến Tiêu Tinh vô cùng vui mừng.

Tối qua buôn dưa muộn quá, ngày hôm sau, lúc Tiêu Tinh thức dậy thì đã là buổi chiều. Cô nhắn tin cho Kỳ Quyên, cô ấy nói ăn cơm rồi, thế nên Tiêu Tinh xuống dưới mua chút gì đó giải quyết bữa trưa.

Cô online trong phòng một lúc, ước chừng thời gian sắp đến, liền nhắn tin cho Thẩm Quân Tắc, hẹn anh ta ra ngoài gặp mặt theo cách mà Kỳ Quyên đã nói.

“Quân Tắc, tối nay cô ấy đến New York. Tôi hẹn cô ấy đi hát karaoke ở gần đây, anh có đi không?”

Thẩm Quân Tắc đọc tin nhắn này, sắc mặt không được dễ coi cho lắm.

Anh ta tưởng rằng Tiêu Tinh nói mình là người đồng tính, chẳng qua chỉ là cái cớ trong bước đường cùng. Không ngờ cô đã biến ra một “người tình đồng tính” thật, chẳng mấy chốc đã đến New York, liệu có phải là diễn viên của khoa điện ảnh không?

Cho dù thế nào anh buộc phải gặp cô gái đó. Nghĩ đến đây, Thẩm Quân Tắc vội vàng nhắn lại: “Ok, địa điểm ở đâu? Tôi gọi Jensen đi cùng nhé!”.

“No vấn đề”.

Tiêu Tinh nhấn địa chỉ cho anh ta, Thẩm Quân Tắc tiện tay chuyển tin nhắn sang cho em trai, đồng thời bổ sung một câu: “Anh đã chuẩn bị xong mọi chuyện tiếp theo, đây là lần cuối cùng chú đóng giả làm Thẩm Quân Tắc. Tối nay anh đi cùng chú”.

Có anh trai đi cùng, Thẩm Quân Kiệt thấy tự tin hơn hẳn, lập tức nhấn lại: “Ok! Hai anh em chúng ta đồng tâm hiệp lực, cùng nhau chiến đấu! Tiêu Tinh không biết anh cũng từng học Teakwondo, lại còn lấy Teakwondo ra dọa em. Đừng nói là có một Kỳ Quyên, cho dù có mười con hổ cái chúng ta cũng không sợ!”.

Bây giờ tối, hai anh em cùng đến quán karaoke đã hẹn. Thẩm Quân Tắc mặc plet là lượt, áo sơ mi màu xám, cà vạt chỉnh tề, giày da bóng lộn. Phong độ và khí chất của anh hoàn toàn là của mẫu người đàn ông thành đạt, gợi cảm. Còn Thẩm Quân Kiệt thì ăn mặc rất phóng khoáng, áo hở ngực, đầu gối còn có lỗ thủng, cách ăn mặc ấy vừa nhìn là biết công tử đào hoa không chút gò bó.

Hai người đi cùng nhau, rõ ràng là không hài hòa một chút nào, giống như đàn piano và đàn ghi ta đặt cạnh nhau. Có điều vẻ ngoài đẹp trai vẫn khiến người ta thoáng nhận ra nét giống nhau trong quan hệ huyết thống.

Dưới sự chỉ dẫn của nhân viên phục vụ, Thẩm Quân Tắc cùng Thẩm Quân Kiệt sánh vai bước vào phòng hát trên tầng. Họ chưa từng đến quán karaoke này. Xem ra Tiêu Tinh rất có bản lĩnh, mới ở đây hai tuần mà đã biết hết những chỗ ăn chơi nổi tiếng.

Ánh đèn rực rỡ khiến người ta có chút chóng mặt, tiếng nhạc bên tai cũng inh tai nhức óc. Thẩm Quân Tắc vốn không thích những chỗ ồn ào huyền ảo như thế này, cố gắng kìm nén tâm trạng để gõ cửa.

Không gian trong phòng rất yên tĩnh, không có tiếng nhạc, đèn rất sáng. Tiêu Tinh đang ngồi nghịch điện thoại một mình. Thấy hai người bước vào, cô ngẩng đầu, mỉm cười và nói: “Hi, hai người đến rồi à!”.

“Ừ”. Thẩm Quân Tắc gật đầu, “Người mà cô nói đâu?”.

“À, cô ấy vào phòng vệ sinh, ra ngay bây giờ đây”.

Tiêu Tinh vừa nói xong, Thẩm Quân Tắc đã nghe thấy giọng nói lạnh lùng của một cô gái vang lên từ phía sau.

“Tôi về rồi”.

Hai anh em cùng ngoảnh đầu lại, nhìn thấy một cô gái người dong dỏng cao đứng trước mặt. Cô ta mặc quần bó sát, đi giày cao gót, mặc chiếc áo sơ mi ngắn tay đơn giản, mái tóc ngắn tôn lên khuôn mặt lạnh lùng, vừa nhìn là biết... mẫu người chua ngoa.

Tiêu Tinh nhìn thấy Kỳ Quyên, cứ như là nhìn thấy cứu tinh, vội vàng đứng dậy, đang định kéo Thẩm Quân Tắc ra giới thiệu thì đột nhiên thấy Kỳ Quyên mỉm cười, đi đến trước mặt Jesen.

“Anh Thẩm, chào anh”.

“... ”.

Tiêu Tinh ngây người đứng đó, Thẩm Quân Kiệt hoàn toàn hóa đá. Sắc mặt của Thẩm Quân Tắc thì khó coi vô cùng...

Dường như Kỳ Quyên hoàn toàn không phát hiện bên cạnh mình đã có hai người trong trạng thái hóa đá, còn ánh mắt của người đàn ông đối diện lạnh đến nỗi gần như muốn đóng băng mình.

Cô mỉm cười, bình tĩnh nói: “Có lẽ anh không nhớ, vụ án tranh chấp đầu tư của các anh lần trước chính là do văn phòng luật sư Thời Đại của chúng tôi xử lý. Lúc ấy tôi thực tập ở đó, có thể anh không chú ý tới tôi”.

“Có điều, một người nổi tiếng tới thường xuyên xuất hiện trên mặt báo như anh Thẩm đây thì những người dân thường như chúng tôi không muốn chú ý cũng khó”.

“Huống hồ gần đây tin đồn giữa anh và Tiêu Tinh nhà chúng tôi náo nhiệt như thế. Tôi đã nhìn thấy thông tin hai người sắp kết hôn ở trên rất nhiều tạp chí. Ảnh của hai người gần như đã truyền đến khắp các ngõ ngách, bàn làm việc của tôi cũng có một tấm”.

Trong không khí tĩnh lặng đến ngạt thở, Kỳ Quyên tiếp tục nói một mình: “Đúng rồi, tôi xin tự giới thiệu. Tôi tên là Kỳ Quyên, là luật sư”. Sau đó lễ phép đưa tay ra.

Sau một hồi im lặng... dài đằng đẵng như một thế kỷ. Cuối cùng Thẩm Quân Tắc đã điều chỉnh được tâm trạng, trước ánh mắt sắc nhọn như lưỡi dao giết người của Tiêu Tinh, anh từ từ đưa tay ra, vờ làm ra vẻ bình tĩnh, bắt tay Kỳ Quyên.

“Cô Kỳ, thì ra là cô... rất hân hạnh”.

7. Q.1 - Chương 7: Vàng Thật Cũng Sợ Lửa

Nhắc đến Kỳ Quyên, đột nhiên trong đầu Thẩm Quân Tắc hiện lên một hồi ức không mấy tốt đẹp.

Cách đó không lâu, anh vừa mới về nước thì công ty con của Thẩm Thị ở bên ấy cũng vừa thành lập, phải chịu sự “đàn áp” của những công ty trong ngành là điều rất bình thường.

Nhưng dù sao thì Thẩm Quân Tắc cũng là người có thực lực, danh hiệu tuổi trẻ tài cao không phải là hư danh. Thế lực lớn mạnh nhà họ Thẩm cũng không phải là khoe khoang. Tuy là công ty mới thành lập nhưng dưới sự lãnh đạo của anh, tốc độ phát triển rất đáng ngạc nhiên. Sự phát triển nhanh chóng như vậy dĩ nhiên sẽ làm bùng phát dịch bệnh “đau mắt hột” của những kẻ thành lập sau nhưng phát triển chậm hơn anh.

Trong một vụ đấu thầu, Thẩm Quân Tắc nhất thời sơ ý, rơi vào cái bẫy mà kẻ khác đã dày công sắp đặt.

Sau khi nhận được giấy triệu tập của tòa án, Thẩm Quân Tắc bắt đầu bình tĩnh tìm một luật sư ưu tú.

Văn phòng luật sư nổi tiếng nhất ở đó tên là “Thời Đại”. Luật sư nổi tiếng nhất của Thời Đại là Tiêu Phàm. Thẩm Quân Tắc vô cùng tự tin, ra giá rất cao, muốn mời Tiêu Phàm nhận vụ án này. Lúc ấy anh vẫn chưa biết ông nội của mình và ông Tiêu là anh em kết nghĩa, chỉ biết nhà họ Thẩm và nhà họ Tiêu có chút qua lại. Vì thế anh rất tự tin với việc mời Tiêu Phàm ra tay.

Nào ngờ, rất lâu sau khi gửi thông báo mới nhận được câu trả lời của đại luật sư họ Tiêu. Anh ta nói anh ta rất bận, nếu muốn gặp thì phải hẹn trước.

Thẩm Quân Tắc nghĩ, luật sư nổi tiếng, làm mình làm mẩy cũng là chuyện thường tình. Thế nên anh khiêm tốn trả lời, thôi được, vậy thì chúng ta hẹn thời gian gặp mặt.

Đợi khoảng một tuần, cuối cùng đã hẹn được thời gian. Thẩm Quân Tắc đích thân chạy đến văn phòng luật sư Thời Đại tìm Tiêu Phàm. Kết quả sau khi nghe xong tình hình sơ qua mà anh kể, Tiêu Phàm bình thản nói: “Thế này nhé, tôi phải đi công tác một tuần. Vụ án này tạm thời để Kỳ Quyên xử lý”.

Thẩm Quân Tắc vốn đã rất không vừa ý với chuyện phải xếp hàng chờ hẹn, bây giờ anh ta lại nói để người khác xử lý, vì thế càng thấy không yên tâm. Danh sách “luật sư nổi tiếng” mà thư ký của anh thu thập được không hề có người tên là “Kỳ Quyên”... Có lẽ là trợ lý chạy việc lật vạt cho Tiêu Phàm?

Nghĩ đến đây, Thẩm Quân Tắc không kìm được tò mò hỏi: “Xin hỏi Kỳ Quyên là?”.

Tiêu Phàm bình tĩnh nói: “Kỳ Quyên học dưới tôi mấy khóa, hiện nay đang thực tập ở đây. Cô ấy đã nhận được giấy chứng nhận luật sư rồi”.

Thực tập?

Nghe thấy hai chữ này, sắc mặt của Thẩm Quân Tắc có chút khó coi. Luật sư nổi tiếng thường rất bận rộn, dĩ nhiên là anh hiểu điều đó. Nhưng anh có thành ý như vậy mà đối phương lại cử một sinh viên thực tập xử lý? Điều này chẳng phải là ngang nhiên coi thường anh, tỏ thái độ không coi vụ án của anh ra gì sao?

Thẩm Quân Tắc cau mày, giọng nói không mấy vui vẻ: “Xin lỗi luật sư Tiêu, dù sao thì trình độ của sinh viên thực tập cũng có hạn, để sinh viên thực tập theo vụ án này tôi không yên tâm. Cô Kỳ ấy...”.

Kỳ gì nhỉ? Thẩm Quân Tắc cau mày, “Cái cô... luật sư Kỳ, tuy đã có chứng chỉ luật sư, có điều tôi nghĩ chắc chắn là cô ấy không có đủ kinh nghiệm, vẫn cần phải luyện tập thêm vài năm nữa”.

Cô gái ngồi bên cạnh sắp xếp tài liệu, đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh với khuôn mặt không chút biểu cảm.

Ánh mắt ấy có sức sát thương rất lớn, khiến Thẩm Quân Tắc thấy sống lưng lạnh buốt.

“Đừng lo, Kỳ Quyên rất có tài, xử lý những công việc cần thiết hoàn toàn không có vấn đề gì”. Tiêu Phàm giải thích, “Cô ấy là người mà tôi rất tin tưởng, tốt nghiệp học viện T, hơn nữa những vụ án tranh chấp kinh tế là sở trường của cô ấy”.

Mặc dù Tiêu Phàm nói như vậy nhưng trong lòng Thẩm Quân Tắc vẫn thấy rất không vui.

Điều này giống như ai làm phẫu thuật cũng hy vọng người mổ chính là giáo sư chuyên khoa, anh mời luật sư rõ ràng là đánh vào danh tiếng của Tiêu Phàm, ai lại ngốc đến mức bỏ tiền cho sinh viên thực tập thử sức?

Hơn nữa, làm gì có chuyện đưa vào phòng phẫu thuật rồi mới nói, xin lỗi giáo sư sắp đi công tác, tìm bác sĩ thực tập đến mổ cho anh...

Thẩm Quân Tắc không kìm được nói: “Tôi vẫn hy vọng luật sư Tiêu có thể đích thân đứng ra”. Nhưng một lát, anh lại nghiêm túc nói tiếp, “Vụ kiện này nhất định phải thắng, tôi không hy vọng xảy ra bất cứ sự cố nào”.

Tiêu Phàm nhìn anh rồi bình tĩnh nói: “Xin lỗi, tôi không thể đảm bảo có thể giúp anh thắng được vụ kiện này. Nếu anh muốn chắc chắn một trăm phần trăm, vậy thì mời anh... tìm người khác”.

Thế này là thế nào!

Đến tận khi bước ra khỏi Thời Đại, Thẩm Quân Tắc vẫn thấy rất mơ hồ.

Về sau anh mới biết, quả thực vụ án ấy rất vô vị, Tiêu Phàm không muốn nhận. Ngay cả Kỳ Quyên sau khi nhìn thấy mức thù lao mà anh trả mới miễn cưỡng nhận lời.

Anh vừa bước ra khỏi cửa thì đã bị Kỳ Quyên mắng cho té tát mặt mày.

“Vụ án quen mà cũng đòi cần nhiều người quan tâm như thế, anh ta tưởng anh ta là Thiên Hoàng chắc!”.

Vì Kỳ Quyên quá tức giận, nói quá to nên câu nói này nhanh chóng lan truyền trong giới luật sư. Vụ án nhỏ bé này cũng gây được sự chú ý với rất nhiều luật sư nổi tiếng... dĩ nhiên là quan tâm theo kiểu coi đó là trò cười.

Mặc dù cuối cùng cũng thắng kiện nhưng lại là gặp riêng dàn xếp, hết sức đơn giản. Thì ra đối phương không lớn mạnh đến mức muốn hãm hại anh, chỉ muốn gây phiền phức cho anh, nhân tiện kiếm chút tiền mà thôi.

Cũng vì thế mà Thẩm Quân Tắc trở thành đối tượng bàn tán của giới luật sư.

“Một người mù pháp luật đáng yêu!”, “Người đàn ông rất cá tính”, “Lại còn mang vụ án quen như chơi đồ hàng đến Thời Đại thách thức Tiêu Phàm, thách thức Tiêu Phàm còn chưa đủ, lại còn nói Kỳ Quyên không có trình độ trước mặt cô ấy”, “Rất đáng khâm phục dũng khí ấy, cần phải bồi dưỡng IQ...”.

Bây giờ nhớ lại, Thẩm Quân Tắc vẫn thấy toát mồ hôi hột. Thì ra cô gái ngồi bên cạnh Tiêu Phàm, nhìn anh với ánh mắt đờ đờ sát khí lúc ấy chính là Kỳ Quyên, tuy mới vào nghề nhưng đã có chút danh tiếng, là nữ hoàng cay nghiệt nổi tiếng trong giới luật sư.

Sở dĩ danh sách “luật sư nổi tiếng” mà thư ký đưa cho anh không có cô ta là vì thư ký đầu óc có vấn đề chỉ chọn “luật sư nam” nổi tiếng trong vùng.

Hiệu ứng của vụ án ấy quả thực quá lớn, bỗng chốc anh trở thành người đắc tội với người nhà của Tiêu Tinh.

Anh họ Tiêu Phàm của Tiêu Tinh thấy anh chướng mắt, chị em tốt của Tiêu Tinh là Kỳ Quyên coi anh là “cái gai trong mắt”.

Lúc này, nhìn thấy Kỳ Quyên trước mặt đang nở nụ cười, Thẩm Quân Tắc chỉ thấy năm nay mình đã gặp vận hạn.

Lúc đầu anh nhờ Tạ Ý chơi trò diễn xuất, kết quả Tạ Ý là bạn thanh mai trúc mã của Tiêu Tinh, cùng Tiêu Tinh ôn lại chuyện cũ trước mặt anh. Lần này, Tiêu Tinh nhờ Kỳ Quyên diễn kịch, kết quả Kỳ Quyên lại chính là oan gia có chút hiềm khích với anh.

Từ khi gặp Tiêu Tinh đến nay, anh bước một bước là rơi xuống một cái hố, bò lên tiếp tục tiến về phía trước, vẫn chưa kịp thở thì lại rơi xuống một cái hố khác. Lần này thì càng khoa trương hơn, dưới hố còn có gai nhọn.

Thẩm Quân Tắc và Kỳ Quyên bắt tay xong, ngoảnh đầu lại thì thấy sắc mặt của Tiêu Tinh không được dễ coi cho lắm. Cô ấy đang gườm gườm nhìn mình với ánh mắt như nhìn kẻ thù giết cha, nghiến răng không nói một câu nào.

Không bùng phát trong im lặng thì sẽ diệt vong trong lặng im, Tiêu Tinh không thể diệt vong, chắc chắn là sắp xù lông...

Thẩm Quân Tắc sờ mũi, miễn cưỡng muốn mở miệng nhưng nhìn thấy Tiêu Tinh lạnh lùng lườm mình một cái rồi quay người bước đi, dường như không thèm để ý đến mình.

Ánh mắt coi thường ấy khiến Thẩm Quân Tắc thấy rất khó chịu.

Sợ rằng Tiêu Tinh nhất thời kích động làm việc động trời gì đó, Thẩm Quân Tắc vội vàng mở cửa chạy ra xem tình hình.

Tiêu Tinh ngoảnh đầu, đang định đi về phía cuối hành lang thì Thẩm Quân Tắc kéo cô lại. Thấy phòng bên cạnh mở cửa, hình như bên trong không có người, Thẩm Quân Tắc quyết định kéo Tiêu Tinh vào phòng, tiện tay khóa trái cửa, nghiêm túc nói: “Tiêu Tinh, chúng ta nên nói chuyện với nhau”.

Tiêu Tinh phẫn nộ hất tay anh ra, vì quá tức giận nên giọng nói có chút run rẩy: “Nói cái gì? Nói quá trình anh bốn cột tôi? Hay là muốn chia sẻ với tôi tâm đắc sau khi diễn trò?”. Tiêu Tinh ngẩng đầu nhìn anh, cười khẩy và nói, “Anh đúng là có bản lĩnh, từ lúc tôi xuống máy bay đã bắt đầu bày mưu. Tôi thật không ngờ anh mới là Thẩm Quân Tắc!”.

Giọng nói với mức Decibel quá cao sắp làm rung chuyển nóc nhà.

Thẩm Quân Tắc lau mồ hôi trong lòng bàn tay, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng lúc phải đối mặt với sự phẫn nộ của Tiêu Tinh, anh vẫn thấy tim đập thình thịch khó có thể khống chế được.

“Thế mà tôi vẫn còn tin tưởng anh như thế, thậm chí còn coi anh là người bạn duy nhất của mình ở New York. Từ trước tới giờ anh đều lừa tôi! Lừa tôi!”.

“Cái này...”.

“Thẩm Quân Tắc, thấy tôi suốt ngày giống như con ngốc hết lời cảm ơn anh, có phải là anh đắc ý lắm, đúng không? Trong mắt anh tôi ngốc lắm sao?”. Tiêu Tinh ngừng một lát, cao giọng nói, “Trong mắt tôi, anh không bằng thằng ngốc!”.

Tiêu Tinh nói rồi im lặng, gườm gườm nhìn Thẩm Quân Tắc.

Thẩm Quân Tắc bị cô mắng cho té tát mặt mày, toàn thân sững lại. Anh thấy tóc mình sắp bị Tiêu Tinh mắng cho đến nổi dựng đứng cả lên. Cuối cùng anh đã cảm nhận được cảm giác sợ hãi như “có luồng điện trên đầu” mà em trai đã nói mấy hôm trước.

Không biết vì sao, nhìn ánh mắt ẩn chứa sự khinh thường của Tiêu Tinh khiến trong lòng anh cảm thấy khó chịu như bị gai đâm.

Bây giờ giải thích thì có tác dụng gì không? Chắc chắn cô ấy sẽ thấy mình bị ỉu hơn. Thú thực, anh cũng không giải thích được một cách rõ ràng hàng loạt những sự việc trùng hợp xảy ra lúc đầu là như thế nào, càng không thể lấy cớ là vì “muốn tránh ông nội gán ghép nên mới đưa cô đến khách sạn”.

Trong mắt cô, có lẽ giải thích chính là giấu giếm. Càng nói nhiều thì càng sai nhiều. Huống hồ bây giờ cô đang tức giận. Haizz, đành vậy, dù sao thì hình tượng của anh đã biến thành cặn bã, cũng không bận tâm sẽ cặn bã như thế nào.

“Về chuyện này tôi rất xin lỗi, sau này... tôi sẽ từ từ giải thích với cô”. Thẩm Quân Tắc ngừng một lát, chuyển chủ đề nói chuyện, bình tĩnh nói: “Quan trọng là vấn đề mà bây giờ chúng ta phải đối mặt”.

“Bây giờ?”.

“Chuyện kết hôn, cô định thế nào?”.

Thẩm Quân Tắc rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức Tiêu Tinh không biết trút giận đi đâu, chỉ có thể gườm gườm nhìn anh. Nào ngờ, ánh mắt sắc bén như giết người ấy chiếu vào người anh chẳng khác nào đá chìm đáy biển. Kể lúc đầu đóng giả Thẩm Quân Tắc đã là gì, người trước mặt mới là kẻ mặt dày không lộ bản chất!

Tiêu Tinh kìm nén không gầm lên, hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh, “Làm thế nào? Anh còn mặt mũi để hỏi tôi? Bây giờ tôi hiểu rồi, ông cụ mà tôi cùng anh đi gặp ngày hôm ấy chính là ông Thẩm. Chả trách ông gọi điện thoại cho bố mẹ tôi nói là chúng ta đang yêu nhau say đắm”. Tiêu Tinh ngừng lại, lườm anh ta và nói, “Thẩm Quân Tắc, tự anh ném đá vào chân mình là được rồi, sao lại ném vào chân tôi?”.

Thẩm Quân Tắc khẽ thở dài trong lòng.

Anh cũng không muốn, đáng tiếc là hòn đá quá lớn, phạm vi cũng quá rộng, bỗng chốc ném vào cả hai người.

“Tôi nói thẳng nhé, tình hình trước mắt kết hôn là tốt nhất, cũng là cách duy nhất”. Thẩm Quân Tắc bình tĩnh nói, “Chúng ta kết hôn, một là hai nhà có thể yên tâm, hai là giới truyền thông có thể ngậm miệng, ba là về phía bố cô, tôi cũng có thể danh chính ngôn thuận giúp đỡ”.

Tiêu Tinh sững người, cau mày nói: “Liên quan gì đến bố tôi?”.

“Có lẽ cô vẫn chưa biết, việc quay vòng vốn của tập đoàn Đông Thành có vấn đề. Mấy ngày hôm nay đang bị đòi nợ”. Đây là sơ hở mà anh phải điều tra suốt mấy ngày mới tìm ra. Thẩm Quân Tắc khẽ ho một tiếng, nghiêm túc nói, “Tôi có cách giúp bố cô vượt qua thời điểm khó khăn này”.

“Điều kiện là tôi lấy anh?”. Tiêu Tinh lạnh lùng hỏi.

Thẩm Quân Tắc gật đầu rất dứt khoát: “Đúng”.

Đột nhiên Tiêu Tinh có cảm giác sống lưng lạnh buốt.

Có lẽ cô chưa bao giờ thực sự hiểu người đàn ông trước mặt. Trong ấn tượng của cô, Jesen là một người trầm tính, ít nói, lạnh lùng cao ngạo nhưng rất phong độ, nhiệt tình, dịu dàng. Anh chủ động giúp mình xách chiếc vali nặng, kiên nhẫn trả lời những vấn đề rất đơn giản, giúp mình đi mua sạc pin không chút do dự... Những việc vặt vãnh ấy khiến Tiêu Tinh cô đơn nơi đất khách cảm thấy vô cùng xúc động và ấm áp.

Từ trước đến nay, cô đều coi chuyện “gặp Jesen ở New York” là may mắn duy nhất trong cuộc đời xui xẻo của mình.

Nhưng nếu tất cả đều được tạo ra với điều kiện của Thẩm Quân Tắc... Vậy thì tất cả sự dịu dàng giả tạo đều biến thành mưu kế đã được tính sẵn. Tất cả sự giúp đỡ nhiệt tình đều biến thành giả nhân giả nghĩa. Con người này thật đáng sợ! Gặp anh ta không phải là may mắn duy nhất trong cuộc đời xui xẻo của cô mà là căn nguyên của mọi nỗi xui xẻo.

Nghĩ đến đây, Tiêu Tinh không kìm được rùng mình. Loại “chíp hời” như cô mà đấu với Thẩm Quân Tắc thì chẳng khác nào trứng chọi với đá. Nhưng đáng đáng đến lợi ích gia đình lại là điều mà cô không muốn thấy nhất.

“Có phải là anh đã sớm lên kế hoạch rồi không?”. Tiêu Tinh không kìm được hỏi, “Tôi nói cho anh biết, tuy sức khỏe của bố tôi không tốt lắm nhưng không dễ dàng bị anh đưa vào tròng như thế đâu”. Tiêu Tinh nhìn anh với ánh mắt cảnh giác, “Anh đừng có mà thừa nước đục thả câu”.

“... Cô nghĩ nhiều rồi”. Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc. Quả thực đầu óc của cô nàng này rất trù tuợng, có thể liên tưởng đến chuyện “lợi dụng cô con gái duy nhất để leo lên, chiếm đoạt tài sản của bố vợ”, thật là tiên tiến. Tiêu Tinh liếc nhìn anh, “Vậy mục đích của anh là?”.

“Tôi không có hứng thú với tài sản của nhà họ Tiêu. Đây chỉ là điều kiện kết hôn với cô. Dĩ nhiên cô có thể đưa ra điều kiện khác, chỉ cần tôi có thể làm được”.

“Chỉ cần anh làm được thì nhất định anh sẽ đồng ý?”. Tiêu Tinh hỏi. “Dĩ nhiên?”.

“Bất cứ điều kiện nào?”.

“Không sai”.

Tiêu Tinh nghĩ một lúc, đột nhiên nhếch mép cười: “Lời nói gió bay, chúng ta phải lập chứng từ trước đã”.

Nói rồi cô lấy trong túi xách một tờ giấy rồi cầm bút viết.

“...”. Thẩm Quân Tắc không còn gì để nói.

“Thỏa thuận: Nếu Tiêu Tinh đồng ý kết hôn với Thẩm Quân Tắc, vậy thì sau khi kết hôn, Thẩm Quân Tắc phải đồng ý với tất cả mọi điều kiện mà Tiêu Tinh đưa ra. Coi đây là chứng cứ”.

Tiêu Tinh vừa viết vừa đọc, sau đó bình tĩnh đưa cho anh một chiếc bút, “Nào, ký đi”.

Thẩm Quân Tắc lấy chiếc bút trên tay cô, bàn tay khê khệng lại.

Sao ngay cả giấy bút mà cô ta cũng chuẩn bị rồi? Lại còn là loại giấy viết hợp đồng và bút ký tên màu đen nữa?

Thấy Tiêu Tinh đang mỉm cười nhìn mình, Thẩm Quân Tắc đành phải ký tên của mình lên đó.

Tiêu Tinh lấy lại tờ giấy, mỉm cười và nói: “Cứ vậy đi, đề nghị của anh tôi sẽ suy nghĩ, có gì sẽ trả lời anh sau. Dù sao thì hôm nay cũng không hát karaoke được rồi. Tôi và Kỳ Quyên về trước đây. Hai người cứ tự nhiên”.

Nói rồi cô quay người bước đi, bước tới cửa lại ngoảnh đầu lại, mỉm cười và nói: “Tạm biệt”.

Thẩm Quân Tắc đứng người, run run khoe miệng, “Ừm, tạm biệt...”.

Cô ta... hết giận rồi sao? Không nhanh đến mức ấy chứ, lại còn mỉm cười chào tạm biệt anh!

Đột nhiên anh phát hiện, bộ não kỳ lạ của Tiêu Tinh cùng với cách lật bài ngửa đây bắt ngờ khiến anh càng ngày càng không thể suy đoán được. Anh mơ hồ có một linh cảm chẳng lành, linh cảm bị một số người nào đó liên kết lại hãm hại mình.

Thực ra, linh cảm của Thẩm Quân Tắc không hề sai, quả thực anh bị một số người liên kết “hãm hại”.

Khoảng năm giờ chiều hôm ấy, Tiêu Tinh đang online trong phòng thì đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa.

Mở cửa mới thấy Kỳ Quyên đang đứng ngoài, vẻ mặt rất nghiêm túc, nhìn thấy Tiêu Tinh liền hỏi: “Mày đã hẹn Thẩm Quân Tắc chưa?”

Tiêu Tinh cười nói: “Tao vừa nhắn tin cho hắn, hẹn hắn bảy giờ tối nay gặp ở quán karaoke”.

Tiêu Tinh cúi đầu nhìn đồng hồ, “Vẫn còn hai tiếng nữa, được, chúng ta nghiên cứu chiến lược trước đã”.

Tiêu Tinh nghiêm trang mời Kỳ Quyên vào phòng, cung kính cúi người: “Nhờ quân sư chỉ giáo”.

Hai người ngồi quay mặt vào nhau, vừa uống trà, vừa nghiên cứu phương án đối phó với Thẩm Quân Tắc. Đột nhiên Kỳ Quyên lấy một cuốn tạp chí trước ngực, vút xuống bàn, đặc ý nói: “Mày xem cái này đi, có lẽ chúng ta có thể coi nó là một trong những chiến lược”.

Tiêu Tinh tò mò cầm cuốn tạp chí.

Đằng sau chuyện đính hôn giữa Thẩm Quân Tắc và Tiêu Tinh!

“Thẩm Quân Tắc” và “Tiêu Tinh” được tô đậm phóng to. Cụm từ “đằng sau chuyện đính hôn” còn được in đỏ.

Phía dưới có đăng một bức ảnh đã qua xử lý. Bối cảnh là hiện trường hôn lễ lãng mạn. Những người xung quanh đều trở nên nhạt nhòa, trước ống kính chỉ còn lại hình ảnh hai người hôn nhau. Tiêu Tinh đang nhìn Thẩm Quân Tắc với ánh mắt nghi hoặc còn Thẩm Quân Tắc thì trợn mắt, gườm gườm nhìn cô.

Phía dưới còn đăng kèm lời bình của phóng viên, “Ánh mắt của Thẩm Quân Tắc tràn đầy tình cảm nồng nàn”...

Sặc! Sao cô không nhìn thấy tình cảm nồng nàn, ngược lại chỉ thấy sát khí đằng đằng?

Thẩm Quân Tắc...

Ba chữ ấy giống như sấm sét giáng xuống đầu Tiêu Tinh. Cô “phụt” một cái, nước bắn thẳng vào khuôn mặt của Thẩm Quân Tắc trên tạp chí. Tiêu Tinh bị sặc nước, ra sức vỗ ngực, ho sặc sụa, mặt đỏ phừng phừng. Bàn tay cầm tạp chí càng nắm càng chặt, bờ vai run lên không ngừng, ngay cả tóc cũng dựng ngược cả lên.

Dáng vẻ này giống hệt chú mèo hoang xù lông.

Kỳ Quyên giật nảy mình trước phản ứng của cô, vội vàng giật lại cuốn tạp chí trên tay cô, che trước mặt và nói: “Mày làm gì thế, muốn luyện công thì cũng không cần bóp nát cuốn tạp chí chứ?”.

Tiêu Tinh lấy lại bình tĩnh, quay sang nhìn Kỳ Quyên, nói từng câu từng chữ: “Người trong tấm ảnh... có đúng là Thẩm Quân Tắc không?”. Giọng nói u ám, đáng sợ giống hệt cao thủ phục thù kẻ kiêu vào cổ kẻ thù, chậm rãi hỏi từng câu từng chữ: “Có phải... anh đã hại... cả nhà tôi không?”.

Ngay cả người thường xuyên gặp kẻ phạm tội như Kỳ Quyên cũng không khỏi bị ánh mắt ấy của cô làm cho sồn tóc gáy, không kìm được khẽ hỏi: “Tiêu Tinh, mày không sao chứ?”.

“Tao... không... sao...”. Tiêu Tinh chậm rãi nói, “Tao không sao mới lạ!”.

Đột nhiên Tiêu Tinh cao giọng nói khiến Kỳ Quyên sững người. Chết rồi, cô nàng này sắp nổ tung rồi...

Quả nhiên Tiêu Tinh đứng bật dậy, chỉ vào khuôn mặt nhoe nhoẹt trên cuốn tạp chí rồi bắt đầu chửi: “Thì ra hần là Thẩm Quân Tắc! Tên khốn này không có việc gì làm nên chơi tao, lừa tao nói hần là bạn của Thẩm Quân Tắc, lại còn nhờ người đóng giả mình. Tao thấy hần không nên tên là Thẩm Quân Tắc, hần nên đổi tên là bệnh thần kinh!”.

Kỳ Quyên nghe cô mắng một tràng dài như vậy, không kìm được lo cho hô hấp của cô.

Kết quả, rõ ràng là hô hấp của Tiêu Tinh tốt hơn rất nhiều so với dự tính của Kỳ Quyên. Tiêu Tinh dừng lại, khẽ lấy hơi rồi lại tiếp tục bắn như súng liên thanh: “Loại đàn ông này đúng là khủng long thoái hóa ba lần một ngày, là tên rác rưởi trong lịch sử nhân loại, tên cặn bã trong các loại cặn bã, mấy bay chiến đấu trong đồng rác! Thì ra hần mới là tên đầu xỏ gây ra tất cả những xui xẻo của tao khi đến New York!”.

Kỳ Quyên “bị chửi” đến nổi mặt mày ngáy dại.

Tiêu Tinh trút giận xong, thấy miệng lưỡi khô rát, cầm cốc nước lên nhấp một ngụm, lúc ấy mới xua tay: “Kỳ Quyên, tao có mắng mày đâu, mày đừng có làm ra vẻ như nhìn thấy ma như thế”.

Lúc ấy Kỳ Quyên mới ngớ ra.

Thực ra cô luôn nghĩ rằng Tiêu Tinh là kiểu người lúc yên lặng dịu dàng thì khiến người ta rung động, lúc nổi nóng thì đáng sợ, khiến người ta kinh hồn, là mẫu người “lúc tĩnh thì như gái chưa chồng, một khi hành động thì lạnh lẽo như hổ chạy trốn”. Nhưng không ngờ, lúc cô ấy bùng phát thì không thể dùng từ “hổ chạy trốn” để hình dung. Mức độ này hoàn toàn có thể đạt tới ranh giới của “sư tử điên”.

Nhìn Tiêu Tinh tràn đầy ý chí chiến đấu, thậm chí còn “xù lông”, Kỳ Quyên không kìm được ho một tiếng, bình tĩnh nói: “Tao biết không phải mày mắng tao nhưng mày chỉ vào ngực tao, nói một tràng dài như thế, tao nuốt không trôi”.

Cô đặt cuốn tạp chí trước ngực xuống bàn, chỉ tay vào nói: “Tiếp tục tiếp tục, chửi hần đi”.

Tiêu Tinh nhìn cuốn tạp chí rồi thở dài, buồn rầu nói: “Tao không còn từ nào nữa”.

Nhìn dáng vẻ ảm ức đáng thương của cô, Kỳ Quyên không kìm được bật cười: “Như thế mà đã không còn từ nào rồi, không đủ sức chiến đấu”. Kỳ Quyên kéo Tiêu Tinh ngồi xuống sofa, vuốt mái tóc vì quá tức giận mà dựng đứng cả lên, “Thôi, đừng tức nữa, bình tĩnh lại từ từ nói chuyện. Rốt cuộc là chuyện gì?”.

Tiêu Tinh hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh, kể cho Kỳ Quyên nghe sơ qua về quá trình gặp Jesen.

Nghe xong câu chuyện của Tiêu Tinh, Kỳ Quyên không kìm được nói: “Nghe mày nói vậy, đột nhiên tao thấy mày lấy hấn cũng chẳng có gì là không tốt”.

“Đúng vậy, hấn chẳng có gì tốt cả”.

Tiêu Tinh tưởng rằng người chị em tốt của mình sẽ giúp mình xử lý Thẩm Quân Tắc, Kỳ Quyên nói như vậy, bộ não của cô vẫn chưa kịp hoạt động, vừa nói dứt lời mới phát hiện có điều bất thường, trợn mắt hỏi: “Mày vừa nói gì?”.

“Tao nói là sự việc đã đến nước này, mày cũng chuẩn bị đường lùi đi. Có lẽ lấy hấn không đáng sợ như thế đâu”.

Đột nhiên trong lòng Kỳ Quyên nảy ra một ý nghĩ rất quái đản. Thực ra, với tính cách của Thẩm Quân Tắc, hoàn toàn không cần lãng phí công sức làm cho sự việc trở nên tệ hại như ngày hôm nay. Với ánh mắt sắc bén của người ngoài cuộc, cô nghĩ Thẩm Quân Tắc đối với Tiêu Tinh tuyệt đối không đơn giản.

“Đường lùi chính là kết hôn với hấn sao?”. Tiêu Tinh buồn rầu nói, “Tao thà lấy đười ươi rồi bị nhốt trong vườn bách thú còn hơn”.

... Thẩm Quân Tắc đáng thương, trong lòng cô ấy anh đã được sánh ngang với đười ươi rồi.

Kỳ Quyên thầm mặc niệm cho Thẩm Quân Tắc hai giây, sau đó vỗ vai Tiêu Tinh, nghiêm túc nói:

Tiêu Tinh buồn rầu nói, “Tao thà lấy đười ươi rồi bị nhốt trong vườn bách thú còn hơn”.

... Thẩm Quân Tắc đáng thương, trong lòng cô ấy anh đã được sánh ngang với đười ươi rồi. Kỳ Quyên thầm mặc niệm cho Thẩm Quân Tắc hai giây, sau đó vỗ vai Tiêu Tinh, nghiêm túc nói: “Tiêu Tinh à, nói thật với mày tao hiểu Thẩm Quân Tắc nhiều hơn mày. Anh ta không phải là loại người không có việc gì làm đi chòng ghẹo con gái đâu. Ngược lại, anh ta là người bề ngoài rất nghiêm túc nhưng bên trong rất thú vị”.

Tiêu Tinh không hiểu cách Kỳ Quyên miêu tả cho lắm, cô nhìn cô ấy bằng ánh mắt đầy hoài nghi. Lại thật, vì sao đột nhiên Kỳ Quyên lại có cảm tình với Thẩm Quân Tắc? Cô ấy rất hiếm khi khen ngợi người khác.

“Lần trước lúc anh ta đến văn phòng luật sư, dáng vẻ nghiêm nghị ấy làm tao buồn cười chết đi được, cứ như đi họp vậy”. Kỳ Quyên cười rồi nói tiếp, “Lúc đầu anh ta lừa mày, tao đoán cũng là vì bất đắc dĩ. Nhìn cái dáng vẻ nổi nóng của mày, nghe thấy mày chửi rửa ngay trước mặt, sao anh ta dám thừa nhận đó là anh ta, đâu phải anh ta không muốn sống nữa”.

“Tao đâu có giết anh ta, thừa nhận khó đến thế sao?”.

“Tuy những người hiểu mày đều biết mày chỉ là hổ giấy, nhưng khó đảm bảo anh ta sẽ không coi mày là hổ thật”.

Tiêu Tinh gật đầu. Cô luôn nghĩ rằng những người học luật cho dù gặp chuyện gì, đầu óc cũng vô cùng sáng suốt tỉnh táo. Họ có thể phân tích những sự việc phức tạp một cách rất logic. Vì thế từ trước đến nay cô luôn nghe lời Kỳ Quyên, lúc nào cũng có cảm giác sau khi nghe luật sư phân tích, hành động của mình sẽ trở nên chuyên nghiệp hơn.

Tiêu Tinh nhìn cô và nói: “Thế theo mày, bây giờ tao nên làm thế nào?”.

“Để tao phân tích ày”. Kỳ Quyên ho một tiếng, làm ra vẻ cô giáo đang giảng bài, “Trước tiên, mày là đứa kín đáo, bao nhiêu năm nay chưa bao giờ thích một người đàn ông nào. Bây giờ mày không kết hôn với Thẩm Quân Tắc, hai năm nữa tốt nghiệp, vẫn phải kết hôn với người đàn ông khác theo sự sắp đặt của bố mẹ mày. Đến lúc ấy, bố mẹ mày vì muốn chọn một chàng rể như ý, chắc chắn sẽ suốt ngày bắt mày đi xem mặt. Tao nói không sai chứ?”.

“... Đúng thế”. Tiêu Tinh đã sớm biết sẽ có một ngày mình phải bước vào đội ngũ xem mặt, có lẽ EQ của cô quá thấp, bao nhiêu năm nay cô chưa thực sự thích ai. Bố mẹ cô hiểu rất rõ điều này, vì thế đã sớm nói với cô rằng, đợi sau khi cô tốt nghiệp sẽ tìm một người đàn ông thích hợp để kết hôn. Chỉ là bây giờ, cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

“Mày còn nhớ tiêu chuẩn lấy chồng mà hồi ấy bọn mình đã từng thảo luận không?”. Kỳ Quyên hỏi.

Tiêu Tinh gật đầu.

Vệ Nam nói, xét từ góc độ y học, đối phương phải có gene tốt, cơ thể khỏe mạnh, có lợi cho việc phát triển thế hệ sau. Kỳ Quyên nói, xét từ góc độ pháp luật, đối phương phải có tư tưởng đạo đức ưu tú, không có những sở thích biến thái, càng không được có xu hướng phạm tội, quan điểm về giá trị phải đáng tin. Tiêu Tinh nói, xét từ góc độ kinh tế học, đàn ông giống như cổ phiếu, không được lấy cổ phiếu nóng tăng quá nhanh, tăng nhanh chắc chắn không lâu dài, cũng không được lấy cổ phiếu liên tục trượt giá, đợi đến khi đầu bạc vẫn không tăng khiến mình muốn nhảy lầu. Nếu muốn tìm thì phải tìm cổ phiếu tiềm năng, con đường phía trước thênh thang, tương lai ngập tràn ánh sáng

“Tao thấy Thẩm Quân Tắc khá phù hợp với mấy điều kiện này. Nếu đã ở vào thế “cười trên lưng cọp”, hai bên gia đình đều coi trọng bọn mày như thế, chỉ bằng mày nên suy nghĩ lại về anh ta?”. Kỳ Quyên nghiêng đầu nhìn Tiêu Tinh, “Hơn nữa, anh ta lao tâm khổ tứ muốn lấy mày như vậy, rõ ràng là mày đang chiếm ưu thế, điều kiện mày muốn thế nào cũng được, mày không muốn trả thù chuyện anh ta đã lừa mày sao?”.

Tiêu Tinh cau mày, “Dĩ nhiên là tao muốn, nhưng với khả năng của tao thì không thể đấu lại được với hắn”.

Kỳ Quyên mỉm cười, “Mày đã nghe câu, trên đời có hai chuyện khó khăn nhất, một là nhồi tư tưởng của mình vào đầu người khác, hai là nhét tiền của người khác vào túi của mình. Việc đầu tiên thành công thì gọi là thầy, việc thứ hai thành công gọi là chủ, cả hai việc đều thành công thì gọi là vợ”.

“...”. Tiêu Tinh nhìn cô, không còn gì để nói.

Kỳ Quyên phấn khích nói: “Nếu mày lấy anh ta, không những có thể làm được hai chuyện này, cuối cùng còn phóng khoáng phui mông bỏ đi, nói với anh ta, xin lỗi, tôi chỉ muốn chơi với anh một chút mà thôi. Đến lúc ấy chắc chắn anh ta sẽ tức đến nỗi phát bệnh tim. Kế hoạch trả thù này đúng là hoàn mỹ, quá hoàn mỹ”.

“Mày thật biến thái”. Tiêu Tinh lườm cô, nghĩ một lúc rồi mới nhếch mép cười, “Có điều, từ trước tới nay tao rất thích sự biến thái của mày. Nhưng vì lý do này mà lấy hắn thì cũng chẳng có lợi lộc gì cả”.

“Bây giờ Thẩm Quân Tắc trước mặt mày chính là chú cừ non đang nằm trên thớt”, Kỳ Quyên nghiêm túc nói, “Dù sao sớm hay muộn mày cũng phải lấy chồng, sớm hai năm cũng chẳng có gì khác biệt. Hơn nữa chuyện hôn sự của hai người đã lan truyền khắp nơi rồi, mày không kết hôn thì càng phiền phức hơn. Bây giờ mày đang chiếm ưu thế, còn có thể đặt điều kiện với anh ta, còn tốt hơn là sau này ngày nào cũng phải đi xem mặt, lấy một người hoàn toàn xa lạ”.

Tiêu Tinh nghĩ một lúc rồi mới do dự gật đầu. Dưới sự chỉ đạo của Kỳ Quyên, cô tìm giấy bút, tập viết một bản thỏa thuận.

Hai người tính toán một hồi lâu, cuối cùng sau khi gặp Thẩm Quân Tắc vào buổi tối, liên kết diễn một vở kịch.

Thực ra, mức độ bùng phát của Tiêu Tinh trước mặt Thẩm Quân Tắc đã giảm đi rất nhiều. Bởi vì đây là lần thứ hai cô bùng phát, ngọn lửa tức giận đã bị Kỳ Quyên gần như dập tắt trong cuộc nói chuyện buổi chiều.

Nhưng Thẩm Quân Tắc không hiểu rõ về Tiêu Tinh, cũng không ngờ Tiêu Tinh bùng phát thật sự trước mặt Kỳ Quyên, còn tưởng rằng Tiêu Tinh vừa mới biết thân phận của mình, sợ rằng trong lúc tức giận cô sẽ làm chuyện gì vượt quá khỏi tầm kiểm soát, đành phải nghĩ cách xoa dịu cô.

Trong tình huống này, cô nói gì anh cũng sẽ nhận lời. Thế nên anh đã sa lưới như thế, ký tên của mình vào “điều khoản không công bằng”.

Chưa nói điều khoản này có giá trị pháp luật hay không, chỉ riêng nguyên tắc “nói lời giữ lời” đã khiến anh không thể không thực hiện lời hứa.

Buổi tối, sau khi về đến nhà, Thẩm Quân Tắc bật QQ với tâm trạng bồn chồn bất an, quả nhiên nhìn thấy Tiêu Tinh online.

Vừa nhìn thấy anh online, Tiêu Tinh liền gửi tin nhắn: “Quân Tắc on rồi ^_”. Cảm giác bị người ta “ôm cây đợi thỏ” thật không thoải mái chút nào, cái mặt cười phía sau càng khiến da đầu anh tê nhức, Thẩm Quân Tắc căng mặt nhún lại: “Ừ”.

Bên kia nhanh chóng trả lời: “Chuyện trước đây anh lừa tôi, tạm thời tôi không tính toán nữa. Suy cho cùng lúc ấy tôi đang chờ anh, anh thản nhiên thừa nhận mình chính là Thẩm Quân Tắc thì cũng rất khó xử, ha ha”.

Sao đột nhiên cô ta lại ân cần như thế?

Thẩm Quân Tắc vô cùng ngạc nhiên, thậm chí có chút vui mừng. “Quan trọng là bây giờ, tôi đã nghĩ rất kỹ rồi nhưng vẫn thấy chúng ta kết hôn không hợp lắm”. Tiêu Tinh gửi mặt buồn.

“Sao lại nói vậy?”.

“Người ta nói hôn nhân là nắm mồ, tôi vẫn còn trẻ, không muốn phải vào mồ sớm như vậy”.

Thẩm Quân Tắc cau mày, bình tĩnh nói: “Không sao, chết sớm thì sớm được đầu thai”.

Tiêu Tinh sững người: “Nhưng anh hơn tôi nhiều tuổi, giữa chúng ta có sự khác biệt giữa hai thế hệ, không có ngôn ngữ chung. Tôi rất thích xem phim hoạt hình, phim Hàn Quốc, tiểu thuyết dành cho teen. Tôi còn thích chơi game online, lướt taobao. Ngày nào cũng ăn trộm rau nuôi cá. Tôi sợ những hành vi này của tôi sẽ khiến anh phản cảm”.

Nghe cô nói vậy, anh thấy sờn tóc gáy...

Thì ra trong đầu cô chứa đựng những thứ này, chẳng trách lại khó hiểu như vậy. “Không sao, sau khi kết hôn mỗi người có cuộc sống riêng, cô làm gì tôi sẽ không can thiệp”. Thẩm Quân Tắc nói như đang thề thốt.

“Thật sao?”. Tiêu Tinh không kìm được khích anh, “Tôi còn thích mộng du, điều này thì anh biết rồi đấy. Tôi thường mơ thấy mình cầm dao truy sát hung thủ, hoặc là mơ thấy mình biến thành ma nữ đi bóp cổ người khác. Điều này anh cũng có thể chịu đựng được sao?”.

Điều này thì hoàn toàn không thể chịu đựng được! Lúc ở trên máy bay bị cô coi là đạo cụ đã khiến anh khó chịu lắm rồi.

“Không sao, chúng ta sống riêng”. Thẩm Quân Tắc nhún mặt nói.

“Tôi còn có rất nhiều điều kiện, anh đều có thể đồng ý chứ?”.

“Nói đi”.

“Bạn bè của tôi đều ở trong nước. Tôi muốn về nước học tập nhưng thủ tục chuyển trường rất phiền phức, vì thế tôi muốn thôi học, sau đó về nước tìm trường khác. Chuyện này anh có thể giúp tôi không?”.

“Không vấn đề”.

“Tôi rất thích học mỹ thuật, đáng tiếc là năm ấy bị bố mẹ ép đi học kinh tế. Tôi đã phản kháng rất nhiều lần nhưng vô ích. Anh về nước một chuyến, cùng tôi thuyết phục họ, để tôi chuyển sang học viện mỹ thuật. Chuyện này anh cũng có thể giúp tôi chứ?”.

Thẩm Quân Tắc run run khóe miệng, nếu nhạc phụ nhạc mẫu dễ đối phó như thế, cô ta cũng sẽ không đưa ra yêu cầu này!

“Tôi sẽ cố gắng”.

“Nếu chúng ta sống riêng chắc chắn sẽ khiến người khác nghi ngờ, vì thế tốt nhất là sống cùng một nhà, không cùng phòng. Sau khi kết hôn mỗi người có cuộc sống riêng, không liên quan gì đến nhau, được không?”.

Sống dưới cùng một mái nhà ngẩng đầu không nhìn thấy cúi đầu cũng nhìn thấy, cô muốn anh rèn luyện tính nhẫn nại?

“Được”.

Thấy Tiêu Tinh không nói nữa, Thẩm Quân Tắc cau mày hỏi: “Còn yêu cầu nào nữa không? Cứ nói hết ra”.

“Ừm, tạm thời như thế, sau này nghĩ ra sẽ nói tiếp”.

Dứt khoản phán tử hình là được, cô còn muốn tù chung thân để từ từ giày vò... Thẩm Quân Tắc đau đầu day huyệt Thái Dương, cho dù sau này cô ta muốn giày vò thế nào, thì trước tiên phải đưa vào nhà thờ đã rồi tính.

Anh không tin anh không đấu lại được với một cô nhóc hồ đồ? Nếu anh bị cô ta tóm gọn trong tay thì tên anh sẽ đảo ngược lại!

Tắc Quân Thẩm... thật khó nghe.

8. Q.1 - Chương 8: Tâm Tư Của Người Con Gái Sắp Lấy Chồng

Tiêu Tinh ngồi trước máy tính, nhìn chăm chăm vào màn hình, một lúc rất lâu mà không nói được câu nào.

Đối với Tiêu Tinh mà nói, Kỳ Quyên luôn là “nhân vật lãnh đạo” khiến cô hết sức khâm phục, thậm chí ngưỡng mộ. Trong lòng Tiêu Tinh, những lời nói của cô ấy rất có trọng lượng, đã tăng vọt đến ngưỡng của “danh ngôn triết lý”.

Mặc dù vậy Tiêu Tinh vẫn thấy, kết hôn với Thẩm Quân Tắc theo ý kiến của Kỳ Quyên. Chuyện này có chút... không thỏa đáng.

Hôn nhân không phải trò trẻ con, đâu có đơn giản như Kỳ Quyên nói?

Tiêu Tinh cũng không ngờ đến nỗi lấy anh ta để trả thù. Dùng cái cách ngốc nghếch như thế để trả thù thì hoàn toàn giống tên ngu ngốc Thẩm Quân Tắc, không có chuyện gì lấy đá ném vào chân mình, diễn kịch diễn ra họa, hại người hại mình.

Nếu thật sự muốn trả thù, với tính cách của cô, hoàn toàn không cần thừa nước đục thả câu, thẳng tay ném đá vào cửa kính xe ô tô của anh ta. Như thế còn dứt khoát và vang dội hơn.

Có điều, suy đi tính lại, Tiêu Tinh vẫn quyết định đồng ý với hôn sự này.

Ngoài những lý do mà Kỳ Quyên nói, quan trọng nhất vẫn là gia đình.

Trước khi cô ra nước ngoài, mặc dù bố mẹ chưa bao giờ nói với cô về khó khăn trong nhà nhưng rất nhiều lần nửa đêm tỉnh dậy, cô nghe thấy tiếng cãi cọ khe khẽ của bố mẹ trong thư phòng. Có lúc nhìn thấy dáng vẻ tiêu tụy trên khuôn mặt của một người phụ nữ kiêu ngạo như mẹ, trong lòng Tiêu Tinh cũng thấy rất buồn.

Cô cũng sớm biết một đứa con gái có bối cảnh gia đình phức tạp như mình, hiện tại cũng chưa thích ai, hai năm nữa tốt nghiệp thạc sĩ, chắc chắn bố mẹ sẽ tìm đối tượng ỉn. Điều kiện của đối phương không cần quá tốt, môn đăng hộ đối mới là quan trọng nhất. Đối tượng có thể giúp đỡ việc kinh doanh của gia đình thì chắc chắn sẽ được ưu tiên. Năm ấy bố mẹ cô cũng đến với nhau như thế. Cô, bác cũng đều như vậy. Cô đã không còn thấy lạ với chuyện này.

Thích ư?

Rất cuộc cảm giác thích một người sẽ như thế nào?

Trong mắt họ cảm giác ấy đáng giá bao nhiêu?

Tiêu Tinh dụi đôi mắt cay xè, nhìn cửa sổ chat với Thẩm Quân Tắc, mơ hồ cảm thấy trong lòng có chút khó chịu.

Lúc này cô cố tình gây khó dễ cho anh ta, đưa ra bao nhiêu yêu cầu như vậy thực chất cũng là ngấm hy vọng anh ta có thể từ chối. Như thế cô sẽ có cơ để không kết hôn với anh ta. Kết quả Thẩm Quân Tắc lại nhận lời không chút do dự. Cho dù cô nói gì, anh ta đều nói: “Được”, “Ok”, “Không vấn đề” khiến cô không biết phải làm thế nào.

Tiêu Tinh có cảm giác mình đang đánh bom xuống một ao nước tù phảng lảng. Từ lựu đạn đến bom nguyên tử, ao nước tù ấy hoàn toàn không có động tĩnh, ngược lại khiến cô dính đầy bụi đất.

Thực ra cô hiểu rất rõ lấy anh ta có thể giúp gia đình vượt qua khó khăn. Cuộc hôn nhân vốn không hạnh phúc của mình có thể đổi lại một chút lợi ích này, chỉ ít thì mọi người trong nhà sẽ rất vui, rất hài lòng. Còn Thẩm Quân Tắc muốn lấy cô cũng chỉ là coi cô là “bia đỡ đạn” mà thôi. Lấy cô rồi anh ta sẽ không phải đi xem mặt. Nhiều lúc lấy cái có “có vợ rồi” để làm việc cũng thuận tiện hơn rất nhiều.

Nhưng cô thà rằng lúc này tiếp tục làm cô nàng ngốc nghếch, thà rằng vờ như không hiểu chuyện gì.

Giống như Kỳ Quyên nói, tùy tiện lấy anh để trả thù, như thế ít ra cô sẽ không khó chịu, không bức tức, có lẽ còn có thể vui mừng hơn hở, tràn đầy khí thế chiến đấu, giương cao ngọn cờ tiêu diệt Thẩm Quân Tắc bước vào nhà họ Thẩm, sau đó nghĩ mọi cách giày vò anh ta, ức hiếp anh ta, làm anh ta tức chết, thậm chí lấy đó làm niềm vui.

Nhưng bây giờ cô không có ý chí chiến đấu.

Trước mắt là nắm mồ đang chờ cô nhảy xuống, ai có thể có ý chí chiến đấu được cơ chứ?

Tiêu Tinh buồn rầu tắt màn hình, cầm điện thoại gọi điện ẹ. Lúc này, đột nhiên cô rất muốn nghe giọng nói của mẹ.

Giọng nói của Nhạc Lăng vẫn lạnh lùng như thế, chỉ là giọng nói khàn khàn ẩn chứa chút mệt mỏi.

“Con không nhớ Trung Quốc và Mỹ chênh lệch múi giờ sao? Bây giờ là ba giờ chiều, mẹ đang họp”.

“Dạ...”. Tiêu Tinh sững người, nhẹ nhàng nói, “Vậy mẹ cứ họp đi, họp xong rồi con sẽ gọi lại sau”.

“Thôi, mẹ đã ra khỏi phòng họp rồi”. Nhạc Lăng ngừng một lát, “Đã quá nửa đêm rồi còn chưa ngủ sao?”.

“Vâng, con đọc tiểu thuyết. Tình tiết quá hấp dẫn, con đọc đến cuối truyện, xúc động quá không ngủ được”.

“Biết ngay mà”, Nhạc Lăng lờm một cái, “Sắp vào học rồi chứ, sống ở nhà chị họ có quen không?”.

“Quen ạ, tốt lắm ạ”. Tiêu Tinh ngừng một lát, cuối cùng chuyển sang chủ đề chính, nghiêm túc nói, “À đúng rồi mẹ ơi, hồi ấy lúc lấy bố, mẹ đã nghĩ thế nào?”.

“... Tiêu Tinh”, Nhạc Lăng im lặng một lúc, đột nhiên cao giọng nói, “Con bị làm sao đấy! Con gọi điện lúc mẹ đang họp để hỏi mẹ hồi ấy lấy bố con đã nghĩ như thế nào? Con nói xem mẹ nghĩ thế nào?”.

“... Dạ”, Tiêu Tinh cười gượng rồi xoa đầu, “Con chỉ muốn nghe suy nghĩ của người từng trải như mẹ, đến lúc con kết hôn cũng muốn tham khảo ý kiến của mẹ”.

“À, vậy à”, Nhạc Lăng mỉm cười, bình tĩnh nói, “Lúc ấy mẹ chỉ muốn đi khỏi nhà, con có muốn tham khảo không?”.

“...”. Tiêu Tinh im lặng một lúc, “Mẹ mau đi họp đi, con không làm phiền mẹ nữa, con cúp máy đây, tạm biệt!”.

Haizz, vốn dĩ muốn vun đắp tình cảm mẹ con, sắp kết hôn rồi đột nhiên rất muốn nói với mẹ những điều thầm kín trong lòng, ôm chầm lấy mẹ khóc nức nở. Nhưng... mẹ cô hoàn toàn không cho cô cơ hội ấy.

Tiêu Tinh nghĩ một lúc, cảm thấy trước khi lấy chồng mà không tâm sự với bố mẹ hình như vẫn thiếu chút gì đó, không nản lòng gọi điện thoại cho bố. Từ nhỏ cô đã thân thiết với bố hơn, nói chuyện cũng hợp. Có lẽ bố sẽ đồng cảm với cô, thậm chí cảm động vì những gì cô đã hy sinh cho nhà họ Tiêu, không biết chừng còn nói vài câu như Tiêu Tinh, con là niềm tự hào của nhà họ Tiêu chúng ta để khích lệ cô.

“Bố ạ, con là Tiêu Tinh”. Đầu dây bên kia đã nhấc máy nhưng lại im lặng không nói gì. Tiêu Tinh nói tiếp, “Con biết có chênh lệch múi giờ nhưng thật sự con rất muốn nói chuyện với bố. Haizz, con vừa gọi điện ẹ, bị mẹ mắng cho té tát mặt mày, thấy ảm ức mà không biết trút đi đâu. Nghe nói năm ấy bố mẹ kết hôn cũng là do người khác giới thiệu đúng không ạ? Xem mặt rồi thì quyết định kết hôn. Tính cách của hai người khác biệt nhiều như vậy, sau khi kết hôn có thể sống với nhau được không? Mẹ đúng là ghê gớm, sao bố có thể chịu đựng mẹ bao nhiêu năm như thế? Con thật sự rất khâm phục bố”. Đầu dây bên kia vẫn im lặng

đến đáng sợ, đột nhiên Tiêu Tinh thấy đầu dây bên kia vang lên tiếng thở khiến cô thấy sống lưng lạnh buốt.

“Bố ạ?”. Tiêu Tinh có chút nghi ngờ.

Vẫn chưa bình tĩnh lại thì bên tai vang lên một giọng nói u ám.

“Ta là mẹ con”.

Tiêu Tinh sững người, suýt chút nữa thì rơi điện thoại. Trời ơi! Vì sao lần trước bố gọi điện cho cô cô gặp mẹ, lần này cô gọi điện cho bố vẫn gặp mẹ?

“Mẹ...”. Tiêu Tinh gần khóc.

Nhạc Lăng hằm hằm nói: “Con đúng là đồ ngốc! Lập tức kiểm tra lại danh bạ điện thoại, nhìn xem số điện thoại của bố có phải là đầu 139 không?”.

Tiêu Tinh ngoan ngoãn kiểm tra, “Đúng ạ, đầu 139 không sai”.

“Lại còn dám nói là không sai?! Đầu 139 là điện thoại của ta! Bố con dùng đầu 131, con không biết sao? Có phải là cả bố cả mẹ đều lưu một số, lần nào nhắn tin cũng nhắn hết sang máy của ta?”. Nhạc Lăng nói rồi tắt máy luôn, chỉ còn lại tiếng tút tút.

“...”.

Tiêu Tinh bực tức tra danh bạ điện thoại, quả nhiên số của bố và mẹ đều là cùng một số đầu 139.

Chả trách lần nào cô cũng xui xẻo như thế, lại còn tưởng là trùng hợp. Thì ra là tự tạo nghiệp chướng, không thể sống được.

Tiện tay mở hộp thư đến, đột nhiên Tiêu Tinh phát hiện một chuyện đáng sợ hơn.

Tối qua số điện thoại đầu 131 nhắn tin cho cô: “Tiêu Tinh, đến New York đã thấy quen chưa?”.

Cô nhắn lại là: “Cảm ơn sự quan tâm của bạn, mình rất ổn, có thể phiền bạn bỏ thêm một hào phí nhắn tin, nói ính biết bạn là ai được không?”.

Sau khi đọc được tin nhắn này, cô lẽ bố cô đã phải kìm nén một lúc rất lâu mới không trực tiếp nhắn lại: “Tao là bố mày đây!”.

Tiêu Tinh nhăn nhó, vội vàng trả lời tin nhắn ấy: “Bố ạ, con xin lỗi, con lưu số của bố thành số của mẹ, con xin lỗi, xin lỗi bố!”.

Một lúc sau, bên kia bình tĩnh nhắn lại: “Không sao, bố quen rồi”.

Hic... Đúng là bi thảm. Trong lòng bố mẹ, rốt cuộc hình tượng của cô là thế nào đây! Như thế mà cũng quen được!

Tiêu Tinh buồn rầu, nhìn chăm chăm vào hàng chữ ấy, một lúc sau mới bực tức nhắn lại. “Bố, con định kết hôn với Thẩm Quân Tắc, chuyện này bố thấy thế nào?”.

“Tiêu Tinh, bây giờ là ba giờ sáng giờ New York. Con chắc chắn là mình đang nói chuyện trong trạng thái tỉnh táo chứ? Con thử véo vào tay mình xem có đau không?”.

Ặc... Bố tưởng cô đang mộng du? Trong mắt bố, cô đúng là không còn một chút hình tượng nào sao?

“Bố, con đang rất tỉnh táo, bố đừng đả kích con nữa”.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc rất lâu mới nhắn lại: “Nếu con đã quyết định lấy Thẩm Quân Tắc, dĩ nhiên bố rất vui. Thẩm Quân Tắc rất được, chín chắn, bình tĩnh hơn con. Hai đứa có thể bù trừ cho nhau, có nó chăm sóc con, bố rất yên tâm”.

Chín chắn, bình tĩnh hơn con, hai đứa có thể bù trừ cho nhau? Nói như thế có nghĩa là... cô ấu trĩ, bông bột?

Lời nói của bố lúc nào cũng đầy ẩn ý. Bố nói như vậy khiến Tiêu Tinh càng buồn hơn. “Bố, có phải là bố luôn buồn phiền vì không ai dám lấy con”.

“Tuyệt đối không có chuyện đó”.

Trả lời càng nhanh càng chứng tỏ bố chột dạ?

“Thế sao bố lại ủng hộ con lấy chồng như thế, cứ như là chỉ mong con lấy chồng ngay thôi...”.

“Bố ủng hộ con là vì Thẩm Quân Tắc rất được. Nếu con nói muốn lấy Tạ Ý thì chắc chắn bố sẽ phản đối”.

So sánh của bố đúng là sắc bén.

So sánh như thế Tiêu Tinh lại thấy kết hôn với Thẩm Quân Tắc cũng chẳng có gì đáng sợ. Trên thế gian này, những người đàn ông khác người giống như Tạ Ý phải nói là nhiều vô kể. So với việc sau này phải xem mặt lấy một người bất thường như thế, ít ra Thẩm Quân Tắc bây giờ vẫn được coi là bình thường.

Một là không động kinh, hai là không bạo lực, ba là rất đẹp trai.

Nghĩ như vậy, cảm giác hụt hẫng nhanh chóng tiêu tan, tâm trạng bực bội cũng chuyển biến theo hướng tích cực. Ngẫm lại những lời Kỳ Quyên nói, đột nhiên Tiêu Tinh thấy lấy Thẩm Quân Tắc cũng không phải là thiệt thòi.

Tâm nguyện tâm sự với bố mẹ trước khi kết hôn cuối cùng cũng tan thành bong bóng, không những không được bố mẹ thương xót và khích lệ mà dường như bố mẹ chỉ mong cô lấy chồng ngay lập tức... đúng là khiến người ta đau lòng.

Tiêu Tinh đành phải ủ rũ leo lên giường ngủ. Trong giấc mơ, Thẩm Quân Tắc xoay người một cái, biến thành tên yêu quái khổng lồ, há to cái miệng đỏ lòm và nói: “Lấy anh nhé, hủy diệt nhé, ha ha ha, nàng phải chết trong tay ta!”. Tiêu Tinh tức giận, hóa thành rồng lửa tiêu diệt anh ta.

Kỳ Quyên ở lại New York hai tuần rồi về nước. Thẩm Quân Tắc nghe được thông tin này, trong lòng cảm thấy rất vui. Dĩ nhiên là anh sẽ không ngốc đến nỗi đắc tội quân sư đứng sau Tiêu Tinh, vừa nghe nói cô ấy sắp đi, lập tức tích cực chủ động mời cô ấy ăn món Tứ Xuyên mà cô ấy thích ăn nhất để chia tay. Tiêu Tinh bị sự nhiệt tình của anh làm ơ hồ, còn Kỳ Quyên thì thần nhiên nhận lời.

Ba người ngồi trong quán ăn Tứ Xuyên, mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau. Thẩm Quân Tắc tỏ ra rất phong độ, rót nước, gấp thức ăn cho hai cô gái, gọi toàn món Kỳ Quyên thích nhất, nào là chân gà xào ớt, thịt gà xào cay, giống hệt những món mà Tiêu Tinh đã gọi lần trước, cứ như là lúc hai người ăn anh đứng bên cạnh nghe trộm vậy.

Tiêu Tinh nhìn những món ăn được bưng lên mà trợn mắt há mồm. Anh chàng Thẩm Quân Tắc cũng thật bỉ ổi, vẫn chưa kết hôn mà đã bắt đầu lôi kéo chị em tốt của cô. Kỳ Quyên, nhất định mày phải giữ vững trận tuyến!

Kết quả, Tiêu Tinh vừa đi vệ sinh, quay vào thì thấy Kỳ Quyên và Thẩm Quân Tắc nói chuyện rất say sưa.

“Nó có chút đoảng vị, EQ cũng thấp, sau khi kết hôn anh phải nhường nó, nếu không tuyệt đối sẽ chỉ thấy bực mình mà thôi”.

“Dĩ nhiên rồi, anh sẽ không tính toán với cô ấy”.

“Thế thì em yên tâm rồi. Tiêu Tinh nhà bọn em nhìn thì giống hồ cá, cùng lắm chẳng qua chỉ là con mèo xù lông, anh dịu dàng với nó một chút, nó sẽ cảm động. Loài động vật xù lông này thực ra rất dễ dỗ dành”.

“Ồ... thì ra là thế”. Thẩm Quân Tắc quay đầu sang, nhìn Tiêu Tinh với ánh mắt đầy ẩn ý.

Tiêu Tinh trợn mắt lườm anh, ghét sát vào tai Kỳ Quyên, giọng nói rất u ám: “Mày đang giúp tao đối phó với anh ta sao?”.

Kỳ Quyên mỉm cười, “Tao đang dụ địch sa lưới mà”.

Tiêu Tinh nhìn cô ấy với ánh mắt nghi ngờ, cảm giác Kỳ Quyên có gì đó là lạ, bắt đầu từ khi cô ấy khen Thẩm Quân Tắc đã rất lạ rồi.

Ăn cơm xong, Thẩm Quân Tắc còn đích thân đưa Kỳ Quyên ra sân bay. Tiêu Tinh rất lưu luyến Kỳ Quyên, kéo tay cô ấy không nỡ buông ra, đến sân bay rồi mắt còn đỏ hoe. Một mình cô sống ở vùng đất xa lạ, chẳng bao lâu sẽ phải lấy người đàn ông xa lạ này, Kỳ Quyên là chỗ dựa duy nhất của cô. Bây giờ chỗ dựa sắp đi rồi, đột nhiên Tiêu Tinh thấy mình sẽ thê thảm hơn bây giờ.

Trên đường về nhà, Tiêu Tinh chỉ cúi đầu, im lặng không nói một lời. Thẩm Quân Tắc không kìm được nhìn cô qua gương chiếu hậu rất nhiều lần. Mỗi lần chỉ có thể nhìn thấy mái tóc đen nhánh của cô khẽ rung rung.

Không biết vì sao lúc này nhìn thấy dáng vẻ cô cố nén nước mắt, mỉm cười vẫy tay tạm biệt Kỳ Quyên, trong lòng Thẩm Quân Tắc có chút xót xa mơ hồ.

Nói như vậy cuộc hôn nhân này anh là người được lợi, nhưng Tiêu Tinh lại là người vô tội, bị vờ kịch dở ẹc của anh cuốn vào. Cô còn nhỏ tuổi như vậy, vốn chỉ là một sinh viên vô ưu vô lo, đột nhiên bây giờ bắt cô đối mặt với rất nhiều vấn đề như hôn nhân, gia đình, tranh chấp kinh tế. Đối với cô mà nói thì quả là có chút tàn nhẫn. Là kẻ đầu xỏ gây ra mọi chuyện, đột nhiên trong lòng Thẩm Quân Tắc thấy có chút day dứt.

Đột nhiên anh thấy ngay từ lúc bắt đầu mình đã lừa Tiêu Tinh, lừa đi lừa lại lừa quá trớn, cuối cùng lại bắt Tiêu Tinh cùng mình gánh chịu hậu quả. Chuyện này... rất vô đạo đức.

Lừa gạt nữ sinh, khụ khụ, nói như vậy hình như anh thật sự có chút bỉ ổi...

Thẩm Quân Tắc không kìm được lại quay sang nhìn Tiêu Tinh, nhìn dáng vẻ cúi đầu, toàn thân khẽ run run, anh thấy mềm lòng, không kìm được lấy phong giấy ăn trong túi áo đưa cho cô, khẽ an ủi: “Thôi, đừng khóc nữa, sau này về nước, cô vẫn có thể gặp chị em tốt của mình”.

Tiêu Tinh không hề có phản ứng nào.

Thẩm Quân Tắc có chút ngượng ngùng, đưa giấy ăn ra trước mặt cô, “Tôi đảm bảo sau khi kết hôn sẽ không can thiệp vào cuộc sống của cô, cô muốn thế nào cũng được, mỗi người có cuộc sống riêng. Cô đừng buồn nữa”.

Tiêu Tinh vẫn không phản ứng.

Thẩm Quân Tắc không kìm được khẽ vỗ vai Tiêu Tinh. Lúc ấy Tiêu Tinh mới giật mình quay sang: “Hả? Cái gì? Anh đang nói chuyện với tôi?”. Nói rồi còn giơ tay ra dụi mắt, ngượng ngùng gãi đầu, nhếch mép cười, “Lúc này tôi ngủ không nghe thấy, anh nói lại đi”.

“...”. Sắc mặt của Thẩm Quân Tắc từ từ trở nên rất khó coi.

Tiêu Tinh tiếp tục cười nói: “Làm gì mà sì mặt ra như thế, anh lái xe như rùa bò ý, tôi buồn ngủ quá nên mới ngủ gật”.

Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc, cất giấy ăn đi, hạ thấp giọng, lạnh lùng nói: “Tám giờ sáng mai đi đặt váy cưới! Cô thử ngủ quên xem!”.

“Biết rồi biết rồi, đừng có gào lên như thế”. Tiêu Tinh lờm anh rồi ngáp một cái, “Không có chuyện gì thì tôi ngủ tiếp đây, anh lái chậm thôi”. Nói rồi cô tiếp tục ngả người vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Thẩm Quân Tắc từ từ xiết chặt vô lăng, ngay cả những mạch máu trên mu bàn tay cũng hằn lên.

Kỳ Quyên nói không sai, tính toán với Tiêu Tinh đúng là chỉ thêm bực mình.

Thế mà lúc này mình còn tưởng cô ta buồn quá nên khóc, thương xót cô ta, đồng cảm với cô ta, thậm chí còn vì thế mà thấy day dứt, lại còn dịu dàng an ủi cô ta, đưa giấy ăn cho cô ta. Mình đúng là một kẻ đại ngốc!

Chẳng mấy chốc đã gần đến khách sạn, Tiêu Tinh ngủ rất ngon, gật gà gật gù giống như gà con mổ thóc. Thẩm Quân Tắc nhìn một lúc, cuối cùng giơ tay ra đẩy cô.

Tiêu Tinh giật mình bừng tỉnh từ trong giấc mộng, bỗng nhiên nhảy dựng lên, đập đầu vào nóc xe, đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, mặt mày nhẩn nhó, vừa xoa đầu vừa trách móc: “Tôi nằm mơ đúng đến đoạn gay gắt, một tên ác quỷ theo sau tôi, tôi đang chạy trốn, anh đập một cái khiến tôi giật bắn cả người”.

Thẩm Quân Tắc cố kìm nén ý nghĩ đâm cho cô một quả, lạnh lùng nói: “Sắp đến rồi”.

“Ừm”, Tiêu Tinh nhìn ra ngoài cửa sổ, gạt đầu và nói, “Thế thì anh cứ dừng ở đây đi, dù sao thì cũng sắp đến rồi, tôi sẽ tự đi bộ về, nhân tiện đi dạo một lúc”.

Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, anh đáng sợ như vậy sao? Tiêu Tinh không muốn ở cạnh anh thêm một phút nào sao? Suốt đường đi chỉ ngủ, ngủ và ngủ, khó khăn lắm mới tỉnh lại thì lập tức xuống xe tránh mặt anh?

“Tôi có chuyện muốn nói với cô”, Thẩm Quân Tắc dừng xe lại nhưng lại không mở cửa xe.

Tiêu Tinh quay sang hỏi: “Nói đi, tôi đâu có ngăn anh”.

Thẩm Quân Tắc quay sang nhìn cô, nghiêm túc nói: “Hôm qua tôi nói chuyện điện thoại với bố cô. Ông nói chúng ta có thể kết hôn ông rất vui. Việc kết hôn thế nào do chúng ta tự quyết định. Đến lúc ấy... ông sẽ sang tham dự hôn lễ. Ông cũng... chỉ phụ trách tham gia hôn lễ”. Xem ra bố cô cũng sợ cô, chỉ mong cô sớm lấy chồng.

“Ừm, bố tôi hơi lười”. Tiêu Tinh gạt đầu, “Thế thì sao?”.

Ánh mắt của Thẩm Quân Tắc có chút lạnh lùng, “Vì thế, cô muốn... một hôn lễ như thế nào?”.

Cuối cùng Tiêu Tinh đã hiểu ý của anh, nghiêng đầu buồn phiền suy nghĩ, nghĩ rất lâu, lâu đến mức khả năng chịu đựng của Thẩm Quân Tắc sắp đến cực điểm cô mới quay sang, mỉm cười và nói, “Tùy anh”.

Thẩm Quân Tắc nắm chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô nghĩ lâu như thế, chỉ nghĩ được... tùy sao?”.

Tiêu Tinh làm ra vẻ vô tội, gạt đầu: “Đúng vậy, hôn lễ thế nào cũng được. Dù sao thì tôi cũng chưa từng kết hôn, anh sắp xếp đi”.

Thế nào gọi là cô chưa từng kết hôn! Lễ nào tôi đã từng kết hôn?

Thái độ không chút bận tâm của Tiêu Tinh càng khiến Thẩm Quân Tắc khó chịu. Vốn tưởng rằng cô sẽ đưa ra những yêu cầu như “tiệc rượu và hoa tươi trong lễ đường”, “đoàn xe vòng quanh New York, với cái đầu óc kỳ quái của cô, cho dù đưa ra yêu cầu kỳ lạ như thế nào Thẩm Quân Tắc cũng không thấy lạ, nhưng cô lại nói là “tùy!”.

Tùy cái đầu cô ấy!

Thẩm Quân Tắc không biết vì sao mình lại tức giận như vậy, dù sao thì anh càng nhìn Tiêu Tinh càng thấy chướng mắt.

“Được, thế thì tùy”. Thẩm Quân Tắc lạnh lùng lườm cô, “Khi nào về nhớ đặt báo thức, trước tám giờ sáng mai phải rửa mặt sạch sẽ. Một cái đồng hồ không đánh thức cô, tôi đề nghị cô nên đặt ba cái”.

“Thực ra ngày nào tôi cũng đặt ba cái đồng hồ báo thức nhưng vẫn không dậy được”. Tiêu Tinh nghiêm túc nói. Nhìn thấy sắc mặt u ám của Thẩm Quân Tắc, vội vàng cười nói, “Không sao, tối nay tôi sẽ đặt năm cái”.

Thẩm Quân Tắc lảng lạng quay đầu đi, hằm hằm mở cửa xe. Anh không muốn nói chuyện với cô nữa, nếu không sẽ bị cô làm cho tức chết.

Tiêu Tinh vội vàng mở cửa xuống xe, “Nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước đây, bye bye”.

Nói xong chữ “bye” cuối cùng thì đã đi được ba mét rồi.

Mái tóc dài của cô đung đưa theo dáng đi. Đi được vài bước cô lại dừng lại xem đồ lưu niệm bên đường. Lúc mặc cả với người bán hàng, mồm miệng nhanh nhẩu giống hệt như đang học thuộc bài diễn thuyết, trông rất có tinh thần, đặc biệt là dáng vẻ đắc ý khi mặc cả thành công, mua được thứ mà mình thích, không còn dáng vẻ ầm ức khi nén nước mắt tiễn Kỳ Quyên ở sân bay lúc nãy.

Đột nhiên Thẩm Quân Tắc thấy trái tim của mình cũng bắt đầu đung đưa trong lồng ngực.

Thật sự anh phải lấy một người con gái mà nhìn thế nào cũng thấy rất khác người...

Đúng là tự gây ra nghiệp chướng, không thể sống được.

Sáng hôm sau, Thẩm Quân Tắc sợ Tiêu Tinh ngủ nướng nên bảy rưỡi đã gọi điện thoại giục cô dậy. Kết quả chỉ đổ một chuông đầu bên kia đã nhắc máy, hơn nữa nghe giọng nói lạnh lạnh thánh thót của cô hoàn toàn không giống như vừa ngủ dậy.

“A lô, Thẩm Quân Tắc, tìm tôi có chuyện gì không?”.

“Cô dậy sớm vậy sao?”. Thẩm Quân Tắc có chút kinh ngạc, không kìm được cất cao giọng nói.

“Không phải là tôi dậy sớm. Haizz, tôi không ngủ”. Tiêu Tinh ngừng lại một lát rồi giải thích, “Hôm mà Kỳ Quyên sắp đi, chúng tôi nói chuyện thâu đêm. Hôm qua sau khi từ sân bay về, tôi ngủ bù, ngủ một phát đến tận mười giờ tối, sau đó không ngủ được nữa, kiên quyết thức đêm”.

“... Thôi được”. Thẩm Quân Tắc thấy hơi đau đầu, “Lát nữa tôi qua đón cô”.

Kết quả khi đến khách sạn, vừa nhìn thấy dáng vẻ của Tiêu Tinh, Thẩm Quân Tắc chỉ muốn vo tròn cô nàng này, bóp nát rồi nặn lại.

Hai mắt thâm quầng, nhìn rất thảm hại. Bố mẹ nhìn thấy dáng vẻ này chắc chắn sẽ sợ hãi đến nỗi phát bệnh tim.

Thẩm Quân Tắc gườm gườm nhìn cô, “Cô không biết trang điểm để che đi sao?”.

Tiêu Tinh cười và nói: “Không kịp rồi, lên xe rồi nói. Đừng lo, vết thâm xuất hiện sau khi thức đêm chỉ là tạm thời, một lúc sau sẽ hết. Dù sao thì chỉ có anh nhìn thấy. Mà anh thì lại không bận tâm tôi xinh hay xấu, đúng không?”. Cô nói rồi tự mở cửa lên xe, thắt chặt dây an toàn.

Dáng vẻ ngờ ngạc của cô lúc thức dậy chỉ có anh có thể nhìn thấy? Đãi ngộ đặc biệt này anh nên cảm thấy vinh dự sao?

Thẩm Quân Tắc hoàn toàn không cảm thấy vinh dự, càng nhìn quầng thâm quanh mắt cô càng tức giận. Anh sa sầm mặt xuống, không thèm nói gì mà khởi động xe.

Tiêu Tinh ngồi ở ghế lái phụ, soi gương chiếu hậu rồi dụi mắt, quả nhiên quầng thâm nhạt đi, sau đó cô lại lấy một đồng hồ trong chiếc túi xách rồi bôi lên mặt.

Động tác trang điểm của cô rất nhanh nhẹn, bôi kem lót, đánh phấn má, kẻ lông mày, kẻ mắt, đánh mascara, từng bước từng bước rất đúng thứ tự, cuối cùng còn tô son, mím môi, sau đó nhe răng cười trong gương, lúc ấy mới cất túi mỹ phẩm đi.

Thẩm Quân Tắc bị nụ cười của cô làm cho sồn tóc gáy.

Có điều, sau khi trang điểm xong, khuôn mặt của cô vừa trắng vừa mịn, đôi mắt to, lông mày vừa dài vừa rậm, cái mũi xinh xắn, đôi môi màu hồng phấn khiến người ta suy nghĩ vẩn vơ. Khuôn mặt này thật sự... rất xinh.

Thẩm Quân Tắc nhìn cô, không kìm được cười nhạo: “Không ngờ cô cũng biết trang điểm. Sau khi trang điểm trông rất giống người”.

Anh thật sự rất bất ngờ, còn tưởng cô là cô nàng không bao giờ lớn, không hiểu chuyện gì, chỉ biết ăn rồi ngủ.

Tiêu Tinh mỉm cười và nói: “Những thứ này bình thường không dùng mấy, lúc gặp người lớn, vì lễ phép nên phải trang điểm một chút, nếu không mẹ tôi biết sẽ mắng tôi chết mất. Hơn nữa tôi không muốn mang mặt mộc đi gặp bố mẹ anh, bị họ coi thường, những ngày tháng sau này cũng khó sống. Sau này còn phải tìm mọi cách để lấy lòng bố mẹ anh. Ấn tượng đầu tiên mà không tốt thì đâu có được. Ngay cả bố mẹ mình tôi còn không biết cách ứng phó nữa là”.

Thôi được, nghe cô nói như vậy, cuối cùng trong lòng anh cũng thấy dễ chịu hơn một chút. Ít ra cô nàng này cũng biết để lại ấn tượng tốt cho bố mẹ anh. Mặc dù cô suy nghĩ cho tương lai của mình nhưng cũng coi như là gián tiếp suy nghĩ cho anh, miễn cưỡng đạt yêu cầu.

Thẩm Quân Tắc lái xe đưa Tiêu Tinh đến nhà họ Thẩm, dừng xe rồi mới nói: “Đến rồi”.

Tiêu Tinh nhìn thấy cánh cửa sắt ấy, ngạc nhiên quay sang nhìn anh: “Lần trước chúng ta gặp nhau ở đây, chẳng phải anh nói nhà họ Thẩm chuyển nhà rồi sao?”.

Thẩm Quân Tắc ngượng ngùng sờ mũi, không biết nên trả lời thế nào.

Tiêu Tinh trợn mắt lườm anh và nói: “Anh sợ tôi đoán ra thân phận của anh, cố tình lừa tôi đến khách sạn? Lấy chuyển nhà làm cái cớ, thật là bỉ ổi”.

Thẩm Quân Tắc ho một tiếng, bình tĩnh nói: “Cô muốn tính sổ cũng không vội tính hôm nay. Sau này chúng ta từ từ tính”.

Tiêu Tinh hăm hứ một tiếng rồi mở cửa xuống xe.

Quả nhiên nhà họ Thẩm giống hệt tưởng tượng của cô. Trong vườn là những cây cổ thụ cao chọc trời, ở giữa có một căn nhà ba tầng, dưới đất trải đá hoa xanh. Tiêu Tinh có cảm giác, nơi đây lưu dấu lịch sử với bề dày mấy chục năm hưng thịnh suy tàn của một đại gia tộc, vừa vào cửa đã khiến cô cảm thấy áp lực.

Cùng Thẩm Quân Tắc vào phòng khách, bỗng chốc Tiêu Tinh bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật thót tim.

Ông lão ngồi giữa sofa giống hệt lần trước đã gặp, tay cầm gậy ba toong, ngồi rất ngay ngắn, trông rất có khí thế. Bên trái là một người phụ nữ khí chất cao quý đang thư thái uống trà. Bên phải là một người đàn ông trầm tĩnh tay cầm cuốn tạp chí. Chiếc sofa đơn bên cạnh còn có một người... Quân Tắc giả mạo đang tươi cười gọt táo. Vừa nhìn thấy Tiêu Tinh, anh ta trượt tay, làm đứt vỏ táo.

Thẩm Quân Tắc thấy Tiêu Tinh có chút căng thẳng, ghé sát vào tai cô, khẽ nói: “Ông nội tôi cô biết rồi, hai người kia là bố mẹ tôi, rất dễ nói chuyện, cô không cần căng thẳng”.

Tiêu Tinh gạt đầu.

Thấy mọi người trong phòng khách cũng phát hiện ra hai người, Thẩm Quân Tắc vờ ra vẻ thân mật, vòng tay khoác vai Tiêu Tinh, đi đến trước ghế sofa, nói với mọi người: “Bố, mẹ, đây chính là Tiêu Tinh”.

Tiêu Tinh vội vàng cung kính cúi người: “Cháu chào ông! Cháu chào hai bác!”.

Thật là ngoan... Thẩm Quân Tắc không kìm được thầm cho cô thêm vài điểm.

Ồ Quân Tắc nhìn Tiêu Tinh, mỉm cười và nói: “Tiêu Tinh đây à, mấy năm không gặp, cháu lớn quá, lại xinh hơn hồi nhỏ rất nhiều”.

“Hi hi, thật ạ”. Tiêu Tinh gượng cười rồi xoa đầu. Cô không nhớ hồi nhỏ đã gặp người này khi nào.

Mẹ Quân Tắc nhìn cô, khuôn mặt lạnh lùng cũng nở nụ cười, “Lại đây ngồi, đừng khách sáo”.

Chiếc sofa đôi bên cạnh rõ ràng là đặc biệt dành cho hai người, Quân Tắc nắm tay Tiêu Tinh ngồi xuống.

Sau đó đột nhiên Thẩm Quân Tắc như làm trò ảo thuật, lấy một đồng hồ trong túi, “Ông, bố, mẹ, đây là quà Tiêu Tinh mang đến biểu mọi người”.

“Ồi, đúng là cô bé ngoan”. Ông Thẩm không kìm được khen ngợi.

Không ngờ Thẩm Quân Tắc là người cẩn thận đến vậy, ngay cả quà cũng chuẩn bị từ trước. Tiêu Tinh hoàn toàn không nghĩ đến việc gặp người lớn phải mang quà...

Quay đầu sang thì phát hiện Thẩm Quân Tắc vẫn tỏ vẻ điềm tĩnh, cứ như là “chuyện này không liên quan đến tôi”.

Thấy mọi người khen ngợi không ngừng, lúc ấy Tiêu Tinh mới mỉm cười ngượng ngùng và nói: “Mọi người đừng khách sáo ạ... Cháu chọn nhưng không biết mọi người có thích không”.

“Thích thích, cháu có tấm lòng như vậy chúng ta đã rất vui rồi”. Ông Thẩm nhìn Tiêu Tinh với ánh mắt rất đổi hiền từ, cười tít mắt và nói, “Tiêu Tinh à, cháu lấy Quân Tắc đúng là phúc phận của Quân Tắc nhà chúng ta, sau này cháu là con dâu nhà họ Thẩm rồi, người nhà cả không cần khách sáo. Nếu Quân Tắc dám ức hiếp cháu, cháu cứ nói với ông. Ông sẽ giúp cháu xử lý nó”.

“...”. Thẩm Quân Tắc giữ im lặng.

“Vâng ạ”. Tiêu Tinh gật đầu, bỗng chốc cảm thấy hình tượng ông lão trở nên rực sáng lấp lánh, ngay cả bộ râu vốn rất đáng sợ cũng trở nên đáng yêu.

Thẩm Quân Kiệt thấy Tiêu Tinh nói chuyện vui vẻ với mọi người, mình cứ trốn tránh mãi cũng không phải cách hay, đành phải nghiêng rằng, nở nụ cười rạng rỡ, “Hi hi, xin tự giới thiệu, em là Thẩm Quân Kiệt, là cháu trai thứ ba của nhà họ Thẩm, sau này phải nhờ chị dâu giúp đỡ”.

“Ai là chị dâu của cậu!”. Tiêu Tinh lạnh lùng lườm anh ta.

Đột nhiên cảm giác có ba luồng sáng mờ hồ ở bên cạnh hướng về phía mình, Thẩm Quân Tắc cũng lên kéo tay áo của cô. Tiêu Tinh vội vàng tươi cười, khẽ nói, “Cái đó... vẫn chưa kết hôn mà, cậu gọi như thế tôi thấy rất ngại”.

Thẩm Quân Tắc và Thẩm Quân Kiệt nhìn nhau, hai người đều bị điệu bộ vờ ra vẻ e thẹn của cô làm cho da đầu tê dại. Cả hai cùng rùng mình.

Ba người lớn không biết chuyện, nghe cô nói vậy đều bật cười rồi gật đầu, rõ ràng là càng thích cô hơn. Đặc biệt là ông Thẩm, cười đến nỗi “rách” cả miệng. Cô cháu dâu e thẹn này thật đáng yêu...

“Đúng đúng, vẫn chưa qua cửa mà. A Kiệt, cháu đừng nói lung tung làm Tiêu Tinh sợ!”. Ông Thẩm gườm gườm nhìn Thẩm Quân Kiệt.

Thẩm Quân Kiệt âm ức trong lòng nhưng không dám bộc lộ ra ngoài, đành phải bực tức cúi đầu gọt táo. Cháu làm chị ta sợ? Thôi xin, hoàn toàn ngược lại thì có! Ông nội ơi, ông không biết sức sát thương của chị dâu khủng khiếp thế nào đâu!

Bố Quân Tắc rất điềm tĩnh, mỉm cười nói: “Tiêu Tinh, cháu và Quân Tắc đã bàn bạc với nhau khi nào chính thức kết hôn chưa? Ý kiến của bố mẹ cháu thế nào?”.

Tiêu Tinh cười đáp: “Bố mẹ cháu nói tất cả đều do chúng cháu quyết định. Cháu... lúc nào cũng được ạ. Cháu nghe Quân Tắc”.

Thẩm Quân Tắc sững người, đột nhiên cô cho anh đặc quyền lớn như vậy, quả là khiến anh quá đổi ngạc nhiên.

“Tháng sau ạ”. Thẩm Quân Tắc bình tĩnh nói, “Vẫn còn mười mấy ngày nữa để chuẩn bị, thế là đủ”.

Mười mấy ngày? Anh ta sốt ruột như thế, có phải là sợ để tuột mất con mối?

Mặc dù Tiêu Tinh có chút ngạc nhiên nhưng lúc này đã đá bóng sang cho anh, không thể hối hận được nữa, đành phải miễn cưỡng gật đầu trước ánh mắt phấn khích và mong chờ của người nhà họ Thẩm.

“Thế thì... tháng sau ạ”.

Nét mặt của Tiêu Tinh có chút giống với dũng sĩ đeo gông xiềng lên đoạn đầu dài.

Thẩm Quân Tắc không kìm được ghé sát vào tai cô, khẽ nói: “Lấy tôi đau khổ lắm sao?”.

Tiêu Tinh gật đầu, cau mày nghĩ một lúc rồi mới nói: “Đúng vậy, rất đau khổ”.

Thẩm Quân Tắc im lặng.

Nhấn nhẹn một lúc vẫn thấy không cam tâm, anh khẽ nói: “Tôi cũng rất đau khổ. Cô phải hiểu rằng đối với tôi mà nói, kết hôn với cô đúng là ác mộng...”.

“Vì thế, anh thích tự ngược đãi mình sao? Đi một vòng tròn chính là để kéo mình vào cơn ác mộng?”. Tiêu Tinh tò mò hỏi.

Lần này thì Thẩm Quân Tắc thật sự không nói được lời nào.

9. Q.2 - Chương 9: Chuẩn Bị Trước Hôn Lễ

Trong khoảng thời gian mười mấy ngày, chuẩn bị một hôn lễ rõ ràng có chút gấp gáp. Có điều, đây không phải là chuyện Tiêu Tinh cần quan tâm. Cô chỉ cần ở trong khách sạn, chờ điện thoại của Thẩm Quân Tắc, làm một “đạo cụ” theo đúng nghĩa là được.

Buổi sáng Thẩm Quân Tắc gọi điện đến, nói là hôm nay đi đặt váy cưới, Tiêu Tinh liền ngoan ngoãn ở khách sạn chờ anh đến đón. Suốt đường đi không nói gì, nằm mơ giấc mộng đẹp. Tỉnh dậy rồi thì quay sang nhìn dòng người ngoài cửa sổ, hầu như không nói gì với Thẩm Quân Tắc.

Thẩm Quân Tắc không thể nhẫn nhịn được nữa, hỏi cô vì sao không nói. Tiêu Tinh vừa ngạc nhiên vừa tỏ ra vô tội: “Chẳng phải anh nói lúc lái xe không quen nói chuyện với người khác sao?”.

Thẩm Quân Tắc bị những lời mình đã nói làm cho há miệng mắc quai, đành phải tiếp tục lái xe với khuôn mặt không chút biểu cảm.

Quá trình đưa Tiêu Tinh đến cửa hàng chọn váy cưới đúng là một cơn ác mộng.

Thẩm Quân Tắc ngồi trên ghế sofa đọc tạp chí. Tiêu Tinh được nhân viên cửa hàng đưa vào phòng thay đồ, hoàn toàn giống như đạo cụ bị người ta “giày vò”. Nhân viên giới thiệu bộ nào cô cũng vui vẻ thử bộ ấy.

Lúc đầu được nhân viên giới thiệu ột bộ váy dài bó sát. Bộ váy trắng muốt bó chặt người cô, nâng mông nâng ngực, sau lưng cũng hở một mảng da trắng nõn. Nhân viên mỉm cười, hết lời ca ngợi: “Vợ sắp cưới của anh mặc như thế này thật là gọi cảm. Bộ váy này đứng đầu trong số những bộ váy bán chạy của cửa hàng chúng tôi. Hai người thấy thế nào?”.

Tiêu Tinh soi gương, chỉnh lại tóc, che đi bộ ngực suýt chút nữa thì “bắn” ra ngoài, ngoảnh đầu nhìn Thẩm Quân Tắc, nghiêm túc hỏi: “Anh thấy thế nào?”.

Thẩm Quân Tắc ngẩng đầu nhìn cô, không kìm được thở dài.

Bộ váy này bó sát người, toàn thân giống như con cá trơn tuột. Cô vào nhà thờ chứ không phải nhảy xuống bể bơi, hở ngực hở lưng như thế này, chẳng khác gì bán nude, rất phản cảm...

Thẩm Quân Tắc ho một tiếng, khuôn mặt không chút biểu cảm: “Thay bộ khác”.

“Được”, Tiêu Tinh gật đầu, vào trong thay bộ khác.

Mười phút sau, Tiêu Tinh bước ra khỏi phòng thay đồ, ngoan ngoãn đứng trước mặt Thẩm Quân Tắc, nghiêm túc hỏi: “Bộ này thì sao?”.

Thẩm Quân Tắc vừa nhìn, không kìm được lại thở dài.

Lần này thì không theo phong cách gợi cảm nữa, mặc bộ váy xếp ly nhiều tầng rất nữ tính, toàn thân bó chặt giống như chiếc bánh chưng. Tay áo thêu ren, cổ cao... Nhân viên tiếp tục mỉm cười, tấm tắc khen: “Bộ này cũng rất đẹp, rất hợp với vợ sắp cưới của anh. Cô ấy vốn có khuôn mặt búp bê, mặc như thế này cảm giác rất trong sáng, đáng yêu”.

Trong sáng đáng yêu thì chưa chắc, Lolita thì chắc chắn. Anh không muốn bị bạn bè trêu ghẹo trong hôn lễ, nói anh có sở thích “yêu trẻ em”...

Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, “Thay bộ khác”.

Tiêu Tinh lại vào thay. Mười phút sau bước ra, đứng trước gương. Lần này Thẩm Quân Tắc không buồn thở dài nữa.

Bộ này càng kinh dị hơn, toàn thân trắng toát, đuôi váy dài, kéo lê xuống đất dài ba mét, đi đường có thể quét đường, thêm vào đó Tiêu Tinh vốn đã rất gầy, mặc bộ váy này trông càng mong manh hơn, dường như có thể “theo gió bay đi” bất cứ lúc nào.

Thẩm Quân Tắc cau mày, đi đến trước mặt Tiêu Tinh, sa sầm mặt xuống rồi nói: “Tôi không có thời gian chơi game thời trang với cô, chọn một bộ cho hẳn hoi khó đến thế sao?”.

Tiêu Tinh nhìn anh, khẽ nói: “Người ta có ý tốt giới thiệu, tôi thử xem thế nào, dù sao thì còn nhiều thời gian mà, thêm vài phong cách cũng tiện cho anh có thêm sự lựa chọn”.

“...”. Thẩm Quân Tắc im lặng.

Tiêu Tinh tò mò hỏi: “Đúng rồi, anh thích phong cách nào? Sexy? Lolita? Sành điệu? Hay là anh thích phong cách Trung Quốc, nếu thế chúng ta có thể mặc trang phục đời Đường? Ngày cử hành hôn lễ ngồi kiệu hoa, đốt pháo?”.

Thẩm Quân Tắc nhìn cô chằm chằm, khuôn mặt không chút biểu cảm, thấp giọng nói, “Ý của cô là tôi thích là được, không cần suy nghĩ đến ý kiến của cô?”.

Tiêu Tinh gật đầu: “Đúng vậy, dù sao thì lần kết hôn này cũng chỉ là diễn kịch cho người nhà anh xem. Tôi mặc gì cũng được”.

Nhìn vẻ mặt bất cần của cô, đột nhiên Thẩm Quân Tắc thấy lòng nhói đau, cảm giác đau đớn giống như bị ong chích. Tuy không nghiêm trọng lắm nhưng lại khiến người ta khó mà lờ đi được.

Diễn kịch cho người nhà anh xem. Tôi mặc gì cũng được?

Lúc nói câu nói ấy, quả thực vẻ mặt của cô rất nghiêm túc, chứng tỏ trong lòng cô cũng nghĩ như vậy. Đây cũng là sự thật, mục đích của hôn lễ này là để diễn kịch cho hai bên gia đình xem. Hai người đều hiểu rất rõ.

Nhưng không biết vì sao, nghe cô nói ra một cách thoải mái như vậy, trong lòng Thẩm Quân Tắc lại có cảm giác nhói đau mơ hồ và cả... hụt hẫng.

Vốn dĩ đối với phụ nữ mà nói, hôn nhân là một chuyện vô cùng quan trọng. Rất nhiều cô gái đều mơ ước được mặc bộ váy cưới đẹp nhất, chờ người đàn ông mình yêu cầm tay mình bước vào lễ đường. Để chọn được một bộ váy vừa ý, không biết phải tốn biết bao thời gian và sức lực.

Nhưng cái ngày hạnh phúc nhất đối với những cô gái khác lại trở thành màn kịch đối với Tiêu Tinh. Thái độ bất cần và nụ cười hời hợt của Tiêu Tinh khiến Thẩm Quân Tắc thấy xót xa.

Cảm giác ấy giống như... anh trở thành hung thủ hủy hoại hạnh phúc của cô.

Càng nhìn càng thấy nụ cười của cô nhức mắt, Thẩm Quân Tắc ngoảnh đầu đi, không nhìn cô nữa.

Hôn lễ sắp đến gần, Tiêu Tinh nghĩ chuyện này cũng không giấu tiếp được, nghĩ trước nghĩ sau, cuối cùng vẫn quyết định thông báo với mấy người quan trọng.

Một là chị em tốt Vệ Nam. Vì gần đây Vệ Nam rất bận, chuyện tình cảm cũng có vấn đề, Tiêu Tinh không muốn nói chuyện buồn phiền của mình khiến cô ấy phải lo lắng thêm nên cứ kéo dài đến tận bây giờ.

Tiêu Tinh cảm thấy có chút bất an khi cầm điện thoại, tính đúng chệnh lệch múi giờ gọi điện thoại cho Vệ Nam vào buổi tối. Kết quả là nghe thấy giọng con trai. Tiêu Tinh sợ quá suýt chút nữa thì ném điện thoại đi. Buổi tối mà, giờ ngủ mà con trai nghe điện thoại của Vệ Nam. Cô muốn không nghĩ lung tung cũng khó.

Kỳ Quyên nói anh chàng tên là Lục Song đang theo đuổi Vệ Nam. Không ngờ anh chàng này ra tay nhanh như vậy, chưa có gì mà đã sống thử rồi?

Tiêu Tinh trợn mắt há mồm, sống người một lúc rất lâu, hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh, lúc ấy mới nói ý định muốn mời Vệ Nam làm phù dâu với Lục Song.

Sau khi cúp máy, Tiêu Tinh tìm số điện thoại của một người quan trọng khác trong danh bạ điện thoại. Ngón tay cái nhấn vào nút gọi nhưng Tiêu Tinh có chút rụt rè, chân chừ không dám nhấn.

Tiêu Phạm. Đối với cô, cái tên này có sức sát thương rất lớn. Ngay từ khi còn nhỏ, người cô sợ nhất là mẹ, sau đó là người anh họ lạnh lùng cao ngạo này. Cô và anh họ đều là con một. Nhà họ Tiêu đến thế hệ này, quan hệ thân thiết nhất cũng chỉ có hai người. Hồi nhỏ cùng sống ở nhà ông nội. Ông nội rất chiều cô

nhưng anh họ lại rất nghiêm khắc với cô. Nếu con người lạnh lùng nghiêm khắc ấy biết cô dễ dàng kết hôn như vậy, tuyệt đối sẽ tức giận đến nổi tung, không biết chừng còn bay sang New York giải quyết cô...

Tiêu Tinh do dự một hồi, cuối cùng quyết định tạm thời gác lại.

Nào ngờ, Tiêu Tinh vẫn chưa chuẩn bị tâm lý thì đến trưa hôm sau, đột nhiên điện thoại đổ chuông. Màn hình điện thoại hiện lên hai chữ Tiêu Phàm.

Nhìn thấy cái tên này, bỗng chốc Tiêu Tinh sợ hãi đến nỗi nhảy bật dậy, nhấc điện thoại, ấp úng nói: “A lô, anh... anh à, tìm em có... chuyện gì không?”.

“Nghe nói em sắp kết hôn?”. Giọng nói của Tiêu Phàm rất bình tĩnh, bình tĩnh giống như lúc hỏi bị cáo trên tòa, bình tĩnh đến nỗi khiến Tiêu Tinh thấy cổ lạnh buốt.

“Dạ, em... ha ha, tháng sau... kết hôn”. Tiêu Tinh nuốt nước bọt.

“Đối phương là ai?”.

“Là Thẩm... Thẩm Quân Tắc”.

“Em mới hai mươi hai tuổi, kết hôn cái gì chứ? Vừa mới đủ tuổi kết hôn đã vội vàng lấy chồng, nóng lòng đến vậy sao?”. Tiêu Phàm ngừng một lát, “Có phải là gia đình ép em không?”.

Tiêu Tinh vội nói: “Không, không, là em tự nguyện, thật đấy”.

“Tự nguyện?”. Tiêu Phàm im lặng một lúc, “Được lắm”.

Cạch một tiếng, đầu dây bên kia đã dập máy. Cúp máy không có kết thúc như thế này khiến Tiêu Tinh cảm thấy vô cùng bất an... Haizz, thật là kinh khủng. Sao người nhà cô lại hung dữ như thế chứ? Chỉ có mỗi ông nội là dịu dàng một chút nhưng mỗi lần nói chuyện đều mập mờ, đến khi người ta hiểu ra mới cảm thấy bị đả kích mạnh.

Sau khi Tiêu Phàm dập máy, Tiêu Tinh cứ thấy bồn chồn không yên, cô cảm giác với sự khôn khéo và bình tĩnh của anh, có lẽ chẳng bao lâu sẽ điều tra ra lý do thực sự khiến cô kết hôn với Thẩm Quân Tắc. Nếu anh biết cô vì chuyện làm ăn của gia đình nên mới miễn cưỡng nhận lời lấy một người mình không yêu thì chắc chắn anh sẽ ngăn cản. Đến lúc ấy cô sẽ rất khó xử, đừng nói là không quay lại được, thậm chí trong mắt Thẩm Quân Tắc, cô cũng trở nên thấp hèn, đáng thương.

Cô không muốn trở thành cô gái đáng thương trong mắt mọi người. Đây là sự lựa chọn của cô, không cần quá nhiều sự cảm thông từ người khác. Vì cứ nghĩ đến chuyện của Tiêu Phàm nên buổi chiều cùng Thẩm Quân Tắc đến cửa hàng váy cưới thử váy, Tiêu Tinh có chút lơ là.

Tuy bộ váy này là do Richard thiết kế với tốc độ thần tốc nhưng tài năng của anh ta vẫn khiến nó trở thành tiêu điểm rực rỡ trong cửa hàng. Tiêu Tinh vừa khoác lên người đã khiến các nhân viên phải thốt lên, ngay cả Thẩm Quân Tắc cũng không kìm nén được thấy trước mắt mình rực sáng.

Bộ váy này là một thiết kế trong bộ sưu tập “Lời của hoa” do Richard thiết kế. Chiếc váy trắng tinh khôi, kiểu váy quây, hở vai, bên vai phải có dải tua đua đáng yêu, hai bên trái phải không cân xứng trông rất đặc biệt. Phía trên thêu hoa văn màu bạc đơn giản, trông không đơn điệu chút nào. Những đường nét trên thân váy cũng hết sức hoàn mỹ, tôn lên những đường cong gợi cảm của Tiêu Tinh. Trên đuôi váy có đính những hạt pha lê nhỏ, tinh xảo, ánh đèn chiếu vào sẽ rất rực rỡ, chói mắt. Trên đầu cài chiếc khăn voan có độ dài vừa phải, kết hợp hài hòa với đuôi váy. Đuôi váy dài đến mắt cá chân, để lộ đôi giày thủy tinh rất đẹp. Đôi giày này cũng là anh thiết kế, cùng phong cách với chiếc váy. Ý của Richard là Tiêu Tinh rất trẻ trung, trong sáng, vẫn tóc cao trông sẽ rất già. Ngày cưới nên xoa tóc tự nhiên, bị khăn voan che lấp, lúc ẩn lúc hiện càng làm tăng thêm vẻ thần bí...

Mặc dù lúc ấy Thẩm Quân Tắc không tin vào sự mô tả khoa trương của anh ta, nghĩ rằng anh ta tự thổi phồng mình, nhưng hôm nay nhìn thấy Tiêu Tinh mặc bộ váy này, Thẩm Quân Tắc thâm thốt lên trong lòng “Thật sự rất xinh!”.

Khụ khụ, chẳng phải anh thấy Tiêu Tinh chói mắt sao? Vì sao đột nhiên lúc này lại thấy lấy cô nàng này cũng không tệ. Đám người xung quanh đang khen ngợi nhưng Tiêu Tinh hoàn toàn không chú tâm. Cô

ủ rũ soi mình trong gương, sau đó sờ mặt, quay sang hỏi Thẩm Quân Tắc: “Anh thấy đẹp không?”.

Thẩm Quân Tắc lơ đi cảm giác lay động trong lòng, cố làm ra vẻ bình tĩnh: “Bình thường”.

Tiêu Tinh gật đầu, “Tôi cũng thấy bình thường”, ngừng một lát rồi khẽ lẩm bẩm, “Bộ váy của chị Minh Huệ vẫn đẹp hơn. Mặc nó lên người tôi cứ cảm giác chẳng ra thể thống gì cả. Cái gì đây, phía trên dính bao nhiêu hạt lấp lánh”.

Thẩm Quân Tắc nghe thấy cô lẩm nhẩm, không kịp được nói: “Đẹp mà, dù sao thì chính tay Richard thiết kế. Cô mặc vào... rất đẹp”.

“Thật ư?”. Tiêu Tinh nhìn mình trong gương với ánh mắt nghi ngờ rồi lại kéo voan cô dâu phía sau ra trước ngực, đột nhiên che mặt, “Cứ như ma nữ u hồn ý”.

Thẩm Quân Tắc bị hành động gây cười của cô làm cho dở khóc dở cười, im lặng một lúc mới nói: “Họ đều nói rất đẹp, mặc bộ này đi”.

Tiêu Tinh gật đầu: “Được”.

Buổi chiều lại hẹn thợ chụp ảnh của ảnh viện chụp ảnh cưới. Đây là ý của ông Thẩm. Ông đích thân bỏ một khoản tiền để Thẩm Quân Tắc và Tiêu Tinh chụp mấy trăm tấm ảnh làm kỷ niệm, còn nói cái gì mà cả đời chỉ có một lần, tất cả mọi động tác, nét mặt, bối cảnh, nên chụp nhiều một chút, làm vài quyển album dày, sau này còn hồi tưởng lại.

Nếu ông biết hai người chỉ là hôn nhân hợp đồng, thậm chí ngấm ngầm ước hẹn một năm sau sẽ làm thủ tục ly hôn, chắc chắn ông sẽ tức giận đến đổ bệnh...

Đối với Thẩm Quân Tắc, chụp ảnh cưới là một quá trình đau khổ. Phải làm các động tác theo yêu cầu của thợ chụp ảnh, phải làm ra vẻ hết sức ngọt ngào.

“Chú rể giơ tay trái ra ôm cô dâu, sát vào, sát vào, nào nào, hai người sát vào thêm chút nữa, đầu mũi cách nhau một milimét mới thể hiện được tình cảm, sắp kết hôn rồi, ngại cái gì chứ...”.

Mặt áp mặt, mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau...

“Trợn mắt nhìn đối phương như thế là không được. Cô dâu phải e thẹn, ngượng ngùng nhìn chú rể, khẽ mỉm cười... Cô bĩu môi như thế là muốn khóc sao, cô dâu?”.

“Chú rể phải nhìn cô dâu đắm đuối... không phải là ánh mắt khó chịu như thế, đắm đuối, đắm đuối một chút nào hai người!”. Thợ chụp ảnh sốt ruột, “Hai người hình sự như thế làm gì chứ, đang chụp ảnh cưới chứ có phải chụp ảnh chứng minh thư đâu!”.

Cuối cùng Thẩm Quân Tắc buông Tiêu Tinh ra, cứ phải ôm cô mãi khiến cánh tay anh mỏi như. Anh quay sang nhìn thợ chụp ảnh đang phát điên, thản nhiên nói: “Xin lỗi, bình thường chúng tôi rất ít chụp ảnh, bị ống kính nhắm vào sẽ thấy toàn thân khó chịu”.

Tiêu Tinh vội vàng gật đầu phụ họa, “Đúng vậy, giống như bị theo dõi vậy, sờn hết gai ốc”.

“Thế thì chụp thế nào?”. Thợ chụp ảnh tức giận. Tiêu Tinh nghiêng đầu nghĩ một lúc rồi mỉm cười nói: “Hay là thế này đi, những bức ảnh hết sức thân mật như thế này tất cả các đôi khác đều chụp rồi, chẳng có chút sáng tạo nào cả. Chúng ta chụp cái khác được không?”.

“Ví dụ?”.

“Anh đã từng nghe bài thơ này chưa?”. Tiêu Tinh ngừng một lát rồi đọc, “Em đứng trên cầu ngắm cảnh. Người ngắm cảnh đứng trên lầu ngắm em. Trăng sáng tô điểm cửa sổ em. Em tô điểm cho giấc mộng của kẻ khác”.

“...”. Thợ chụp ảnh thấy khóe miệng run run, hoàn toàn không hiểu tư duy kỳ quái của cô.

Tiêu Tinh cười nói: “Có nghĩa là ‘khoảng cách tạo ra vẻ đẹp’. Ví dụ tôi đứng bên này, anh ấy đứng bên kia, hai chúng tôi quay lưng vào nhau, không nhìn thấy đối phương nhưng có thể nghe thấy đối phương nói chuyện. Anh không thấy rất duy mỹ sao? Hay ví dụ như tôi rót trà trong phòng, anh ấy đun nước ở ngoài,

thật là gần gũi với cuộc sống. Hoặc là tôi nằm trên bãi cỏ, anh ấy ngồi cạnh, gì gì đó... Chẳng phải các tác phẩm nghệ thuật đều chụp như vậy sao? Khoảng cách tạo ra vẻ đẹp”.

Thợ chụp ảnh vỗ đùi: “Được, cứ làm theo yêu cầu của cô”. Nói rồi bắt đầu chỉnh máy, “Nào, chúng ta chụp tấm đầu tiên. Cô dâu nằm trên bãi cỏ, chú rể nằm bên cạnh hôn cô dâu”.

“... ”.

“... ”.

Hai người nhìn nhau, cùng quay mặt đi.

Những bức ảnh cưới đầu khổ không thể kể xiết được chụp liên tiếp trong ba ngày, các tư thế thân mật khiến hai người toàn thân mệt mỏi. Ôm ấp là việc không tránh khỏi, cứ coi như là diễn viên đang rèn luyện tố chất tâm lý. Nhưng nếu đề cập đến vấn đề mang tính thực chất, ví dụ như hôn nhau hay gì đó... đều bị hai người lập tức từ chối. Thợ chụp ảnh cũng chẳng dễ dàng gì. Cái đôi này trốn mắt nhìn nhau cứ như lờm kẻ thù vậy, “yêu nhau lắm cắn nhau đau”, quả thực khó mà có được bộ ảnh cưới lãng mạn.

Những tấm ảnh nhìn nhau ở cự ly gần chụp rất nhiều. Dưới sự chỉ dẫn của thợ chụp ảnh, Tiêu Tinh cố gắng tưởng tượng người đàn ông trước mặt là thầy giáo mỹ thuật mà cô vô cùng tôn kính hồi còn nhỏ. Thẩm Quân Tắc thì cố gắng tưởng tượng cô gái trước mặt là chú mèo con ngoan ngoãn, đáng yêu. Lúc ấy ánh mắt của hai người mới toát lên vẻ “trìu mến”.

Suốt ba ngày liền, Tiêu Tinh thấy mình sắp phát điên. Thật khâm phục những diễn viên đóng phim, có thể nói ra những lời thoại sâu đậm tình cảm với một người hoàn toàn xa lạ. Có lúc vì yêu cầu của kịch bản còn phải hôn nhau, thậm chí lên giường... Nghĩ như vậy, đột nhiên Tiêu Tinh thấy đồng cảm với Tạ Ý. Nhìn anh ta mà xem, học làm diễn viên bao nhiêu năm, bị giày vò đến nỗi tinh thần bất định.

Trên đường về nhà, đột nhiên Tiêu Tinh nhận được tin nhắn.

“Vấn đề làm ăn của chú anh đã nói chuyện với bố anh, cũng tìm một vài người bạn giúp đỡ. Khó khăn lần này hoàn toàn không nghiêm trọng như em nghĩ. Anh biết từ sau khi ông nội mất, em không được sống vui vẻ. Chú thích gây áp lực rất lớn với em. Nhưng hôn nhân không đơn giản như em nghĩ. Cho dù em vì bất đắc dĩ mới phải lấy Thẩm Quân Tắc hay thật sự thích anh ta, sự lựa chọn lần này liên quan đến hạnh phúc của em. Hy vọng em hãy suy nghĩ thật kỹ càng. Còn nữa, anh luôn đứng về phía em”.

Đọc xong tin nhắn này, đột nhiên Tiêu Tinh thấy khóe mắt cay cay. Thì ra anh luôn biết... Từ sau khi ông nội mất, chuyển về sống cùng bố mẹ xa lạ, bị họ ép phải từ bỏ mỹ thuật, thi vào đại học ngoại thương. Cô không thể kiên định mạnh mẽ giống như anh họ. Bố mẹ cô cũng không nhân từ như hai bác. Cuối cùng Tiêu Phạm vẫn chọn nghề luật sư theo sở thích của mình. Còn cô thì không thể không nghe theo sự kỳ vọng của bố mẹ, suốt ngày ôm những cuốn sách nặng trĩu học kinh tế học.

Tiêu Tinh gượng cười, có lẽ, anh họ cùng lớn lên từ nhỏ mới là người hiểu cô nhất.

Vậy thì anh cũng nên biết rằng lần này mình lấy Thẩm Quân Tắc, ngoài giải quyết khó khăn gia đình, còn có một lý do quan trọng hơn, đó là cô muốn chuyển sang học viện mỹ thuật. Cô không biết thế nào là tình yêu, thế nào là hạnh phúc. Cô chỉ biết rằng đối với mình, có thể được cầm bút vẽ cũng được coi là hạnh phúc. Hạnh phúc của phụ nữ không nhất định phải dựa vào hôn nhân mới có được. Đối với cô, có thể tiếp tục vẽ tranh, ngày ngày làm những việc mình thích. Như vậy là đã rất hạnh phúc rồi...

Mặc dù tự an ủi mình như thế nhưng sau khi quay sang nhìn Thẩm Quân Tắc với khuôn mặt không chút biểu cảm, Tiêu Tinh vẫn thấy trong lòng trào dâng cảm giác thất bại.

Sau này phải sống cùng với người đàn ông “mặt lạnh” này, cứ nghĩ đến là lại chẳng có bụng dạ nào.

“Về mặt của cô là sao vậy?”. Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống. Anh nhìn thấy vẻ “chê bai” trên khuôn mặt của cô sao? Cô dám chê anh?

Tiêu Tinh nhún vai: “Không có gì, anh tôi vừa nhắn tin cho tôi, phản đối tôi kết hôn với anh”.

Anh cô? Là anh chàng Tiêu Phạm nhìn mình rất chướng mắt? Nếu anh ta phản đối thì những ngày tháng sau này rất khó sống. Nghe nói Tiêu Tinh rất nghe lời anh ta. Thẩm Quân Tắc cau mày, cố làm ra vẻ bình

tĩnh rồi hỏi: “Anh cô phản đối? Vì thế bây giờ cô muốn nuốt lời?”.

Tiêu Tinh sững người, “Tôi có thể nuốt lời à?”.

Thẩm Quân Tắc quay sang, chăm chú nhìn cô, bình tĩnh nói: “Cô nghĩ thế nào?”.

Tiêu Tinh thấy ánh mắt của anh như bắn ra thanh kiếm băng, khiến toàn thân cô lạnh buốt. Cô vội cười và nói: “Dĩ nhiên là không thể, ảnh cưới chụp rồi, thiệp mời cũng gửi đi rồi. Bây giờ muốn hối hận cũng không kịp”.

Thẩm Quân Tắc hăm hứ một tiếng, “Biết thì tốt”.

Dù sao thì cô cũng nằm trong tay anh, việc đến nước này lại muốn nuốt lời? Còn lâu ấy.

Cũng không biết vì sao, cứ nghĩ đến việc hai ngày nữa Tiêu Tinh sẽ mặc chiếc váy cưới đẹp nhất kết hôn với mình, trong lòng Thẩm Quân Tắc có một “cảm giác đặc ý” rất kỳ lạ.

10. Q.2 - Chương 10: Tường Thuật Hiện Trường Hôn Lễ

Vệ Nam đã nhận lời đến New York làm phù dâu cho Tiêu Tinh, ngày mai cô ấy sẽ đến sân bay. Buổi trưa Thẩm Quân Tắc gọi điện: “Cô bạn thân Vệ Nam của cô chiều nay sang đúng không? Có cần tôi đi đón không?”.

Tiêu Tinh không nghĩ ngợi gì mà lập tức từ chối: “Không cần đâu, dù sao thì anh không quen cô ấy, đến rồi sẽ thấy không tự nhiên”.

Thẩm Quân Tắc có chút bực mình, “Tùy thôi”. Anh ngừng một lát rồi lo lắng hỏi, “Một mình cô đi đón cô ấy, chắc chắn là không bị lạc chứ?”.

Tiêu Tinh cười nói: “Sinh ra cái mồm để làm gì, nếu không tìm được tôi sẽ hỏi. Hơn nữa taxi để làm gì chứ?”.

Thẩm Quân Tắc ngượng ngùng sờ mũi, im lặng một lúc không biết nên nói gì. Quả thực anh đã lo lắng quá mức. Cho dù Tiêu Tinh có mù đường tới mức không thể tưởng tượng được, nhưng ít ra cũng biết tìm taxi. Điều này cũng khó trách, trong lòng anh, Tiêu Tinh đã bị liệt vào “nhóm người kém thông minh”, “cô nàng hồ đồ lúc nào cũng quên trước quên sau”. Lúc nào cũng có cảm giác cô làm gì anh cũng không yên tâm.

“Thực ra, tôi nói thật với anh nhé, tôi đang ở sân bay”. Tiêu Tinh vừa cười vừa nói khiến Thẩm Quân Tắc nghĩ rằng mình bị cười nhạo. Anh sa sầm mặt xuống, lạnh lùng nói: “Đón được người rồi nhớ gọi điện cho tôi”.

Tiêu Tinh chỉ mặc chiếc váy trắng liền thân, đứng đợi trong đại sảnh của sân bay hơn một tiếng, bị điều hòa làm cho toàn thân lạnh buốt.

Cũng tại cô, lâu lắm rồi không gặp Vệ Nam, vì quá phấn khích nên đã đến sân bay trước hai tiếng. Lúc ra ngoài lại quên không mang áo khoác, đúng là “đầu đất”. Nhưng chỉ cần nghĩ đến một lúc nữa sẽ được gặp Vệ Nam, Tiêu Tinh lại thấy gió lạnh giống như lò sưởi. Người lạnh nhưng lòng ấm áp.

Đến sáu giờ tối, chuyến bay của Vệ Nam hạ cánh đúng giờ. Hai người vừa nhìn thấy nhau đã bắt đầu hò hét: “Nam Nam!”.

“Tao nhớ mày quá!”.

“Tao cũng thế!”. Hai người không bận tâm đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh, lao như bay tới, ôm chầm lấy nhau. Cả hai đều đi giày cao gót nhưng tốc độ tăng tốc có thể sánh ngang với quán quân chạy ngắn, khiến Lục Song đi cùng vừa ngạc nhiên vừa khâm phục.

Chàng trai đi cùng Vệ Nam chính là Lục Song, trẻ trung tuấn tú, nụ cười dịu dàng, trông có vẻ rất dễ gần. Anh đi đến trước mặt Tiêu Tinh, lịch sự nói: “Xin chào, anh là Lục Song”.

Tiêu Tinh bỏ Vệ Nam ra, bắt tay Lục Song, tò mò ngắm nghía anh: “Anh là bạn trai của Nam Nam? Cuối cùng không chỉ là bạn của anh trai nó nữa rồi?”. Nghe Kỳ Quyên nói anh ta là bạn thân của anh trai Vệ Nam. Lúc đầu Vệ Nam nói chuyện với anh ta cũng là vì nể mặt anh trai.

Lục Song gật đầu rồi nói một cách rất ǎn ý: “Tình hữu nghị cách mạng giữa anh và Vệ Nam đã tiến thêm một bước, cuối cùng có thể bỏ qua anh trai cô ấy”.

Tiêu Tinh bật cười: “Anh thật hài hước”.

Lục Song nói: “Bình thường thôi mà”.

Tiêu Tinh ghé sát vào tai Vệ Nam: “Anh ta rất thú vị”. Vệ Nam bí thắm ngược nhìn bầu trời: “Siêu thú vị”. Vệ Nam ngừng một lát rồi ghé sát vào tai Tiêu Tinh, khẽ nói: “Anh nhà mày đâu?”. Tiêu Tinh nhún vai: “Anh ta là người của công việc, không có thời gian đến đón hai người”. Vệ Nam “Ừm” một tiếng, không nói gì nữa.

Tiêu Tinh đưa Vệ Nam đến nhà mới, ngắm nghía ngôi nhà trang trí lộng lẫy. Phòng tân hôn là do bố mẹ Quân Tắc thiết kế. Tiêu Tinh cũng mới đến lần đầu, chiếc giường ngoại cỡ trong phòng ngủ khiến Vệ Nam cười có chút gượng gạo. Nghĩ đến “công dụng” của chiếc giường này, Tiêu Tinh cũng ngượng ngùng, xoa đầu và nói: “Chiếc giường này do mẹ anh ta chọn. Bà ấy muốn có cháu nội đến phát diên lên. Hay là tối nay bọn mình ngủ ở đây?”.

Vệ Nam gượng cười: “Như thế không hay đâu, tao ngủ với mày không sinh được cháu nội đâu”.

Tiêu Tinh cốc đầu Vệ Nam: “Con quỷ háo sắc”.

Vệ Nam cười nói: “Chiếc giường này để lại ày và chú rể động phòng hoa chúc”.

Nụ cười sững lại trên khuôn mặt Tiêu Tinh: “Tao còn lâu mới... với anh ta”.

Động phòng hoa chúc? Thật đáng sợ, cùng với người đàn ông mặt lạnh Thẩm Quân Tắc... khiến Tiêu Tinh có cảm giác thất bại, giống như gặp tên boss đáng sợ trong game online, chỉ cần một chiêu là mất mạng.

Thấy Lục Song đi vào phòng vệ sinh, Vệ Nam vội nắm tay Tiêu Tinh, nghiêm túc nói: “Mày tự nguyện lấy anh ta thật sao?”.

Trên đường đi cô đã định hỏi mấy lần nhưng lại thôi, có lẽ vì Lục Song ở đó. Cuối cùng bây giờ đã hỏi, nhưng Tiêu Tinh lại thấy xót xa trong lòng.

Vệ Nam và Kỳ Quyên là hai người bạn trái ngược nhau. Kỳ Quyên khiến cô luôn có cảm giác an toàn, giống như người chị cả bảo vệ họ. Còn Vệ Nam thì giống tính cách của cô, là người bạn có thể tâm sự mọi nỗi niềm. Lúc này nghe Vệ Nam hỏi như vậy, Tiêu Tinh cũng không biết nên giải thích thế nào, im lặng rất lâu.

Tiêu Tinh bước đến trước cửa sổ, nhìn bóng mình in trên cửa sổ, khẽ mỉm cười và nói, “Đúng là tao tự nguyện lấy anh ta, bởi vì đối với tao, lấy anh ta là lựa chọn tốt nhất”.

Vệ Nam sa sầm mặt xuống, “Tao biết ngay là mày có nỗi khổ riêng. Mày còn trẻ, phải tìm người mình thích mới...”.

Tiêu Tinh khẽ ngắt lời Vệ Nam: “Thực ra tao rất ngưỡng mộ mày, có thể gặp được người mình thích chẳng dễ dàng gì. Bao nhiêu năm rồi, tao muốn thích ai cũng không thích được. Lúc nào cũng cảm giác tình yêu thật mơ hồ”.

Nhìn dáng vẻ cô đơn của cô, Vệ Nam cảm thấy xót xa: “Có lẽ duyên phận của mày vẫn chưa đến!”.

“Điều này thật sự không quan trọng với tao”, Tiêu Tinh mỉm cười, “Lấy anh ta, một là có thể giải quyết khó khăn cho gia đình, hai là anh ta đã đồng ý cho tao học mỹ thuật”. Tiêu Tinh quay người lại, chăm chú nhìn Vệ Nam, “Có thể lại được đến học viện mỹ thuật, tao thực sự rất vui”.

“Vì thế mày đánh đổi hạnh phúc của mình sao?”.

“Đối với tao, đó chính là hạnh phúc”. Tiêu Tinh ngừng một lát, mỉm cười và nói, “Giống như với Kỳ Quyên, có thể lo cho cuộc sống của mẹ, khiến mẹ được sống sung sướng chính là hạnh phúc của nó”. Mỗi người đều có cách lý giải khác nhau về hạnh phúc. Có lẽ đây chính là thứ cô muốn.

Nhìn nụ cười của cô, Vệ Nam im lặng. Vượt ngàn trùng xa xôi đến làm phù dâu cho cô nhưng không hề cảm thấy một chút không khí vui vẻ nào. Biết Tiêu Tinh là người đã quyết định thì sẽ không thay đổi, ngày mai là tổ chức hôn lễ rồi, ván đã đóng thuyền, bây giờ có ngăn cản thì cũng vô ích, Vệ Nam chỉ có thể cố tỏ ra vui vẻ, khẽ nắm tay cô, mỉm cười và nói: “Tiêu Tinh, cho dù thế nào mà cũng phải chăm sóc bản thân mình. Nếu không vui thì về nước, Vệ Nam tao có một bát cơm, tuyệt đối sẽ không thiếu cháo ày”. Những từ cuối cùng có chút ngẹn ngào.

Tiêu Tinh mỉm cười nắm tay Vệ Nam, “Được rồi, mà đừng lo cho tao. Chẳng phải mà thường hay nói, tình yêu không phải là tất cả, không có tình yêu thì vẫn có thể sống vui vẻ đó sao? Tao thấy như thế này rất tốt, Thẩm Quân Tắc sẽ không xử tệ với tao. Tao cũng muốn nỗ lực vì ước mơ hồi nhỏ của mình một lần. Đối với tao, đó chính là hạnh phúc”.

Vệ Nam nắm chặt tay cô, khẽ nói: “Mày thấy vui là được, không vui thì về nước nhé. Tao sẽ nuôi mày”.

Tiêu Tinh cười nói: “Sao tao dám để mày nuôi tao. Yên tâm đi, tao đã nói trước với anh ta rồi. Sau khi kết hôn, mỗi người có cuộc sống riêng, không liên quan đến nhau. Nếu tao tìm được người mình thích, anh ta sẽ ly hôn với tao?”.

Vẫn chưa kết hôn mà ngay cả đường lùi đã tính xong xuôi rồi sao? Đột nhiên Vệ Nam thấy khóe mắt cay cay, mấp máy miệng nhưng không biết nên nói gì.

Sau khi rời khỏi nhà mới, ba người cùng đến khách sạn. Lục Song bị ném sang phòng bên cạnh. Vệ Nam cứ đòi ngủ cùng với Tiêu Tinh. Tối hôm ấy hai người nói rất nhiều chuyện, dường như chẳng bao giờ nói hết chuyện, nhưng cũng dường như biết rằng sau này sẽ không còn cơ hội để nói chuyện như thế này nữa, vì thế mới dành hết buổi tối cuối cùng này để tâm sự với nhau.

Hồi nhỏ, tất cả đều hồn nhiên, ngây thơ, vô ưu vô lo, cùng nắm tay nhau đi dạo phố, có lúc đi suốt cả buổi chiều không mua được thứ gì nhưng vẫn thấy vui, đứng trên cầu cười khúc khích.

Quãng thời gian ngây thơ vô ưu vô lo ấy, tình bạn thuần khiết ấy là vật báu quý giá nhất mà ba người nâng niu trong ký ức của mình. Về sau Vệ Nam thích Hứa Chi Hằng học cùng lớp nhưng chỉ yêu thầm, không thành đôi.

Về sau, mẹ Kỳ Quyên mắc bệnh ung thư vú, khiến Kỳ Quyên sớm phải vác trên vai gánh nặng cuộc sống.

Về sau, lên cấp ba học hành bận rộn, Tiêu Tinh bị bố mẹ ép phải bỏ lớp mỹ thuật, tịch thu cây bút vẽ mà cô yêu quý đã theo cô suốt hơn chục năm.

Về sau nữa, mối tình đầu của Vệ Nam kết thúc trong bi thảm. Mẹ Kỳ Quyên qua đời. Tiêu Tinh ra nước ngoài, ngày mai cô sẽ lấy một người đàn ông xa lạ. Thời gian trôi đi thật nhanh. Những năm tháng niên thiếu vẫn chưa kịp nhớ lại thì đã phải chân trời góc biển, mỗi người một nơi.

Hai người nằm trên giường, cùng hát bài hát mà hồi nhỏ thích nhất. Bài hát ấy tên là Giây phút đầu tiên:

Ngày hôm qua sẽ bị ngày hôm nay, ngày mai thay thế, tình cảm gắn bó sẽ không phai nhạt, luôn quan tâm đến nhau...

Dù bạn và tôi có lạc nhau giữa thành phố náo nhiệt thì tình bạn sẽ xuất hiện trong giây phút đầu tiên...

Bạn của tôi, chỉ cần bạn bị cô đơn đè nén đến nỗi không thể thốt lên thành lời, giây phút đầu tiên tôi sẽ quan tâm đến bạn...

Bài hát đã từng hát đi hát lại rất nhiều lần nhưng đến ngày hôm nay, ngay cả lời bài hát phía sau cũng không nhớ rõ nữa.

Hôn lễ vẫn diễn ra theo trình tự, tiếp đó là tiệc rượu. Nơi tổ chức hôn lễ ngoài trời đã bày sẵn bàn tròn. Bạn bè thân thiết ngồi cùng với nhau, trông rất hoành tráng. Lúc này Tiêu Tinh bị Thẩm Quân Tắc bế từ thảm đỏ đến tận sân khấu, trong lòng cảm thấy căng thẳng, không hề chú ý đến hàng ghế hai bên thảm đỏ. Lúc này quay người lại, chỉ muốn đào cái hố chui xuống...

Trời ơi, bao nhiêu con mắt! Lúc này họ đã chứng kiến toàn bộ quá trình cô bị Thẩm Quân Tắc hôn đến nỗi suýt chút nữa thì ngạt thở? Thậm chí còn có bố, mẹ và cả anh họ?

Tiêu Tinh nuốt nước bọt, đột nhiên có ý nghĩ muốn giết chết Thẩm Quân Tắc.

Mặc dù đây là hôn lễ, hôn nhau trước sự hò hét cổ vũ của bạn bè là rất bình thường. Nhưng rõ ràng hai người họ chỉ giả vờ kết hôn, không cần thiết phải làm giả hóa thật đến mức độ này? Chắc chắn là đồ xấu xa Thẩm Quân Tắc cố tình!

So với thái độ bức tức của Tiêu Tinh thì Thẩm Quân Tắc rất bình tĩnh, nắm tay Tiêu Tinh như không có chuyện gì xảy ra, đi đến trước mặt chủ hôn Richard.

Richard ghé sát vào tai Quân Tắc, cười rất gian tà: “Người anh em được lắm, thực ra lúc này cậu cố tình thị uy, đúng không? Để những người theo đuổi cậu và theo đuổi Tiêu Tinh hết hy vọng? Hi hi, những người phụ nữ yêu thầm cậu sẽ tan nát cõi lòng”.

Thẩm Quân Tắc cau mày, “Mình thấy cậu ngậm miệng lại thì đáng yêu hơn”.

Richard tiếp tục cười nhả nhổ, “Mình ngậm miệng thì ai chủ trì hôn lễ cho cậu. Làm chủ hôn, tim đập thành thịch như bắn ra ngoài vậy, mình có dễ dàng gì đâu”.

“Thôi được, cậu vất vả rồi”. Thẩm Quân Tắc nhìn anh ta, “Tiếp theo là gì?”.

“Dĩ nhiên là mời rượu, hôn đến u mê đầu óc rồi à?”.

Thẩm Quân Tắc không bận tâm đến lời trêu đùa ấy, đưa Tiêu Tinh xuống dưới.

Tuy nhà họ Thẩm chuyển ra nước ngoài sống từ rất lâu rồi nhưng hôn lễ vẫn theo truyền thống Trung Quốc. Ngày diễn ra hôn lễ bày tiệc rượu, cô dâu và chú rể phải đi mời rượu từng bàn một, vừa làm quen với bạn bè thân thiết hai bên, nhân tiện nhận phong bao.

Thẩm Quân Tắc đưa Tiêu Tinh đến bàn đầu tiên, cũng là bàn ở hàng ghế đầu, toàn người nhà họ Thẩm. Nhìn thấy Tiêu Tinh mặc bộ váy lộng lẫy đến mời rượu, ông Thẩm vui đến nỗi cười không ngớt.

“Ông nội, cháu mời ông uống rượu”. Tiêu Tinh cung kính bưng khay đến trước mặt ông Thẩm.

Ông Thẩm lấy một ly rượu uống cạn, vuốt râu, cười tít mắt và nói: “Cuối cùng Tiêu Tinh cũng được gả vào nhà họ Thẩm rồi, tốt quá. Ông chúc hai cháu sống đến đầu bạc răng long, sớm sinh quý tử. Tốt nhất là sinh hai đứa, một trai một gái. Con trai giống Quân Tắc, con gái giống cháu, thế là hoàn mỹ nhất”. Nói rồi ông đưa một phong bao rất to cho Tiêu Tinh.

“... Cháu cảm ơn ông”. Tiêu Tinh nhận phong bao, mỉm cười ngượng ngùng. Con trai con gái, suy nghĩ của ông đúng là hơi xa quá.

Đối với Tiêu Tinh, bố mẹ của Thẩm Quân Tắc rất xa lạ. Cô chỉ gặp họ một lần, bây giờ phải thay đổi cách xưng hô nên thấy rất không quen. Trước ánh mắt của mọi người, cô phải đấu tranh tư tưởng rất lâu, cuối cùng mới bật thành tiếng: “Bố, mẹ...”.

Mẹ Quân Tắc cầm ly rượu, mỉm cười, “Bắt đầu từ hôm nay, hai con là vợ chồng rồi, phải biết thông cảm cho nhau. Quân Tắc, con phải đối xử thật tốt với Tiêu Tinh, đừng để nó phải chịu ức”.

“Con biết rồi”, Thẩm Quân Tắc khẽ nói.

Bố Quân Tắc không dặn dò nhiều, chỉ mỉm cười và nói: “Chúc hai con hạnh phúc”.

Tất cả những người khác, bác trai bác gái, cô cậu, chú thím, anh chị em họ... toàn những người chưa một lần gặp mặt. Thẩm Quân Tắc giới thiệu từng người với Tiêu Tinh. Tiêu Tinh lần lượt mời rượu từng người một. Mời xong ba bàn nhà họ Thẩm, Tiêu Tinh chỉ muốn nằm xuống thở.

Mệt chết đi được.

Không ai nói với cô kết hôn lại khổ sở như thế này. Họ hàng nhà họ thật đông, bảy bà cô tám bà dì cũng thật phức tạp. Tiêu Tinh có cảm giác mình giống như một con côn trùng sa vào mạng nhện, còn nhà họ Thẩm chính là mạng nhện khổng lồ ấy. Thẩm Quân Tắc là nhện chúa ôm cây đợi thỏ... Thôi, không liên tưởng nữa, càng nghĩ càng thấy tức.

Sau đó đến bàn nhà họ Tiêu. So với cái mạng nhện gia đình đáng sợ nhà họ Thẩm, vì họ hàng thân thích nhà Tiêu Tinh đều ở trong nước, những người có thể tham dự hôn lễ không nhiều. Bố, mẹ, anh họ, còn có chị họ Vu Giai. Mấy hôm trước nghe nói chị Vu Giai đã ra viện, vì cả hai đều bận nên chưa có cơ hội gặp mặt, chỉ gọi điện thoại chúc mừng mấy lần. Hôm nay chị cũng đến tham dự, lại còn bế con gái mới sinh đi cùng.

Không ngờ Tiêu Phàm cũng đến tham dự hôn lễ. Nhớ lại cảnh tượng hôn Thẩm Quân Tắc lúc này bị họ nhìn thấy, Tiêu Tinh bỗng cảm thấy khó xử.

“Anh sang lúc nào vậy? Sao không gọi điện thoại?”.

“Tối qua mới sang, muộn quá, đoán là em ngủ rồi nên không gọi điện cho em. Quân Tắc ra sân bay đón anh”. Giọng nói của Tiêu Phàm rất lạnh lùng, có điều Tiêu Tinh biết phong cách nói chuyện của anh là vậy nên cũng không để ý. Có điều chuyện Thẩm Quân Tắc đi đón anh họ khiến cô có chút bất ngờ, không kìm được ngoảnh đầu nhìn anh. Nét mặt của Thẩm Quân Tắc rất thản nhiên, thái độ cao ngạo, ra vẻ “chỉ là chuyện nhỏ, em không cần khen anh”.

Dĩ nhiên Tiêu Tinh không hề định khen anh.

So với việc Tiêu Tinh phải đấu tranh tư tưởng khi gọi bố mẹ “chồng”, Thẩm Quân Tắc rất bình tĩnh, mời rượu bố mẹ Tiêu Tinh, gọi bố mẹ rất thuận miệng. Tiêu Tinh thầm nghĩ, với người mặt dày, quả nhiên không gì có thể so sánh...

Bố có vẻ rất thích Thẩm Quân Tắc. Ánh mắt bố nhìn anh ta cứ như nhìn con trai của mình vậy. Tiêu Tinh là con gái đứng một bên, giống như con của mẹ kế, “Tiêu Tinh còn ít tuổi, nhiều lúc suy nghĩ không chín chắn, Quân Tắc, sau này còn phải chỉ bảo nó”.

“Vâng”, Thẩm Quân Tắc cười rất phong độ.

Mẹ cũng rất thích anh ta, vẻ mặt cao ngạo lạnh lùng cũng trở nên dịu dàng khi nhận ly rượu của Thẩm Quân Tắc, “Thói quen sinh hoạt của Tiêu Tinh rất tệ, sau này còn phải nhường nhịn nó”.

Thẩm Quân Tắc gật đầu, “Dĩ nhiên rồi ạ”.

Tiêu Tinh muốn khóc mà không có nước mắt, con mới là con gái hai người mà. Bố mẹ không giúp con thì thôi, có cần phải thay đổi thái độ, quay ngoắt một trăm tám mươi độ không!

Đến trước mặt chị Vu Giai, tâm trạng của Tiêu Tinh và Thẩm Quân Tắc vô cùng phức tạp.

Nếu không phải hôm ấy đột nhiên chị sinh em bé, Tiêu Tinh cũng sẽ không gặp Thẩm Quân Tắc, càng không xảy ra hàng loạt sự cố sau đó, thậm chí đến cuối cùng bắt buộc phải kết hôn. Nói như vậy, chị được coi là bà mối của hai người. Đối với bà mối này... đừng nói là cảm kích, hai người đều có ý nghĩ muốn đập cho chị ta một cái.

Tiêu Tinh thấy chị đang mỉm cười dịu dàng dỗ dành đứa bé trên tay, không kìm được run run khoe miệng, khẽ gọi: “Chị...”.

Sắc mặt của Thẩm Quân Tắc cũng không thân thiện lắm, “Chị không cần nghỉ ngơi sao?”.

Cuối cùng Vu Giai đã ngẩng lên, nhìn hai người, nụ cười càng rạng rỡ hơn, “Ha ha ha, đùa cái gì thế, hai người kết hôn sao chị có thể không đến được. Chị là bà mối của hai người đấy”. Sau đó chị ta lại cúi đầu, dịu dàng ngắm nhìn đứa bé đang ngủ: “Đúng không con yêu?”.

Tiêu Tinh và Thẩm Quân Tắc nhìn nhau, lẳng lặng ngoảnh mặt đi. Thật sự không muốn mời rượu người phụ nữ này.

Chỉ có Tiêu Phàm từ đầu đến cuối khuôn mặt không một chút biểu cảm. Cho dù nhận rượu của Thẩm Quân Tắc nhưng cũng không tỏ vẻ vui mừng, uống rượu rồi đưa phong bao. Lúc Tiêu Tinh cúi người nhận hồng bao, anh khẽ nói bên tai cô: “Hãy chăm sóc bản thân mình”.

Tiêu Tinh thấy lòng xót xa, lặng lẽ gật đầu. Có lẽ cũng chỉ có người anh họ hiểu cô nhất mới nhận ra trong buổi hôn lễ ngày hôm nay, thực ra cô không vui chút nào. Đặc biệt là màn hôn nồng cháy lúc này. Mặc dù

cô dâu chú rể hôn nhau là màn bắt buộc trong hôn lễ nhưng Quân Tắc... không hề nghĩ đến cảm giác của cô. Cô đứng đó, chỉ giống như đạo cụ mà thôi.

Quá trình mời rượu kéo dài rất lâu, hết bàn này sang bàn khác. Tiêu Tinh mệt đến nỗi hai chân mềm nhũn. Thêm vào đó lúc đi trên thảm đỏ bị treo chân, sau khi đi mời rượu một vòng sắp không đứng vững được nữa. Những người bạn của Thẩm Quân Tắc còn chuốc rượu “chị dâu”. Tiêu Tinh uống vài ly, rõ ràng là đã ngà ngà say, mặt đỏ bừng, con đường trước mắt cũng quay cuồng. May mà có phù dâu Vệ Nam đứng cạnh đỡ giúp cô, uống rất nhiều rượu, nếu không thật sự không biết cô sẽ chống đỡ như thế nào.

Thẩm Quân Tắc thấy cô sắp không chống đỡ được nữa nên nháy mắt với Richard. Chủ hôn Richard cầm micro, vội nói: “Nghỉ thức mời rượu kết thúc, sau đây xin mọi người ột tràng pháo tay nhiệt liệt, cô dâu và chú rể vào động phòng!”.

Nghe Richard nói vậy, Thẩm Quân Tắc mỉm cười, bế Tiêu Tinh lên, bước qua thảm đỏ đi về phía xe hoa.

“... Bỏ tôi xuống”. Tiêu Tinh vốn đã ngà ngà say, bị anh ôm như vậy càng chóng mặt hơn.

Thẩm Quân Tắc không để ý đến sự vùng vẫy của cô, khẽ nói: “Đừng bướng bỉnh nữa, chân cô còn đi được không?”.

“...”. Tiêu Tinh im lặng, nghĩ đến đôi chân đau nhức của mình, cô quyết định mặt dày, khoác tay lên vai anh.

Thế là trước sự chúc phúc và tiếng vỗ tay của mọi người, Thẩm Quân Tắc bế Tiêu Tinh bước qua tấm thảm dài, mở cửa xe, dịu dàng đặt cô vào xe.

Sau đó, Thẩm Quân Tắc lên xe, khởi động xe rồi phóng vụt đi. Còn cụ thể đi đâu, làm gì thì không phải là điều mọi người quan tâm vì tất cả đều hiểu.

Mọi người đã đói bụng suốt một buổi sáng, ánh mắt đều hướng về bàn ăn, nhìn những món sơn hào hải vị.

11. Q.2 - Chương 11: Đêm Tân Hôn Bi Thảm

Thẩm Quân Tắc đưa Tiêu Tinh về nhà mới của hai người. Căn nhà này vốn là mẹ anh mua, nhưng bà thường xuyên đi du lịch, rất ít khi về đây sống. Lần này Thẩm Quân Tắc kết hôn, dù sao thì nhà cũng không có ai ở, vì thế bà tặng cho hai người, lại còn đích thân trang trí lại. Đồ dùng, giấy dán tường đều được thay mới.

Trước đó Thẩm Quân Tắc chưa từng đến xem nhà, bởi vì mấy hôm trước bận chuẩn bị hôn lễ không có thời gian. Lúc này đưa Tiêu Tinh đến nhà mới, vừa mở cửa anh đã bị cảnh tượng lộn lắt trong căn phòng làm cho giật nảy mình.

Bức tường trong phòng khách treo bức ảnh cưới phóng to. Trong bức ảnh, cánh tay của anh khẽ ôm eo Tiêu Tinh. Tiêu Tinh ngẩng đầu, e thẹn nhìn anh. Hai người nhìn nhau đắm đuối, tình ý đậm sâu. Vì bức ảnh quá lớn nên nét mặt của hai người đều trở nên hết sức rõ rệt.

Thẩm Quân Tắc nhìn bức ảnh, đột nhiên thấy trong lòng có chút gì đó rất kỳ lạ. Còn nhớ lúc chụp ảnh cưới, anh tỏ ra rất bức tức, không phối hợp với yêu cầu “ánh mắt của chú rể phải say đắm hơn một chút” của thợ chụp ảnh.

Nhưng bây giờ bức ảnh được phóng to, sao anh thấy ánh mắt của mình lại say đắm đến thế...

Lẽ nào lúc ấy anh thật sự coi Tiêu Tinh là con mèo nhỏ? Thế thì cũng không nhất thiết phải dịu dàng với một con mèo nhỏ đến mức ấy chứ.

Thẩm Quân Tắc bức tức vì ánh mắt của mình trong bức ảnh. Thấy Tiêu Tinh không nói gì, anh không kìm được liền hỏi: “Cô có đói không?”.

Tiêu Tinh vẫn không có phản ứng.

Thẩm Quân Tắc cúi đầu nhìn. Cô nàng này đúng là mặt dày mày dạn, nằm ngửa trong vòng tay của anh?

Đúng là vô liêm sỉ! Anh sợ cô bị trẹo chân không đi được nên mới bế cô lên tầng năm. Tầng năm! Thế mà cô lại ngủ ngon lành như thế?

Đúng là không thể chịu đựng được.

Mặc dù rất muốn ném người trên tay mình xuống sàn nhà nhưng nhìn khuôn mặt đỏ ửng vì say rượu của cô, nghĩ đến cảnh tượng lúc này cô đã cố gắng gượng cười mặc dù bị ép rượu anh lại không nhẫn tâm ức hiếp cô.

Hôn lễ ngày hôm nay cô cũng đã rất vất vả rồi. Thêm vào đó mới sáng sớm đã bị thợ trang điểm thúc giục. Một người lười biếng bình thường phải ngủ mười tiếng mới đủ như cô, lúc này ngủ cũng là chuyện bình thường.

Thẩm Quân Tắc khẽ thở dài trong lòng, dịu dàng bế Tiêu Tinh vào phòng ngủ.

Vừa vào phòng ngủ đã giật thót tim, chiếc giường ngoại cỡ trải một lớp ga màu đỏ, phía trên còn rải đầy cánh hoa hồng, đầu giường còn cắm hoa hồng đỏ rực rỡ, ngay cả nến và bật lửa cũng được bày sẵn.

Thẩm Quân Tắc đặt Tiêu Tinh xuống chiếc ghế sofa bên cạnh, lật ga trải giường, quả nhiên nhìn thấy một đồng hạnh đào, lạc, táo đỏ...

Mẹ đã lăng lẳng trang trí phòng tân hôn như thế này. Đây chính là đêm tân hôn “mang đậm truyền thống Trung Quốc” mà mẹ đã nói? Đồng hạnh đào trên giường có nghĩa là “sớm sinh quý tử”? Trời ơi, phía dưới trải đồng quả cứng, chiếc giường này cho người ngủ ư?

Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, giơ tay cuộn ga trải giường cùng với cái đồng bừa bộn ấy lại, ném sang một bên, sau đó nhẹ nhàng đặt Tiêu Tinh lên giường.

Đệm rất mềm, Tiêu Tinh vừa được đặt lên đã lún xuống. Tấm đệm có vẻ rất dày nhưng nhìn thì rất dễ chịu. Có điều Tiêu Tinh mặc váy cô dâu. Đuôi váy quá lớn, cuộn lại thành đồng, chưa nói những thứ trang trí trên đầu cũng chưa bỏ xuống, cứ mặc như thế này mà ngủ thì chắc chắn là không thoải mái.

Lẽ nào muốn anh giúp cô cởi váy áo hay sao?

Thôi được, dù sao thì cô cũng là vợ của anh trên danh nghĩa, chuyện nhỏ nhặt này... chắc cũng không vấn đề gì.

Thẩm Quân Tắc cau mày, bắt đầu cởi cúc áo trước ngực Tiêu Tinh.

Một chiếc, hai chiếc...

Từng chiếc cúc được cởi ra, làn da trắng nõn dưới bộ váy cũng từ từ lộ ra, thậm chí có thể nhìn thấy dây áo lót trong suốt, còn có... lúc ẩn lúc hiện...

Thẩm Quân Tắc nín thở, đột nhiên đến cúc thứ ba thì dừng lại...

Đúng lúc ấy, Tiêu Tinh đột nhiên mở mắt, bắt gặp ánh mắt của Thẩm Quân Tắc.

“...”.

“...”.

Hai người đều im lặng.

Thẩm Quân Tắc tỏ ra rất căng thẳng, tim đập thành thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Khoảng cách gần thế này, thậm chí có thể cảm nhận thấy hơi thở của cô, gần thêm một chút nữa là có thể hôn đôi môi mềm mại của cô. Anh còn nhớ cảm giác tim đập rộn ràng khi hôn cô trong buổi hôn lễ ngày hôm nay.

Hai người cứ im lặng nhìn nhau như thế, không khí càng trở nên ngột ngạt hơn.

Thẩm Quân Tắc đang bối rối không biết giải thích thế nào thì đột nhiên thấy Tiêu Tinh chớp mắt, sau đó khẽ nói: “Chuyện này... tuyệt đối là ác mộng. Cơ ác mộng đáng sợ nhất trong lịch sử”. Sau đó cô lại nhắm mắt.

“...”.

Nổi tức giận trong lòng Thẩm Quân Tắc tăng lên theo đường thẳng đứng, nhưng lại không thể phát tác lúc cô đang ngủ say, đành phải hít một hơi thật sâu, buông cô ra.

Đáng ghét! Cô coi anh là loại người gì? Tên cầm thú lợi dụng người khác? Anh là người không biết thương thức, nảy sinh ý nghĩ đó với cô sao? Anh thèm khát, hèn hạ đến mức lén lút ra tay với một cô gái đã uống say, lại còn đang ngủ sao?

Lại còn nói đây là cơn ác mộng đáng sợ nhất trong lịch sử?

Đối với anh đó mới là ác mộng...

Bên tai Thẩm Quân Tắc lại vang lên lời “khuyên răn” của Kỳ Quyên, “Nghiêm túc với cô ấy chính là gây khó dễ ỉnh”.

Lời khuyên răn này đúng là chí lý.

Nhìn Tiêu Tinh đang ngủ rất ngon một lần nữa, Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, đứng dậy, quay người bước ra khỏi phòng ngủ.

Nghe thấy tiếng bước chân của anh xa dần, đột nhiên Tiêu Tinh mở một mắt, lén liếc ra cửa, đến tận khi anh đóng cửa lại, cô mới ngồi bật dậy, thở dài.

Khụ khụ... tình thế lúc này cô cũng không biết anh đang làm gì. Tóm lại tay anh đang đặt vào cái cúc áo quan trọng trước ngực. Quả thực Tiêu Tinh không thể giả vờ ngủ được nữa, vội vàng vờ giật mình tỉnh dậy để ngăn hành động của anh.

Lấy nằm mơ làm cái cớ, nhân tiện cho anh “đường thoát”, tránh làm cho anh ta tức giận, gây bất lợi ỉnh...

Mặc dù đã thành công tránh được chuyện này nhưng điều Tiêu Tinh cảm thấy khó hiểu là, theo lý mà nói anh ta sẽ không có hứng thú với cô mới đúng. Cuộc hôn nhân này hoàn toàn là vụ giao dịch hai bên cùng có lợi. Cô cũng không muốn có bất kỳ quan hệ nào với anh ta... Nhưng hôm nay anh ta làm sao vậy? Vừa hôn, vừa cởi quần áo, lẽ nào là thèm khát quá lâu, với ai cũng được?

Nghĩ đến đây, Tiêu Tinh không kìm được rung mình, vội vàng nhảy xuống giường khóa trái cửa.

Nếu Thẩm Quân Tắc biết cô đề phòng anh như đề phòng một tên háo sắc thì chắc chắn sẽ tức hộc máu.

May mà anh không hề biết Tiêu Tinh cố tình giả vờ ngủ, còn tưởng rằng cô quá mệt, quá buồn ngủ nên cũng không nghĩ nhiều.

Chỉ là điện thoại liên tiếp nhận được tin nhắn trên chộc khiến anh có chút bực bội.

“Quân Tắc, đêm tân hôn phải thể hiện thật tốt đấy ^_^”. Tin nhắn của chị Vu Giai, để người phụ nữ bộp chộp này chết đi.

“Mình đã giúp cậu ngăn đám xấu xa muốn đến phá đêm tân hôn, thời gian tối nay dành cho cậu đấy, cố lên nhé! Hãy tiếp tục uy vũ giống như lúc thể hiện trong hôn lễ!”. Richard, đồ xấu xa, tìm bác sĩ ngoại khoa khâu mồm cậu ta lại!

“Anh, tối nay thế nào? Anh và chị dâu sẽ không xxx thật đấy chứ? Ha ha, em vui thay cho anh”. Thẩm Quân Kiệt, ngay cả chú cũng trên anh chứ? Có phải là chán sống không! Thẩm Quân Tắc xóa hết tất cả tin nhắn, không bận tâm mới là cảnh giới cao nhất.

Thẩm Quân Tắc lặng lẽ vào bếp tìm thứ gì ăn. Hôm nay mệt suốt cả ngày, bữa trưa cũng không ăn. Bây giờ bụng dạ đang biểu tình.

May mà trong tủ lạnh có rau tươi, có điều... anh chưa bao giờ tự mình nấu cơm. Những thứ này phải làm thế nào?

Thôi, gọi đồ ăn.

Chú rể bị thảm đêm tân hôn phải gọi đồ ăn bên ngoài, ngoài anh ra còn có người thứ hai không?

Thẩm Quân Tắc đang định gọi điện thoại bảo họ mang đồ ăn tối, đột nhiên nghĩ đến Tiêu Tinh cả ngày cũng không ăn gì. Lát nữa tỉnh dậy chắc chắn sẽ đói, nhân tiện gọi cho cô một suất. Thẩm Quân Tắc bước đến cửa phòng ngủ, đang định đẩy cửa thì phát hiện cửa khóa.

Anh cau mày, quay người đi lấy chìa khóa.

Anh cũng không nghĩ là Tiêu Tinh khóa cửa, có thể do trong tiềm thức của mình anh nghĩ rằng chỉ số IQ đáng thương của Tiêu Tinh không đủ để âm thầm tranh đấu với mình, tưởng là lúc mình ra ngoài, không cẩn thận khóa trái cửa.

Lấy chìa khóa mở cửa, Thẩm Quân Tắc bỗng chốc hóa đá tại chỗ.

Thậm chí anh còn có thể nghe thấy tiếng gió lạnh rít qua người mình, cơ thể cứng đờ hóa thành những mảnh vụn trong gió lạnh.

Tiêu Tinh, cô thắng rồi.

Cảnh tượng trong phòng khiến anh không đành lòng nhìn tiếp.

Tiêu Tinh mặc váy cưới, ngồi khoanh chân trên tấm thảm mềm mại, trước mặt là ga trải giường anh vừa mới vứt sang một bên. Dĩ nhiên trên ga trải giường là các loại quả như hạnh đào, lạc, táo đỏ gì gì đó. Cô đang ăn những thứ đó như hổ đói. Rõ ràng là táo đỏ và lạc đã bị ăn gần hết, tờ giấy trải bên cạnh là một đồng hạt táo và vỏ lạc. Lúc này cô đang tấn công mục tiêu tiếp theo là “hạnh đào”, hơn nữa rất trâu bò, cô đang dùng răng cắn vỏ hạnh đào...

Thẩm Quân Tắc nghe thấy tiếng cô cắn hạnh đào tanh tách, cảm giác ấy... như thể đang gặm đầu anh, khiến da đầu anh tê dại.

Bạn đã bao giờ nhìn thấy một cô dâu giống như một con sóc đói đến phát điên như thế này chưa?

Hôm nay anh đã được mở rộng tầm mắt.

Thấy Thẩm Quân Tắc đột ngột xuất hiện, Tiêu Tinh không khỏi sững người. Thấy anh nhìn mình với khuôn mặt u ám, cô không kìm được giải thích: “Tôi đói quá”.

Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc: “Tôi có thể nhận thấy điều đó”.

Tiêu Tinh cười, ngượng ngùng gãi đầu, “Cái đó... trong nhà còn gì ăn không? Tôi ăn đồng này, vẫn rất đói”.

“... Trong tủ lạnh có”.

“Hay quá, thế thì tôi đi nấu!”. Tiêu Tinh phấn khích đứng dậy, nhanh tay cuộn tờ giấy đựng rác lại, chạy ra cửa vứt vào thùng rác, sau đó phủi tay rồi đi vào bếp.

Thấy cô nhanh chóng lấy trong tủ lạnh một đồng rau, Thẩm Quân Tắc cố kìm nén nhưng vẫn không thể kìm được: “... Không phải là cô muốn mặc váy cô dâu nấu ăn đấy chứ?”.

“Cũng đúng, mặc cái này rất bất tiện”. Tiêu Tinh ngoảnh đầu nhìn anh, “Vậy tôi đi thay quần áo, anh giúp tôi nhặt rau thái thịt nhé!”.

“... Nhặt rau thái thịt?”. Thẩm Quân Tắc thấy bất lực.

“Anh không biết làm sao?”. Tiêu Tinh ngạc nhiên nhìn anh, “Đúng rồi, một người chưa bao giờ tự mình nấu cơm như anh, chắc chắn là không biết”. Tiêu Tinh ngừng một lát rồi nói, “Vậy thì để tôi nói cho anh biết, cà chua cắt đôi, sau đó lại cắt tiếp, cắt thành tám miếng. Rau cải cắt thành từng đốt từng đốt, dài khoảng ba centimet. Thịt thì cắt thành miếng mỏng một chút. Rau phải rửa hai lần, thịt thì không cần. Hiểu chưa?”.

“...”. Cô coi anh là kẻ ngốc sao?

“Vẫn chưa hiểu à?”.

Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, “Hiểu rồi”.

Tiêu Tinh đi thay quần áo. Thẩm Quân Tắc lặng lẽ vào bếp rửa rau thái thịt.

Đùa cái gì cơ chứ, ai có thể tưởng tượng dáng vẻ của một người tính tình lạnh lùng cao ngạo chưa bao giờ vào bếp như Thẩm Quân Tắc lúc đang cầm dao, bắn khăn không biết thái cà chua như thế nào? Nếu bạn anh nhìn thấy chắc chắn sẽ cười vỡ bụng.

Nhưng bây giờ, vào đêm tâm hôn, anh đã cầm dao, chiến đấu với cà chua và rau cải nửa tiếng đồng hồ...

Đột nhiên anh phát hiện, so với việc bị ép đi xem mặt những cô gái khác nhau, thực ra lấy Tiêu Tinh về là chuyện đáng sợ hơn. Mặc dù suốt ngày phải gặp những cô gái khác nhau khiến anh chán ngấy nhưng ít ra sau khi gặp mặt sẽ được giải thoát. Nhưng suốt ngày phải đối diện với Tiêu Tinh khiến anh không chỉ chán ngấy mà còn phải nín nhịn, lại không có cách dễ dàng được giải thoát.

Ban đầu sao anh lại không phát hiện Tiêu Tinh có tiềm năng có thể làm cho anh nổi giận một cách dễ dàng? Lại đi lấy một quả bom không hẹn giờ đặt bên cạnh mình.

Tiêu Tinh nhanh chóng thay quần áo rồi chạy ra ngoài. Cô cởi bộ váy cô dâu, không biết móc đâu ra một bộ quần áo ngủ, trước ngực còn in hình khỉ Yoyo. Vừa vào phòng bếp, nhìn thấy rau và cà chua xếp gọn gàng trên thớt, đột nhiên Tiêu Tinh bật cười.

“Ha ha ha, Thẩm Quân Tắc, anh đáng yêu quá, cắt rau dài bằng nhau, cà chua cũng to bằng nhau. Có phải là anh đã làm đúng như tôi nói, do kích thước rồi cắt? Đáng yêu quá, giống hệt như máy cắt vậy, ngay ngắn xếp thành hàng!”.

Đáng yêu quá? Hình như đang khen anh? Có điều nghe cứ thấy chói tai thế nào ấy...

Thẩm Quân Tắc hăm hứ một tiếng, “Được rồi, cô muốn nấu gì?”.

“À, nấu ít mì, tôi thấy trong tủ lạnh có. Mẹ anh cũng chu đáo thật đấy, đồ ăn đều mua hết cả”. Tiêu Tinh vừa nói vừa xắn tay áo nấu ăn.

Thẩm Quân Tắc đứng bên cạnh, thấy cô rất nhanh nhẹn, đun nước xào rau rất có trình tự. Anh không kìm được ngạc nhiên hỏi: “Cô biết nấu ăn?”.

Tiêu Tinh cầm muôi khuấy khuấy trong nồi, không ngoảnh đầu lại nói, “Hồi học tiểu học tôi đã biết nấu cơm rồi. Anh tôi cũng thế. Tài nghệ nấu nướng của chúng tôi là do ông nội truyền lại”.

Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc. Bây giờ những cô gái biết nấu ăn không nhiều... không ngờ Tiêu Tinh lại biết nấu ăn. Đúng là không thể nhận ra được. Anh còn tưởng cô là người mua một thùng mì ăn liền có thể sống được cả tháng.

“Cô... sống cùng ông nội sao?”. Thẩm Quân Tắc lại tò mò hỏi. Hôm qua, trên đường đón Tiêu Phàm về, nghe anh ta kể rất nhiều chuyện hồi nhỏ của họ. Hồi nhỏ Tiêu Tinh là cô bé rất ngoan, không ngờ càng lớn càng “biến thái”.

“Đúng vậy”, Tiêu Tinh mỉm cười, ngừng một lát rồi nói, “Anh ra ngoài chờ đi, dù sao thì anh cũng không giúp được gì. Đứng ở đây vướng tay vướng chân nữa”.

“...”. Thẩm Quân Tắc cau mày, quay người bước ra khỏi bếp.

Cảm giác bị ruồng bỏ thật khó chịu. Có điều, thấy cô nghiêm túc đứng đó nấu nướng, Thẩm Quân Tắc lại nghĩ, thực ra Tiêu Tinh không phải là người không biết gì, ít ra thì còn biết nấu cơm, hai người không phải đáng thương đến mức gọi đồ ăn trong đêm tâm hôn.

Tiêu Tinh nhanh chóng nấu xong mì. Cô bê cả nồi ra ngoài. Vừa mở nắp đã ngửi thấy mùi thơm hấp dẫn. Màu đỏ của cà chua cùng với màu xanh của rau làm màu sắc của nồi mì trở nên rất phong phú.

Liệu có ngon không?

Thẩm Quân Tắc rất nghi ngờ, đến tận khi Tiêu Tinh đặt bát mì trước mặt anh, anh mới do dự cầm đũa nếm thử mấy miếng. Về mặt ấy cứ như đang nếm thuốc độc vậy.

“Mùi vị thế nào?”. Tiêu Tinh cười tí mắt hỏi.

“... Cũng được”. Thẩm Quân Tắc tỏ ra gượng gạo. Nói đúng hơn, mỳ mà Tiêu Tinh nấu không phải “cũng được” mà là quá ngon. Vốn dĩ nhìn thấy nhiều cà chua như vậy anh còn tưởng mỳ rất ngọt, không ngờ nhờ khéo léo nêm gia vị nên không ngấy một chút nào, ngược lại rất ngon.

Thẩm Quân Tắc ăn mỳ mà tâm trạng có chút phức tạp. Mấy năm nay, vì công việc mà anh phải bôn ba khắp nơi, thường xuyên phải tiếp khách bên ngoài, rất ít khi ăn cơm ở nhà, đừng nói là món mỳ đơn giản, thanh đạm này. Nhưng khoảnh khắc này, đột nhiên anh thấy nếu sau này Tiêu Tinh đồng ý nấu ăn cho anh thì ngày nào anh cũng về nhà ăn một bữa mỳ của cô. Thịt cá ăn quá nhiều, quả thực dạ dày cũng không chịu được.

Nghĩ đến đây, Thẩm Quân Tắc không kìm được ngẩng đầu nhìn Tiêu Tinh. Chỉ thấy trong thời gian ngắn như vậy mà cô đã nhanh chóng giải quyết xong một bát mỳ, bắt đầu ăn bát thứ hai.

Chắc là cô đói bụng lắm...

Nhìn cô cúi đầu ăn ngon lành, Thẩm Quân Tắc không kìm được mỉm cười, ánh mắt ẩn chứa vẻ dịu dàng khó có thể che giấu, ngay cả ánh đèn trong phòng ăn cũng trở nên dịu dàng.

Ăn xong, Tiêu Tinh đứng dậy dọn bát đĩa. Thẩm Quân Tắc thấy tư thế đứng của cô rất kỳ quặc, nhớ lại chuyện cô bị trượt chân trong hôn lễ, không kìm được cau mày nói: “Thôi, mai rồi dọn”.

Tiêu Tinh không bận tâm đến lời khuyên của anh. Cô cúi đầu, vừa sắp đĩa vừa cố chấp nói: “Tôi quen với việc ăn xong phải rửa bát đĩa ngay rồi. Nếu hôm nay không rửa, ngày mai càng lười hơn”. Tiêu Tinh nói đến đây, đột nhiên như chợt nhớ ra điều gì đó, “Tôi không rửa, lẽ nào anh rửa sao?”.

Ngữ khí của câu hỏi này rõ ràng là ẩn chứa sự coi thường...

Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, “Cô cho rằng tôi không biết làm?”.

Tiêu Tinh dịu dàng mỉm cười, “Ha ha, người làm nên nghiệp lớn thì không tính toán chuyện nhỏ. Một người đàn ông suốt ngày chú tâm vào sự nghiệp như anh, không biết làm việc nhà cũng là chuyện bình thường. Yên tâm, tôi không cười anh đâu”.

Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc rồi cười nhạt: “Để tôi”.

“A, thế thì vất vả cho anh rồi”. Tiêu Tinh vỗ vai anh, đưa bát đĩa cho anh, nụ cười vô cùng rạng rỡ.

Đột nhiên Thẩm Quân Tắc có ảo giác mình đã mắc mưu... Cô ta đã dùng kế khích tướng với anh sao? Nực cười, đây mới là ngày đầu tiên kết hôn, lẽ nào cô ta đã hiểu rõ tính khí của mình?

Thẩm Quân Tắc rất buồn phiền nhưng anh là đàn ông, không muốn tranh cãi với cô về chuyện nhỏ này. Thêm vào đó Tiêu Tinh bị trượt chân vấp vào bếp nấu nướng. Nếu anh còn tính toán chuyện rửa bát thì sẽ tỏ ra là mình rất nhỏ mọn, rất không có phong độ.

Thẩm Quân Tắc bình tĩnh bê bát đĩa vào bếp để rửa, trong lòng vẫn hơi buồn bực.

Đêm tân hôn này, dường như đột nhiên anh biến thành người giúp việc.

Nếu người quen nhìn thấy anh lúc này, chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc.

Thẩm Quân Tắc đứng trong bếp, xắn tay áo rửa bát đĩa, mặc dù vẫn mặc plet và áo sơ mi như mọi ngày, nhưng trông anh hoàn toàn không có vẻ lạnh lùng cao ngạo thường ngày. Dưới ánh đèn nhà bếp, người đàn ông nhũn nhặn, bàn tay dính đầy dầu mỡ trông thật dịu dàng. Liên hệ hình tượng của người đàn ông nội trợ với anh, quả là đáng sợ.

Tiêu Tinh đứng ngoài nhà bếp nhìn trộm, thấy anh đứng đó rửa bát, khuôn mặt không chút biểu cảm, cô không kìm được nhếch mép cười thầm.

Người ta thường nói đàn ông lúc chăm chú làm việc là có sức hút nhất, nhưng cô lại thấy, Thẩm Quân Tắc bận rộn trong phòng bếp đáng yêu hơn Thẩm Quân Tắc lúc nào cũng lạnh lùng. Ít ra anh như thế khiến người ta thấy rất thân thiện.

Nhà bếp giao cho Thẩm Quân Tắc dọn dẹp, Tiêu Tinh có thể an tâm đi tắm. Hôm nay mệt suốt cả một ngày, lại uống rượu, đầu đau như búa bổ. Ngâm mình trong bồn nước ấm, cảm giác toàn thân được thả lỏng khiến cô dễ chịu nhắm mắt.

Không biết bao lâu sau, đột nhiên Tiêu Tinh nghe thấy tiếng gõ cửa, từ tiếng gõ cửa lịch sự ban đầu biến thành tiếng rầm rầm đáng sợ. Tiêu Tinh giật mình bừng tỉnh, vội vàng bước ra khỏi bồn tắm, lấy chiếc khăn tắm quấn lên người. Cô đang định mở cửa thì nghe thấy tiếng chìa khóa cắm vào ổ khóa, sau đó cánh cửa được mở ra, Thẩm Quân Tắc đứng ở cửa với vẻ mặt u ám.

“...”.

“...”.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người lại một lần nữa im lặng.

Nhìn thấy Tiêu Tinh dùng khăn tắm bó mình thành cái bánh tét, chỉ để lộ cái đầu ướt sũng, kinh ngạc nhìn mình, Thẩm Quân Tắc có chút dở khóc dở cười. Thế mà anh còn lo không biết cô có xảy ra chuyện không, có bị chết chìm không? Hoặc là bị trượt chân ngã xuống sàn nhà, đầu đập vào bệ rửa mặt nên ngất xỉu? Nếu không vì sao lâu như vậy mà không có động tĩnh gì? Bây giờ xem ra anh đã lo bò trắng răng rồi. Người tốt không trường thọ, kẻ xấu sống ngàn năm, người không thể đánh bại như Tiêu Tinh, sao có thể xảy ra chuyện lúc đang tắm? Chắc chắn là cô ngủ quên!

Tiêu Tinh bị ánh mắt đáng sợ như giết người của anh nhìn chằm chằm làm cho da đầu tê dại, không tìm được mỉm cười lấy lòng: “Anh muốn đi vệ sinh à? Thôi được, tôi lập tức nhường chỗ”. Nói rồi cô đi ra ngoài.

Thẩm Quân Tắc lạnh lùng nói: “Không cần đâu, cô cứ tiếp tục đi”.

Tiêu Tinh kinh ngạc nhìn anh: “Không nhầm đấy chứ? Anh gõ cửa giống như cướp, thậm chí không được sự đồng ý của tôi, tự ý lấy chìa khóa mở cửa phòng tắm. Tôi còn tưởng anh bị đau bụng! Kết quả anh đập cửa xông vào chỉ để nói một câu... cô tiếp tục?”

Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống.

Trong lòng cô, anh là người biến thái như vậy sao?

Có điều, so với việc bị Tiêu Tinh cho là biến thái, anh càng không muốn thừa nhận sự lo lắng mình dành cho cô. Sự cô xảy ra chuyện, đập cửa rầm rầm giống như một tên cướp, bây giờ nghĩ lại thật đúng là không có chút phong độ nào.

Tâm trạng của Thẩm Quân Tắc rất phức tạp. Sau khi im lặng một lúc, anh mới bình tĩnh nói: “Tôi chỉ muốn xem xem có phải cô bị chết đuối không?”.

Lúc ấy Tiêu Tinh mới hiểu lý do anh đập cửa, sững người một lúc rồi nói: “Cảm ơn anh đã quan tâm, tôi không sao”.

Ai quan tâm đến cô...

Thẩm Quân Tắc quay người đi ra ngoài, sống lưng có chút cứng đơ: “Cô tiếp tục đi, có chuyện gì thì gọi tôi”.

Tiêu Tinh lại sững người rất lâu. Anh ta đang làm gì vậy, mơ mơ hồ hồ. Rất nhiều người mắc chứng “khủng hoảng tiền hôn nhân”. Lê nào Thẩm Quân Tắc khác người mắc chứng “khủng hoảng hậu hôn nhân”? Nếu không sao hành vi của anh ta lại kỳ quặc đến thế?

Quả thực Tiêu Tinh không hiểu vì sao anh ta lại thay đổi tính nết như thế. Cô cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục ngâm mình trong bồn nước để chịu.

Từ nhỏ cô đã như vậy, nói cho dễ nghe một chút là phóng khoáng, nói khó nghe một chút là vô tâm vô tính. Những chuyện nghĩ không thông dĩ nhiên cô sẽ không nghĩ tiếp, như thế mới sống vui vẻ.

Mười giờ tối, sau khi tắm xong Tiêu Tinh về phòng ngủ. Lúc này tắm ngủ một lúc, bây giờ không buồn ngủ nữa. Tiêu Tinh thấy vẫn còn sớm nên mở laptop, nhân tiện vào mạng, ngồi trên giường chơi game QQ.

Đăng nhập QQ, phát hiện Kỳ Quyên cũng online, Tiêu Tinh vội nhắn tin. “Tiểu Quyên, mày cũng on à?”. Kỳ Quyên im lặng một lúc rất lâu rồi mới gửi hình bộ xương nhú mày suy tư. “Sao thế?”.

“Nếu tao nhớ không nhầm, tối nay là đêm tân hôn của hai người?”.

“Ừm, tao không ngủ được nên chơi vài ván game”.

“Thế chú rể đâu? Bị mày đuổi ra thư phòng rồi?”.

“Cái này thì tao không biết, dù sao anh ta không vào phòng ngủ, tao khóa trái cửa rồi”.

“... Tiêu Tinh, mày thật trâu bò”.

“Ha ha, thật sao? Lúc này anh ta còn rửa bát cơ”.

“Đột nhiên tao thấy Thẩm Quân Tắc làm chú rể thật đáng thương. Đám cưới hôm nay Tạ Ý nhắn tin trực tuyến với tao, nghe nói anh ta rất uy phong, vì sao vừa về đến nhà lại thế thảm như thế, trở nên sợ vợ rồi sao?”.

“Anh ta bị thảm? Sao có thể thế được! Anh ta rất biến thái thì đúng hơn, có chìa khóa của tất cả các phòng ở đây, thậm chí ngay cả chìa khóa phòng tắm cũng có! Không được sự đồng ý của tao đã tự ý mở cửa, ngông nghênh đi lại, hoành hành ngang dọc, lúc nào tao cũng phải chuẩn bị tâm lý bị anh ta dọa cho sợ phát khiếp! Còn về việc khóa cửa, chỉ là tượng trưng thôi. Tao nghĩ anh ta để ý đến phong độ quân tử, có lẽ sẽ không liên tiếp xông vào ba lần đâu”.

“... Yên tâm, tao nghĩ, tạm thời anh ta sẽ không có hứng thú với mày về chuyện kia đâu”.

“Điều này thì chắc chắn, tao tin mình không có bất kỳ sức hút nào với anh ta”. Tiêu Tinh ngừng một lát, “Không nói anh ta nữa, bọn mình chơi vài ván đi, tao thấy tẻ nhạt quá”.

“Được, phòng nào?”.

“2V2 cao thủ, tao mở phòng mời mày vào. Mày chờ đấy ^__^”.

Chẳng bao lâu sau, Tiêu Tinh đã chuẩn bị xong phòng, mời Kỳ Quyên vào chơi.

Thẩm Quân Tắc tắm xong, đi đến cửa phòng ngủ định xem Tiêu Tinh ngủ chưa, nhưng vừa đẩy cửa, phát hiện cửa bị khóa trái, nét mặt anh liền trở nên cứng đờ.

Khoảnh khắc này anh mới biết Tiêu Tinh khóa cửa phòng anh.

Nực cười, anh có hứng thú với cô về chắc? Cho dù cô có khóa thân đứng trước mặt anh, anh cũng không thèm nhìn. Cô lại còn để phòng anh như để phòng một kẻ háo sắc, đúng là tự đề ỉnh.

Anh lạnh lùng hăm hứ vài tiếng, đang định bỏ đi thì đột nhiên nghe thấy một loạt những âm thanh quái lạ vang lên trong phòng.

Meo... be... ọ... gâu gâu?

Có đúng phòng ngủ này là phòng tân hôn của anh? Không phải trại giết mổ?

Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, lấy chìa khóa mở cửa. Chỉ thấy Tiêu Tinh ngồi trên giường, ôm chiếc laptop trước ngực, ánh sáng từ màn hình máy tính chiếu vào khuôn mặt cô, chiếu sáng nụ cười rạng rỡ của cô. Lúc này, cô đang cầm chuột, phấn khích click liên tục, cùng với động tác linh hoạt của cô, máy tính phát ra tiếng kêu thảm thiết của các con vật... Meo meo, gâu gâu, be be...

Thẩm Quân Tắc hằm hằm đi ra sau lưng Tiêu Tinh nhưng cô hoàn toàn không biết, vẫn say sưa chơi game.

Chỉ thấy trong cửa sổ trên màn hình máy tính có hình các con vật, Tiêu Tinh nhấn chuột, ba hình giống nhau ở gần nhau sẽ biến mất. Hình vẽ gồm các con vật như mèo, chó, trâu, dê. Hình biến mất sẽ phát ra tiếng kêu của những con vật đó.

Thẩm Quân Tắc chưa chơi trò chơi này, có điều chỉ cần nhìn hình nền, anh đã thấy trò chơi này rất, rất ấu trĩ. Tiêu Tinh chơi trò chơi ấu trĩ này đêm tân hôn, bản thân cô đúng là ấu trĩ.

Thẩm Quân Tắc đứng sau lưng Tiêu Tinh rất lâu mà vẫn không bị phát hiện. Sự tồn tại của anh yếu ớt đến thế sao? Đợi đến khi cô chơi xong một ván, màn hình hiện lên chữ “Win”, Thẩm Quân Tắc không kìm được cau mày, lạnh lùng nói: “Thắng rồi”.

Tiêu Tinh vui mừng nói: “Đúng vậy đúng vậy, tôi với Kỳ Quyên hợp tác, đã thắng liền ba ván rồi. Hai tên ngu ngốc kia ý mình cấp bậc cao, nói năng ngông cuồng, lại còn coi thường bọn tôi. Buồn cười chết đi được, đúng là đáng đời”.

Tiêu Tinh nói xong, đột nhiên thấy phía sau lạnh lạnh, gương gao quay đầu lại, phát hiện Thẩm Quân Tắc đang nhìn mình với khuôn mặt không chút biểu cảm.

Có lẽ vì màn hình máy tính quá tối, khoảnh khắc này, đột nhiên cô thấy sắc mặt của Thẩm Quân Tắc hơi giống thần chết bước ra từ bóng tối.

Cô lại làm sai chuyện gì sao?

Tiêu Tinh rút cổ, gương cười nói: “Anh... anh vẫn chưa ngủ à?”

. Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc, “Cô nhớ tám giờ sáng mai chúng ta phải đến sân bay chứ?”.

“Nhớ chứ, tuần trăng mật do ông nội sắp xếp”, Tiêu Tinh ngừng một lát, “Đi đâu đấy?”.

Thẩm Quân Tắc lạnh lùng nói: “Paris”.

“Ồ...”, Tiêu Tinh gật đầu, “Tôi sẽ dậy đúng giờ”.

Thẩm Quân Tắc cố kìm nén, “Cô không thu dọn hành lý à?”.

“A, đúng rồi, còn phải thu dọn hành lý, thật phiền phức...”. Tiêu Tinh buồn rầu xoa đầu, mặt dày cười hỏi, “Không đi được không?”.

Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, “Cô nói xem?”.

Tiêu Tinh nghiêm túc nói: “Dù sao chúng ta chỉ giả vờ kết hôn, trăng mật gì gì đó nên miễn đi. Tôi nghĩ chắc chắn anh không thích đưa tôi đến Paris hưởng tuần trăng mật, đúng không? Dù sao thì đi du lịch với người mình thấy chướng mắt là một sự dày vò, chẳng phải sao?”. Cô ngừng một lát rồi nói tiếp, “Hơn nữa, chẳng phải anh đã đến Paris rất nhiều lần rồi sao? Tôi cũng không hứng thú với thành phố đó lắm, tôi thích đến những nơi tự nhiên như sa mạc hay thảo nguyên gì đó”.

Thẩm Quân Tắc không nói gì, Tiêu Tinh cười tít mắt rồi hỏi: “Không đi nữa, được không?”.

“Vé máy bay đã đặt rồi”, Thẩm Quân Tắc nói với khuôn mặt lạnh như băng.

“Trả lại đi, hôm nay nhận được bao nhiêu tiền mừng như thế, anh còn bận tâm đến chút tiền cón con ấy”.

“Không được”, Thẩm Quân Tắc cau mày, “Hành trình của tuần trăng mật đã được định sẵn, cô không đi sẽ bị nghi ngờ. Sang bên ấy rồi cô muốn làm thế nào thì tùy, nhưng tám giờ sáng mai cô phải đến sân bay cùng với tôi. Bố mẹ cô và người nhà tôi sẽ đến sân bay tiễn chúng ta”.

Nghe giọng nói hống hách không thể từ chối của anh, Tiêu Tinh tiu nghỉu, buồn rầu nói, “Được rồi, tôi biết rồi”.

Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc rồi mới nói: “Thu dọn hành lý xong thì ngủ sớm đi”.

“Ừm, anh cũng thế, đi ngủ đi”, Tiêu Tinh ngẩng đầu mỉm cười, “Sáng mai gọi tôi”.

Đi ngủ đi? Ở đây chỉ có một phòng ngủ, cô nói như vậy rõ ràng là đuổi anh sang thư phòng. Thẩm Quân Tắc hằm hằm quay người đi ra, bực tức đi về phía thư phòng.

Thẩm Quân Tắc nằm ngủ trên ghế sofa trong thư phòng, quả thực không dễ chịu chút nào, bảy giờ sáng đã thức giấc. Anh đi quanh bếp một vòng, phát hiện những thức ăn trong tủ lạnh đều là những thứ mình không biết xử lý.

So với sự nhanh nhẹn, thuần thục của Tiêu Tinh lúc nấu ăn, anh đúng là mù nấu ăn. Thẩm Quân Tắc sờ mũi, quyết định xuống dưới mua đồ ăn sáng.

Anh mua bánh mì và sữa, mở cửa phòng ngủ, thấy Tiêu Tinh đang ngủ rất say. Cô quần chăn lên người, lộn đi lộn lại thành một cái kén, chỉ để lộ cái đầu... Không phải cô ta quen với việc “coi mình là nhân để làm trứng cuộn đấy chứ”?

Thẩm Quân Tắc nhìn dải trứng cuộn trên giường, không tìm được cau mày, đưa tay lật từng lớp chăn ra, lắc vai cô và nói: “Dậy đi”.

Tiêu Tinh mơ màng mở mắt, “Đến giờ rồi sao?”.

“Ừ, dậy ăn sáng”. Tiêu Tinh ngồi dậy, mặt mày nhăn nhó trông rất khó coi.

“Sao thế?”.

“Đau đầu”, Tiêu Tinh nhăn nhó nói.

Cố tình giả vờ sao? Để không phải đi tuần trăng mật nên vờ bị ốm? Cô ta được đấy!

Thẩm Quân Tắc lạnh lùng nhìn cô: “Sao đột nhiên lại đau đầu?”.

“Tôi cũng không biết”, Tiêu Tinh nói, “Buổi sáng tỉnh dậy thấy đầu đau như búa bổ, cảm giác như có hàng vạn con kiến đang gặm nhấm thần kinh của tôi, như hàng nghìn con ong đang chích tôi...”.

“Được rồi, cô không phải miêu tả chi tiết như thế”. Thẩm Quân Tắc cau mày ngắt lời, “Tôi đi mua thuốc cho cô”.

Thẩm Quân Tắc quay người đi ra, nhân tiện lấy điện thoại gọi điện về nhà.

“A lô, anh...”. Giọng nói ngái ngủ của Thẩm Quân Kiệt truyền qua ống nghe.

“A Kiệt, chú nói với ông và mọi người, sáng nay Tiêu Tinh bị sốt cao, tuần trăng mật này hủy bỏ”.

“Ô, sốt á?”. Rõ ràng là Thẩm Quân Kiệt đã liên tưởng đến vấn đề khác, phần khích nói, “Anh, lẽ nào đêm qua hai người mãnh liệt quá, vì thế sáng nay chị dâu mới...”.

Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, “Bộ não của chú nên cài phần mềm diệt virus đi”.

Nói rồi anh dập máy.

Thẩm Quân Tắc xuống dưới mua thuốc nhưng không phải là thuốc đau đầu mà là thuốc đau chân.

Tiêu Tinh ngạc nhiên nói: “Tôi đau đầu, anh mua cho tôi thuốc đau chân làm gì?”. Thẩm Quân Tắc không để ý đến cô, ngồi xuống mép giường, lật chăn lên, cau mày nhìn ngón chân sưng đỏ của cô.

“Đây là thuốc bôi ngoài da, bôi vào chỗ bị sưng, sau đó dán cái này lên”. Anh vừa nói vừa đặt thuốc ở đầu giường, “Tự mình làm được chứ?”.

“Ừm”, Tiêu Tinh gật đầu.

“Còn về chuyện đau đầu của cô...”, Thẩm Quân Tắc ngừng một lát rồi nói, “hủy trăng mật rồi”.

“Á, thật sao?”. Tiêu Tinh phần khích ngồi dậy, dưới ánh mắt sâu lắng của anh, cô từ từ mím miệng lại, ngượng ngùng gãi đầu.

“Bây giờ không đau đầu nữa à?”. Thẩm Quân Tắc cười khẩy.

“Ha ha...”. Tiêu Tinh cười gượng gạo hơn, giả vờ ốm bị anh phát hiện quả thực hơi mất mặt.

“Được rồi, cô nghỉ đi, không muốn đi trăng mật thì thôi”. Đột nhiên Thẩm Quân Tắc ghé sát lại, khẽ nói bên tai cô, “Có điều, sau này đừng giả vờ này trước mặt tôi”.

Đến tận khi bóng anh biến mất sau cánh cửa, Tiêu Tinh mới thở phào. Thẩm Quân Tắc là người rất khó nắm bắt, lúc thì nhìn cô với ánh mắt đáng sợ như sắp giết người, lúc lại trở nên dịu dàng ân cần, giống như lúc này, rõ ràng là rất tử tế, chú ý đến ngón chân bị sưng của cô, lại còn mua thuốc. Nhưng một phút sau lại lạnh lùng cảnh cáo cô... Tính cách phức tạp của anh thật sự khiến cô đau đầu. Dĩ nhiên, không phải là đau đầu sinh lý mà là đau đầu tâm lý.

Có lẽ sau này còn phải đau đầu nhiều.

Thẩm Quân Tắc cũng rất đau đầu. Dĩ nhiên không phải anh đau đầu vì Tiêu Tinh mà là đau đầu vì mình. Anh cũng không hiểu mình bị làm sao, sau khi kết hôn càng trở nên khó nắm bắt hơn trước. Đêm qua vẫn còn hưng hăng từ chối lời thỉnh cầu không đi trăng mật của Tiêu Tinh, bắt cô nửa đêm thu dọn hành lý. Nhưng lúc này, nhìn thấy ngón chân của cô sưng tấy, đột nhiên anh mềm lòng, lập tức hủy trăng mật.

Lẽ nào là vì day dứt?

Có lẽ là vậy? Dù sao thì Tiêu Tinh cũng là người bị anh kéo xuống nước, là anh có lỗi với cô trước, kết hôn rồi nhường cô một chút cũng không sao.

Nghĩ như vậy, Thẩm Quân Tắc mới thở phào, vui vẻ chạy sang thư phòng làm việc của mình, hoàn toàn bỏ qua cảm giác rung động kỳ lạ trong tim. Nó không đơn giản chỉ là day dứt!

12. Q.2 - Chương 12: Cuộc Sống Bì Thẩm

Thẩm Quân Tắc vốn định inh nghỉ phép nửa tháng, kết quả tuần trăng mật đột nhiên bị hủy bỏ, thêm vào đó vấn đề vốn đầu tư của tập đoàn Đông Thành không thể chậm trễ. Thế nên ngày thứ ba sau khi kết hôn, Thẩm Quân Tắc đã đóng gói hành lý, vội vàng bay về nước.

Đám nhân viên nhìn thấy anh ở công ty, sắc mặt vô cùng phức tạp.

“Chào giám đốc Thẩm...”, nhân viên công ty cố làm ra vẻ bình tĩnh hỏi han anh.

“Chào”, Thẩm Quân Tắc cũng chỉ bình tĩnh gật đầu rồi đi vào thang máy.

Vì tính khí lạnh lùng của Thẩm Quân Tắc mà đám nhân viên chỉ có thể áp ủ nỗi hoài nghi trong lòng. Ngay cả những câu nói khách khí như “Chúc giám đốc có cuộc sống mới vui vẻ” cũng không dám nói. Nhìn sắc mặt lạnh lùng ấy của anh, rõ ràng là cuộc sống sau khi kết hôn không mấy vui vẻ, không có một chút vẻ mặt hớn hở của chú rể, thay vào đó là mặt lạnh như băng...

Những lời xu nịnh như “Giám đốc Thẩm thật là yêu công việc”, “Vừa mới kết hôn vẫn không quên công việc, thật sự khiến người ta khâm phục”, “Anh là tấm gương ọi người noi theo” thì càng không dám nói. Đùa cái gì chứ, chẳng may nịnh không đúng lúc thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Chín giờ sáng, khi trợ lý của anh là Chu Hiểu Đình tuyên bố triệu tập cuộc họp khẩn cấp, mọi người sợ chộc giận anh, trong vòng một phút nhanh chóng tập trung ở phòng họp. Không khí trong phòng họp vô cùng nghiêm túc, tất cả mọi người đều tỏ ra hết sức bình tĩnh, cố tình lơ đi chuyện người đàn ông trẻ trung khôi ngô ngồi trên ghế giám đốc là chú rể vừa mới kết hôn chưa đầy ba ngày. Nhân tiện lơ đi chuyện anh là điều hòa thiên nhiên, không ngừng tỏa hơi lạnh ra xung quanh.

Thái độ của Thẩm Quân Tắc lúc làm việc vô cùng nghiêm túc, lời nói bám sát chủ đề chính, trọng tâm nổi bật, đơn giản dễ hiểu. Những cuộc họp do anh chủ trì đều diễn ra trong thời gian rất ngắn. Lần này càng ngắn hơn, trong mười phút đã giải quyết xong vấn đề.

Mười phút sau, mọi người nghiêm túc bước ra khỏi phòng họp, trong lòng không khỏi khâm phục người đàn ông trẻ tuổi tài hoa này.

Không hổ danh là bậc anh tài, được đăng phóng sự ở bao nhiêu kỳ tạp chí, quả thực Thẩm Quân Tắc là người rất có đầu óc kinh doanh. Lần này công ty đầu tư khoản vốn lớn vào tập đoàn Đông Thành, toàn bộ phương án anh đều định sẵn, kế hoạch hoàn hảo không chút sơ hở, khiến người ta không thể phản bác, chỉ có thể gơ hai tay đồng ý.

Đây rõ ràng là một quyết định vẹn cả đôi đường. Một là anh giúp bố vợ vượt qua khó khăn, góp một phần công sức cho nhà họ Tiêu. Hai là có liên minh là tập đoàn Đông Thành, không cần phải đau đầu vì chuyện tuyên truyền quảng cáo cho Thẩm Thị. Sau này những hạng mục của Thẩm Thị, chắc chắn tập đoàn Đông Thành sẽ ưu tiên xem xét, giảm bớt không ít phiền phức. Những điều khoản trong bản hiệp thương, bề ngoài thì rất hợp lý, thực chất là mưu toan giành lấy lợi ích lớn nhất inh.

Anh đang nhân cơ hội trải đường đi inh thì đúng hơn là giúp nhà họ Tiêu.

Rõ ràng, Thẩm Quân Tắc lấy Tiêu Tinh, hoàn toàn là một cuộc liên hôn có mục đích...

Mặc dù mọi người đều biết rõ tình hình bên trong nhưng ngoài miệng thì không dám tiết lộ. Trước ánh mắt lạnh lùng của Thẩm Quân Tắc, những lời này đều phải giữ trong lòng.

Sau khi mọi người ra hết, Thẩm Quân Tắc về phòng làm việc của mình.

Phòng làm việc của anh được bố trí vô cùng đơn giản, rất hợp với tính cách của anh. Chiếc bàn làm việc màu trắng, laptop màu xám bạc, giá để tài liệu bằng kim loại, bên cạnh là chiếc bàn uống nước trong suốt và chiếc ghế xoay độc đáo, trên giá sách là chiếc đồng hồ cát. Thiết kế của văn phòng trông rất mới mẻ và phong cách, chỉ là đường nét có phần khô cứng.

Thẩm Quân Tắc đứng cạnh cửa sổ, nhìn xuống đường phố đông đúc náo nhiệt, khuôn mặt không chút biểu cảm. Thực ra trong lòng anh hiểu rất rõ, sở dĩ mình lấy Tiêu Tinh, hoàn toàn không phải là bất đắc dĩ vì bị ông nội bắt ép, hay thậm chí vì những tin đồn vô vị kia, với tính cách của anh, những chuyện anh không muốn thì không ai có thể cưỡng ép anh được.

Anh kết hôn với Tiêu Tinh quả thực là có mục đích. Liên hôn là thứ nhất. Lấy Tiêu Tinh rồi sau này sẽ không phải ứng phó với chuyện đi xem mặt là thứ hai. Còn thứ ba... vẫn còn lý do thứ ba sao?

Thẩm Quân Tắc từng người, nổi phiền muộn mơ hồ len lỏi trong lòng. Từ sau khi rời khỏi New York quay về công ty, tâm trạng của anh không thể thật sự bình tĩnh. Trước đây, chỉ cần bước vào cánh cửa quen thuộc này, anh có thể gạt bỏ tất cả mọi tạp niệm trong nháy mắt, trong lòng không còn gì vương vấn, bình tĩnh và lý trí dốc sức vào thế giới thương trường này. Nhưng hôm nay, anh lại mất tập trung...

“Khụ... giám đốc Thẩm”, đột nhiên sau lưng vang lên một giọng nói làm ngắt dòng suy tư của Thẩm Quân Tắc.

Đây là lần đầu tiên sau lưng có người anh cũng không phát giác. Mặc dù biết lúc này, người có thể vào phòng làm việc của anh cũng chỉ có trợ lý Chu Hiểu Đình. Nhưng ý thức được sự thất thần của mình, sắc mặt của Thẩm Quân Tắc vẫn rất khó coi. Anh ngoảnh đầu lại, lạnh lùng nói: “Có chuyện gì?”

Chu Hiểu Đình là người rất giỏi đoán biết tâm trạng của người khác qua ánh mắt, nét mặt. Thấy tâm trạng của anh không tốt, cô vội vàng mỉm cười và nói: “Anh để điện thoại trong phòng họp, lúc này có người gọi điện, tôi nghe thấy tiếng chuông điện thoại”. Cô nói rồi đưa điện thoại cho anh.

Thẩm Quân Tắc cầm điện thoại, đột nhiên trong lòng có chút mong đợi lạ kỳ...

Là cô ấy gọi điện sao?

Lúc này bên New York là buổi tối, chắc chắn cô ấy vẫn chưa ngủ. Có phải cô nàng này lại gây họa rồi không, có lẽ là không tìm thấy thứ gì đó, đi siêu thị bị lạc đường, trong nhà không có nước uống, nhảy aptomat mất điện?

Thẩm Quân Tắc nhìn màn hình điện thoại với tâm trạng bồn chồn bất an.

Thẩm Quân Tắc cố gắng kìm nén những cơn co giật trên khuôn mặt, lẳng lặng đặt album xuống.

Tiêu Phàm cười, “Thế nào, xem ảnh xong không có cảm tưởng gì sao?”.

Thẩm Quân Tắc quay đầu lại, nói với giọng đầy ẩn ý: “Cảm tưởng thì có nhưng không thể hình dung được”.

Thẩm Quân Tắc và Tiêu Phàm đi xuống phòng khách. Mọi người vẫn đang nói chuyện. Lúc này đã là chín giờ tối, Thẩm Quân Tắc nghĩ đã đến lúc ra về. Anh đang định chào mọi người thì đột nhiên điện thoại của bố vợ đổ chuông.

“Alo, Tiêu Tinh à...”. Tiêu Chính Đức mỉm cười, rõ ràng là rất vui vì con gái gọi điện về, “Con ở đâu? Nhà chị Vu Giai?”.

“Vâng, hôm nay chị đến chỗ con xem phòng tân hôn, thấy con ở nhà một mình nên bảo con đến nhà chị sống mấy hôm”, Tiêu Tinh cười nói. Thực ra chị họ kéo cô đi làm bảo mẫu. Đứa bé kia suốt ngày quấy khóc, nhưng thật lạ vì sau khi nhìn thấy cô lại không khóc nữa. Thế nên chị họ kéo cô đi dỗ dành trẻ con.

“Đúng rồi, bố nghe Quân Tắc nói con muốn chuyển sang học viện mỹ thuật, đúng không?”. Tiêu Chính Đức nói rồi quay sang nhìn Thẩm Quân Tắc.

Trước bữa ăn, Thẩm Quân Tắc tìm cơ hội nói với ông chuyện này. Trước khi kết hôn anh đã từng đồng ý với Tiêu Tinh sẽ thuyết phục bố mẹ vợ cho cô chuyển trường, dĩ nhiên phải giữ lời hứa. Không ngờ, bố Tiêu Tinh lại dễ dàng đồng ý như vậy, hại anh không kịp nói hết những điều mà mình đã chuẩn bị trước.

“Đúng vậy, bố đồng ý đi mà. Hai hôm nữa con sẽ đi làm thủ tục thôi học, con không muốn một mình ở New York học cái gì mà quản lý công thương, con muốn quay về, tiếp tục học vẽ. Dù sao thì chuyện làm ăn ở nhà có bố và Quân Tắc rồi, cũng không cần đến con. Một người không biết gì về thương trường như con, bố mà giao sản nghiệp nhà họ Tiêu vào tay con thì chắc chắn là chưa đầy một tháng đã phá sản”, Tiêu Tinh nghiêm túc nói.

Tiêu Chính Đức im lặng một lúc rồi mới cười nói: “Thế cũng được”.

“Thật chứ ạ? A a a, hay quá!”. Tiếng hét kích động của Tiêu Tinh truyền qua ống nghe, tất cả mọi người trong phòng khách đều nghe thấy. Có điều họ không thấy lạ, vẫn nói chuyện bình thường như không có chuyện gì xảy ra. Chỉ có Thẩm Quân Tắc là hơi kinh ngạc.

Tiêu Chính Đức cau mày, “Được rồi, con có chuyện muốn nói với Quân Tắc đúng không, bố đưa điện thoại cho nó”.

“... Á?”. Tiêu Tinh sững người. Thẩm Quân Tắc vẫn chưa kịp phản ứng thì đã bị bố vợ nhét điện thoại vào tay, đành phải áp vào tai.

“A lô, anh đây”. Trước ánh mắt của mọi người, sống lưng của Thẩm Quân Tắc cứng đờ, vờ như không có chuyện gì xảy ra cầm điện thoại ra ban công. Nghe hơi thở khe khẽ, quen thuộc của cô bên tai, đột nhiên trong lòng Thẩm Quân Tắc hơi căng thẳng. Sau khi im lặng một lúc rất lâu, anh mới gượng hỏi: “Cô đang sống ở nhà chị Vu Giai, đúng không?”.

“Đúng vậy”, Tiêu Tinh khẽ đáp.

“Chân đã đỡ chưa?”.

“Ừm, đỡ rồi, bây giờ có thể đi chậm chậm”.

“Chuyện cô muốn thi vào học viện mỹ thuật, tôi đã nói với bố mẹ cô, họ cũng đồng ý rồi. Thủ tục thôi học bên ấy đến khi nào thì làm xong?”.

“Tôi gọi điện thoại cho quản lý, học phí của tôi đã được trừ rồi, học bạ cũng được trả lại. Làm thủ tục cần phải được phê chuẩn từng bước, lại còn phí thôi học cái gì gì ý, rất phiền phức”.

Thẩm Quân Tắc cau mày, “Thế khi nào cô về nước”.

Tiêu Tinh cúi đầu nghĩ một lúc rồi mới nói: “Ít nhất là phải một tháng sau”.

Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc, hơn một tháng... đột nhiên cảm thấy dường như thời gian kéo dài đằng đẳng.

“Thôi được, một mình cô ở bên ấy phải chú ý an toàn. Nếu không quen sống ở nhà mới thì tạm thời sống ở chỗ chị Vu Giai một thời gian”.

“Ừm, tôi biết rồi”.

“Có vấn đề gì nhớ gọi điện cho tôi”.

“Ừm”.

“... Bye bye”.

“Bye bye”.

Sau khi cúp máy, nghe tiếng tút tút liên hồi vang lên bên tai, đột nhiên trong lòng Thẩm Quân Tắc thấy trống trải mơ hồ. Nhưng đến tận khi cúp máy, anh vẫn không hiểu rốt cuộc mình đang mong chờ cái gì.

Có lẽ, mong chờ sự hỏi han và quan tâm của cô?

Có cần thiết không? Từ trước tới nay anh không thích những thứ hư vô như thế.

Trong suốt quá trình nói chuyện chỉ là anh hỏi, cô trả lời. Cô không chủ động hỏi thăm tình hình của anh, thậm chí ngay cả lúc trả lời cũng không nói thêm một câu nào. So với giọng nói phấn khích vui vẻ khi nói chuyện với bố, cô nói chuyện với anh giống như học sinh trả lời câu hỏi của thầy giáo.

Thái độ xa cách và lạnh nhạt ấy khiến Thẩm Quân Tắc có chút khó chịu trong lòng.

Nói thế nào thì cũng là vợ chồng cùng bước trên thảm đỏ, thề nguyện với nhau, sao cô có thể coi anh là người xa lạ như thế?

Tâm trạng phức tạp này của Thẩm Quân Tắc kéo dài đến hơn nửa tháng.

Rất nhiều lần anh cầm điện thoại, muốn gọi điện cho Tiêu Tinh nhưng lần nào cũng vậy, ngón tay dừng lại ở nút gọi hai giây, sau đó lại nhét điện thoại vào túi. Nếu trong suốt hơn nửa tháng mà cô không gửi một tin nhắn, cũng chưa bao giờ quan tâm đến tình hình của anh, vậy thì anh hà tất phải gọi điện khiến cô ghét thêm?

Vốn dĩ đã nói sau khi kết hôn mỗi người có cuộc sống riêng, không còn liên quan gì đến nhau. Nhưng đến bây giờ, thật sự không can thiệp vào cuộc sống của nhau, Thẩm Quân Tắc lại thấy như thiếu chút gì đó. Anh thấy bản thân mình càng ngày càng trở nên xa lạ.

Việc hợp tác với tập đoàn Đông Thành tiến hành rất thuận lợi, Thẩm Quân Tắc cũng trở thành cổ đông của nhà họ Tiêu như mong đợi. Tiếp đó tiến hành tuyên truyền mấy hạng mục mới, công việc bận rộn hẳn lên, thời gian cũng trôi đi rất nhanh, đến tận một buổi sáng nào đó, đột nhiên nhận được tin nhắn của em trai anh mới phát hiện mình đã xa Tiêu Tinh hơn một tháng rồi.

“Anh à, tối nay ông mời chị dâu đến nhà ăn cơm chia tay, chị dâu còn đích thân thể hiện, món canh chị ấy nấu ngon hết chỗ chê! Anh thật là có phúc, chị dâu còn biết nấu ăn, làm một bàn thức ăn, ông vui đến nỗi cứ cười mãi!”.

Ánh mắt của Thẩm Quân Tắc dừng lại ở hai chữ “chia tay” rất lâu rồi mới nhấn lại: “Cô ấy sắp quay về sao? Đi chuyến máy bay lúc mấy giờ?”.

“Á, không nói với anh sao? Vé máy bay ông nội đặt, có lẽ là khoảng mười giờ sáng ngày kia thì đến chỗ anh”.

Thẩm Quân Tắc không nhấn lại, chỉ nhìn mặt cau mày.

Bên New York đang ăn cơm, lúc này trong nước là buổi sáng. Anh đang ngồi trong phòng làm việc sắp xếp hồ sơ. Công việc quá tải kéo dài nhiều ngày liên tiếp khiến toàn thân anh rã rời. Nhưng tâm trạng không tốt lần này hoàn toàn không phải do công việc mà là: Tiêu Tinh sắp quay về nhưng lại không báo cho anh biết.

Tất cả mọi người đều biết cô về nước, chỉ có một mình anh là không biết gì.

Cô không thèm đếm xỉa đến anh tới mức này sao?

Thẩm Quân Tắc hằm hằm gọi điện thoại cho Tiêu Tinh.

Tiêu Tinh ở đầu dây bên kia vẫn giữ thái độ bất cần, mỉm cười nói: “A lô, Quân Tắc, tìm tôi có chuyện gì?”.

Thẩm Quân Tắc cố kìm nén nổi tức giận, khẽ hỏi: “Ngày kia cô về nước, đúng không?”.

“Đúng vậy, sao thế?”. Giọng nói của Tiêu Tinh đầy nghi hoặc, “Có vấn đề gì sao?”.

“Sao không nói với tôi?”.

“Vì sao phải nói với anh?”. Tiêu Tinh càng nghi hoặc hơn, “Chẳng phải đã nói sau khi kết hôn mỗi người có cuộc sống riêng sao? Sáng sớm hôm ấy anh ra sân bay cũng đâu có nói với tôi”.

Đó là vì lúc ấy con heo đất nhà cô đang ngủ say, tôi không nỡ đánh thức cô dậy!

Tiêu Tinh nói tiếp: “Hơn nữa, Trung Quốc và Mỹ chênh lệch múi giờ, thông thường lúc tôi thức, anh không đi làm thì đang ngủ. Anh bận như vậy, tôi sợ làm phiền anh”.

“Cô không biết nhắn tin à?”. Nỗi phẫn nộ của Thẩm Quân Tắc dâng lên đến đỉnh điểm nhưng không thể phát tiết, cuối cùng đành phải hít một hơi thật sâu, hạ thấp giọng nói, “Được rồi, ngày kia tôi ra sân bay đón cô”. Anh nói rồi cúp máy.

Anh sợ nếu Tiêu Tinh nói tiếp, anh sẽ không khống chế được cơn tức giận bay thẳng sang New York cho cô một trận.

Mặc dù đã nói không can thiệp vào cuộc sống của nhau nhưng ít ra anh cũng là chồng của cô trên danh nghĩa. Hơn một tháng không một tin nhắn, bây giờ sắp về nước cũng không báo một tiếng. Cô hoàn toàn coi anh là không khí sao?

Hai hôm sau, Thẩm Quân Tắc mặc plet sang trọng, đến sân bay trước nửa tiếng. Anh muốn Tiêu Tinh vừa xuống máy bay là nhìn thấy mình ngay. Dĩ nhiên, khuôn mặt anh tuấn, cách ăn mặc lịch sự và dáng đứng như một pho tượng của Thẩm Quân Tắc khiến anh trở thành tiêu điểm mà ai cũng phải liếc nhìn. Có điều, anh không hề bận tâm đến những ánh mắt ấy, chỉ cúi đầu nhìn đồng hồ, khuôn mặt không chút biểu cảm.

Đến giờ rồi, loa cũng thông báo chuyến bay từ New York đã hạ cánh.

Bắt đầu có hành khách kéo vali ra ngoài. Thẩm Quân Tắc nhìn thoáng qua là thấy người anh đang đợi. Mái tóc dài của Tiêu Tinh thả sau lưng, vai đeo chiếc túi nhỏ, tay kéo chiếc vali to, khuôn mặt vẫn còn vẻ mơ màng như mới ngủ dậy...

Thẩm Quân Tắc khẽ nheo mắt, rảo bước đi về phía cô.

Đến tận khi Thẩm Quân Tắc đứng trước mặt, Tiêu Tinh mới ngạc nhiên tròn mắt nhìn anh.

“Sao thế, bất ngờ lắm sao? Tôi đã nói sẽ đến đón cô”. Nhìn dáng vẻ kinh ngạc như nhìn thấy ma của cô, Thẩm Quân Tắc cảm thấy rất đắc ý.

“Tôi tưởng anh nói đùa”, Tiêu Tinh ngượng ngùng xoa đầu.

Thẩm Quân Tắc cau mày, “Hơn một tháng không gặp”.

“Ừm...”.

“Không ôm nhau sao?”.

Tiêu Tinh vẫn chưa kịp phản ứng, đột nhiên bị cánh tay rắn chắc của Thẩm Quân Tắc ôm vào lòng. Đầu ngã vào ngực anh, mũi chạm vào áo anh, thậm chí có thể nghe thấy nhịp đập trái tim anh...

Tiêu Tinh tròn mắt há mồm, một lúc rất lâu mà không nói được lời nào.

... Hơn một tháng không gặp, sao đột nhiên anh lại trở nên nhiệt tình như thế này? Cô không thể “tiêu hóa” được!

“Bên kia, tay sờ ảnh, nhìn thấy chưa?”. Đột nhiên bên tai vang lên giọng nói trầm lắng của anh.

Tiêu Tinh liếc nhìn, quả nhiên thấy ở góc có mấy người cầm máy ảnh lén lút chụp ảnh.

Tiêu Tinh như chợt bừng tỉnh, vội vàng vòng tay ôm Thẩm Quân Tắc, ngoan ngoãn gục vào lòng anh.

Ôm nhau rất lâu, Thẩm Quân Tắc mới thả lỏng buông cô ra. Anh mỉm cười, nhân tiện đỡ chiếc vali trên tay cô, sau đó nắm tay cô, quay sang, khẽ nói: “Đi thôi”.

Thẩm Quân Tắc nắm tay Tiêu Tinh ngơ ngác bước ra khỏi sân bay, đột nhiên sau lưng vang lên tiếng hò hét kinh thiên động địa.

“Phương Dao! Phương Dao tôi yêu cô!”.

“A a a, Phương Dao ký tên cho tôi...”.

Đám fan hâm mộ điên cuồng lao tới như đàn ong vỡ tổ.

Tiêu Tinh nghi ngờ ngoảnh đầu lại, nhìn thấy một cô gái dáng người cao gầy đứng ở cửa ra. Cô ta mặc quần bò và áo phông, chiếc kính râm ngoại cỡ che nửa khuôn mặt, mái tóc dài nhuộm màu hạt dẻ, đuôi tóc xoắn tự nhiên, trông rất có khí chất. Kiểu này chắc đây là đại minh tinh?

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Tiêu Tinh, đám săn ảnh kia chạy tới, điên cuồng chụp ảnh.

Kỳ lạ là đột nhiên cô gái ấy quay đầu nhìn về phía Tiêu Tinh và Thẩm Quân Tắc, sau đó nhếch mép, cười bí hiểm.

Tiêu Tinh nhìn Thẩm Quân Tắc, bình tĩnh nói: “Chắc chắn là anh nhầm rồi, những tay săn ảnh này không đi theo anh mà là theo dõi cô ta”.

Thẩm Quân Tắc lạnh lùng nói: “Thật sao? Có thể là tôi nhầm”.

Nhắm nhí, anh đã sớm biết hôm nay Phương Dao tới đây tổ chức ký tên cho fan, rõ ràng là những tay săn ảnh này đang chờ cô ấy. Cái gọi là tay săn ảnh chỉ là cái cớ khi anh nhất thời không kìm nén được ôm Tiêu Tinh vào lòng. Dù sao thì cũng ôm rồi, tìm cái cớ cho đỡ mất mặt.

Tiêu Tinh nghi ngờ hỏi: “Ngôi sao lúc này là ai? Hình như cô ta đang nhìn anh”. Nghĩ một lúc, đột nhiên cô cười bí hiểm và nói, “Lẽ nào người đó có quan hệ với anh? Là người tình trước đây của anh? Hay là cô ta thích anh rồi?”.

Anh thật sự muốn bóp cổ Tiêu Tinh, có người phụ nữ khác hứng thú với anh, cô không những không ghen mà ở đó cười đều, lại còn thấy rất vui? Hơn nữa, người phụ nữ nhạy cảm như Phương Dao chắc chắn đã nhìn thấy cảnh tượng mình không kiềm chế được ôm Tiêu Tinh vào lòng. Nụ cười bí hiểm của cô chắc chắn là cười nhạo.

Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, “Có lẽ cô ta thích phụ nữ, người cô ta để ý là cô”.

Bỗng chốc Tiêu Tinh hóa đá tại chỗ.

“Còn vấn đề gì sao? Không có gì thì đi thôi”, Thẩm Quân Tắc lạnh lùng nói.

Xung quanh đã có rất nhiều người nhìn rồi, đi theo cô đến đâu là mắt mặt đến đó, thật hết chịu nổi.

Câu nói “Người cô ta để ý đến là cô” là một sự đả kích rất lớn đối với Tiêu Tinh. Đến tận khi ngồi vào trong xe, cô vẫn còn ở trong trạng thái kinh hoàng tột độ.

“Người lúc này có phải là Phương Dao không? Kỳ Quyên rất thích các bài hát của cô ấy. Cô cô cô... cô ấy thích phụ nữ sao? Chẳng trách bao nhiêu năm mà không dính tin đồn nào”.

“...”. Thẩm Quân Tắc cố gắng kìm nén, quả thực không muốn giải thích với cô, “Không nói về cô ấy nữa, có chuyện tôi muốn bàn bạc với cô”.

“Ừm, anh nói đi”.

“Mẹ cô tặng chúng ta một căn nhà, hy vọng sau này chúng ta sống ở căn nhà đó. Ý cô thế nào?”.

“Á?”. Tiêu Tinh kinh ngạc quay đầu sang, “Chẳng phải nói là không sống chung rồi sao? Chúng ta sống riêng đi, tôi...”.

“Để tránh làm họ nghi ngờ, tôi đã đồng ý rồi”, Thẩm Quân Tắc lạnh lùng nói, “Dĩ nhiên, nếu cô phản đối, chúng ta cùng về nhà cô nói rõ lý do với mẹ cô”.

“Cái này...”. Tiêu Tinh gãi đầu, nghĩ đến ánh mắt đáng sợ của mẹ, cô không nói được.

“Vậy tạm thời như thế đi. Vừa mới kết hôn đã sống riêng, nếu giải thích sẽ rất phiền phức”, Tiêu Tinh buồn rầu nói.

Thẩm Quân Tắc nhếch mép, “Biết thế thì tốt”.

Vốn dĩ anh không muốn sống chung với Tiêu Tinh nhưng sự thờ ơ của cô đã khiến anh vô cùng tức giận. Mới xa nhau một tháng mà đã lơ anh đi như vậy. Nếu anh không quản lý cô, mấy hôm nữa, không biết chừng ngay cả chồng mình tên là gì cô cũng không nhớ nữa.

Tiêu Tinh không buồn bận tâm tới anh như vậy, cần phải chỉnh đốn lại, sống chung với nhau dĩ nhiên việc chỉnh đốn sẽ thuận tiện hơn.

Cái gì mà nhà mẹ tặng, hoàn toàn là bịa đặt. Anh biết Tiêu Tinh sợ mẹ nhất, có chuyện gì cứ lôi mẹ cô ra, chắc chắn sẽ hiệu quả như đọc thần chú siết chặt vòng kim cô trên đầu Tôn Ngộ Không.

Thẩm Quân Tắc đưa Tiêu Tinh đến nhà mới.

Nhà mới nằm ở vườn Nguyệt Hoa, phía đông thành phố, cách chỗ ở của bố mẹ Tiêu Tinh rất xa. Chủ yếu là Thẩm Quân Tắc không muốn sống gần người lớn, suốt ngày bị gọi đến ăn cơm. Người trẻ tuổi dĩ nhiên thích không gian riêng, không ai làm phiền.

Anh rất thích phong cách thiết kế của khu biệt thự này. Hồ nhân tạo và rừng núi giả rất đẹp, xung quanh là rừng cây rậm rạp và bãi cỏ xanh rì, thậm chí có thể nghe thấy tiếng chim hót véo von, không gian rất yên tĩnh, vừa bước vào khu phố, không khí cũng trong lành hẳn lên.

Từng dãy biệt thự với kiến trúc khác nhau khiến Tiêu Tinh nhìn mà hoa mắt chóng mặt. Rõ ràng là phong cách biệt thự ở đây không thống nhất, thiết kế bên ngoài cũng rất đa dạng, có thể thấy rất nhiều biệt thự là do chủ nhân đích thân tìm người thiết kế, hoàn toàn không phải mua trực tiếp từ trung tâm nhà đất.

Đột nhiên trong lòng Tiêu Tinh có chút nghi hoặc. Với tính cách của mẹ, mẹ hoàn toàn không thích kiểu biệt thự vườn tự do thư thái như thế này. Bà thích tòa nhà cao tầng quản lý theo kiểu khách sạn. Hơn nữa nhất định sẽ phải sống từ tầng hai mươi trở lên bởi vì mẹ quen với việc đứng trước cửa sổ, ngắm nhìn dòng xe cộ bị thu nhỏ để điều chỉnh dòng suy tư của mình.

Vì sao đột nhiên mẹ thay đổi, mua loại biệt thự vườn này tặng con gái, lại còn cách nhà mình xa như vậy?

Tiêu Tinh quay sang nhìn Thẩm Quân Tắc, nghiêm túc hỏi: “Có thật căn nhà này là mẹ tôi tặng không?”.

Thẩm Quân Tắc cau mày, “Không tin cô có thể hỏi bà ấy”.

Nhìn dáng vẻ hung hăng của anh, Tiêu Tinh không kìm được lườm anh một cái, rút điện thoại gọi điện ẹ.

“A lô, mẹ à, con nghe Quân Tắc nói mẹ tặng bọn con một căn nhà, đúng không ạ

Nhạc Lăng im lặng một lúc, lạnh lùng hỏi: “Sao, con không vừa ý sao?”.

Nghe giọng nói lạnh lùng của mẹ, Tiêu Tinh vội lắc đầu, gượng cười và nói: “Hi hi, đâu có đâu có... Con rất thích, rất vừa ý, cảm ơn mẹ!”.

Sau khi cúp máy, Tiêu Tinh mới buồn rầu cúi đầu. Lúc này vẫn ôm hy vọng ăn may, tưởng rằng Thẩm Quân Tắc đang lừa mình, kết quả hy vọng đã tan biến.

Tiêu Tinh đang đứng đó hậm hực, dĩ nhiên không phát hiện cái nhếch mép đắc ý của Thẩm Quân Tắc. Anh dám to mồm nói căn nhà này là do mẹ vợ tặng, dĩ nhiên là đã làm tốt công tác tư tưởng cho Nhạc Lăng trước đó, sao có thể dễ dàng bị cô vạch trần.

Thẩm Quân Tắc quay xe, chỉ về phía trước mặt rồi nói: “Nhìn thấy căn biệt thự kia chưa?”.

Tiêu Tinh nhìn theo ánh mắt của anh, không khỏi sững người. Thiết kế bên ngoài của căn nhà rõ ràng theo phong cách châu u, xung quanh có cây cối bao quanh, nhìn từ xa khiến người ta có cảm giác giống như một tòa lâu đài thần bí trong rừng núi, kết hợp hài hòa giữa phong cách cổ điển và trào lưu hiện đại, thiết kế vô cùng mới mẻ và tinh xảo.

Nhìn vẻ ngạc nhiên trong đôi mắt của Tiêu Tinh, Thẩm Quân Tắc không kìm được mỉm cười.

Xem ra cô rất thích nơi đây.

Thực ra căn biệt thự này do chính tay anh thiết kế. Hồi học đại học ở New York, anh vốn học chuyên ngành kiến trúc, về sau mới chuyển sang học ngoại thương. Đây cũng là yêu cầu của gia đình.

Mặc dù sau khi làm việc anh rất bận, rất ít cầm bút thiết kế nhưng năm ngoái, nghe nói khu vực mới khai thác này không những cung cấp biệt thự đa phong cách cho người mua lựa chọn mà còn khuyến khích chủ

nhân tự thiết kế theo sở thích của mình. Thêm vào đó cách bài trí và môi trường sống ở nơi đây đều rất hợp ý anh, đột nhiên Thẩm Quân Tắc thấy động lòng.

Anh cầm bút, tự thiết kế ỉnh căn biệt thự này, coi nó là căn nhà sau này anh sẽ sống. Sau này nếu kết hôn sẽ đưa vợ đến đây sống. Một nơi yên tĩnh tao nhã, tránh xa những tranh chấp trên thương trường, hoàn toàn thả lỏng toàn thân mới là ngôi nhà thật sự của anh.

Vốn tưởng phải mấy năm nữa mới dùng đến căn nhà này, kế hoạch của anh là ngoài ba mươi tuổi mới nghĩ đến chuyện hôn nhân đại sự. Kết quả, đột nhiên cô nàng Tiêu Tinh mơ hồ xuất hiện trong cuộc sống của anh, bao nhiêu bất ngờ xảy ra liên tiếp, anh nhanh chóng kết hôn với Tiêu Tinh. Bây giờ lại ma xui quỷ khiến thế nào mà đưa Tiêu Tinh đến đây...

“Này này, quá khoa trương rồi đấy! Căn biệt thự này ai thiết kế vậy, đẹp quá! Người sống ở đây phong cách rất độc đáo!”.

Được cô vô tư khen ngợi vài câu, tâm trạng của Thẩm Quân Tắc rất vui, khuôn mặt nở nụ cười hiếm thấy. Anh quay sang nhìn Tiêu Tinh, khẽ hỏi: “Cô thích chỗ này không?”.

Tiêu Tinh cười nói: “Dĩ nhiên là rất thích. Tôi chỉ thấy căn nhà đẹp như thế này trong truyện tranh thôi. Đúng là một tác phẩm nghệ thuật!”.

Thẩm Quân Tắc bị cô khen đến u mê, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng, “Bắt đầu từ bây giờ, cô sẽ sống ở đây”. Nói rồi anh đắc ý lấy chìa khóa trong túi áo, kéo tay Tiêu Tinh, khẽ đặt vào lòng bàn tay của cô.

“Á?”. Tiêu Tinh tròn tròn mắt kinh ngạc, “Không phải chứ? Sống ở đây tôi sẽ tổn thọ...”.

“Đừng nói lung tung”, Thẩm Quân Tắc cau mày ngắt lời cô, “Giữ chìa khóa đừng làm mất. Còn nữa, địa chỉ ở đây là tòa 1314, khu D Nguyệt Hoa, 13 là đường, 14 là số nhà. Cô đừng lạc đường đấy”.

“1314...”. Tiêu Tinh cứ nghĩ mãi con số này. Người mua số nhà này rất khó đoán biết, thật sự là mẹ cô sao? Cùng Thẩm Quân Tắc bước vào nhà, Tiêu Tinh lại một lần nữa lộ vẻ kinh ngạc.

Thiết kế bên trong vô cùng dễ chịu, tường màu vàng khiến người ta có cảm giác vô cùng ấm áp, cửa sổ chiếm một mặt tường trong phòng khách, tầm nhìn rất thoáng, có thể thưởng thức toàn bộ phong cảnh bên ngoài. Mở cửa kính là ban công nhỏ rất tao nhã, trồng rất nhiều cây cảnh, đều là chậu cây xanh, không có bất kỳ bông hoa nào, rất hợp với tính cách của anh.

Tay vịn cầu thang màu trắng có khắc những hình hoa tinh xảo, trông rất trang nhã. Men theo cầu thang đi lên là mấy căn phòng liền nhau. Thẩm Quân Tắc đẩy cửa phòng đầu tiên, lạnh lùng nói: “Cô ở phòng này”.

Tiêu Tinh bước vào phòng, ga trải giường, rèm cửa, tủ quần áo đều là màu xanh da trời mà cô thích nhất. Xem ra căn nhà này đúng là mẹ chuẩn bị cho cô. Lúc ấy Tiêu Tinh mới hoàn toàn tin lời Thẩm Quân Tắc, trong lòng không khỏi xúc động. Bề ngoài mẹ lạnh lùng, thực ra trong lòng rất thương cô.

Tiêu Tinh xúc động một hồi lâu nhưng không biết mình hoàn toàn nhầm đối tượng. Thực ra, đây là Thẩm Quân Tắc tỉ mỉ đặc biệt chuẩn bị cho cô. Lần trước, sau khi thăm phòng ngủ của cô, Thẩm Quân Tắc đã hiểu sở thích của cô.

Dĩ nhiên, Thẩm Quân Tắc sẽ không thẳng thắn thừa nhận. Anh đã âm thầm làm bao nhiêu chuyện chỉ là để lừa cô đến đây để chinh đồn. Thăm quan nhà xong cũng đến lúc ăn trưa. Thẩm Quân Tắc nhớ lại em trai nói Tiêu Tinh đã làm cho họ một bàn ăn thịnh soạn, lại nhớ đến đêm tân hôn mình chỉ ăn một bát mì, trong lòng có chút bất bình, không kìm được liền nói: “Cô đói rồi chứ, chúng ta nấu bữa trưa”.

“Tôi không đói, tôi ăn trên máy bay rồi”.

“...”. Lẽ nào cô không hiểu anh hỏi như vậy là nói bóng nói gió muốn cô đi nấu ăn sao? Anh rất đói, bữa sáng còn chưa được ăn. Thẩm Quân Tắc nhăn nhó, “Tôi đói rồi, cô đi nấu gì đó cho tôi ăn”.

Tiêu Tinh nghe giọng nói không chút biểu cảm như đang ra lệnh của anh, trong lòng rất không thoải mái, “Tôi là bảo mẫu của anh à?”.

Thấy anh sa sầm mặt xuống không nói gì, Tiêu Tinh lườm anh, quay người đi vào bếp. Nhìn bóng cô, Thẩm Quân Tắc thấy bức bối trong lòng. Anh chưa bao giờ coi cô là bảo mẫu, bảo cô đi nấu ăn, chỉ là đột nhiên nhớ đến tài nghệ của cô mà thôi... Lẽ nào giọng nói của anh độc ác đến nỗi khiến cô hiểu lầm mình bị coi là bảo mẫu sao?

Cứ nghĩ đến đây, trong lòng Thẩm Quân Tắc lại trào dâng cảm giác thất bại sâu sắc.

Một lúc sau, Thẩm Quân Tắc nghe thấy giọng nói của Tiêu Tinh vang lên trong phòng bếp, “Này, làm xong rồi, anh vào ăn đi, tôi rất mệt, đi ngủ trước đây”.

Cô nói như vậy, Thẩm Quân Tắc lại thấy lúc này mình quá đáng, hoàn toàn không nghĩ đến việc cô mệt mỏi vì vừa xuống máy bay, lại còn sai cô xuống bếp nấu cơm...

Thẩm Quân Tắc bước vào bếp với tâm trạng phức tạp, mở nắp vung mà không khỏi bàng hoàng.

Cháo?

Tiêu Tinh nấu cho anh một nồi cháo!

Bên cạnh còn cẩn thận đặt một chiếc bát rất to...

Thẩm Quân Tắc không kìm được run run khóe miệng, có phải cô ta muốn ví mình với lợn không?

Anh nhìn nồi cháo mà dở khóc dở cười, ăn cũng không được mà không ăn cũng không xong, Tiêu Tinh đúng là rất giỏi giầy vò thần kinh của anh.

Im lặng một lúc rất lâu, cuối cùng Thẩm Quân Tắc vẫn quyết định đẩy nồi cháo lại bỏ vào trong tủ lạnh, ngày mai ăn sáng. Đang đói như thế này, anh không muốn phải ăn cháo loãng thê thảm như thế.

Nhìn cánh cửa phòng ngủ đóng chặt trên tầng, Thẩm Quân Tắc thở dài ngao ngán, quay người đi tìm quán ăn giải quyết bữa trưa.

Cô không nấu cơm cho anh, anh chỉ có thể ra ngoài ăn.

Bà vợ này thật là khó dạy, chẳng qua giọng nói của anh chỉ nghiêm khắc một chút thôi, thế mà cô đã nấu cho anh một nồi cháo. Nếu thái độ của anh không tốt chút nữa, không biết chừng cô có thể cho thuốc độc vào cơm của anh.

Thẩm Quân Tắc ăn xong quay về nhà, Tiêu Tinh vẫn đang ngủ, biết cô ngồi máy bay lâu nên anh không gọi cô, đi vào phòng mình lên mạng.

Không biết bao lâu sau, cuối cùng Thẩm Quân Tắc đã xử lý xong công việc. Anh day huyệt Thái Dương đau nhức, nhắm mắt nhìn đồng hồ, đã tám giờ tối rồi.

Sao Tiêu Tinh ở phòng bên cạnh vẫn không có động tĩnh gì?

Thẩm Quân Tắc cau mày, quay người sang mở cửa phòng cô, định gọi cô dậy ăn tối. Mở cửa thì phát hiện nhịp thở của cô rất đều, ngủ rất ngon.

Thẩm Quân Tắc không nỡ đánh thức cô nhưng lại lười gọi đồ ăn, đành phải xuống bếp hâm cháo ăn.

Anh đúng là người đàn ông bi thảm nhất thiên hạ.

Anh vốn tưởng rằng bi kịch ngày hôm nay sẽ kết thúc ở đây nhưng không ngờ, đây mới chỉ là sự bắt đầu của bi kịch.

Mười hai giờ đêm, Thẩm Quân Tắc vừa tắt đèn nằm xuống, đột nhiên anh cảm thấy sau lưng có một cơn gió lạnh ủa tới, hình như cửa phòng ngủ bị đẩy ra.

Thẩm Quân Tắc cảnh giác vểnh tai, chỉ nghe thấy tiếng bước chân đang từ từ tiến về phía giường mình. Dĩ nhiên anh không tin có ma, tiếng bước chân xuất hiện trong nhà chắc chắn là của Tiêu Tinh.

Thẩm Quân Tắc quay người lại, định hỏi cô nửa đêm đến tìm anh có chuyện gì gấp. Kết quả, anh chưa kịp mở miệng đã thấy Tiêu Tinh lật chăn của anh ra, nằm thẳng lên giường, lại còn vòng tay ôm anh, gục đầu vào lòng anh, hoàn toàn coi anh là gối ôm.

“...”. Thắm Quân Tắc cứng người. Anh im lặng một lúc lâu rồi mới khẽ nói, “Cô... đang làm gì đấy?”.

Quyến rũ? Chuyện đùa, khả năng giác ngộ của Tiêu Tinh không cao đến thế chứ?

Tiêu Tinh không trả lời câu hỏi của anh, nhắm mắt ngáp một cái, sau đó đập anh ra không chút khách khí, quần chần vào người, bó thành dải trứng cuộn, xoay người, tiếp tục ngủ ngon lành.

Thắm Quân Tắc trợn mắt há mồm nhìn Tiêu Tinh nằm bên cạnh, im lặng một lúc rất lâu mới run rẩy nói: “Cô, đang, mộng, du?”.

Anh nghiêng rằng nghiêng lợi nói từng chữ.

Tuy nhiên, Tiêu Tinh hoàn toàn không nghe thấy câu hỏi của anh, nhanh chóng chìm vào giấc mộng, khuôn mặt còn nở nụ cười khoái chí.

Vậy là Thắm Quân Tắc bị Tiêu Tinh âm thầm cướp chần, chiếm chỗ ngủ...

Càng đáng giận hơn là nỗi nóng với người mộng du cũng vô ích.

Cố gắng hết sức kìm nén ý nghĩ đập cô xuống giường, Thắm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, hằm hằm đi vào thư phòng. Dĩ nhiên anh cũng có thể lựa chọn đi sang phòng ngủ của Tiêu Tinh. Có điều nhìn ga trải giường màu xanh da trời nhạt in hình nhân vật hoạt hình, quả thực anh không ngủ được.

Từ nhỏ đến lớn, anh chưa bao giờ đáng thương đến mức phải ngủ ở thư phòng. Nhưng từ sau khi kết hôn với Tiêu Tinh, đây là lần thứ hai anh ngủ ở thư phòng...

Thắm Quân Tắc nằm trên chiếc sofa trong thư phòng, bực tức một hồi, vừa mới thấy buồn ngủ một chút thì đột nhiên nghe thấy tiếng “rầm” vang lên từ phòng bên cạnh, hình như là tiếng vật nặng đập xuống sàn nhà?

Cô ta lại làm gì vậy?

Anh khó chịu mặc áo rồi ngồi dậy, cau mày chạy ra ngoài xem tình hình. Mở cửa mới thấy thì ra Tiêu Tinh lăn xuống đất!

Cô cũng không thấy đau, lăn xuống đất vẫn có thể ngủ tiếp.

Thắm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, lại gần bệ cô lên giường, đắp chăn, nhìn khuôn mặt yên bình của cô lúc ngủ, khóe miệng nhếch lên cười thỏa mãn, Thắm Quân Tắc càng thấy bực bội hơn.

Cô nàng này đúng là vua mộng du ngàn năm khó gặp! Nếu hôm nào cô mơ thấy mình hành hiệp trượng nghĩa, cầm dao xông vào phòng ngủ kết liễu cuộc đời anh, anh sẽ chết không nhắm mắt!

Nghĩ mọi cách ở cùng một nhà, rốt cuộc là anh đang chinh đốn Tiêu Tinh hay Tiêu Tinh đang giày vò anh?

Sáng sớm hôm sau, sau khi thức dậy, Thắm Quân Tắc phát hiện phòng ngủ của mình và Tiêu Tinh đều đóng cửa. Thấy vẫn còn sớm nên anh không gọi cô, vào bếp múc một bát cháo rồi hâm nóng. Thú thực, nồi cháo Tiêu Tinh nấu đủ để anh ăn ba bữa sáng.

Hâm cháo xong, anh lên tầng gọi cô dậy. Vừa đẩy cửa phòng, Thắm Quân Tắc ngạc nhiên phát hiện, ga trải giường nhăn nhúm, trên giường... không một bóng người.

Thắm Quân Tắc cau mày, mở cửa phòng Tiêu Tinh bên cạnh, nhìn thấy một người phụ nữ yên lặng nằm ngủ. Anh không kìm được run run khóe miệng.

Thì ra cô mộng du rất có đầu có cuối. Trước tiên mộng du sang phòng bên cạnh, sau đó lại theo đường cũ quay về, quả thực là quá giỏi. Chả trách lần trước đến nhà họ Tiêu anh phát hiện bên ngoài phòng cô còn có một ổ khóa, xem ra bố mẹ vợ sợ nửa đêm cô đi vệ sinh nhân tiện mộng du luôn nên đã khóa cô trong phòng. Bố mẹ vợ có thể nuôi lớn cô bằng ngân này quả là không dễ dàng.

Thắm Quân Tắc bước vào phòng, đứng cạnh giường, đưa tay đẩy vai cô, “Dậy thôi”.

Tiêu Tinh không phản ứng.

Thắm Quân Tắc ghé sát vào tai cô, thấp giọng nói: “Máu của cô ngọt quá!”.

“Á...”. Đột nhiên Tiêu Tinh bật dậy khỏi giường, hai tay ôm trước ngực, tái mặt nhìn anh.

Một lúc sau, phát hiện người đàn ông trước mặt không phải là ma cà rồng trong giấc mơ, lúc ấy Tiêu Tinh mới thở phào, lườm anh một cái rồi nói, “Thẩm Quân Tắc, anh bị bệnh à? Mới sáng sớm đã chạy đến dọa người ta?”.

Thẩm Quân Tắc đứng thẳng người, khuôn mặt không chút biểu cảm: “Xuống dưới ăn sáng”. Anh nói rồi quay người đi ra cửa.

Nhìn sống lưng thẳng đứng của anh, Tiêu Tinh ngạc nhiên nói: “A, anh đã nấu xong bữa sáng rồi? Chẳng phải từ trước tới nay anh không thêm vào bếp sao, sao đột nhiên lại trở nên chăm chỉ như vậy?”.

Đột nhiên Thẩm Quân Tắc ngoảnh đầu lại, lạnh lùng nhìn cô và nói: “Chờ con heo đất cô dậy nấu cơm, tôi sẽ chết đói mất?”.

Tiêu Tinh gượng cười: “Ha ha, dạ dày của anh tốt thế, thật khó chiều. Như tôi này, ba bữa không ăn cũng chẳng vấn đề gì”.

Trước ánh mắt lạnh lùng của anh cô leo xuống giường, vừa chỉnh lại ga trải giường vừa khẽ lẩm nhẩm, “Haizz, không biết đêm qua nằm mơ thấy gì, sáng nay thức dậy chỉ thấy người đau ê ẩm...”.

Đó là vì cô lăn từ trên giường xuống đất!

Nhìn dáng vẻ mơ mơ hồ hồ của cô, đột nhiên Thẩm Quân Tắc muốn trêu chọc cô. Anh cau mày, nói với giọng điệu đầy ẩn ý: “Người đau ê ẩm, lẽ nào cô mơ thấy giấc mơ tà ác gì đó?”.

Tiêu Tinh sững người, ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn anh: “Anh đùa cái kiểu gì thế, bộ não của tôi được lọc qua rất nhiều phần mềm diệt virus, vô cùng sạch sẽ. Anh tưởng rằng tôi giống anh, trong đầu toàn là virus đòi trụ sao?”

Trong đầu anh toàn là virus đòi trụ...

Thẩm Quân Tắc tức tím mặt.

Trên bàn ăn, Thẩm Quân Tắc lặng lẽ ăn sáng, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Tiêu Tinh, phát hiện cô rất chuyên tâm gặm bánh mì, một miếng bánh mì một miếng cháo, ăn rất ngon lành.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc và thỏa mãn của cô lúc ăn cơm khiến người ta nghĩ rằng đối với cô mà nói, dường như ngay cả ăn một thứ đơn giản như bánh mì cũng biến thành một sự hưởng thụ.

Thẩm Quân Tắc cúi đầu cắn vài miếng, không phát hiện loại bánh mì này có gì ngon. Dáng vẻ của cô có nhất thiết phải thái quá như thế không?

Nhanh chóng giải quyết xong bữa sáng, Thẩm Quân Tắc nhìn cô, khẽ nói: “Tôi đi làm đây”.

“Ừm, bye bye”, Tiêu Tinh vẫn cúi đầu trả lời.

Lẽ nào cô không biết nói những câu khách sáo như “Đi đường cẩn thận”, “Nhớ về nhà sớm”, “Đừng làm việc quá sức”, “Chú ý sức khỏe” sao?

Một câu “ừm, bye bye” là kết thúc cuộc đối thoại. Điều này khiến tâm trạng của Thẩm Quân Tắc hơi phức tạp.

Anh im lặng một lúc rồi mới nói: “Cô không có gì muốn nói sao?”.

Tiêu Tinh ngẩng đầu đầy nghi hoặc, “Không có gì”.

Thẩm Quân Tắc đứng dậy, hằm hằm nói: “Vậy tôi đi đây, cô ở nhà chú ý an toàn”.

“Ừm, bye bye”. Tiêu Tinh vẫy tay với anh.

Ừm bye bye? Lại là ba từ ấy...

Thẩm Quân Tắc đi được hai bước, không cam tâm ngoảnh đầu lại và nói, “Buổi tối tôi về ăn cơm”.

Tiêu Tinh ngẩng đầu nhìn anh, “Tối nay tôi về nhà ăn cơm với bố mẹ tôi, anh ăn ở ngoài đi”.

Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc, “Vậy tôi cùng cô về nhà”.

“Này, anh...”. Anh là cái đuôi của tôi sao? Tiêu Tinh vẫn chưa kịp nói ra thì đã bị ánh mắt lạnh lùng của anh gườm gườm, đành phải sống sượng nuốt câu ấy cùng với một miếng cháo vào bụng.

Buổi chiều, Tiêu Tinh soi gương trang điểm một hồi, mang theo tài liệu đã chuẩn bị trước, đến tham dự buổi phỏng vấn của học viện mỹ thuật.

Lúc ở New York cô đã tìm hiểu rất nhiều tài liệu về học viện mỹ thuật trong nước, phát hiện ở thành phố B chỉ có học viện mỹ thuật này là thời gian khai giảng tương đối muộn. Nếu cô nhanh chóng về nước thì có thể kịp buổi phỏng vấn của nhà trường.

Nghe nói buổi phỏng vấn của những trường nghệ thuật như thế này có rất nhiều bê bối, thậm chí có lời đồn lúc tuyển sinh, một số thầy giáo khó tính yêu cầu rải tất cả các tác phẩm của học sinh thành một hàng, liếc nhìn qua một lượt, nhìn trúng bức nào thì chọn người đó. Rất nhiều học sinh vẽ không bằng người khác nhưng người ta có ô dù, vẫn có thể thuận lợi qua cửa. Ngược lại, những học sinh đơn thuần biết vẽ tranh, rất có thể bị đám người đặc biệt ấy dè bẹp.

Dĩ nhiên, chắc chắn những lời đồn này có phần phóng đại. Tiêu Tinh cũng không bị những lời đồn này làm cho nhụt chí. Ngược lại, cô là người càng bị đả kích thì lại càng nỗ lực, phấn khích mang tác phẩm của mình đến buổi phỏng vấn.

Hiện trường phỏng vấn đông nghịt người, đúng là mỹ nữ như mây, mỹ nam vô kể, cứ như là tuyển người mẫu...

Tiêu Tinh ngạc nhiên thốt lên, sau đó tìm chỗ ngồi, ngoan ngoãn chờ đợi. Bên cạnh có anh chàng đẹp trai mỉm cười rạng rỡ với cô, thân thiện bắt chuyện với cô: “Hi, mỹ nhân, cậu cũng đến phỏng vấn à?”.

Tiêu Tinh mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy”.

“Làm quen một chút, mình tên là Lão Khôn, tốt nghiệp khoa mỹ thuật trường đại học Hoa Kiều. Còn cậu?”.

“Mình tên là Tiêu Tinh”, Tiêu Tinh giơ tay bắt tay anh ta, ngừng một lát, tò mò hỏi, “Cậu... họ Lão? Hay nickname là Lão Khôn?”.

Chàng trai cười tíu mắt và nói: “Mình họ Lão, rất hiếm gặp. Hi hi, hồi ấy bố mẹ mình nên đặt tên mình là Lão Đại. Như thế mọi người đều gọi mình là Lão Đại, ngay cả thầy cô giáo cũng gọi mình là Lão Đại, vậy thì mình sẽ rất lợi hại”.

Tiêu Tinh toát mồ hôi, nếu thật sự anh ta tên là Lão Đại, có thể tưởng tượng, lúc đặt câu hỏi trong giờ học, thầy giáo nói một câu: “Câu hỏi này Lão Đại đứng dậy trả lời”, vậy thì không khí lớp học sẽ rất kỳ lạ.

Rõ ràng là anh chàng Lão Khôn này thấy vô vị nên cố kiếm chuyện để nói, cứ bám lấy Tiêu Tinh không chịu buông tha, bắt đầu hỏi cô như bắn súng liên thanh: “Tiêu Tinh, cậu tốt nghiệp trường nào?”.

“À... học viện ngoại thương trường đại học T. Mình học quản lý công thương”.

“Hả? Đây là buổi phỏng vấn tuyển sinh của học viện mỹ thuật, cậu học kinh tế thì chạy đến đây làm gì?”.

Tiêu Tinh cười và nói: “Mặc dù ở đại học mình không học chuyên ngành mỹ thuật nhưng mình đã học vẽ tranh suốt mười năm. Bây giờ chuyển ngành tiếp tục quay lại học mỹ thuật”.

Lão Khôn sờ cằm, “Vậy à, xem ra cậu thật sự rất thích vẽ tranh, kiên trì mười năm không dễ dàng gì. Hôm nay chuẩn bị thể nào rồi?”.

“Ha ha, mình không hiểu lắm về quy định của cuộc thi, nghe nói hôm nay đặt câu hỏi tại chỗ?”.

“Ừm, không cần căng thẳng, cứ phát huy như bình thường là được. Quan trọng là phải có đặc điểm và phong cách của mình, để giáo viên nhìn ra tiềm năng và cá tính nghệ thuật của cậu. Nghe nói trong số giám khảo của học viện mỹ thuật này rất nhiều người tính tình cổ quái, không thích những bức tranh theo khuôn khổ. Bức tranh đặc biệt một chút sẽ dễ dàng được chọn”.

Tiêu Tinh gật đầu.

Chẳng mấy chốc tốp học sinh phổng vắn trước bước ra ngoài, Lão Khôn vẫy tay với Tiêu Tinh, “Ôi, đến lượt mình rồi, mình vào trước đây, cậu cố lên nhé!”.

Tiêu Tinh gật đầu, “Cậu cũng cố lên”.

Không lâu sau, tốp thứ hai cũng phổng vắn xong. Tiêu Tinh nhìn thấy trước khi đi, Lão Khôn lén làm động tác “yeah” với mình, không kìm được mỉm cười. Anh chàng này đúng là người dễ gần, gặp người lạ trên đường cũng có thể vỗ vai gọi một tiếng “người anh em”.

Tiêu Tinh vẫy tay tạm biệt anh ta rồi cùng tốp học sinh tiếp theo vào phổng vắn.

Có ba giám khảo, hai nam một nữ, vẻ mặt hết sức nghiêm túc. Nhìn những bạn xung quanh ai ai cũng căng thẳng, trong lòng Tiêu Tinh cũng không khỏi lo lắng.

Đề tài mà cô bốc thăm được là vẽ phác họa cảnh vật trong vòng mười phút. Tiêu Tinh ngồi đó, liếc nhìn căn phòng một lượt, cuối cùng dừng lại ở cửa sổ trong góc. Thời gian quá ngắn, những thứ phức tạp không kịp vẽ, đơn giản quá thì sẽ tỏ ra đơn điệu, cửa sổ là một lựa chọn không tồi, có thể để lại chút không gian tưởng tượng trong bức vẽ.

Có cảm hứng rồi Tiêu Tinh liền cầm bút, nhanh chóng phác họa. Có nền tảng mỹ thuật mười năm, thêm vào đó trong khoảng thời gian một tháng ở New York cô không ngừng luyện tập, cảm giác quen thuộc khi cầm bút trong ký ức trào dâng trong lòng. Tiêu Tinh lướt bút như nước chảy, chỉ nghe thấy tiếng ngòi bút cọ sát với giấy vẽ phát ra tiếng sột soạt không ngừng. Tiêu Tinh nhanh chóng đắm mình vào việc sáng tác. Những người xung quanh đều lần lượt nộp tác phẩm, Tiêu Tinh không hề bị ảnh hưởng, vào phút cuối cùng, cô đã vẽ xong bức tranh của mình, mỉm cười nộp cho giám khảo.

Giám khảo là một người đàn ông trung niên. Sau khi nhìn qua bức tranh của Tiêu Tinh, chỉ lạnh lùng hỏi: “Tiêu Tinh đúng không, em học vẽ bao lâu rồi?”.

Tiêu Tinh lễ phép gật đầu, “Em bắt đầu học từ nhỏ, học được hơn mười năm ạ”.

Giám khảo ngẩng đầu nhìn cô, “Tôi đã xem hồ sơ của em, trước đó đã từng giành được rất nhiều giải thưởng trong các cuộc thi mỹ thuật. Mặc dù lên đại học không tiếp tục học chuyên ngành mỹ thuật, có điều quả thực em rất có năng lực. Tranh của em màu sắc tươi sáng, phong cách cũng rất rõ ràng. Trong số những học sinh phổng vắn ngày hôm nay, có thể coi em là thí sinh xuất sắc”.

Tiêu Tinh được khen đến nỗi cảm thấy ngỡ ngàng, cô xoa đầu và nói, “Em cảm ơn thầy...”.

“Nếu không có vấn đề gì, tôi muốn nhận em”, đột nhiên ông ta đứng dậy, mỉm cười nhìn Tiêu Tinh.

Tiêu Tinh có chút ngạc nhiên, thực ra cuộc phỏng vấn hôm nay cô chỉ đến thử sức mà thôi. Việc trực tiếp nhận vào học như thế này rõ ràng là không đúng quy định. Buổi phỏng vấn kết thúc, ít nhất phải sau mấy ngày mới công bố. Nhưng rất lạ là hình như hai giám khảo còn lại cũng không ngạc nhiên về quyết định này. Thậm chí ánh mắt của nữ giám khảo khi nhìn cô có chút kỳ lạ.

Trong khi đó thầy giáo nhận cô thì cười rất hòa nhã, “Em không cần căng thẳng, giáo viên hướng dẫn có quyền chọn học sinh. Em rất có tài, vì thế tôi mới muốn phá lệ nhận em. Kiến thức lý luận sau khi vào học có thể từ từ bổ sung”.

Nghe thầy nói vậy Tiêu Tinh mới thấy yên tâm, vội vàng cúi người và nói: “Em cảm ơn thầy! Cảm ơn thầy”.

Tiêu Tinh đăng ký rất muộn, là tốp cuối cùng phỏng vấn, đợi đến khi buổi phỏng vấn kết thúc cũng đã đến giờ ăn tối.

Ba vị giám khảo mỗi người đi một đường, Tiêu Tinh đi cùng đường với thầy hướng dẫn. Cô đã tìm hiểu thông tin có liên quan, người đàn ông này có lẽ là giáo sư Vương. Cô đã nhìn thấy ảnh và giới thiệu về ông ta trên trang web của trường. Năm nay mới được lên làm giáo viên hướng dẫn cho nghiên cứu sinh, nghe nói tính tình rất dễ chịu.

Lần này Tiêu Tinh đến thử sức, chọn giáo viên hướng dẫn chính là người này, không ngờ lại được ông ấy nhận, tâm trạng khó tránh khỏi có chút kích động.

Đi đến chỗ rẽ, nghe thấy thầy giáo cười nói: “Chi bằng cùng nhau ăn cơm, nhân tiện nói với em về kế hoạch sau này”.

Tiêu Tinh cũng muốn hiểu thêm về thầy giáo nên đồng ý ngay: “Được ạ, cảm ơn thầy”.

Ông ta lái một chiếc xe màu đen ra khỏi bãi đỗ xe, Tiêu Tinh liếc nhìn, là một chiếc BMW, trong lòng không khỏi ngạc nhiên.

Sau khi lên xe, thấy chiếc xe phóng lên cầu cao tốc, đi về phía cách xa trung tâm thành phố, Tiêu Tinh... dần dần cảm thấy bất an.

Đây là lần đầu tiên cô ăn cơm với một người đàn ông xa lạ. Mặc dù người đàn ông này sau này là giáo viên hướng dẫn của cô. Nhưng ngồi cùng ông ta trong không gian kín như thế này vẫn khiến cô cảm thấy rất không thoải mái.

Có lẽ là giác quan thứ sáu của người phụ nữ thôi thúc, nhìn nụ cười của người này qua gương chiếu hậu, cảm giác ông ta cười rất lạ.

Trong lòng Tiêu Tinh có chút căng thẳng nhưng bề ngoài thì cố làm ra vẻ bình tĩnh, lấy điện thoại trong túi áo, gọi điện cho Thẩm Quân Tắc.

Lúc này ngồi trong xe của người đàn ông này, hoàn toàn chưa biết sẽ bị đưa đi đâu. Nếu thật sự như cô nghĩ, người đàn ông này nhận cô là có ý đồ khác, vậy thì cô phải nhanh chóng cầu cứu, nếu không cô chết rồi cũng không tìm thấy xác.

Không còn nghi ngờ gì, Thẩm Quân Tắc trở thành đối tượng cầu cứu số một. Nếu người đàn ông này biết cô đã kết hôn, có lẽ sẽ từ bỏ ý nghĩ bắt nạt cô...

Tút... tut...

Tiếng tut tut vang lên bên tai rất lâu. Tiêu Tinh chưa bao giờ nghĩ rằng có lúc cô lại muốn nghe thấy giọng nói của Thẩm Quân Tắc như thế này.

Rất lâu sau, cuối cùng cũng có người nhắc máy, lòng bàn tay của Tiêu Tinh ướt đẫm mồ hôi.

“Có chuyện gì?”. Thẩm Quân Tắc cố tình hạ thấp giọng. Lúc này nghe giọng nói của anh không đáng ghét chút nào, ngược lại khiến Tiêu Tinh cảm thấy như tìm thấy phao cứu sinh.

Tiêu Tinh nắm chặt điện thoại, cố làm ra vẻ bình tĩnh và nói: “Chồng à, tối nay vợ không về nhà ăn cơm đâu”.

“...”. Thẩm Quân Tắc im lặng.

Tiêu Tinh tiếp tục bình tĩnh nói: “Là thế này, sáng nay vợ đi tham gia buổi phỏng vấn của học viện mỹ thuật XX, giáo sư Vương đã quyết định nhận vợ rồi. Bây giờ vợ và ông ấy đang trên đường đi ăn. Có thể tối nay vợ sẽ không về ăn, chồng không cần đợi vợ, ăn ở ngoài đi nhé”.

“...”.

“Vợ xin lỗi, vốn dĩ đã hẹn tối nay cùng chồng đi ăn đồ Tây, ha ha, hôm khác vợ sẽ đền cho chồng nhé”.

“...”.

“Chồng, chồng đang họp à?”.

Thẩm Quân Tắc tiếp tục im lặng.

Bởi vì lúc này, mấy chục con mắt trong phòng họp đang tò mò nhìn anh. Quả thực mấy tiếng “chồng, chồng” của Tiêu Tinh quá lớn, truyền qua ống nghe điện thoại, khiến mọi người trong phòng họp đều trợn mắt há mồm.

Bà chủ... bà chủ quả là uy vũ, ông chủ Thẩm lạnh lùng đã bị mấy tiếng gọi chồng của bà làm cho hóa đá rồi.

13. Q.2 - Chương 13: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Trước ánh mắt chăm chú của mọi người, sắc mặt của Thẩm Quân Tắc trở nên rất khó coi.

Thúc thực vừa nhắc máy, Tiêu Tinh nói một câu “chồng”, điện thoại của anh suýt chút nữa thì rơi xuống đất.

Vốn dĩ đây là giờ họp, cuộc điện thoại này anh không muốn nghe, nhưng quả thực Tiêu Tinh có tinh thần ngoan cường không thể dập tắt, anh không nghe, cô cứ gọi không ngừng. Cuối cùng, không còn cách nào đành phải nhắc máy thì lại nghe thấy tiếng “chồng” kinh hoàng của cô.

Thẩm Quân Tắc bị tiếng gọi ấy làm cho da đầu tê dại, im lặng nghe cô nói một loạt những câu mơ hồ. Đợi đến khi cô nói xong, Thẩm Quân Tắc mới gượng gạo tắt máy, lạnh lùng nói với các nhân viên trong phòng họp: “Được rồi, chúng ta tiếp tục chủ đề lúc này”. Trợ lý Chu Hiểu Đình kìm nén một lúc, vẫn không dám nói câu “Chủ đề lúc này đã thảo luận xong”.

Dĩ nhiên, cuối cùng đám người trợn mắt há mồm đã trở lại trạng thái bình thường, nghiêm túc cùng anh thảo luận lại một lần nữa chủ đề vừa mới thảo luận.

Nhưng trong lòng thì không khỏi than thở: Haizz, giám đốc Thẩm thật thâm hiểm, bị một cuộc điện thoại của vợ làm hỗn loạn tư duy. Tình trạng lạ là này lại xuất hiện với một Thẩm Quân Tắc từ trước tới nay luôn bình tĩnh và nhạy bén, nói ra chắc không có ai tin.

Sau khi kết thúc cuộc họp, Thẩm Quân Tắc quay về văn phòng với khuôn mặt không chút biểu cảm.

Anh uống hết cốc nước lạnh tâm trạng mới dần dần bình tĩnh trở lại.

Thật lạ là lúc này Tiêu Tinh gọi anh là chồng, trong lòng anh lại có cảm giác... thích thú? Đùa cái gì chứ, cái tiếng “chồng” này vừa buồn nôn vừa thô tục, bị Tiêu Tinh gọi với cái giọng sến như thế, lẽ ra phải thấy vô cùng chói tai mới đúng, vậy mà anh lại thấy rất thuận tai, thậm chí còn thầm mong chờ cô sẽ gọi thêm vài tiếng?

Chắc chắn là áp lực công việc quá lớn khiến anh bị ảo giác.

Thẩm Quân Tắc cau mày, trợn mắt nhìn màn hình điện thoại, bên tai lại vang lên cuộc điện thoại mơ hồ lúc này.

“Chồng à, tối nay vợ không về nhà ăn cơm đâu”.

“Là thế này, sáng nay vợ đi tham gia buổi phỏng vấn của học viện mỹ thuật XX, giáo sư Vương đã quyết định nhận vợ rồi. Bây giờ vợ và ông ấy đang trên đường đi ăn. Có thể tối nay vợ sẽ không về ăn, chồng không cần đợi vợ, ăn ở ngoài đi nhé”.

“Vợ xin lỗi, vốn dĩ đã hẹn tối nay cùng chồng đi ăn đồ Tây, ha ha, hôm khác vợ sẽ đền cho chồng nhé”.

Đột nhiên Thẩm Quân Tắc sững người.

Chết rồi, cuộc điện thoại này của Tiêu Tinh hoàn toàn không phải là sự quấy rối mơ hồ. Cô đang ám chỉ một điều gì đó?

Buổi sáng trước khi ra cửa đã nói với cô tối nay cùng về nhà cô ăn cơm, vậy mà trong điện thoại cô lại nói cái gì mà hẹn đi ăn đồ Tây, rõ ràng là có gì bất thường.

Có lẽ bên cạnh cô có nhân vật nguy hiểm nào đó? Đến nỗi cô không thể trực tiếp nói ra, vì thế mới cố tình dùng kẻ hở rõ rệt như vậy để ám chỉ cho anh biết?

Nghĩ đến đây, Thẩm Quân Tắc không khỏi cau mày, vội vàng cầm điện thoại gọi lại cho Tiêu Tinh.

Tút... tut...

Sau một hồi tut tut, bên tai vang lên giọng nói tự động: “Số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”.

Sắc mặt của Thẩm Quân Tắc dần trở nên khó coi.

Mấy phút trước cô vẫn còn gọi điện thoại đến, giọng nói rất bình tĩnh, sao đột nhiên lại không liên lạc được? Cô đang ở đâu? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lẽ nào cô thật sự gặp nguy hiểm?

Thẩm Quân Tắc càng nghĩ càng thấy sốt ruột, vội vàng nhấn điện thoại bàn, gọi trợ lý Chu Hiểu Đình.

“Giám đốc Thẩm, anh tìm tôi?”. Chu Hiểu Đình vừa bước vào văn phòng, nhìn thấy sắc mặt cực kỳ khó coi của Thẩm Quân Tắc, trong lòng không khỏi ngạc nhiên. Cô đã làm việc với Thẩm Quân Tắc hơn một năm, mỗi lần gặp chuyện lớn, người đàn ông trẻ tuổi này đều có thể bình tĩnh ứng phó. Cô luôn nghĩ anh có sự chín chắn, trưởng thành hơn tuổi, chưa bao giờ thấy anh khác thường như hôm nay. Lúc họp tư duy rối loạn không nói, bây giờ lại có dáng vẻ như đứng trước kẻ địch, khiến cô tưởng rằng công ty sắp phải đối mặt với nguy cơ to lớn gì đó.

Thẩm Quân Tắc ngẩng đầu, “Bảo cậu Kim và cô Minh ở phòng thông tin lập tức đến phòng tôi”.

Chu Hiểu Đình thận trọng gật đầu, vội vàng đi gọi người.

Chưa đầy một phút, hai người ở phòng thông tin đã nhanh chóng bay từ dưới tầng lên, vẻ mặt của mọi người đều hết sức nghiêm túc và cảnh giác. Bình thường Thẩm Quân Tắc không tùy tiện nói chuyện riêng với nhân viên. Nhưng hôm nay anh đích thân gọi nhân viên đến, chắc chắn là xảy ra vấn đề gì lớn.

Hai người trẻ tuổi nhìn nhau, bất an hỏi: “Giám đốc Thẩm... tìm chúng tôi?”.

Thẩm Quân Tắc đứng dậy, đi đến trước mặt họ, gương mặt không chút biểu cảm, “Hai người giúp tôi điều tra về một giáo sư ở học viện mỹ thuật XX. Người này họ Vương, là giám khảo tham gia buổi phỏng vấn tuyển sinh của học viện mỹ thuật ngày hôm nay. Cho dù hai người dùng thủ đoạn gì cũng phải điều tra tư liệu về ông ta với tốc độ nhanh nhất, càng chi tiết càng tốt”.

Thẩm Quân Tắc nói rồi bước đến cạnh cửa sổ, ánh mắt sâu lắng lặng lẽ ngắm nhìn đường phố đông đúc bên dưới. Cửa sổ in bóng khuôn mặt lạnh lùng nghiêng nghiêng của anh, mặc dù không nhìn rõ nét mặt nhưng sống lưng cứng đờ vẫn mơ hồ ẩn chứa tâm trạng căng thẳng và nỗi bất an trong lòng anh.

Hai người được gọi đến thấy anh căng thẳng như vậy cũng không hỏi lý do, vội vàng mở máy tính, ngoan ngoãn làm việc.

Bình thường họ phụ trách điều tra tình hình cơ mật của các doanh nghiệp, điều tra tư liệu dĩ nhiên là dễ như trở bàn tay. Nhưng kỳ lạ là lần này Thẩm Quân Tắc lại yêu cầu điều tra một giáo sư của học viện mỹ thuật! Sao vị giáo sư này lại đặc biệt với anh, nhìn khí thế như sắp giết người của anh...

Chu Hiểu Đình cũng thấy chuyện này rất kỳ lạ, có điều, Thẩm Quân Tắc vốn là người tính khí lạnh lùng, những gì không nên hỏi tốt nhất đừng có hỏi. Chu Hiểu Đình không hỏi nhiều, đi pha tách cà phê mà anh thích nhất, đưa đến trước mặt anh.

“Giám đốc Thẩm, mời anh uống cà phê”.

“Cảm ơn”. Thẩm Quân Tắc đỡ lấy tách cà phê nhưng không uống, chỉ cầm chặt trên tay, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào đường phố bên dưới.

Chỉ có những lúc phiền muộn anh mới đứng đây nhìn xuống dưới, như thế có thể khiến anh bình tĩnh hơn. Nhưng hôm nay, cách làm này hoàn toàn không có chút hiệu quả nào. Từ nhỏ tới lớn, anh chưa bao giờ thấy lo lắng như lúc này. Lòng anh rối bời, hoàn toàn không thể bình tĩnh suy nghĩ như bình thường.

Tình hình xảy ra chuyện... Bây giờ cô ấy đang gặp nguy hiểm...

Cứ nghĩ đến điều đó là anh lại thấy lòng rối như tơ vò. Một cô gái suốt ngày ở trong nhà rất ít khi ra ngoài như cô, chắc chắn là không có kinh nghiệm ứng phó với tình huống bất ngờ này. Đối với cô mà nói, có thể nghĩ ra việc gọi cuộc điện thoại này đã là một tiến bộ rất lớn rồi. Tiếp theo cô nên làm thế nào? Ngộ nhỡ bị người ta ức hiếp, cô không có khả năng phản kháng...

Những suy đoán rối rắm rối mù khiến tâm trạng của Thẩm Quân Tắc càng bất an hơn. Cầm tách cà phê nóng nhưng lòng bàn tay lại toát mồ hôi lạnh, ngay cả chiếc áo sơ mi cũng vì có quá nhiều mồ hôi mà dính chặt vào lưng anh.

Phòng làm việc rất yên tĩnh, không khí im ắng khiến người ta ngạt thở.

Nghe tiếng đồng hồ tích tắc tích tắc trên tường, nhìn bóng nhân viên cúi đầu tra tư liệu trên máy tính, đột nhiên Thẩm Quân Tắc thấy thời gian trôi đi thật chậm, thậm chí từng giây trôi qua cũng biến thành nỗi giằng vò.

Không biết bao lâu sau, đột nhiên sau lưng vang lên giọng nói của nhân viên.

“Tìm được rồi”.

Thẩm Quân Tắc vội vàng quay lại, rảo bước đến trước bàn làm việc, cúi người nhìn màn hình máy tính.

“Vương Kiến Cường, nam, ba mươi lăm tuổi, là giáo viên hướng dẫn thạc sĩ của học viện mỹ thuật XX. Năm 1998 tốt nghiệp học viện mỹ thuật XX, sau đó ra nước ngoài du học, năm ngoái quay về trường cũ giảng dạy. Hiện tại có một căn chung cư ở vườn hoa Thế Kỷ phố Trung Hoa, điện thoại là 138... biển số xe B4572...”.

Quả nhiên là chi tiết, ngay cả những tư liệu bí mật như số điện thoại và biển số xe cũng tra ra. Mặc dù việc điều tra thông tin cá nhân là không đạo đức nhưng thời khắc quan trọng cũng không có thời gian bận tâm đến những chuyện này, chỉ cần có thể cứu được Tiêu Tinh, anh sẽ không tiếc bất cứ giá nào, không từ bất kỳ thủ đoạn nào!

Mới lấy Tiêu Tinh chưa đầy một tháng, anh tuyệt đối không cho phép cô xảy ra bất kỳ bất trắc nào!

Thẩm Quân Tắc liếc nhìn tư liệu một lần nữa, cau mày nói: “Địa điểm phỏng vấn hôm nay của họ ở đâu?”.

Nữ nhân viên nghiêm túc trả lời: “Chính tại học viện mỹ thuật”.

Thẩm Quân Tắc nhìn bản đồ, học viện mỹ thuật cách công ty anh rất xa, bây giờ mà đi đến đó thì không kịp, quan trọng hơn là không biết Tiêu Tinh bị người đó đưa đi đâu... Nếu cứ tìm một cách mù quáng như thế này thì hoàn toàn là mò kim đáy biển.

Thẩm Quân Tắc cau mày nhìn điện thoại. Lúc này, chỉ dựa vào sức mạnh của một mình anh thì rõ ràng là không thể tìm thấy Tiêu Tinh. Có biển số xe và tư liệu chi tiết, để cảnh sát vào cuộc có lẽ sẽ dễ tìm hơn rất nhiều.

Đang định gọi điện báo cảnh sát thì đột nhiên thấy màn hình điện thoại vụt sáng, là số điện thoại của Tiêu Tinh.

Màn hình điện thoại hiện lên ảnh của Tiêu Tinh, bức ảnh chụp trong hôn lễ của Minh Huệ. Cô cười còn tươi hơn cả cô dâu. Trong điện thoại của Thẩm Quân Tắc cũng chỉ có một bức ảnh này của cô, tiện tay lấy nó làm ảnh đại diện cho cuộc gọi đến của cô. Nhưng lúc này, nhìn nụ cười rạng rỡ của cô trong bức ảnh, còn có tên hiển thị là “Bom Tinh”, đột nhiên Thẩm Quân Tắc cảm thấy trong lòng có một cảm giác khó chịu mơ hồ.

Mong chờ nghe thấy giọng nói của cô nhưng lại sợ nghe thấy thông tin chẳng lành. Tâm trạng mâu thuẫn phức tạp ấy khiến lúc ấn nút nghe, ngón tay của anh cũng trở nên lóng ngóng.

“A lô... Tiêu Tinh à?”. Mặc dù cố gắng kìm nén tâm trạng lo lắng nhưng giọng nói của Thẩm Quân Tắc vẫn khàn khàn đáng ghét.

“Đúng vậy... là tôi”, giọng nói của Tiêu Tinh yếu ớt như muỗi kêu, phía sau còn có tiếng nước chảy róc rách, hình như là đang ở trong phòng tắm, “Quân Tắc, anh có thể đến đón tôi không, tôi gặp chút phiền phức, tôi nói với anh, bây giờ tôi... tôi...”.

Nghe giọng nói căng thẳng đến run rẩy của cô, Thẩm Quân Tắc thấy lòng nhói đau, vội vàng dịu dàng nói: “Tôi hiểu, cô không cần giải thích. Bây giờ cô đang ở đâu? Tôi lập tức đến đón cô”.

“... Cụ thể tôi cũng không rõ, tôi không biết chỗ này... từ cầu cao tốc ở phía tây thành phố rẽ phải, đi khoảng bốn, năm cây số, sau đó rẽ vào một con phố tên là phố Tây Hồ, đi khoảng năm phút có một nhà thờ nhỏ, sau đó rẽ phải, đi qua cây xăng, có thể nhìn thấy một khách sạn màu trắng...”. Tiêu Tinh nuốt nước bọt, “Bây giờ tôi đang ở phòng 603 của khách sạn ấy, lấy có đi vệ sinh gọi điện cho anh...”.

Giọng nói của Tiêu Tinh vì quá căng thẳng mà cách phát âm cũng không rõ ràng. Một người mơ hồ, mù đường như cô phải sợ hãi như thế nào, cảnh giác như thế nào mới có thể nhớ rõ từng cột mốc trên đường như thế?

Thẩm Quân Tắc càng nghĩ càng thương, hạ giọng an ủi: “Được, tôi nhớ rồi, cô cố gắng kéo dài thời gian, còn nữa...”. Ngừng một lát anh nói, “Bảo vệ bản thân”.

Sau khi cúp máy, vẻ mặt của Thẩm Quân Tắc càng nghiêm khắc lạnh lùng hơn, anh lấy áo khoác rồi đi xuống, không ngoảnh đầu lại nói với Chu Hiểu Đình: “Tôi có việc phải đi trước, không tham dự bữa tiệc tối nay. Ngoài ra, bảo hội cậu Lam lập tức xuống dưới chờ tôi”. Lúc nói xong chữ cuối cùng thì người cũng đã biến mất.

Chu Hiểu Đình nhìn cái bóng lao đi như cơn lốc xoáy của anh, ngây người gật đầu. Hai người được gọi đến điều tra tư liệu cũng nhìn nhau. Bữa tiệc trong nội bộ công ty tối nay vốn là tiệc chúc mừng, anh có chuyện gấp không tham gia cũng không sao, chỉ là mấy người mà anh gọi vốn là vệ sĩ ông Thẩm mời đến bảo vệ an toàn cho anh sau vụ anh bị đối thủ hãm hại lần trước. Thẩm Quân Tắc không thích người khác bám theo, vì nể mặt ông nội nên mới miễn cưỡng giữ họ lại, bình thường cũng không dùng đến nhưng hôm nay ngay cả vệ sĩ cũng được điều động, thêm vào đó là vẻ mặt lạnh như băng của anh. Anh muốn đi... giết người sao?

Đám nhân viên trong phòng ngơ ngác nhìn nhau, không khỏi rùng mình.

Thẩm Quân Tắc lái xe ra khỏi nhà để xe, sau khi nhìn bản đồ tuyến đường mà Tiêu Tinh đã nói, anh đi đường tắt đến khu phía tây thành phố. Suốt đường đi anh phóng xe điên cuồng, không biết bị bao nhiêu lái xe lờm nguýt chửi rủa. Đám vệ sĩ đi theo anh nếu không phải là những tay đua siêu hạng thì rất nhiều lần, suýt chút nữa không theo kịp anh. Mọi người toát mồ hôi hột, không biết hôm nay Thẩm Quân Tắc bị làm sao, gọi họ ra ngoài đua xe ư?

Thẩm Quân Tắc phóng xe điên cuồng trên đường còn Tiêu Tinh lúc này đang ở trong nhà vệ sinh, bồn chồn bất an vã nước lạnh vào mặt.

Quả nhiên giác quan thứ sáu và sự cảnh giác của cô không sai chút nào. Đúng lúc cô gọi điện thoại cho Thẩm Quân Tắc xong thì đột nhiên người đàn ông bên cạnh khóa trái cửa xe. Hướng đi của chiếc xe càng ngày càng kỳ lạ, ngay cả một người lớn lên ở đây như cô cũng chưa bao giờ đến nơi hẻo lánh như thế này.

Tiêu Tinh thử cố làm ra vẻ bình tĩnh nói chuyện với ông ta, muốn biết mục đích của ông ta nhưng ông ta chỉ mỉm cười, vừa lái xe, mu bàn tay vừa vô tình hay cố ý nhẹ nhàng chạm vào đầu gối của cô. Hành động ấy khiến Tiêu Tinh thấy buồn nôn.

Tiêu Tinh cố làm ra vẻ bình tĩnh, ép mình ghi nhớ tất cả những cột mốc dễ nhận thấy trên đường đi.

Không ngờ ông ta lại đưa mình đến khách sạn. Nhìn cánh cửa khách sạn mà sống lưng của Tiêu Tinh không khỏi cứng đờ.

Ở khu ngoại ô xa xôi này, người đi lại rất thưa thớt. Tiêu Tinh vốn định nhân lúc ông ta đến quầy lễ tân thuê phòng tìm người cầu cứu nhưng thấy ông ta cười cười nói nói với nhân viên phục vụ, cảm giác lòng nguội lạnh.

Rõ ràng đây không phải là lần đầu tiên tên xấu xa này lừa gạt những cô gái trẻ đến đây. Những người này hẳn đã sớm đặt quan hệ, cho dù cô kêu cứu thì họ cũng mặc kệ cô, ngược lại còn chọc giận hẳn.

Vừa vào phòng, quả nhiên hẳn bộc lộ bản tính xấu xa của mình. Hắn khóa trái cửa, cười tí mắt nói với Tiêu Tinh: “Biết vì sao ta đưa em đến đây không?”.

Tiêu Tinh nhìn quanh căn phòng, im lặng gật đầu.

Hắn mỉm cười kéo cô ngồi xuống, dễ dàng nói: “Đừng căng thẳng, chỉ cần em theo ta một tháng, ta đảm bảo tất cả các môn học của em trong thời gian học ở trường đều được thông qua một cách thuận lợi. Ta sẽ không để em phải thiệt thòi”.

Nếu không phải vì hoàn cảnh quá bất lợi, thật sự Tiêu Tinh rất muốn lấy chậu rửa mặt chụp vào cái đầu lợn của hắn. Một tháng cái đầu nhà người ấy, ở với con lợn nhà người một tháng, ta sẽ tổn thọ!

Nhìn ánh mắt dâm dê của hắn, Tiêu Tinh cố gắng kìm nén cảm giác buồn nôn, gượng cười nói: “Tôi đã kết hôn rồi, như thế này e là không tốt?”.

Hắn cau mày: “Sợ cái gì, đừng để chồng em phát hiện là được. Hơn nữa em không thấy đi ngoại tình càng kích thích sao? Chắc chắn chồng em là người rất cứng nhắc, đúng không? Em vẫn còn trẻ thế này, việc gì phải cố chấp như thế”.

Nhìn nụ cười của hắn, trong lòng Tiêu Tinh vô cùng kinh hãi, người không biết xấu hổ là thiên hạ vô địch, cô đã xui xẻo gặp phải tên thú đội lốt người trong truyền thuyết ư?

“Em phải biết bây giờ không dễ thi vào học viện mỹ thuật đâu. Mỗi năm có bao nhiêu người đăng ký như vậy mà chỉ nhận có vài người. Thực ra tôi rất coi trọng tài hoa của em”.

Ông coi trọng sắc đẹp thì đúng hơn! Lại còn lấy thi cử ra làm cái cớ, thật là ghê tởm!

Trong lòng Tiêu Tinh đã thầm nguyện rửa hắn hàng trăm lần nhưng ngoài mặt vẫn cố gượng cười: “Tôi... tôi vào phòng vệ sinh, suy nghĩ thật kỹ rồi nói”.

Hắn nhìn cô, “Vào phòng vệ sinh cũng được, đưa điện thoại của em cho tôi”.

Tiêu Tinh sững người, im lặng một lúc rất lâu rồi mới lấy điện thoại trong túi đưa cho hắn.

Sau khi vào nhà vệ sinh, Tiêu Tinh ngả người vào cửa, thở dài.

Phải nói cô xui xẻo hay may mắn đây? Mấy ngày trước khi lên máy bay, lúc đang vẽ tranh cô không cẩn thận làm rơi điện thoại xuống đất, chị Vu Giai nói sau khi đến New York cũng chưa tặng em họ quà gì nên mua một chiếc điện thoại mới tặng cô. Còn chiếc điện thoại bị hỏng, vì đó là quà sinh nhật Tiêu Phạm tặng cho cô năm cô mười tám tuổi, vì thế cô không nỡ vứt đi, cứ để trong túi.

Lúc này người đàn ông kia muốn tịch thu điện thoại của cô, cô nhanh trí, liền đưa cho hắn chiếc điện thoại hỏng không dùng đến.

Có lẽ hắn không ngờ cô nữ sinh nhỏ bé trước mặt lại giở trò với mình, vì thế mới không chú ý chiếc điện thoại ấy chỉ là cái vỏ, không có SIM.

Nhờ có sơ suất ấy của hắn mà Tiêu Tinh mới tranh thủ thời gian gọi điện cho Thẩm Quân Tắc. Cũng không biết vì sao, khoảnh khắc ấy, người đầu tiên mà cô nghĩ đến chính là Thẩm Quân Tắc. Có lẽ là bất giác nghĩ rằng nếu nói chuyện này với bố mẹ và anh trai sẽ chỉ khiến họ càng thêm lo lắng.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng Thẩm Quân Tắc cũng sẽ lo lắng cho cô.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm rất to, chốc chốc bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa sột sắng của gã đàn ông kia. Tiêu Tinh đứng trước gương, nhìn khuôn mặt tái nhợt của mình, căng thẳng đến nỗi ngón tay run rẩy.

Thẩm Quân Tắc anh mau đến đi... Nếu chậm một chút thì phải đến nhặt xác tôi đây...

Tiêu Tinh đang thầm cầu nguyện trong lòng, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng chuông lanh lảnh. Tiếng gõ cửa ở phòng tắm cũng vì thế mà ngừng lại. Tiếng bước chân của hắn xa dần, hình như là đi ra mở cửa.

Lẽ nào hắn còn có đồng bọn?

Tiêu Tinh căng thẳng vênh tai nghe, chỉ thấy hắn thấp giọng hỏi người ngoài cửa: “Ai đấy?”.

“Thưa ông, rượu ông gọi”, giọng nói của nữ nhân viên phục vụ.

“Ồ, mang vào đi”.

Tiêu Tinh buồn rầu thở dài, vịn vôi nước to hơn.

Người đàn ông nhìn qua khe hở, quả nhiên phát hiện một nữ nhân viên đang đứng ngoài cửa, không nghĩ ngợi nhiều liền mở cửa phòng.

Điều hắn không ngờ tới là sau khi mở cửa lại nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi, thân hình cao lớn đột nhiên xuất hiện ở cửa.

Người này mặt mũi khô ngô, sắc mặt lạnh đến cực điểm, bị ánh mắt lạnh lùng của anh nhìn chằm chằm sống lưng hần lạnh toát.

“Ông Vương Kiến Cường, đúng không?”. Đối phương lạnh lùng hỏi.

Hần ta ngạc nhiên gật đầu, vẫn chưa kịp hỏi đối phương là ai thì đột nhiên thấy cảm đau nhói. Người đó giáng cho hần một cú đấm khiến hần ngã lăn ra đất, sau đó cúi người xuống, túm cổ áo của hần, lạnh lùng nhìn hần, nhưng giọng nói lại bình tĩnh đến đáng kinh ngạc.

“Tiêu Tinh đâu?”.

Hần ta bị đánh đến hoa mắt chóng mặt, vô cùng thê thảm. Hần chỉnh lại cổ áo, cố làm ra vẻ bình tĩnh và nói: “... Anh là ai?”.

Thẩm Quân Tắc nhếch mép cười khẩy, “Ông nói xem?”.

“Tôi làm sao mà biết được? Anh là đồ điên...”.

Thẩm Quân Tắc ghé vào tai hần, hạ thấp giọng, nói từng câu từng chữ: “Nghe cho rõ đây, nếu Tiêu Tinh của tôi thiếu một sợi tóc nào thì ông cứ chờ mà bị phanh thây đi”.

Thẩm Quân Tắc buông hần ra rồi đứng dậy, liếc nhìn xung quanh, phát hiện trong phòng không có ai, nhưng cửa phòng vệ sinh đóng chặt, có lẽ Tiêu Tinh vẫn còn trốn trong đó? Mấy người đi theo thấy vậy, quay sang nhìn nhau.

Có nhầm không vậy, họ là vệ sĩ chuyên nghiệp, được Thẩm Quân Tắc triệu tập khẩn cấp, cứ tưởng rằng phải thực hiện nhiệm vụ gì nguy hiểm. Kết quả chỉ là đến khách sạn dạy dỗ một người đàn ông trung niên tầm thường? Có điều nếu họ đã nhận tiền của Thẩm lão gia thì nhiệm vụ này vẫn phải hoàn thành. Thế là họ xông lên, túm cổ người đàn ông ấy rồi ra sức đấm đá.

Thẩm Quân Tắc đi đến trước cửa phòng vệ sinh, đưa tay lên gõ cửa.

Lúc này anh phát hiện bàn tay của mình vẫn run rẩy, không thể khống chế được. Có thể là vì lúc này quá căng thẳng, tâm trạng bồn chồn bất an. Lúc này, biết Tiêu Tinh không gặp chuyện gì, mặc dù tinh thần đã thả lỏng nhưng ngón tay thì vẫn run lên theo phản xạ. May mà anh không đến muộn, nếu không Tiêu Tinh...

Tên thú đội lột người này dám đưa Tiêu Tinh đến khách sạn! Dám ngông cuồng ức hiếp Tiêu Tinh của anh! Đưa cái gì chứ! Tiêu Tinh là vợ của anh, anh còn không nỡ ức hiếp cô!

Tiêu Tinh vánh tai nghe động tĩnh bên ngoài. Sau khi yên lặng một lúc rất lâu, tiếng gõ cửa lại vang lên. Tiêu Tinh vô cùng căng thẳng, lấy lọ nước rửa tay trên bồn rửa mặt, cầm chặt trong tay, làm ra vẻ sẵn sàng chiến đấu. Đợi lát nữa nếu tên cầm thú kia cố tình mở cửa, cô sẽ xông lên, phụt thẳng vào mắt hần, cho hần biến thành kẻ mù!

Tiếng gõ cửa vang lên một hồi, đột nhiên bên tai vang lên giọng nói quen thuộc.

“Tiêu Tinh, mở cửa”.

Trong lúc mơ màng cô còn ngỡ là ảo giác, áp tai vào cửa nghe thật kỹ...

“Là anh, Quân Tắc... em mở cửa đi”.

Cuối cùng đã đợi được cứu binh, khoảnh khắc ấy Tiêu Tinh xúc động đến rớt nước mắt, vừa mở cửa là ủa vào lòng người đàn ông thân thuộc ấy.

“Quân Tắc, hu hu... may quá! Cuối cùng anh cũng đến rồi! Em sợ lắm, anh đến rồi... may quá... may quá...”.

Tiêu Tinh ủa vào lòng Thẩm Quân Tắc, xúc động đến nỗi nói không thành câu, chẳng còn chút hình tượng nào.

Sống lưng của Thẩm Quân Tắc bỗng chốc cứng đờ.

Cảnh tượng cửa phòng tắm mở ra in đậm trong tâm trí của anh. Tiêu Tinh giống chú thỏ sợ hãi, hai mắt đỏ hoe, vẻ mặt cảnh giác, toàn thân ướt sũng, trông cô thật thê thảm, thật... khiến người ta xót xa.

Không ngờ trong lúc xúc động Tiêu Tinh lại chạy ùa vào lòng mình. Theo bản năng, Thẩm Quân Tắc không quen với sự tiếp xúc cơ thể thân mật này nhưng trong lòng thì lại thấy thỏa mãn và thanh thản. Đường như anh phóng xe điên cuồng đuổi đến đây chỉ là đợi cảnh tượng này...

Khoảnh khắc Tiêu Tinh chạy lại ôm chầm lấy anh, tâm trạng của anh thật sự... khó có thể hình dung được.

Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc rồi mới nhẹ nhàng đưa tay ra ôm Tiêu Tinh, anh xiết chặt tay, ôm thân hình nhỏ bé của cô trong lòng, khẽ nói bên tai cô: “Đừng sợ, không sao rồi”.

Vừa rồi Tiêu Tinh ở trong trạng thái căng thẳng cao độ, lúc này nhìn thấy cứu binh, tâm trạng lo lắng cuối cùng đã được thả lỏng, được Thẩm Quân Tắc ôm trong vòng tay, trong lòng mới thấy dễ chịu.

Hai người cứ ôm chặt nhau như thế, đột nhiên Tiêu Tinh nhận ra có chút bất thường.

Thẩm Quân Tắc ôm chặt quá!

Cái ôm thân mật ấm áp này khiến giữa hai người không có một khe hở, dính chặt trong vòng tay anh, ngửi thấy mùi hương dễ chịu trên người anh, cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ cơ thể anh, nghe thấy tiếng nhịp đập trái tim anh...

Cái ôm chặt như thế này khiến Tiêu Tinh không thở được...

Hơn nữa, bên cạnh còn có những ánh mắt tò mò, chốc chốc lại liếc nhìn cô.

Cuối cùng Tiêu Tinh lấy lại bình tĩnh, ngượng ngùng đẩy Thẩm Quân Tắc, ý muốn nói anh buông tay ra.

Thẩm Quân Tắc cau mày, thực ra anh vẫn muốn ôm thêm một lúc nữa. Được ôm Tiêu Tinh như thế này khiến anh rất mãn nguyện. Nhưng vì có nhiều người ở đó, anh vẫn biết ý buông Tiêu Tinh ra.

Tiêu Tinh nhìn thấy gã đàn ông xấu xa kia bị mấy người dúi xuống đất, đánh ập mấy sừng húp, không kìm được thốt lên: “Thẩm Quân Tắc, anh có cần khoa trương thế không, lại còn nhờ bao nhiêu trợ thủ đến đánh người?”.

Thực ra Thẩm Quân Tắc vốn định đi một mình nhưng ngộ nhỡ đối phương có đồng bọn, một mình anh xử lý vài tên cầm thú cũng không vấn đề gì, chỉ sợ Tiêu Tinh bị thương... Gọi mấy vệ sĩ đi cùng chỉ là muốn chắc chắn không có một chút sai sót gì, thuận lợi cứu Tiêu Tinh ra ngoài mà thôi.

Có điều anh sẽ không thừa nhận mình làm như vậy chỉ là quá lo lắng cho cô.

Thẩm Quân Tắc cau mày, ngoảnh đầu nhìn gã đó và nói: “Đánh hấn một trận trút giận cho em, không được sao?”.

Tiêu Tinh nghĩ một lúc, cười nói: “Được được, thay em đánh cho hắn một trận tới bờ! Không để xảy ra án mạng là được!”.

Quả nhiên câu nói này rất hợp với cá tính của cô, Thẩm Quân Tắc nhìn cô, mỉm cười nói, “Yên tâm, bọn anh biết thế nào là đúng mực”.

Nói rồi anh cởi áo khoác, khoác lên người Tiêu Tinh, “Đi thôi, chúng ta về nhà”.

“Vâng...” Tiêu Tinh gật đầu, quay lại lườm cho gã kia một cái rồi theo Thẩm Quân Tắc đi xuống.

Sau khi lên xe, Tiêu Tinh lạnh đến nổi co rúm lại, Thẩm Quân Tắc ân cần bật điều hòa, chỉnh cho nhiệt độ ấm lên.

Chiếc xe từ từ phóng ra khỏi khách sạn, Thẩm Quân Tắc nhìn qua gương chiếu hậu, thấy vẻ mặt như vừa thoát khỏi cỏi chết của cô, không kìm được khẽ vỗ mu bàn tay của cô và nói, “Không sao rồi”.

Tiêu Tinh gật đầu, “ừm”, im lặng một lúc, cô không kìm được lại nói, “Trước đây em chỉ nghe nói có giáo sư có ý đồ mờ ám với sinh viên, không ngờ hôm nay lại xui xẻo đến mức gặp đúng một tên...”. Tiêu Tinh bứt tóc, bực tức nói, “Hôm nay đi phỏng vấn có bao nhiêu cô gái xinh đẹp như vậy mà hắn lại chọn em, có phải là vì trông em rất ngọt, rất dễ lừa gạt không?”.

Thẩm Quân Tắc quay sang nhìn cô, khẽ ho một tiếng, “Em đúng là hiểu rõ bản thân”.

Tiêu Tinh buồn rầu sụp vai xuống, “Em biết ngay mà...”. Cô ngừng một lát rồi nói, “Có điều, rõ ràng là hấn nhìn nhầm rồi. Em không chỉ không dễ lừa, hơn nữa biết giữ bình tĩnh, đối mặt với nguy hiểm cũng không sợ! Em đã lừa được hấn, lại còn cho hấn ăn đòn, bị đánh đến sưng húp mặt mày. Hứ, đáng đời hấn vì cái tội nhìn nhầm người”

Nghe cô mặt dày nói mình lợi hại như vậy, Thẩm Quân Tắc không kìm được mỉm cười. Thực ra ngoài miệng anh nói Tiêu Tinh như vậy nhưng trong lòng thì không nghĩ như thế. Mặc dù Tiêu Tinh không được coi là mỹ nhân đặc biệt xuất chúng nhưng cô có khí chất rất đặc biệt, đôi mắt to tròn và sáng long lanh, lúc cô chăm chú nhìn bạn, cảm giác giống như chú chó đang vẫy đuôi, khiến người ta không kìm được mềm lòng... Thêm vào đó là làn da trắng nõn và mái tóc dài đen nhánh, nhìn toàn diện cũng rất xinh đẹp.

Chết rồi, sao anh càng nhìn Tiêu Tinh càng thấy thích mắt nhỉ?

Thẩm Quân Tắc quay sang nhìn Tiêu Tinh, đột nhiên hỏi: “Hôm nay em gọi điện thoại cho anh, gọi anh là gì nhỉ?”

Tiêu Tinh sững người, “Anh muốn nói ‘chồng’ sao?”

Thẩm Quân Tắc nhếch mép, tỏ thái độ không bận tâm, “Em gọi như vậy, thực ra anh không có ý kiến gì. Dù sao thì chúng ta cũng đã kết hôn rồi, gọi như thế cũng là bình thường. Có điều sau này lúc gọi điện cho anh em có thể nói nhỏ một chút. Hôm nay tất cả mọi người trong phòng họp đều bị em làm cho sợ hãi”.

Tiêu Tinh mỉm cười xua tay, hứa với anh: “Yên tâm đi, sau này em sẽ không gọi như thế nữa”.

“...”. Anh không có ý đó...

“Hôm nay chỉ là tình thế khẩn cấp thôi mà. Em gọi anh là chồng vì muốn gã đàn ông kia từ bỏ ý nghĩ tà ác với em. Sau này sẽ không gọi như thế nữa, ha ha, anh yên tâm đi”. Tiêu Tinh giải đầu, cười tí mắt nói.

Đột nhiên Thẩm Quân Tắc có chút bức tức.

Thôi, cô không muốn gọi thì đừng gọi, thực ra anh cũng không thích nghe lắm đâu...

14. Q.2 - Chương 14: Tâm Trạng Phức Tạp Nhất

Vốn dĩ đã hẹn buổi tối về nhà Tiêu Tinh ăn cơm, lúc này tâm trạng của Tiêu Tinh không tốt, Thẩm Quân Tắc liền lấy cớ hủy bữa cơm với bố mẹ vợ, lái xe đưa Tiêu Tinh về nhà

Tiêu Tinh vừa về đến nhà đã kêu đói bụng. Cũng khó trách, cô chưa ăn tối, lại phải căng thẳng trong thời gian dài như vậy, lúc này trở về ngôi nhà quen thuộc, dạ dày trống rỗng cũng bắt đầu sôi lên ồ ọc.

Thấy toàn thân Tiêu Tinh ướt sũng, lại còn không ngừng bận rộn trong bếp, Thẩm Quân Tắc không kìm được khẽ nói: “Em đi tắm đi, cẩn thận kéo bị cảm”.

Tiêu Tinh vẫn thoãn thoắt rửa rau, không ngẩng đầu lên nói: “Em đói lắm rồi, ăn xong rồi tắm”.

Thẩm Quân Tắc nói: “Em đi tắm đi, anh nấu cơm”.

Tiêu Tinh dừng tay ba giây, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn anh như nhìn quái vật, dường như cảm thấy mấy câu anh vừa nói không thể tin được.

Thẩm Quân Tắc có chút ngượng ngùng trước ánh mắt ấy của cô, anh sờ mũi và nói: “Sao? Không tin anh à?”.

Tiêu Tinh nhìn anh rồi nói thẳng: “Anh biết nấu cơm thì em tin, ai cũng biết nấu cơm. Chỉ là... cơm anh nấu có ăn được không?”.

“...”. Thẩm Quân Tắc cảm thấy bị đả kích. Anh cau mày, lạnh lùng nói, “Lát nữa em sẽ biết”. Nói rồi anh kéo tay cô, đẩy cô vào cửa phòng tắm, “Đi tắm đi”. Anh đẩy cô vào rồi đóng cửa.

Tiêu Tinh đứng trong phòng tắm soi mình trong gương, ngây người một lúc rất lâu, cuối cùng vẫn phải vịn vòi nước ở bồn tắm. Cái anh chàng Thẩm Quân Tắc này có lúc thật ngang ngược lộng hành không có lý lẽ,

nói thế nào cô cũng là con người, có tư tưởng, có chủ kiến, tứ chi phát triển bình thường, sao suốt ngày... bị anh lôi xềnh xệch như vậy?

Thẩm Quân Tắc cau mày nhìn chiếc nồi trong bếp. Nấu cơm? Anh chưa bao giờ nấu cơm. Không phải là có quan niệm phong kiến “đàn ông tránh xa chuyện bếp núc” mà là từ trước tới nay anh không yêu cầu quá cao trong chuyện ăn uống, cũng không hứng thú đích thân xuống bếp phục vụ cái dạ dày của mình. Bình thường anh chuyên tâm với công việc, buổi trưa có trợ lý gọi đồ ăn cho anh, buổi tối đi qua nhà hàng nhân tiện giải quyết bữa tối, chưa bao giờ nghĩ đến việc tự mình nấu ăn, cảm thấy nấu nướng vừa phiền phức vừa mất thời gian.

Nhưng bây giờ anh lại vì không muốn nhìn thấy Tiêu Tinh bận rộn trong bếp với dáng vẻ ướt như chuột lột mà chủ động gánh vác trọng trách nấu nướng.

Nói thì dễ nghe nhưng lúc làm mới thấy vô cùng khó.

Cơm... nếu mỗi người ăn hai bát, căn cứ vào nguyên lý hạt gạo sẽ nở ra, nấu một bát gạo có lẽ là vừa? Cho bao nhiêu nước thì đủ nhỉ? Hai bát? Không đủ nước thì sẽ không chín được. Ba bát? Nhiều nước quá sẽ thành cháo.

Thẩm Quân Tắc buồn bực cau mày, lẽ nào bắt anh chạy đi tra sách nấu ăn? Còn lâu anh mới làm cái chuyện vô vị ấy.

Nghĩ một lúc, cuối cùng anh cầm điện thoại, gọi một cuộc điện thoại. “Xin chào, đây là nhà hàng ăn nhanh Mãi Nhớ, xin hỏi quý khách muốn gọi món gì?”.

Thẩm Quân Tắc lạnh lùng nói: “Vâng, bây giờ cửa hàng còn những món gì?”.

“Có khoai tây chua cay, cà tím xào, sườn xào, thịt bò chua cay...”. Nhân viên phục vụ đọc menu một lượt.

Thẩm Quân Tắc nghĩ một lúc, quyết định nói: “Một suất cà tím xào, một suất khoai tây chua cay, hai suất cơm, mang đến tòa 1314, khu D Nguyệt Hoa”.

“Được ạ, trong phòng mười phút sẽ mang tới, mời anh xuống cổng Nguyệt Hoa lấy đồ”.

Thẩm Quân Tắc cau mày, quản lý trị an ở khu vực này rất nghiêm ngặt, không có thẻ thì không cho qua cửa. Vì suất ăn hơn hai mươi tệ này, anh còn phải lái xe năm phút chạy ra cửa lấy cơm hộp, thật là phiền phức.

Có điều, như thế dễ dàng hơn là tự nấu.

Hai mươi phút sau, Tiêu Tinh bước ra khỏi phòng tắm, đột nhiên ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, thế là cô quần chiếc khăn tắm to đùng, tò mò chạy ra phòng ăn.

Trên bàn ăn có bày ba món ăn, một đĩa khoai tây chua cay, một đĩa cà tím xào, còn có một đĩa rau. Tiêu Tinh kinh ngạc nói: “A, đúng là không thể đánh giá con người qua vẻ bề ngoài, thật không ngờ anh lại giỏi nấu ăn như vậy!”.

Thẩm Quân Tắc gườm gườm nhìn cô, khuôn mặt không chút biểu cảm, “Em không thấy là mình nên chú ý hình tượng một chút sao?”.

Tiêu Tinh quần khăn tắm chạy đến trước mặt anh, vừa tắm xong, toàn thân toát lên mùi sữa tắm lồi cuồn, trên người vẫn còn những vệt nước chưa khô, xương quai xanh lúc ẩn lúc hiện... Thôi xin, mặc dù anh không phải là quý hạo sắc nhưng cũng không có nghĩa anh là thánh nhân phi phạm.

So với tâm trạng phức tạp của Thẩm Quân Tắc, Tiêu Tinh hoàn toàn không nghĩ đến điều đó, cô chạy lại ngửi thức ăn, vẻ mặt đầy kinh ngạc, “Đúng là anh làm sao? Thật là lợi hại! Em nghe nói anh chưa bao giờ xuống bếp, không ngờ anh rất có tài nấu ăn, ha ha, xem ra em phải thay đổi cách nhìn về anh rồi”.

Thẩm Quân Tắc thấy hơi ngượng ngùng, có điều anh cũng ngại không muốn nói đây là đồ ăn mình gọi bên ngoài, lén lén lút lút rút hộp cơm dùng một lần đi rồi chia bát chia đĩa, trông rất giống chính tay mình làm. Nhưng rốt cuộc vì sao phải như vậy? Lẽ nào sợ Tiêu Tinh coi thường?

Thẩm Quân Tắc khề ho một tiếng, “Được rồi, đi thay quần áo rồi ra ăn cơm”.

Tiêu Tinh gạt đầu, về phòng thay bộ quần áo ngủ rồi ra ăn cơm, vừa ăn vừa khen “Ngon quá”, “Mùi vị rất hấp dẫn”, “Quân Tắc, anh thật lợi hại”...

Thẩm Quân Tắc bị cô khen đến nỗi đỏ mặt cười.

Ăn xong, Tiêu Tinh cười tí mắt và nói, “Đúng rồi, sau này anh có thời gian rảnh thì chăm chỉ vào bếp nhé. Món ăn hôm nay anh làm thật sự rất ngon, em rất thích mùi vị này”.

Thẩm Quân Tắc sờ mũi, “Thật sao...”.

Tiêu Tinh gạt đầu, “Ngon lắm ý!”.

Một ngày sau.

“Xin chào, đây là nhà hàng ăn nhanh Mãi Nhớ, xin hỏi quý khách muốn gọi món gì?”.

“Ừ... một suất khoai tây chua cay, cà tím xào, hai suất cơm, mang đến vườn Nguyệt Hoa”.

Bảy ngày sau.

“Xin chào, đây là nhà hàng ăn nhanh Mãi Nhớ, xin hỏi quý khách muốn gọi món gì?”.

“Ừ, một suất...”.

“Khoai tây chua cay, cà tím xào, hai suất cơm, mang đến vườn Nguyệt Hoa đúng không?”.

“... Đúng vậy”.

Có một người đàn ông kỳ lạ liên tục gọi khoai tây chua cay một tuần liền, chuyện này cũng trở thành chuyện cười của nhân viên cửa hàng ăn nhanh trong những lúc ăn uống nói chuyện phiếm.

“Mọi người nói xem vì sao người đàn ông đó ngày nào cũng gọi hai món này, lẽ nào anh ta là chuyên gia nghiên cứu ẩm thực?”.

“Có lẽ anh ta là kẻ biến thái...”.

Phải ăn khoai tây cà tím một tuần liền, Tiêu Tinh có chút chịu không nổi. Bữa tối hôm ấy, đột nhiên Tiêu Tinh nhăn mặt nói: “Thật sự anh chỉ biết làm hai món này thôi sao?”.

Thẩm Quân Tắc bình tĩnh gạt đầu, “Ừ, học theo sách nấu ăn, chỉ học được hai món này”.

“Anh không muốn tiến thêm một bước, học thêm vài món nữa sao?”. Đôi mắt của Tiêu Tinh tràn đầy nỗi mong chờ và khích lệ.

Nhưng đáp lại cô chỉ là bốn chữ hờ hững: “Không có thời gian”.

Cuối cùng Tiêu Tinh đã bị anh đánh bại, khó xử nói: “Thôi được, để em nấu. Nếu ăn khoai tây cà tím nữa thì em sẽ nôn mất”.

Khoảnh khắc Tiêu Tinh quay người đi vào bếp, Thẩm Quân Tắc không kìm được nhếch mép cười.

Mặc dù anh rất thích ánh mắt khen ngợi, ngưỡng mộ của Tiêu Tinh nhưng so với điều đó, anh thích món ăn do chính tay Tiêu Tinh nấu hơn. Ngôi vị “bếp trưởng” trong nhà, anh không muốn tranh giành với Tiêu Tinh. Hơn nữa, suốt ngày anh giấu Tiêu Tinh gọi đồ ăn ở ngoài, lái xe đi lấy cơm hộp mà cứ như là đi ăn trộm, thật sự rất khổ sở...

Lần trước bị tên giáo sư kia lừa gạt giờ trò đùa bại, đối với Tiêu Tinh mà nói, chuyện này là một cú sốc rất lớn.

Cô thật sự có niềm đam mê với mỹ thuật. Từ nhỏ đã học vẽ tranh dưới sự khích lệ của ông nội, học được hơn mười năm vẫn còn tràn đầy nhiệt huyết. Về sau vì áp lực thi đại học mà bị ép từ bỏ, nhưng tận sâu trong đáy lòng mình, thứ mà cô yêu thích nhất vẫn là mỹ thuật.

Mặc dù cô không coi mình là thiên tài hội họa gì đó nhưng với trình độ vẽ tranh của mình, cô vẫn có sự tự tin nhất định.

Kết quả lúc phỏng vấn lại gặp tên giáo sư coi trọng nhan sắc hơn cả thực lực. Về sau lại lên diễn đàn, đọc những tin đồn về học viện mỹ thuật, phát hiện những trường hợp như thế này không phải là ít. Điều đó khiến Tiêu Tinh cảm thấy vô cùng bức tức, có cảm giác như ước mơ thuần khiết nhất trong lòng bị vấy bẩn.

Mặc dù hiện thực là như vậy nhưng Tiêu Tinh cũng không nhụt chí, điều chỉnh tâm trạng rồi tiếp tục chuyên tâm luyện tập. Kế hoạch tuyển học sinh của học viện mỹ thuật năm nay đã hoàn toàn kết thúc, vậy thì đợi đến năm sau đi thi.

Tiêu Tinh ở nhà chuyên tâm chuẩn bị cho kỳ thi năm sau, đúng là chuyện ngoài mong đợi đối với Thẩm Quân Tắc.

Thử nghĩ mà xem, hàng ngày anh đi làm về nhà, có người nấu sẵn bữa tối chờ anh, chuyện đó mới tươi đẹp làm sao.

Mặc dù chỉ là Tiêu Tinh muốn tự mình nấu cơm, nhân tiện nấu thêm một suất cho anh mà thôi. Có điều, điều đó cũng không ảnh hưởng đến việc anh về nhà thưởng thức tài nấu ăn của Tiêu Tinh. Thẩm Quân Tắc phát hiện, ăn quen những món ăn Tiêu Tinh nấu, dạ dày của anh đúng là càng già càng khó chiều. Trước đây, ăn uống qua loa đại khái thế nào cũng được, bây giờ, mỗi khi ăn đồ ăn ở nhà hàng lại thấy không có một chút hứng thú nào. Những món thịt cá béo ngậy đó thật sự không ngon bằng một bát mì của Tiêu Tinh.

Một tháng liền ngày nào Thẩm Quân Tắc cũng về nhà đúng giờ. Nhân viên trong công ty cũng thấy tò mò. Trong ấn tượng của họ, Thẩm Quân Tắc trước đây là một người đam mê công việc, làm thêm là chuyện bình thường. Có lúc bảy tám giờ tối vẫn còn ở trong văn phòng, hăng say làm việc. Sao đột nhiên gần đây lại trở nên ngoan ngoãn như vậy, cứ hết giờ làm là lái xe về nhà? Sao lại nóng lòng như thế?

Lẽ nào vợ anh nghiêm cấm anh làm thêm giờ, nếu không sẽ không cho vào nhà?

Lẽ nào... anh... rất yêu vợ?

Có người đã suy đoán như thế.

Theo như đám vệ sĩ cùng anh đi cứu người lần trước kể lại thì quá trình anh Thẩm cứu mỹ nhân vô cùng đẹp mắt và uy vũ, thật sự có thể coi là khuôn mẫu của sách giáo khoa, vừa vào cửa là đám cho tên khốn kia ngã lăn ra đất, sau đó dịu dàng ôm người vợ đang hoảng sợ vào lòng. Quả thực cái ôm ấy chặt đến nỗi khiến người ta phải đỏ mặt.

Những tin đồn trong công ty càng ngày càng quá quắt, dĩ nhiên những tin đồn vô vị này Thẩm Quân Tắc không hề nghe nói. Vì thế anh hoàn toàn không ngờ, trong lòng một số người anh đã trở thành người đàn ông tốt yêu vợ thương con?

Năm rưỡi chiều hôm ấy, Thẩm Quân Tắc lại tan ca đúng giờ.

Bây giờ đã là cuối thu, hôm nay trời nổi gió, thời tiết se se lạnh, trên đường về nhà, lá khô phủ đầy mặt đất, xe phóng qua phát ra tiếng xào xạc. Người đi đường đều mặc áo len. Tuy Thẩm Quân Tắc mặc áo sơ mi nhưng không thấy lạnh. Đột nhiên anh nghĩ đến Tiêu Tinh, cô nàng này rất sợ lạnh, mỗi lần ngủ đều quấn chăn kín mít. Anh còn nhớ sáng nay lúc ra khỏi cửa, cô vẫn mặc chiếc áo phông mỏng, không biết có mặc thêm áo không...

Nghĩ đến đây, Thẩm Quân Tắc không kìm được nhíu mày, không biết vì sao anh lại quan tâm đến chuyện nhỏ nhặt này.

Khi anh về đến nhà, Tiêu Tinh đang đeo tạp dề bận rộn trong bếp. Cô không mặc chiếc áo phông buổi sáng mà thay chiếc áo len cổ tròn màu xanh ngọc. Chiếc áo len đơn giản, không có bất kỳ hoa văn nào, thực ra cũng chỉ là mẫu mã có thể bắt gặp ở bất cứ chỗ nào trên đường nhưng đột nhiên Thẩm Quân Tắc cảm thấy Tiêu Tinh mặc chiếc áo này rất đẹp.

Chiếc áo len dài vừa người làm tôn lên những đường nét mềm mại trên cơ thể của cô. Vì đang nấu cơm nên cô buộc tóc, đuôi tóc đung đưa theo cử động của cô, trông cô rất nhanh nhẹn và đáng yêu.

Anh về nhà đúng giờ, có lẽ... vì muốn được nhìn thấy cô sao?

Nhìn cô bận rộn trong bếp khiến anh hết sức an tâm, dường như thật sự có cảm giác kỳ lạ “Đây chính là nhà của mình”.

Thẩm Quân Tắc kìm nén cảm giác rung động xa lạ trong lòng, nhẹ nhàng đi vào bếp. Thấy cô đang chăm chú cúi đầu trộn một bát gia vị gì đó màu sắc rất kỳ lạ, anh không kìm được khẽ hỏi: “Đang làm gì đấy?”.

Tiêu Tinh giật nảy mình, “choang” một tiếng, chiếc bát trên tay rơi xuống đất vỡ tan. Cô quay sang, tức giận nhìn anh, “Anh là ma à? Đi lại không có tiếng động!”. Tiêu Tinh vừa cúi đầu dọn bát vừa trách móc, “Làm cái gì thế, em làm mãi mới được bát gia vị này, thế mà bị anh làm giật mình đến nỗi đổ hết xuống đất! Xin anh, sau này anh vào bếp có thể nói một tiếng được không? Thôi thôi, anh mau đi ra ngoài đi. Mỗi lần anh vào bếp đúng là một tai họa đối với em”.

Đúng là lúc cô không nói thì còn đáng yêu, chỉ cần mở miệng là vỡ mộng.

Thẩm Quân Tắc nhìn cô, im lặng một lúc lâu. Cuối cùng lặng lẽ ngoảnh mặt đi, quay người đi ra khỏi bếp.

Sáng thứ bảy, Thẩm Quân Tắc hiếm khi được nhàn rỗi nghỉ ở nhà, vốn định ở riêng với Tiêu Tinh một lúc, nhân tiện vun đắp tình cảm. Kết quả đột nhiên Tiêu Tinh nói chiều có hẹn.

Thẩm Quân Tắc nhíu mày, nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng, “Em có hẹn với ai?”.

Nhìn vẻ mặt cảnh giác của anh, Tiêu Tinh không kìm được bật cười: “Với Kỳ Quyên của em, sao thế?”.

Nghe cô nói câu “Kỳ Quyên của em”, trong lòng Thẩm Quân Tắc có chút không thoải mái. Anh lạnh lùng hỏi: “Chỉ hai người thôi sao?”.

Tiêu Tinh nhìn anh với ánh mắt nghi hoặc, “Còn có Vệ Nam, lớp cấp ba của bọn em họp lớp, hẹn nhau cùng đi hát karaoke. Sao thế?”.

Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc rồi nói: “Anh đưa em đi”.

“Được ạ, cảm ơn anh”. Tiêu Tinh cũng không khách sáo.

Thẩm Quân Tắc lái xe đưa Tiêu Tinh đến quán karaoke Red Box.

Từ xa đã nhìn thấy mười mấy người tụ tập một chỗ, có người ôm nhau, có người đấm nhau, cười cười nói nói, không khí vô cùng náo nhiệt.

Thẩm Quân Tắc dừng xe bên đường, Tiêu Tinh giống như con thỏ bị tiêm thuốc kích thích, nhanh chóng mở cửa xe phi ra ngoài.

“Ôi ôi, mọi người nhìn xem ai đến này?”.

“Tiêu Tinh à, bọn mình nhớ cậu quá! Chẳng phải cậu ra nước ngoài sao, nhanh thế đã quay về rồi à?”.

“Nào, đại mỹ nhân Tiêu Tinh, ôm anh một cái nào?”.

“Cậu cút đi, người cậu toàn virus, ai dám ôm cậu chứ, Tiêu Tinh là của mình”.

“Cái gì? Mình yêu thầm Tiêu Tinh hơn hai mươi năm rồi, cậu dám tranh với mình?”.

Sự xuất hiện của Tiêu Tinh khiến đám đông dậy sóng, bị một nam sinh nhiệt tình ôm một cái, sau đó lại ôm người khác một cái, rất nhiều bạn bè lâu không gặp cô đều tranh nhau đòi ôm cô, đặc biệt là đám nam sinh cười nhếch nhếch...

Thẩm Quân Tắc ngồi trong xe nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt rất khó coi.

Tiêu Tinh thì không bận tâm, cười tít mắt vui đùa với đám bạn học cũ, hoàn toàn thờ ơ với sự tồn tại của Thẩm Quân Tắc.

Chỉ có Kỳ Quyên tinh mắt, phát hiện người đàn ông trong xe đang im lặng nhìn Tiêu Tinh. Cô quay sang, hỏi Tiêu Tinh một câu đầy ẩn ý: “Tiêu Tinh, ai đưa mày đến đây? Không giới thiệu với mọi người sao?”.

Có người reo hò cổ vũ.

“Tiêu Tinh, bảo anh ấy ra làm quen với mọi người đi!”.

“Đích thân lái xe hộ tống, người đó là bạn trai của cậu à?”

Tiêu Tinh ngượng ngừng bứt tóc, không biết nên giải thích thế nào. Trước mặt bao nhiêu bạn học thế này, cô không muốn nói người ngồi trong xe là “chồng” của mình.

Cô vội vàng kết hôn bên New York, không thông báo cho bạn bè biết, vì thế trong suy nghĩ của các bạn, cô vẫn là Tiêu Tinh vô tư hồn nhiên, vô tâm vô tính, lúc nào cũng nói hôn nhân là nắm mờ, trước ba mươi tuổi không nghĩ đến chuyện kết hôn chứ không phải là người đã có chồng.

Thẩm Quân Tắc nghe thấy đám người ấy hò hét, liền mở cửa xe, rảo bước đi đến bên cạnh Tiêu Tinh.

Tiêu Tinh thấy anh lại gần, nụ cười trên khuôn mặt không khỏi có chút gượng gạo: “Ha ha, để mình giới thiệu một chút, anh ấy là...”

Bất chợt bắt gặp ánh mắt của anh, mấy tiếng “Anh ấy là anh họ của mình” Tiêu Tinh không nói được, áp a áp úng một hồi cũng không tìm được từ nào thích hợp để hình dung mối quan hệ giữa hai người, luống cuống đến đỏ cả mặt.

Kỳ Quyên bình tĩnh đứng cạnh xem kịch hay. Vệ Nam thì khác, ánh mắt nhìn Thẩm Quân Tắc ẩn chứa sự đề phòng không hề che giấu, cứ như anh là một con sói xám, sẽ ăn tươi nuốt sống người chị em tốt của mình không bằng.

Đám bạn học tò mò nhìn Thẩm Quân Tắc rồi lại nhìn Tiêu Tinh, chờ đợi một lời giải thích hợp lý.

Không khí ngượng ngập kéo dài rất lâu.

Thẩm Quân Tắc nhìn Tiêu Tinh, thấy cô bối rối không nói nên lời liền thay cô mở miệng, bình tĩnh nói: “Chào mọi người, tôi là chồng của Tiêu Tinh”.

Như có cơn gió lạnh thổi qua, đám người bỗng chốc hóa đá tại chỗ, ai cũng trợn mắt há mồm.

Tiêu Tinh sững sờ nhìn anh, thấy anh vẫn tỏ ra hết sức thản nhiên, không kìm được bực tức cúi gầm mặt xuống.

Có phải anh chàng Thẩm Quân Tắc này bị bệnh rồi không, việc gì phải dùng cách nói như đang tuyên bố sự kiện trọng đại để nói ra chuyện này, khiến cô cảm thấy rất xấu hổ trước mặt các bạn.

Thẩm Quân Tắc nhìn Tiêu Tinh tức giận vì xấu hổ, khẽ mỉm cười rồi nói với mọi người: “Mọi người chơi vui vẻ, tôi không làm phiền nữa”. Sau đó anh quay sang phía Tiêu Tinh, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, khẽ nói, “Khi nào xong gọi điện cho anh, anh đến đón em”.

Hành động và giọng điệu của anh rõ ràng là muốn tuyên bố thông tin “Tôi là chồng cô ấy” là sự thật một trăm phần trăm.

Đến tận khi chiếc xe của Thẩm Quân Tắc biến mất ở cuối đường, mọi người vẫn còn trong trạng thái hóa đá. Sự xuất hiện của Thẩm Quân Tắc như mang theo một cơn lốc xoáy, đến nỗi mà sau khi anh đi rồi, cái lạnh đáng sợ vẫn còn vương vất xung quanh.

Một lúc sau, đám người cuối cùng cũng bình tĩnh bắt đầu tra hỏi Tiêu Tinh như bắn đại bác.

“Sặc! Tiêu Tinh, không nhầm đấy chứ, cậu là người đầu tiên trong đám bạn học lấy chồng?”

“Chẳng phải là cậu đã thề nguyện sắt son, nói cái gì mà trước ba mươi tuổi không nghĩ đến chuyện lấy chồng sao? Sao vừa mới tốt nghiệp đã lấy chồng rồi?”

“Tiêu Tinh, cậu cũng thật lợi hại, đúng là kết hôn chớp nhoáng?”

“Thật không thể chấp nhận được, kết hôn cũng không thông báo một tiếng?”

“Bữa hôm nay để Tiêu Tinh mời! Mọi người thấy được không?”

“Được!”

“Tiêu Tinh, đừng nói nhiều nữa, mau đi mua kẹo cưới đi!”

Nghe tiếng gào thét phấn khích của các bạn, Tiêu Tinh chỉ thấy tai ù ù.

Thẩm Quân Tắc, anh hại chết tôi rồi...

Trước đây cô đánh cược với một đám chị em, hôm nay thì thê thảm rồi.

Mười giờ tối, Thẩm Quân Tắc đang lên mạng trong thư phòng thì đột nhiên nhận được tin nhắn: “Tiêu Tinh nhà anh uống say rồi, mau chóng đến đón. Kỳ Quyên”.

Thẩm Quân Tắc nhíu mày, tiện tay lấy áo khoác rồi đi ra khỏi cửa. Anh còn tưởng bọn họ lâu ngày không gặp sẽ chơi qua đêm, vì thế Tiêu Tinh không gọi điện anh cũng không để ý. Không ngờ cô nàng này lại dám uống say?

Lúc đến Red Box, từ xa anh đã nhìn thấy Kỳ Quyên hằm hằm đứng ở cửa, vẫn là cái dáng vẻ nữ hoàng ấy. Thẩm Quân Tắc dừng xe, đi đến trước mặt cô, khẽ hỏi: “Tiêu Tinh đâu?”.

“Đang ngủ trong phòng”, Kỳ Quyên gườm gườm nhìn anh, “Trước mặt bao nhiêu bạn học như vậy mà tuyên bố hai người kết hôn, anh thật phóng khoáng, nói rồi phải mông bỏ đi, chỉ khổ Tiêu Tinh của chúng tôi, bị một đám người thay nhau chuốc rượu”. Kỳ Quyên ngừng một lát, đột nhiên nói một cách đầy ẩn ý, “Đúng rồi anh Thẩm, chẳng phải anh không thích kết hôn với Tiêu Tinh sao? Sao bây giờ lại nóng lòng thừa nhận anh là chồng nó? Có phải... anh đang củng cố địa vị của mình?”.

Thẩm Quân Tắc lạnh lùng nói: “Luật sư Kỳ, tôi chỉ nói đúng sự thật mà thôi”.

Kỳ Quyên mỉm cười nhìn anh. Hôm nay nhìn thấy Tiêu Tinh ôm mấy cậu bạn nam, sắc mặt lạnh đến đáng sợ của anh ta đúng là nên chụp tấm ảnh làm kỷ niệm... Rõ ràng là đã rung động trước Tiêu Tinh nhưng còn cố tình làm ra vẻ bình tĩnh. Trong mắt Kỳ Quyên, một Thẩm Quân Tắc như vậy thật sự cũng có chút đáng yêu. Xem ra bây giờ Tiêu Tinh lấy anh ta cũng không phải là bị kịch. Có phải là Tiêu Tinh ngốc nghếch đã quên sạch những yêu cầu đã đưa ra trước khi kết hôn rồi không? Rốt cuộc cô đã dùng những điều khoản không công bằng ấy chưa? Thật sự cần phải cầu nguyện cho cô nàng này.

Ánh mắt đầy ẩn ý của Kỳ Quyên khiến Thẩm Quân Tắc cảm thấy không thoải mái, anh không kìm được khẽ ho một tiếng rồi nói: “Cô ấy... ở phòng nào?”.

Kỳ Quyên nhìn anh rồi nói: “Phòng 303 tầng hai, anh tự đi tìm nó đi, tôi còn phải chờ xe bus”.

Thẩm Quân Tắc đi được một bước, ngoảnh đầu lại nói: “Có cần tôi đưa cô về không?”. Kỳ Quyên nghĩ một lúc, gật đầu và nói: “Dĩ nhiên là có, tạo mối quan hệ tốt đẹp với chị em tốt của Tiêu Tinh là bước đầu tiên để anh đi vào trái tim của Tiêu Tinh. Có lẽ anh Thẩm rất hiểu điều đó”.

Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc, “Cô nghĩ nhiều rồi. Tôi chỉ lịch sự...”.

“Không cần giải thích”, Kỳ Quyên mỉm cười, “Tôi nhìn người rất chuẩn, đặc biệt là ‘kẻ tình nghi’”.

Thẩm Quân Tắc không còn gì để nói, quay người đi tìm Tiêu Tinh.

Ánh đèn trong phòng karaoke rất tối, bên trong bữa bọn lộn xộn, có thể thấy đám người lúc này đã ăn chơi điên cuồng, vỏ lon vút khắp nơi, không biết họ đã uống bao nhiêu.

Tiêu Tinh nhắm mắt nằm trên ghế sofa. Vệ Nam ngồi cạnh đang ăn hoa quả, vừa nhìn thấy Thẩm Quân Tắc bước vào, Vệ Nam lập tức lộ vẻ cảnh giác, “Anh Thẩm...”. Giọng nói rất gượng gạo.

“Ừ, tôi đến đón cô ấy”, Thẩm Quân Tắc bước lên một bước, cúi người bế Tiêu Tinh.

Vệ Nam nắm chặt tay Tiêu Tinh không buông ra, vẻ mặt cũng rất khó hiểu, dường như không nỡ giao người chị em tốt của mình cho anh.

Thẩm Quân Tắc không bận tâm đến thái độ không thân thiện của Vệ Nam, anh bế Tiêu Tinh lên rồi ngoảnh đầu lại nói: “Đi thôi, nhân tiện tôi đưa cô và Kỳ Quyên về”.

“Ồ...”. Lúc ấy Vệ Nam mới đứng dậy đi theo anh. Thẩm Quân Tắc đặt Tiêu Tinh ở ghế lái phụ, thắt chặt dây an toàn, Kỳ Quyên và Vệ Nam ngồi ghế sau.

Sau khi uống say Tiêu Tinh rất ngoan, không có biểu hiện gì, chỉ đỏ mặt, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, ngã đầu vào vai Thẩm Quân Tắc rất tự nhiên.

Hai người ngồi ghé sau giường mắt nhìn Tiêu Tinh mơ màng ngã vào lòng Thẩm Quân Tắc, không tìm được than vãn: Con ranh này đúng là không có ý chí, bên cạnh là con sói xám, thế mà không hề có sự phòng bị nào, lại còn đưa mình vào miệng sói.

Sau khi đưa Vệ Nam và Kỳ Quyên về nhà, Thẩm Quân Tắc lái xe về biệt thự ở vườn Nguyệt Hoa. Ánh đèn trên đường cao tốc đan xen, xuyên qua cửa kính chiếu vào mặt cô, ánh sáng vàng dịu khiến những đường nét trên khuôn mặt cô trông thật dịu dàng. Nhìn người con gái ngủ ngon lành bên cạnh mình, đột nhiên trong lòng Thẩm Quân Tắc có cảm giác thỏa mãn kỳ lạ.

Về đến nhà, anh bế Tiêu Tinh vào phòng ngủ của cô, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, đang định đứng dậy thì bị Tiêu Tinh kéo tay.

Thẩm Quân Tắc ngoảnh đầu lại. Vì men rượu nên mặt cô đỏ bừng, trông rất đáng yêu. Đôi mắt mơ màng nhìn anh, nắm chặt tay anh không chịu buông ra, không biết là đang nghĩ gì.

Thẩm Quân Tắc động lòng, không tìm được cúi người xuống hôn cô.

Tiêu Tinh uống say hoàn toàn ở trong trạng thái vô thức, không hề hay biết đang xảy ra chuyện gì chứ đừng nói là phản kháng. Thẩm Quân Tắc thuận lợi tách hàm răng của cô ra, đưa lưỡi vào trong miệng cô.

“Ưm ưm...”. Tiếng rên rỉ mơ màng giống như một sự kích lệ khiến Thẩm Quân Tắc càng hôn nồng cháy hơn.

Dưới ánh đèn vàng dịu trong phòng, khuôn mặt đỏ ửng của Tiêu Tinh càng thêm cuốn hút, đôi mắt to tròn mơ màng, con ngươi long lanh như màn đêm u tối dụ dỗ người ta phạm tội...

Có lẽ vì tác dụng của cồn, Thẩm Quân Tắc cảm thấy hình như mình cũng đang say.

“Tiêu Tinh...”. Âm thanh phát ra từ cổ họng, khàn đến nỗi ngay cả bản thân anh cũng thấy xa lạ.

Như bị ma thuật điều khiển, bàn tay của Thẩm Quân Tắc nhẹ nhàng đặt lên bờ vai trần của cô, ngón tay chạm vào làn da mịn màng, càng khiến người ta say đắm đến quên mình.

Làn da trắng nõn từ từ hiện ra trước mắt theo sự di chuyển của những ngón tay, ánh mắt của Thẩm Quân Tắc mỗi lúc một thêm đắm say. Khoảnh khắc ấy, đột nhiên anh rất muốn chiếm hữu người con gái này.

Để cô hiểu rõ vị trí của anh, để cô có thể thẳng thắn giới thiệu với bạn bè thân phận của anh. Giữa họ không còn là cuộc hôn nhân giao dịch giả tạo nữa, cũng không cần phải giấu giếm điểm điểm trước mặt bạn bè...

Không biết vì sao, ham muốn độc chiếm mãnh liệt ấy trong thoáng chốc khiến Thẩm Quân Tắc mất đi lý trí. Anh ôm Tiêu Tinh rất chặt, gần như là điên cuồng hôn cô, để lại những vết tích thuộc về mình trên người cô. Dường như trong lòng có một âm thanh đang gào thét, hãy để cô ấy biến thành người phụ nữ của ta, để cuộc hôn nhân này trở thành sự thật...

Hai cơ thể quấn lấy nhau, quần áo của Tiêu Tinh không còn nguyên vẹn, ga trải giường cũng nhăn nhúm.

Thẩm Quân Tắc đang say đắm hôn lên xương quai xanh của Tiêu Tinh thì đột nhiên bên tai vang lên một giọng nói mơ hồ: “Quân Tắc, anh đang làm gì thế?”.

“...”. Giống như bị dội một gáo nước lạnh vào đầu, ngọn lửa vừa mới bùng cháy tắt ngấm. Sóng lưng Thẩm Quân Tắc lạnh toát, bắt gặp ánh mắt nghi hoặc của cô, anh im lặng một lúc lâu rồi mới lạnh lùng nói: “Không có gì đâu, em nghỉ sớm đi”. Nói rồi vội vàng kéo chăn, đắp lên tấm thân nõn nà của cô.

“Ồ”, sau khi uống say Tiêu Tinh chỉ thấy đầu đau như búa bổ, cũng không phát hiện tư thế bị anh nằm đè lên có gì bất thường, nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Nhìn dáng vẻ ngủ ngon lành của Tiêu Tinh, Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống đi vào phòng tắm rửa mặt. Anh điên rồi sao? Lúc này anh đã nhận ra, muốn... với Tiêu Tinh...

Thẩm Quân Tắc ngâm mặt trong nước lạnh nhưng vẫn không thể hoàn toàn bình tĩnh được.

Dục vọng mãnh liệt đến nỗi gần như hủy diệt tất cả ấy thậm chí khiến một người vốn rất bình tĩnh như anh mất đi lý trí. Từ sau khi kết hôn với Tiêu Tinh, dường như càng ngày anh càng trở nên kỳ lạ. Rất nhiều cảm xúc ngay cả bản thân mình cũng không thể khống chế, giống như lúc này, cảm giác như bị điều khiển, hành động hoàn toàn không nghe theo sự chỉ huy của bộ não.

Có phải điều đó có nghĩa là anh đã có tình cảm kỳ lạ với Tiêu Tinh?

Sao có thể như thế được? Một cô nàng gốc gác khác người, tính cách tồi tệ, không có một chút đặc điểm nào của người phụ nữ mà anh thích như Tiêu Tinh, anh phải thấy chướng mắt mới đúng.

Sao lại có dục vọng chiếm đoạt cô mãnh liệt đến như vậy?

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Quân Tắc đang đánh răng trong phòng tắm thì đột nhiên Tiêu Tinh đẩy cửa bước vào, đứng bên cạnh anh rất tự nhiên, lấy khăn tắm chuẩn bị rửa mặt nhưng vẫn không quên quay sang mỉm cười với anh, lễ phép chào hỏi: “Chào buổi sáng”.

Nhìn nụ cười của cô, Thẩm Quân Tắc không kìm được nhớ lại chuyện hoang đường tối qua. Tâm trạng của Thẩm Quân Tắc có chút phức tạp nhưng ngoài mặt thì lại rất bình tĩnh, thuận miệng nói, “Cuối tuần dậy sớm như vậy, thật là hiếm có”.

Tiêu Tinh không bận tâm đến lời nói xỏ xiên của anh, soi mình trong gương, sau đó sờ vào vết đỏ trên cổ với ánh mắt nghi hoặc.

Thẩm Quân Tắc thấy sống lưng lạnh toát, sợ cô sẽ hỏi những vết đỏ này rốt cuộc là thế nào. Anh không phải là tên biến thái lợi dụng người khác, anh chỉ là... vì mệt mỏi quá mức nên xuất hiện ảo giác, nhất thời không khống chế được bản thân mà thôi.

Tuy nhiên Tiêu Tinh không hề hỏi một câu, chỉ tò mò nhìn Thẩm Quân Tắc, nói sang chuyện khác: “Tối qua anh không ngủ à? Hai mắt thâm sì”.

Thẩm Quân Tắc sờ mũi, khẽ nói: “Ừ, tối qua làm thêm”.

“Ồ, vất vả thế, cuối tuần cũng không nghỉ ngơi”. Tiêu Tinh rửa mặt rồi ngẩng đầu, nhìn anh như chợt nhận ra điều gì đó, “Đúng rồi, hôm qua em mơ một giấc mơ rất kỳ lạ”.

“... Giấc mơ gì?”. Thẩm Quân Tắc cố làm ra vẻ bình tĩnh.

“Giấc mơ rất đáng sợ”, Tiêu Tinh vẫn nhìn anh như thế, một lúc sau cô gãi đầu và nói, “Thôi, không nói nữa...”.

Rốt cuộc cô đã biết rõ sự tình? Hay thật sự coi chuyện tối qua là một giấc mơ? Hoặc cô không hề hay biết mà chỉ mơ một giấc mơ khác? Lại dám cố tình lừa anh? “Thôi, không nói nữa”, trả lời kiểu gì vậy!

Tiêu Tinh đứng trong bếp, vừa cho sữa vào lò vi sóng hâm nóng vừa chống cằm suy nghĩ vấn đề.

Tuy cô uống say nhưng cũng không hoàn toàn mất cảm giác. Trong lúc mơ màng, cô nhìn thấy tên họ Thẩm ra tay với mình, lại còn cởi áo của cô. Bộ não không ngừng phát ra tín hiệu cảnh giác, lên tiếng ngăn anh lại theo phản xạ. Sáng nay thức dậy, trên cổ lại có những vết tích kỳ lạ. Lúc ấy cô mới chắc chắn sự hoang đường tối qua hoàn toàn không phải là mơ.

Có điều cô vẫn thấy cách trả lời uyển chuyển “Thôi, không nói nữa” còn hơn là thẳng thắn nói “Tôi mơ thấy anh vô lễ với tôi”. Có lúc không nói ra thì tốt hơn, nói toạc ra sẽ khiến hai người cảm thấy khó xử.

Cô hoàn toàn không hiểu vì sao đột nhiên Thẩm Quân Tắc lại có hứng thú với mình. Chuyện này đúng là ngoài sức tưởng tượng, thay vì suy nghĩ thật kỹ để tìm ra nguyên nhân, chi bằng coi nó là cơn ác mộng.

Khả năng tự điều chỉnh của Tiêu Tinh rõ ràng là vượt qua suy đoán của Thẩm Quân Tắc. Lúc nào cô cũng có thể nhanh chóng bỏ qua những chuyện không hay, đúng là kiểu người không thể đánh bại. Nên nói cô lạc quan quá mức hay ngờ nghệch ngây ngô?

Nhìn Tiêu Tinh ngồi ăn ngon lành như không có chuyện gì xảy ra, tâm trạng của Thẩm Quân Tắc càng thêm phức tạp.

Nói thế nào thì anh cũng vì sự thay đổi tình cảm mà khổ sở suốt đêm, vậy mà cô nàng này vẫn ngồi trước mặt anh như không có chuyện gì, lại còn cười tí mắt đưa cốc sữa cho anh, khách sáo cùng ăn sáng với anh?

Anh còn tưởng chí ít thì Tiêu Tinh sẽ bùng phát, mắng cho anh một trận té tát mặt mày hoặc là chống hông, tức giận nguyên rửa anh bị tiêu chảy gì gì đó. Như thế chẳng phải sẽ càng phù hợp với hình tượng của cô sao? Đột nhiên cô lại bình tĩnh như vậy, đáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra của cô khiến Thẩm Quân Tắc bực tức trong lòng.

Bị thờ ơ, bị coi thường, có thể không bực tức được không?

Trong căn biệt thự nhỏ này, hai người đều có không gian riêng. Ăn sáng xong, Tiêu Tinh luyện tập trong phòng tranh mà thời gian trước cô đã tự mình trang trí. Thẩm Quân Tắc thì đọc sách trong thư phòng, không ai làm phiền ai.

Thẩm Quân Tắc ngồi trên ghế sofa, cầm tờ báo kinh tế tài chính mới nhất đọc một lúc, cơn buồn ngủ ập tới, anh liền đặt tờ báo xuống, nằm ngủ trên ghế sofa.

Vì cả đêm không ngủ nên lần này Thẩm Quân Tắc ngủ rất say, trong giấc mơ còn tái hiện cảnh tượng anh kết hôn với Tiêu Tinh. Anh nắm tay Tiêu Tinh bước trên thảm đỏ, kỳ lạ là xung quanh không có bất kỳ người bạn nào, không có lời chúc phúc, không có tiếng vỗ tay, cũng không có những bông hoa dạ lan hương nở rộ, thậm chí ngay cả người chủ hôn cũng không có. Chỉ có hai người chầm chậm bước trên tấm thảm. Càng lạ hơn là buổi hôn lễ trong giấc mơ rất đầm ấm, cảm giác hạnh phúc lạ lẫm tràn ngập trong lòng anh, Tiêu Tinh cũng cười rất tươi. Nụ cười rạng rỡ khiến khuôn mặt cô tràn đầy sức sống.

Hai người đi đến trước nhà thờ, đột nhiên Tiêu Tinh ngẩng đầu nhìn anh, mặt đỏ ửng, thẹn thùng nói với anh, Quân Tắc, em rất thích anh...

Thẩm Quân Tắc thấy da đầu tê buốt, bật dậy trên ghế sofa.

Thì ra câu nói có sức sát thương lớn nhất của Tiêu Tinh là câu này...

Sáu chữ đơn giản khiến máu trong người anh chảy ngược, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Giấc mộng đẹp như vậy làm anh giật mình bừng tỉnh.

Tiêu Tinh dám tỏ tình với anh. Quả thực điều đó thật... đáng sợ.

Thẩm Quân Tắc tỉnh dậy cũng là lúc chiều tối, ánh chiều tà vàng nhạt xuyên qua tấm cửa kính rộng lớn hắt vào trong phòng, khiến căn phòng được bao phủ trong một màu vàng mờ ảo. Rèm cửa trắng muốt đung đưa theo làn gió, mùi hương hoa bên ngoài cũng theo gió lan tỏa trong không khí.

Thẩm Quân Tắc không có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp. Anh day huyệt Thái Dương, định đứng dậy đi sang phòng bên cạnh xem Tiêu Tinh làm gì.

Nhưng vừa quay đầu thì không khỏi sững người, anh phát hiện Tiêu Tinh đang ngồi cách đó không xa, trước mặt là giá vẽ, đang say sưa vẽ gì đó.

“Em đang vẽ gì vậy?”. Thẩm Quân Tắc hằm hằm hỏi. Có phải là cô lại nhâm phòng không? Chạy sang thư phòng của anh vẽ tranh, ngang nhiên xâm phạm đời tư của anh?

“Đừng nhúc nhích, mau nằm xuống”, Tiêu Tinh nghe thấy giọng nói của anh, vội vàng thò đầu ra từ phía sau giá vẽ, cười rất thân thiện, “Em đang tập vẽ người, anh mau nằm xuống, sắp xong rồi”.

Thẩm Quân Tắc sững người, một lúc sau mới ngạc nhiên hỏi, “Em đang... vẽ anh?”.

Cô đang vẽ anh? Ý thức được điều đó, đột nhiên Thẩm Quân Tắc thấy tim đập nhanh hơn, toàn thân bỗng chốc đông cứng, nét mặt cũng đông băng.

“Thế cũng đòi nói, em không vẽ anh lẽ nào soi gương tự vẽ mình sao? Em không biến thái như thế đâu”. Giọng nói hùng hồn của Tiêu Tinh vang lên từ phía sau giá vẽ, “Mau nằm xuống, đừng nhúc nhích”.

Thẩm Quân Tắc nhú mày, nằm xuống ghế sofa nhưng trong lòng thì không muốn một chút nào. Cảm giác bị cô nhìn chăm chú như thế thật không thoải mái.

Tiêu Tinh thấy Thẩm Quân Tắc ngoan ngoãn nằm xuống, hài lòng mỉm cười, tiếp tục vẽ tranh. Trong nhà này ngoài cô ra chỉ có một mình anh, lúc luyện tập vẽ tranh nhân vật cô chỉ có thể lấy anh làm người mẫu. Vốn dĩ còn nghĩ phải xin ý kiến của anh như thế nào, kết quả vừa vào phòng đã thấy anh đang ngủ say. Thế là nhân lúc đó Tiêu Tinh lấy giá vẽ, lén lút vẽ anh.

Thẩm Quân Tắc thật khó vẽ, những đường nét tinh tế trên khuôn mặt như một tác phẩm nghệ thuật do Thượng Đế tạo ra. Hình dáng của mũi và môi đều hoàn mỹ hết chỗ nói, chỉ cần vẽ không đúng thì sẽ hủy hoại khuôn mặt đẹp trai này. Đặc biệt là khi anh ngủ, đôi mắt nhắm lại không còn vẽ lạnh lùng như thường ngày, ngược lại toát lên vẻ nho nhã, điềm đạm. Cái thần của người đàn ông trưởng thành như thế này càng khó nắm bắt... Tiêu Tinh ngắm nhìn anh một lúc rất lâu mới chính thức đặt bút, thử thách trình độ của mình.

Thẩm Quân Tắc nằm im trên ghế sofa không nhúc nhích. Bị cô nhìn suốt nửa tiếng, chỉ thấy tất cả các tế bào trên cơ thể đều bắt đầu hóa đá. Thấy đồng hồ treo tường chỉ năm rưỡi, cuối cùng Thẩm Quân Tắc không kìm được hỏi: “Vẫn chưa vẽ xong à?”.

“Ừm, mới vẽ đến cà vạt”, Tiêu Tinh thò đầu ra khỏi giá vẽ, nhe răng cười, “Sắp xong rồi”.

Hiếm khi hai người chung sống với nhau hòa bình như thế này, Thẩm Quân Tắc cố chịu đựng cảm giác tê mỗ, tiếp tục nằm im không nhúc nhích, làm người mẫu cho cô. Haizz, tê người... tê chân... Còn trẻ tuổi như vậy mà anh đã phải nếm trải cảm giác liệt nửa người của người già.

Nửa tiếng sau...

“Vẫn chưa vẽ xong?”. Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống.

“Ừm, vẽ đến thắt lưng rồi”, Tiêu Tinh lại thò đầu ra khỏi giá vẽ, tươi cười và nói, “Sắp rồi, sắp rồi”.

Thẩm Quân Tắc cau mày, lạnh lùng nói, “Chẳng phải đã nói là sắp xong rồi sao? Cái “sắp” ấy của em lâu lắm rồi đấy!”.

“À, lúc này em chỉ định vẽ mặt anh, về sau phát hiện tư thế này của anh rất đẹp nên em muốn vẽ nửa người. Vẽ xong cà vạt, đột nhiên thấy vẽ cả người sẽ càng đẹp hơn, thế nên em vẽ cả chân, càng vẽ càng phức tạp”. Tiêu Tinh thò đầu ra khỏi giá vẽ, mỉm cười và nói, “Một lúc nữa thôi, cố lên!”.

Cố lên!

Anh sắp biến từ liệt nửa người thành liệt cả người rồi đấy...

Thẩm Quân Tắc không thể nhẫn nhịn được nữa, bật dậy khỏi ghế sofa, hăm hăm bước về phía Tiêu Tinh, “Cho anh xem nào, rốt cuộc em vẽ được những gì rồi? Có phải là em đang suy ngẫm xem làm thế nào để hủy hoại dung nhan của anh không?”.

Nhìn thấy cảnh tượng trong bức tranh, đột nhiên Thẩm Quân Tắc dừng bước, không thể thốt nên lời.

Trong thư phòng yên tĩnh, trên chiếc sofa da mềm mại, một người đàn ông với khuôn mặt tuấn tú đang nhắm mắt ngủ rất say, đôi lông mi rậm và dài in bóng nhàn nhạt dưới mí mắt, độ cong của khóe môi dường như ẩn hiện nụ cười hiếm thấy. Hai tay của anh khoanh tự nhiên trước ngực, hai chân duỗi ra rất thư thái, trông anh vô cùng phóng khoáng, gợi cảm...

Dáng vẻ của anh lúc ngủ dịu dàng... đến vậy sao? Khụ khụ, chẳng phải lúc ngủ mặt anh hăm hăm, mày cau lại, toát lên vẻ người bình thường đừng có lại gần, toàn thân toát ra hơi lạnh, khiến tất cả các vật thể trong vòng bán kính một mét đều bị bắn ngược ra ngoài sao?

Thẩm Quân Tắc sờ mũi, nhìn người đàn ông với những đường nét trên khuôn mặt đột nhiên trở nên dịu dàng trong tranh, vẽ mặt có chút ngưng ngừng.

Đó là anh sao? Chắc chắn là Tiêu Tinh nhìn nhầm rồi!

Tiêu Tinh vẫn đang bực bội vì tác phẩm chưa hoàn thành của mình, nhúu mày trách móc: “Một chút kiên nhẫn cũng không có, em đã vẽ đến chân rồi, anh cố chịu thêm một phút nữa không được sao?”.

Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc, cúi đầu nhìn đôi chân trần của mình, lạnh lùng hăm hứ một tiếng, “Tùy ý vẽ chiếc tất đi”.

Tiêu Tinh nghiêng đầu nghĩ một lúc, “Cũng được”. Nói rồi nhanh chóng lướt vài nét, vẽ một đôi tất với đường kẻ sọc màu xanh nhạt.

Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, “Anh mà lại đi loại tất hoa văn xanh không có phong cách lại ấu trĩ như thế này sao?”.

Tiêu Tinh sững người, cúi đầu nhìn chân mình, “Đây là loại em thích”. Cô ngừng một lát rồi quay sang, tức giận nói, “Ý của anh là thẩm mỹ của em rất ấu trĩ, rất không phong cách đúng không?”.

“...”. Thẩm Quân Tắc vô tình đã kích sự tự tin của cô, anh chỉ nói sự thật mà thôi.

“Còn nữa, anh đi loại tất gì vì sao em phải quan tâm? Em không phải bảo mẫu nhà anh! Tất mà cũng phải kén chọn, em chỉ tập vẽ thôi, thích vẽ màu gì thì liên quan gì đến anh!”. Ngay cả phong cách của chồng cũng không biết mà còn dám nói năng hùng hồn? Thẩm Quân Tắc cố kìm nén tức giận, lấy một chiếc bút bên cạnh, tô thêm màu đen, biến đôi tất với những hoa văn kỳ quặc màu mè thành đôi tất đen sì, sau đó trước ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Tinh, vòng tay qua trước ngực cô, gỡ bức tranh trên giá xuống, lạnh lùng nói, “Tặng anh bức tranh này”.

Tiêu Tinh đứng phắt dậy, gườm gườm nhìn anh: “Có nhầm không đấy hả? Tác phẩm em vẽ cả một buổi chiều, em đồng ý tặng anh lúc nào...”.

“Coi như là thù lao làm người mẫu”, Thẩm Quân Tắc lạnh lùng nhìn cô, “Chuyện em lén lút vẽ anh, anh không tính toán nữa”.

“Này, anh tưởng em là biến thái sao, lại còn lén lút vẽ anh! Em thà đến siêu thị mua con gấu bông về vẽ, lại còn được tùy ý tạo hình theo ý thích của mình! Anh vênh mặt không chịu hợp tác, lại còn tùy tiện lấy tranh của em, có người mẫu nào như anh không?”.

Trước sự phẫn nộ của Tiêu Tinh, Thẩm Quân Tắc rất bình tĩnh, chăm chú ngắm nghía bức tranh rồi nhếch mép cười, “Ừm, vẽ cũng được. Nếu em không nỡ tặng anh, anh có thể miễn cưỡng đồng ý cho em treo bức tranh này trên tường trong phòng ngủ của em, để em ngày nào cũng được ngắm nhìn”.

“Anh đúng là đồ thần kinh!”.

“Đúng rồi, có một chuyện phải nói với em”, Thẩm Quân Tắc không bận tâm đến ánh mắt phẫn nộ của Tiêu Tinh, lạnh lùng nói, “Tối nay có buổi dạ hội, anh đã hứa với bọn họ sẽ đưa em đi cùng”.

“Cái... cái gì? Dạ hội?”. Tiêu Tinh tròn mắt, “Anh hứa với người ta đưa em đi, đã hỏi ý kiến của em chưa? Em là cái vali anh thích xách đi đâu thì xách chắc?”.

“Ồ? Em có ý kiến à?”. Thẩm Quân Tắc cúi đầu, nhìn cô gái đang xù lông trước mặt, không kìm được nhếch mép cười.

Sau khi kết hôn cô luôn kìm nén không xù lông. Anh luôn cảm thấy như thiếu cái gì đó, bây giờ mới phát hiện hình tượng Tiêu Tinh tròn mắt thật sự khiến anh nhớ nhung.

“Em không đi”, Tiêu Tinh hứ một tiếng, quay mặt đi, “Những buổi dạ hội như thế chẳng qua chỉ là nơi giao dịch xã giao của những kẻ thú đội lốt người giả tạo các người. Em không muốn đi, em thà ở nhà xem phim còn hơn”.

Thẩm Quân Tắc cau mày, “Không được, anh đã hứa rồi. Tên của chúng ta đã được đưa vào danh sách khách VIP rồi”.

Tiêu Tinh ghen một tiếng, “Em không muốn đi”.

“Sau khi kết hôn chúng ta vẫn chưa xuất hiện công khai với thân phận vợ chồng, như thế sẽ khiến người ta nghi ngờ”. Thẩm Quân Tắc nhìn cô với ánh mắt đầy ẩn ý, khẽ vỗ vai cô và nói, “Nếu không có vấn đề gì thì đi chuẩn bị đi”.

“Em không muốn...”. Tiêu Tinh vẫn gườm gườm nhìn anh.

Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, “Có lẽ em hy vọng anh lôi em đi như lôi một xác chết?”.

“Anh cứ thử xem!”. Tiêu Tinh tức giận nói.

Thẩm Quân Tắc nhếch mép, cầm tay Tiêu Tinh lôi ra ngoài. “A a a... anh là đồ biến thái, em chỉ nói thể thôi, anh dám lôi thật... Chân của em, a a a... Em tự đi... Em tự đi...”.

Lôi đến trước cửa, cuối cùng Tiêu Tinh thở hổn hển đứng dậy, vỗ vỗ ngực, xoa dịu quả tim như sắp bắn ra khỏi lồng ngực.

Anh chàng Thẩm Quân Tắc này thật quá đáng, lôi cô như lôi xác chết, đúng là tên xấu xa không có nhân tính.

Thẩm Quân Tắc nhìn những ngón tay dài và mảnh của cô, cảm giác như thiếu thứ gì đó, im lặng một lúc, đột nhiên nhíu mày hỏi: “Nhẫn của em đâu?”.

“Nhẫn gì?”. Tiêu Tinh nghi ngờ hỏi.

“Nhẫn cưới”. Tiêu Tinh cúi đầu nhìn ngón tay của mình, bất chợt bừng tỉnh: “A, chết rồi, cái nhẫn ấy... hình như em làm mất rồi”.

Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, toàn thân bắt đầu tỏa hơi lạnh, “Em... nói... cái gì?”.

Tiêu Tinh nhe răng cười với anh, cố gắng để thái độ của mình trông thật thân thiện, “Ha ha, em nghĩ dù sao thì nhẫn cũng chỉ cần đeo qua ngày tổ chức hôn lễ là được mà, sau này em còn phải đi học, đeo cũng không tiện mà...”. Thấy ánh mắt lạnh lùng của anh trông rất đáng sợ, Tiêu Tinh vội vàng cúi đầu, khẽ nói, “Lúc ở New York, một lần đi tắm, em thấy nó vướng víu nên tháo ra đặt cạnh bồn tắm, sau đó em quên không đeo, nhẫn cùng với nước tắm... trôi xuống ống thoát nước rồi...”.

Thẩm Quân Tắc nheo mắt, hạ thấp giọng, lạnh lùng nói: “Em nói lại một lần nữa xem”.

15. Q.2 - Chương 15: Sóng Gió Trong Buổi Dạ Hội

Nghे giọng nói lạnh như băng của Thẩm Quân Tắc, Tiêu Tinh biết anh lại tức giận vô cớ, người đàn ông này bình thường hờ hững lạnh lùng, lúc tức giận thật sự trông rất đáng sợ. Tiêu Tinh không muốn dùng vũ lực với anh, chỉ có thể dùng cách lấy nhu khắc cương để hóa giải.

Nghĩ đến đây, Tiêu Tinh ngẩng đầu, nhìn anh với ánh mắt chân thành, cười hết sức thân thiện:

“Em muốn nói, lúc ở New York, một lần đi tắm, em thấy nó vướng víu nên tháo ra đặt cạnh bồn tắm, sau đó em quên không đeo, nhẫn cùng với nước tắm trôi xuống ống thoát nước rồi... Ha ha, em không cố ý”.

Cô dám nhắc lại không sai một chữ? Lại còn đứng đó cười? Trắng trợn quá mức rồi đấy?

Thẩm Quân Tắc gờm gờm nhìn cô, im lặng một lúc rất lâu rồi mới hít một hơi thật sâu, lạnh lùng nói: “Sao em không trôi luôn xuống ống thoát nước?”.

Tiêu Tinh tiếp tục cười tít mắt và nói: “Hi hi, chẳng phải người em quá to sao, không chui xuống được”.

“Em...”.

Thấy cơn giận dữ của Thẩm Quân Tắc sắp sửa bùng phát, Tiêu Tinh vội vàng ngắt lời anh, “Được rồi được rồi, đừng giận nữa. Em biết chiếc nhẫn ấy rất đắt rất đắt, là quà cưới ông nội anh đặc biệt mua cho chúng ta, hình như còn là hàng độc gì đó, phải đặt riêng...”.

Tiêu Tinh cúi đầu suy nghĩ, đột nhiên hai mắt lóe sáng, “Hay là thế này đi, ngày mai em đến Đế Hoa tìm xem sao, ở đó có hai tầng chuyên bán nhẫn, quy mô rất lớn, chắc chắn có thể tìm thấy mẫu tương tự. Em mua một chiếc chẳng phải là được sao”.

Thấy Thẩm Quân Tắc im lặng nhìn mình, Tiêu Tinh lại mỉm cười bổ sung: “Dù sao thì cũng đã mất rồi, cũng chẳng có cách nào, cứ coi như là của đi thay người đi. Chúng ta nên nhìn về phía trước, chuyện đã qua rồi mà, nhớ lại càng buồn hơn”.

Thẩm Quân Tắc vẫn im lặng không nói gì.

Tiêu Tinh nói tiếp: “Anh nghĩ mà xem, nếu không mất chiếc nhẫn ấy, em cũng sẽ không vì tìm chiếc nhẫn mà không cẩn thận làm rơi điện thoại xuống đất. Nếu không phải điện thoại rơi xuống đất bị hỏng thì lần trước gặp tên cầm thú kia, em cũng không thể nhanh trí đưa cho hắn chiếc điện thoại hỏng, dùng chiếc điện thoại tốt gọi điện cầu cứu anh. Không biết chừng bây giờ em đã biến thành cái xác rồi. Một chiếc nhẫn đổi lấy một tính mạng, xứng đáng biết nhường nào”.

Cô đúng là biết tự thôi miên mình, như thế mà cũng liên hệ với nhau được?

Thẩm Quân Tắc nheo mắt, lạnh lùng nói: “Nói như vậy em làm mất nhẫn là rất đúng, đúng không?”.

Tiêu Tinh ngẩng đầu, nhìn anh với ánh mắt chân thành, gật đầu như gà con mổ thóc.

Thẩm Quân Tắc bị ánh mắt “chân thành” như chú chó con nhìn chủ nhân làm ẽm lòng, cơn giận ban đầu hoàn toàn tan biến. Đối với cô gái mặt dày ma quái này, anh không thể nổi giận được. Cái gì mà chuyện đã qua nhớ lại càng buồn cô cũng lờ ra, cô đúng là nói năng linh tinh!

Im lặng một lúc, Thẩm Quân Tắc thở dài nói: “Thôi, theo anh ra ngoài”.

“Đi đâu?”. Tiêu Tinh cảnh giác nhìn anh. Không phải anh sẽ nhồi cô xuống ống thoát nước để “đền mạng” cho chiếc nhẫn đó chứ?

Thẩm Quân Tắc vừa nhìn đã biết cô đang nghĩ gì, cố kìm nén ý nghĩ gõ vào đầu cô, khuôn mặt không chút biểu cảm: “Đi mua nhẫn”.

“Ặc, hôm khác đi, bây giờ trung tâm mua sắm đóng cửa hết rồi... À, tối nay em còn có chút việc...”.

“Nói nhiều thật đấy”, Thẩm Quân Tắc ngắt lời cô, kéo tay cô lờ ra ngoài cửa. Đột nhiên anh phát hiện, dùng vũ lực đối phó với Tiêu Tinh thì thích hợp hơn, nói ngon nói ngọt khuyên bảo, nói đến ngày mai chưa chắc cô đã đồng ý, cứ lờ đi như thế này thì có vẻ trực tiếp và hiệu quả hơn.

Quả nhiên, sau khi bị nhét vào trong xe, cô không nói nhiều nữa, yên lặng ngồi đó, cúi đầu cầm điện thoại nhắn tin.

Chẳng mấy chốc đã đến Đế Hoa, Thẩm Quân Tắc đưa Tiêu Tinh lên tầng tám. Đây là khu mua bán trang sức nổi tiếng nhất vùng, trung tâm mua sắm tầm cỡ, những ngăn tủ kính nối liền nhau bày đủ loại trang sức khiến người ta hoa mắt, các kiểu dây chuyền, nhẫn, lắc tay, bông tai đủ loại mẫu mã tỏa sáng lung linh dưới ánh đèn, khiến người ta nhìn không xuể. Lúc này đang là giờ mua sắm cao điểm sau bữa tối, có không ít đôi tình nhân đang đứng trước các quầy hàng chọn trang sức, khuôn mặt nở nụ cười hạnh phúc.

Tiêu Tinh ngoan ngoãn theo sau Thẩm Quân Tắc, trên đường đi, cô liếc nhìn giá của những chiếc nhẫn trong tủ kính, không tìm được lẻ lười, trong lòng cảm thấy bức tức. Đây đúng là khu mua bán trang sức chứ không phải khu cướp tiền chứ? Chiếc nhẫn nhỏ tí xíu mà bán đắt như vậy, tiền mua một chiếc nhẫn đủ cho cô ăn lẩu dê cả đời...

Thẩm Quân Tắc dừng lại trước một quầy hàng, ngoảnh đầu nhìn Tiêu Tinh đang tò mò ngó nghiêng, lạnh lùng hỏi: “Nhìn thấy chiếc nào mình thích chưa?”.

Từ nhỏ Tiêu Tinh đã không hứng thú với những đồ “phụ nữ” như trang sức hay mỹ phẩm. Mỗi lần nhìn thấy đồ ăn hai mắt cô lại sáng lên, thấy trang sức thì chẳng có chút cảm hứng nào. Nhìn những chiếc nhẫn lấp lánh trong tủ kính cũng không thấy thích thú, lướt nhìn một lượt, chọn chiếc rẻ nhất, khẽ gơ ngón trỏ chỉ chỉ: “Chiếc này rất đẹp”.

Thẩm Quân Tắc chỉ cần nhìn ánh mắt là biết suy nghĩ của cô, anh nhú mày, sa sầm mặt xuống nói: “Thôi, anh chọn cho em”.

Nhân viên bán hàng tươi cười bước lại, “Thưa anh, có cần tôi giúp gì không?”.

Thẩm Quân Tắc chỉ vào quầy hàng, “Phiền cô cho tôi xem chiếc này”.

“Được, ai đeo ạ, cần số mấy ạ?”.

“Cô ấy đeo”, Thẩm Quân Tắc kéo Tiêu Tinh đang đứng bên cạnh tò mò ngó nghiêng lại, kéo tay cô lên cho nhân viên bán hàng nhìn.

Nhân viên bán hàng mỉm cười với Tiêu Tinh, nhanh chóng lấy một chiếc nhẫn đặt lên mặt quầy. Tiêu Tinh bị nụ cười thấu hiểu của cô ấy làm cho ngượng ngùng, đang định rút tay lại, không ngờ tay phải đã bị Thẩm Quân Tắc túm lấy.

Thẩm Quân Tắc bình tĩnh nắm tay Tiêu Tinh, tay kia cầm nhẫn, đeo vào ngón áp út của cô một cách rất tự nhiên, sau đó giơ tay cô lên ngắm nghía rất kỹ. Chiếc nhẫn ấy rất hợp với tay của Tiêu Tinh, thậm chí như được đặt làm riêng cho cô, kích cỡ cũng vừa khít. Viên kim cương trên chiếc nhẫn lóng lánh, làm tôn lên vẻ đẹp của ngón tay trắng mịn. Thẩm Quân Tắc nhìn bàn tay của cô gái trước mắt, không khỏi có chút thất thần.

Không biết vì sao khi thấy anh chăm chú nhìn ngón tay mình, trong lòng Tiêu Tinh lại cảm thấy căng thẳng, tim đập nhanh hơn, vội vàng rút tay lại.

Nhân viên bán hàng nhìn hai người, mỉm cười và nói: “Anh quả là có mắt nhìn, chiếc nhẫn này bạn gái anh đeo rất đẹp”.

Tiêu Tinh nghe thấy hai tiếng “bạn gái”, tâm trạng có chút phức tạp, cúi đầu xuống, muốn tháo chiếc nhẫn ấy ra nhưng đáng ghét là chiếc nhẫn này đeo vào thì dễ, tháo ra thì khó, bị mắc ở đốt ngón tay, không tháo ra được.

Nhân viên bán hàng ân cần nói: “Cô đừng lo, chúng tôi có nước xà phòng...”.

“Không cần đâu”, Thẩm Quân Tắc ngắt lời cô ta, quay sang nhìn Tiêu Tinh, bình tĩnh nói, “Đừng tháo ra, cứ đeo đi”.

“Nhưng...” Tiêu Tinh nhìn chiếc nhẫn vô cớ xuất hiện trên tay, cảm giác có chút kỳ quặc.

Thẩm Quân Tắc nhếch mép cười, đột nhiên ghé sát vào tai cô, khẽ nói: “Không tháo ra được càng tốt, để em đỡ làm mất”.

“...” Anh cố tình! Tiêu Tinh ngẩng đầu, gườm gườm nhìn anh, nhưng anh đã quay mặt đi, bình tĩnh quẹt thẻ tính tiền.

Hai người quay lại theo đường cũ, đi được vài bước, đột nhiên Thẩm Quân Tắc ngoảnh đầu, nhìn Tiêu Tinh như chợt nhận ra điều gì đó, sau đó đưa Tiêu Tinh đi sang hướng khác, dừng lại trước quầy bán dây chuyền.

“Làm gì vậy?”. Tiêu Tinh nhìn anh với ánh mắt nghi hoặc.

Thẩm Quân Tắc nói: “Chẳng mấy khi đến đây, nhân tiện mua cho em sợi dây chuyền”.

Tiêu Tinh vội vàng lắc đầu nói: “Không cần đâu không cần đâu, em có dây chuyền rồi”.

Thẩm Quân Tắc nhìn sợi dây chuyền mặt khỉ Yoyo trước ngực cô, nhíu mày, ra phía sau cô, tháo sợi dây chuyền đó ra, đút vào túi áo vest của mình, lạnh lùng nói: “Bây giờ không có rồi”.

“...” Tiêu Tinh không còn gì để nói.

“Có thể mua được rồi chứ?”.

“Sao anh lại như thế! Trả lại cho em, đây là quà sinh nhật Vệ Nam tặng năm em mười tám tuổi...”.

“Đeo nhiều năm như vậy, dây cũng có vi khuẩn rồi, nên đổi dây chuyền mới”, Thẩm Quân Tắc thản nhiên nói.

Lý do này cũng được sao? Thẩm Quân Tắc cũng thật là vô lý!

Thấy anh cúi đầu chọn dây chuyền như không có chuyện gì xảy ra, Tiêu Tinh không kìm được lườm anh một cái. Hôm nay anh ta bị làm sao vậy, vừa mua nhẫn vừa mua dây chuyền, lẽ nào đột nhiên anh ta lên cơn biến thái, muốn đeo kim loại lên người phụ nữ bên cạnh mình?

Thẩm Quân Tắc nhanh chóng chọn được một sợi dây chuyền. Anh nhìn Tiêu Tinh và nói, “Đeo thử xem”.

Tiêu Tinh định cầm rồi tự đeo nhưng đột nhiên thấy anh tiến lại gần, hai tay vòng qua cổ cô rất tự nhiên. Lúc đeo dây chuyền, ngón tay của anh vô tình chạm vào cổ Tiêu Tinh, khiến toàn thân cô rùng mình trong thoáng chốc.

Thẩm Quân Tắc rút tay lại rồi nhìn Tiêu Tinh, lạnh lùng nói: “Khá đẹp”.

Sau đó lấy chiếc gương bên cạnh, đặt trước mặt cô, “Nhìn đi, thích không?”.

“Ừm... rất đẹp”. Không thể không thừa nhận, thẩm mỹ của Thẩm Quân Tắc rất khá. Chọn trang sức mẫu mã rất tinh tế, cô đeo vào cảm giác rất đẹp. Chỉ là bị ánh mắt sâu lắng của anh nhìn chăm chú, trong lòng Tiêu Tinh có cảm giác rất kỳ quặc.

Mua xong dây chuyền, anh lại đưa Tiêu Tinh đến chỗ bán vòng tay, mua cho cô một đôi vòng tay.

Tiêu Tinh cảm thấy rất nghi hoặc, lẽ nào anh thật sự muốn cô đeo kim loại từ đầu đến chân? Thực ra thứ anh muốn đeo cho cô không phải là vòng tay và dây chuyền mà là còng tay và xiềng xích?

Tiêu Tinh theo anh xuống tầng năm với tâm trạng vô cùng phức tạp.

Vừa xuống đến đây Tiêu Tinh đã giật nảy mình. Quần áo vô biên biển cả, các loại màu sắc mẫu mã khiến cô nhìn mà hoa mắt. Có váy ngắn gợi cảm hở ngực hở lưng, váy dài chấm đất đính đầy trang sức, thậm chí còn có trang phục dạ hội mà mấy hôm trước một vài ngôi sao đã mặc trong chương trình trên tivi, đuôi váy to như đuôi chim công.

Thẩm Quân Tắc ngoảnh đầu nhìn Tiêu Tinh, để tránh cơn ác mộng giày vò như lần Tiêu Tinh thử váy cưới tái hiện một lần nữa, lần này anh thông minh hơn, chọn luôn cho cô một bộ, sau đó đẩy cô vào phòng thay đồ.

Tiêu Tinh thay quần áo mà trong lòng không muốn một chút nào. Đứng trước gương trong phòng thay đồ, cô không khỏi giật mình.

Váy dạ hội màu xanh ngọc gợi cảm, giày cao gót đồng màu sang trọng, thêm vào đó là trang sức lấp lánh từ trên xuống dưới. Cô trang điểm thế này có thể trực tiếp biểu diễn trên sân khấu.

Cuối cùng Tiêu Tinh đã hiểu, không phải Thẩm Quân Tắc bất bình thường muốn cô đeo trang sức từ đầu đến chân, chẳng qua anh chỉ muốn đưa cô đi tham gia dạ hội gì đó, nhưng chê cô ăn mặc quê mùa, vì thế mới đưa cô đến trung tâm mua sắm để “hóa vẹt thành thiên nga”.

Mua xong tất cả trang sức, quần áo, giày dép, như thế anh đưa “vợ” xuất hiện trong buổi tiệc sang trọng sẽ càng thấy hãnh diện hơn, đúng không?

Đứng bên cạnh một người đàn ông ưu tú như anh, làm đạo cụ cũng cần phải chuyên nghiệp, không thể để anh mất mặt.

Nhìn động tác gật đầu hài lòng của anh, lúc này Tiêu Tinh không bận tâm đến cảm giác khó chịu mơ hồ đang trào dâng trong lòng, nở nụ cười, ngoảnh đầu hỏi anh: “Lần này thì hài lòng rồi chứ? Còn muốn mua gì nữa thì nhân tiện mua luôn đi, em... hơi mệt”.

“Xong rồi, thế này thôi”, Thẩm Quân Tắc nhìn Tiêu Tinh rồi lại cúi đầu nhìn đồng hồ, “Đi thôi, buổi dạ hội sắp bắt đầu rồi”.

Nói rồi anh nắm tay Tiêu Tinh nhưng lại bị Tiêu Tinh cố tình tránh né.

“Ha ha, dù sao thì bây giờ cũng không có người khác ở đây, không cần phải giả vờ như thế”. Tiêu Tinh ngắc đầu, cười rất gượng gạo, “Lát nữa đến buổi dạ hội rồi giả bộ cũng chưa muộn. Đi thôi, đừng đến muộn không người ta cười cho”.

Tiêu Tinh nói rồi quay người đi về phía thang máy.

Nhìn hình bóng của Tiêu Tinh, bàn tay của Thẩm Quân Tắc chơi vơi trong không trung một lúc lâu rồi mới buông xuống, từ từ siết chặt lại.

Thẩm Quân Tắc đưa Tiêu Tinh đến buổi dạ hội.

Lúc này đã là gần tám giờ, đại sảnh sang trọng quy tụ rất nhiều nhân vật nổi tiếng trong giới doanh nghiệp. Các quý ông ai cũngplet, giày da bóng lộn, hết sức phong độ. Các quý bà cũng không chê vào đâu được, những bộ váy dạ hội đủ loại màu sắc kết hợp với trang sức lấp lánh, khiến người ta nhìn mà hoa mắt chóng mặt.

Tiêu Tinh rất ít khi đến những nơi như thế này. Trong ký ức của cô, chỉ có hồi học cấp ba là đã từng bị bố ép đến một buổi dạ hội, vì không đi quen giày cao gót nên lén chuồn đi. Sau khi về nhà bị mẹ mắng ột trận, nói cô là người không hiểu biết, cho dù ăn mặc trang điểm giống tiểu thư khuê các thì bản chất cũng chỉ là con bé nhà quê.

Mặc dù lời nói của mẹ Tiêu Tinh có chút nghiệt ngã nhưng lại rất có lý, nói đúng bản chất của Tiêu Tinh.

Từ nhỏ cô lớn lên bên cạnh ông nội, đã sớm hình thành tính cách thoải mái phóng khoáng, ghét nhất những buổi dạ hội chính thức như thế này. Lúc này, nhìn nụ cười rạng rỡ của những người xa lạ ăn mặc lộng lẫy trong đại sảnh, trong lòng Tiêu Tinh không khỏi cảm thấy sợ hãi, không tìm được muốn tìm cơ hội lén đi nhưng đột nhiên bị Thẩm Quân Tắc túm lấy cánh tay.

“Em đi đâu?”. Thẩm Quân Tắc lạnh lùng hỏi.

Tiêu Tinh vội vàng ngừng đầu, mỉm cười với anh, “Ha ha, em... đột nhiên...”.

“Đột nhiên đau đầu?”. Giọng nói của Thẩm Quân Tắc rất bình thản, ánh mắt nhìn cô cũng vô cùng sắc bén, “Hay là đột nhiên muốn vào nhà vệ sinh?”.

Bị anh nói trúng tim đen, nụ cười của Tiêu Tinh liền trở lên gượng gạo, cô khẽ ho một tiếng, rồi lẩm nhẩm: “Nhà... nhà vệ sinh”.

Thẩm Quân Tắc nhìn cô, khuôn mặt không chút biểu cảm, im lặng một lúc lâu rồi mới thấp giọng nói: “Nếu đã đến rồi thì tốt nhất em nên an phận một chút. Bây giờ muốn trốn thì đã quá muộn rồi”. Anh nói rồi giơ tay ra, ngầm bảo Tiêu Tinh khoác tay anh.

Thấy anh sa sầm mặt xuống, hình như tâm trạng rất tồi tệ, Tiêu Tinh chỉ có thể lén bĩu môi, mặc dù không muốn nhưng vẫn đưa tay ra, lặng lẽ khoác tay anh.

Thẩm Quân Tắc vốn đã khôi ngô tuấn tú, đi đến đâu cũng có thể dễ dàng thu hút ánh nhìn của mọi người, thêm vào đó hôm nay anh ăn mặc rất chỉnh tề, bộplet đen vừa khít, chẳng khác nào người mẫu trên trang bìa tạp chí Đàn ông thời thượng. Tiêu Tinh cũng được trang điểm kỹ lưỡng, bộ váy dạ hội màu xanh ngọc làm tôn lên dáng người nhỏ nhắn gợi cảm của cô, sợi dây chuyền kim cương lấp lánh trên cổ càng khiến cô trở nên lộng lẫy, nổi bật.

Hai người đi cạnh nhau trông rất đẹp đôi, sự xuất hiện của họ trong nháy mắt trở thành tiêu điểm của mọi ánh nhìn.

Một cô gái xa lạ chưa từng xuất hiện trong những buổi dạ hội như thế này, khoác tay Thẩm Quân Tắc vô cùng thân mật, cảnh tượng kỳ lạ này đã khơi dậy trí tò mò của mọi người. Hầu hết mọi ánh nhìn đều ẩn chứa sự tò mò, mọi con mắt đều không tìm được liếc nhìn Tiêu Tinh.

Bị bao nhiêu ánh mắt nhìn ngó, trong đó còn ẩn chứa sự đố kỵ và oán hận, Tiêu Tinh chỉ thấy sống lưng lạnh buốt. Cô không quen đi giày cao gót, mỗi bước đi cảm giác như bước trên dây thép. Thật sự Tiêu Tinh muốn hét lên một tiếng: Đâu phải là đười ươi sống khỏi vườn bách thú, có cần thiết phải tò mò ngắm nghía như thế không?

Trong khi đó Thẩm Quân Tắc vô cùng bình tĩnh, gật đầu chào hỏi những người thân quen, đưa Tiêu Tinh đi giữa hội trường mà khuôn mặt vẫn không có nhiều cảm xúc.

“Ôi, giám đốc Thẩm, lâu lắm không gặp”. Một người đàn ông xa lạ đứng chắn trước mặt hai người, tươi cười rạng rỡ.

Tiêu Tinh không tìm được nhìn Thẩm Quân Tắc thì thấy anh đang mỉm cười, bắt tay người đàn ông trước mặt và nói: “Giám đốc Dương, lâu lắm không gặp”.

Người đàn ông quay sang nhìn Tiêu Tinh, cười nói: “Chắc đây là bà Thẩm, quả nhiên xinh đẹp hơn người”.

Bà Thắm? Ông ta đang gọi mình sao?

Tiêu Tinh sững người, thấy đối phương đang cười tít mắt nhìn mình, nhớ ra người đàn ông bên cạnh mình đúng là họ “Thắm”, vì thế mình bị gọi là “bà Thắm”, nghĩ như vậy, đột nhiên trong lòng có chút bực tức.

Cách gọi này quả thực rất khó nghe, từ nhỏ đã quen bị gọi là “Tiêu Tinh”, “Cô Tiêu”, “nhóc”, đột nhiên bị gọi là “bà Thắm”, thật sự rất kỳ quặc. Cái từ “bà” này khiến cô rất dễ liên tưởng đến những bà lão lưng gù, da dẻ nhăn nheo, vàng vọt trong phim hoặc những người phụ nữ vô vị mặc áo dài tô son đỏ chót, suốt ngày tính xem chồng mình có bao nhiêu thê thiếp. Cô mới hơn hai mươi tuổi, vậy mà đã phải gắn với tiếng “bà”? Chi bằng gọi là “bà cô” nghe còn thích hơn.

Trong lòng Tiêu Tinh cảm thấy bực tức nhưng ngoài mặt thì vẫn phải tươi cười, bắt chước Thắm Quân Tắc bắt tay đối phương, khách sáo nói: “Chào giám đốc Dương, thường nghe Quân Tắc nhắc đến ông. Hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền, rất hân hạnh, rất hân hạnh”.

Ông ta lại cười, hai mắt híp lại, “Ha ha ha, bà Thắm khách sáo quá. Tôi và giám đốc Thắm cũng là bạn bè thân thiết quen nhau nhiều năm rồi, nghe nói hai người mới kết hôn, vốn định đích thân đến chúc mừng, đáng tiếc là việc làm ăn bận rộn không đi được, ha ha, hiếm khi thấy bà Thắm công khai lộ diện, nào, tôi mời hai người một ly, chúc hai người sống đến đầu bạc răng long”.

Nói rồi liền lấy ly rượu bên cạnh, đưa cho Tiêu Tinh.

Tiêu Tinh vẫn chưa kịp nói gì, đột nhiên Thắm Quân Tắc giơ tay chắn trước người cô, lạnh lùng nói: “Cô ấy không biết uống rượu, tôi thay cô ấy uống ly này, cảm ơn giám đốc Dương”. Nói rồi anh vui vẻ nâng ly rượu vang ấy và uống cạn.

Người đàn ông kia mời rượu xong, biết ý đi ra chỗ khác. Tiêu Tinh nhìn người đàn ông bên cạnh, khuôn mặt của anh vẫn không một chút biểu cảm, uống hết ly rượu mà lòng mày không hề nhú lên.

Sau khi người đàn ông họ Dương kia mở màn, Thắm Quân Tắc và Tiêu Tinh liên tiếp bị chặn lại. Thỉnh thoảng Thắm Quân Tắc cũng giới thiệu một số người bạn của mình cho Tiêu Tinh làm quen. Tiêu Tinh liền phối hợp diễn xuất với anh, khách sáo hàn huyên với những người đó. Dĩ nhiên, ngoài miệng thì nói rất hân hạnh, rất hân hạnh, thất kính, thất kính nhưng vừa quay đi là cô quên ngay tên họ của đối phương.

“Trời ơi, đây chính là bà Thắm? Xinh đẹp hơn người, rất xứng với giám đốc Thắm! Nào, tôi mời hai người một ly, chúc hai người trăm năm hạnh phúc!”.

“Quân Tắc à, cuối cùng anh cũng đưa vợ đi cùng? Đừng giấu nữa, sau này thường xuyên đưa vợ ra ngoài nhé. Nào, mời bà Thắm một ly”.

“Ôi, phải chăng đây chính là bà Thắm? Nào, cạn ly!”.

“... ”.

Ban đầu nghe thấy có người gọi “bà Thắm”, trong lòng Tiêu Tinh còn thấy bực tức một chút, nhìn trái nhìn phải xem đối phương đang gọi ai, sau đó miễn cưỡng gật đầu đồng ý. Về sau bị gọi nhiều rồi, vừa nghe thấy hai tiếng “bà Thắm”, Tiêu Tinh liền ngẩng đầu như phản xạ có điều kiện, phối hợp với Thắm Quân Tắc diễn vở vợ chồng tình nghĩa sâu đậm.

Đúng là đáng ghét, cô bị đám người này đối họ nhưng vẫn phải nín nhịn tươi cười chào hỏi.

Có điều Thắm Quân Tắc rất trượng nghĩa. Những người đó chuốc rượu Tiêu Tinh đều bị anh thần nhiên ngăn lại. Một số người thân thiết với anh không đồng ý để anh uống thay, nói cái gì mà “Nếu cậu muốn uống thay thì phải uống gấp đôi!”. Thắm Quân Tắc cũng không nói gì, nâng hai ly rượu uống cạn. Tiêu Tinh nghĩ ngờ không biết liệu dạ dày của anh có đặt thêm túi đựng nước để chứa rượu không, nếu không uống nhiều rượu như vậy, sao vẫn có thể không thay đổi sắc mặt như thế.

Đến tám giờ, buổi dạ hội chính thức bắt đầu trong tiếng nhạc. Người dẫn chương trình mỉm cười nói: “Chúng ta hãy ột tràng pháo tay nhiệt liệt chào mừng chủ nhân của buổi tối ngày hôm nay, anh Thắm Quân Tắc”.

Đột nhiên Thắm Quân Tắc ghé sát vào tai Tiêu Tinh, khẽ nói: “Chờ anh ở đây”.

iêu Tinh sững người, chỉ thấy anh quay người, rảo bước đi về phía sân khấu. Ánh đèn chiếu vào người anh, làm nổi bật dáng người cao lớn. Khuôn mặt anh tuấn, vẻ mặt bình thản, đôi chân thẳng tắp bước những bước chậm rãi về phía sân khấu. Dáng vẻ ấy giống như ngôi sao đang biểu diễn vậy.

Anh đứng trên sân khấu, cầm micro, bình tĩnh nói: “Cảm ơn quý vị đã bớt chút thời gian tham gia buổi lễ tối ngày hôm nay. Trong một năm qua, tập đoàn Thẩm Thị chúng tôi nhận được sự ủng hộ và giúp đỡ của rất nhiều bạn bè...”.

Sau khi anh bước lên sân khấu, đại sảnh huyền ảo bỗng trở nên vô cùng yên tĩnh. Qua micro, giọng nói trầm lắng của anh vang vọng bên tai, mọi người ở phía dưới đều hướng ánh nhìn về phía anh, thậm chí có người nhìn anh không chớp mắt.

Anh là người cầm quyền trong đế quốc thương nghiệp này, cũng là bậc kỳ tài trẻ tuổi nhất, anh tuấn nhất trong giới doanh nghiệp.

Anh còn là chồng hợp pháp của cô. Nhưng khoảnh khắc này, ai còn bận tâm đến điều đó? Nhìn người đàn ông đang phát biểu trên sân khấu, đột nhiên Tiêu Tinh cảm thấy trong lòng có chút hụt hẫng mơ hồ.

Mặc dù anh vẫn giữ vẻ lạnh lùng như trước nhưng anh bây giờ có phong thái ung dung, dáng vẻ tự tin, hoàn toàn là người có thể làm rung chuyển trời đất trong giới doanh nghiệp, không còn giống người đàn ông vì một bức tranh mà cãi nhau với cô, càng không phải là người đàn ông nhún nhường thái độ chưa trong nhà bếp... Một Thẩm Quân Tắc hoàn toàn khác lúc ở nhà khiến Tiêu Tinh cảm thấy vô cùng xa lạ.

Mặc dù chỉ cách vài bước chân nhưng Tiêu Tinh hiểu thực ra hai người cách nhau rất xa. Cô chưa bao giờ thực sự hiểu Thẩm Quân Tắc, thậm chí chưa hề nghĩ đến việc sẽ hiểu anh. Cô luôn cho rằng trong cuộc hôn nhân giao dịch này không cần phải bỏ ra quá nhiều tâm tư, đối với cô, thế giới của Thẩm Quân Tắc là một thế giới hoàn toàn xa lạ, cô không muốn bước chân vào.

Anh đứng trên sân khấu, khí chất ấy, phong độ ấy đúng là của chàng hoàng tử bạch mã trong lòng các cô gái. Mọi người xung quanh đều nhìn anh với ánh mắt ca tụng và tôn sùng, không ít cô gái chăm chú dõi theo anh, ánh mắt ẩn chứa những cảm xúc phức tạp, trong đó có một cô gái rất có khí chất, cứ nhìn anh không chớp mắt, nụ cười lúc ẩn lúc hiện...

Tiêu Tinh cảm thấy khó chịu trong lòng, đứng trong đám đông nhìn Thẩm Quân Tắc trên sân khấu, không kìm được khẽ hăm hứ một tiếng rồi quay mặt đi.

Thẩm Quân Tắc phát biểu rất ngắn gọn súc tích, ba phút đã kết thúc.

Thì ra hôm nay là bữa tiệc kỷ niệm một năm ngày thành lập công ty con của Thẩm Thị. Những người đến tham dự đều là đối tác làm ăn quan trọng và lãnh đạo cấp cao của công ty. Vì thế anh mới đặc biệt đưa Tiêu Tinh đến, muốn giới thiệu để mọi người làm quen.

Thẩm Quân Tắc bước xuống sân khấu, thoáng nhìn đã thấy Tiêu Tinh đang quay người đi ra khỏi đám đông. Anh nhíu mày, đang định đuổi theo thì bị một người chặn lại.

“Ha ha, vội đi đâu vậy?”.

Người phụ nữ trước mặt mặc một bộ váy dạ hội màu đen bó sát, tóc ngắn trẻ trung, đeo đôi khuyên tai rất to, khẽ héch cằm lên, dáng vẻ như cười mà không phải là cười, rất có khí chất của nữ hoàng.

Rõ ràng là Thẩm Quân Tắc không hy vọng nhìn thấy cô, khẽ nhếch mép, thấp giọng nói: “Cậu đến đây làm gì?”.

“Nghe nói buổi dạ hội kết thúc sẽ có tiệc, mình đến kiểm ăn”.

Thẩm Quân Tắc nhíu mày, “Ngôi sao chạy lung tung khắp nơi như cậu thật hiếm thấy, không sợ bị những tay săn ảnh bám theo, ngày mai lên trang nhất à?”.

“Có paparazzi chẳng phải càng tiện cho cậu gây án sao? Ví dụ lần trước ở sân bay, lấy cớ paparazzi chụp trộm, nhân cơ hội ôm Tiêu Tinh của cậu...”.

“Phương Dao”, Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, “Cậu vẫn nói chuyện cái kiểu ấy?”.

Phương Dao mỉm cười: “Mình chỉ nói sự thật mà thôi. Sao, giẫm vào chân đau của cậu à? A, xin lỗi nhé, mình không cố ý”.

Thẩm Quân Tắc nhìn cô, khuôn mặt không chút biểu cảm.

Phương Dao là một trong số những người bạn khác giới hiếm hoi của Thẩm Quân Tắc. Vì cùng lớn lên với nhau từ nhỏ, rất thân thiết nên cô chưa bao giờ nói năng khách sáo trước mặt Thẩm Quân Tắc. Lần trước gặp cô ở sân bay cũng đúng lúc cô đang bị những tay săn ảnh bám theo nên cũng không chào cô. Không ngờ hôm nay cô lại chạy đến buổi dạ hội.

Thấy Thẩm Quân Tắc không nói gì, Phương Dao nhếch mép, đột nhiên áp sát lại gần, khẽ đặt ly rượu vang lên tay anh, “Nào, cầm lấy, tăng thêm chút ghen tuông cho cuộc sống bình yên của cậu”.

Thẩm Quân Tắc cau mày, “Ghen tuông?”.

Phương Dao nói: “Mình nói cho cậu biết, chẳng qua lúc này mình chỉ nhìn cậu lâu một chút, thế mà Tiêu Tinh nhà cậu đã tặng mình một cái lườm, lại còn lạnh lùng hăm hứ. Ly rượu này chua quá, mình không uống được, cậu tự thưởng thức đi”.

Nghe Phương Dao nói vậy, Thẩm Quân Tắc thấy lòng nhói một cái, không kìm được nhìn về phía Tiêu Tinh, chỉ thấy cô đang ăn bánh gato ngon lành, dường như không hề có chút ghen tuông nào?

Có lẽ phụ nữ đều rất kín đáo, ghen tuông chỉ giữ trong lòng, không bộc lộ ra ngoài.

Nghĩ đến đây, Thẩm Quân Tắc không kìm được nhếch mép cười, không phát hiện Phương Dao đứng bên cạnh quay mặt đi, cười rất nham hiểm.

Đột nhiên một người đàn ông xuất hiện trước mặt Tiêu Tinh, cười tí mắt bắt chuyện với cô. Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, rảo bước đi về phía Tiêu Tinh.

Công tử phong lưu nổi tiếng trong giới doanh nghiệp đang chòng ghẹo Tiêu Tinh, cầm ly rượu ra sức đặt vào tay cô. Không ngờ đột nhiên một bàn tay xuất hiện trước mặt chặn ly rượu lại, quay sang thì thấy Thẩm Quân Tắc đứng bên cạnh, khuôn mặt không chút biểu cảm, lạnh lùng nói: “Cô ấy không biết uống rượu, tôi uống thay cô ấy”.

Anh nói rồi đỡ lấy ly rượu, uống cạn trước ánh mắt kinh ngạc của người đó. Thẩm Quân Tắc đặt ly rượu xuống, vòng tay khoác vai Tiêu Tinh, khẽ nói: “Giới thiệu một chút, giám đốc Chu, đây là vợ tôi”.

“Ha ha ha, thì ra là bà Thẩm, ha ha, hai người nói chuyện, tôi không làm kỳ đà nữa”. Người đó mỉm cười với Thẩm Quân Tắc rồi chuẩn đi.

Tiêu Tinh lườm người đó một cái rồi tiếp tục ăn bánh gato.

Thẩm Quân Tắc nhìn dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra của cô, không kìm được nhíu mày, “Em làm gì ở đây?”.

“Đói bụng nên đi ăn, anh không thấy em đang ăn bánh ngọt sao?”. Tiêu Tinh không ngoảnh đầu lại mà hồ hững nói.

“Không phải là đã bảo em đừng đi lung tung rồi sao?”.

“À, em thấy hình như anh và người phụ nữ kia có chuyện cần nói nên đi trước”.

Rõ ràng là giọng nói của cô ẩn chứa sự tức giận...

Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc, nhớ lại lời nói của Phương Dao, không kìm được ghé sát vào tai cô, khẽ nói: “Sao, ghen à?”.

Tiêu Tinh sững người, khó nhọc nuốt miếng bánh trong miệng, quay sang nhìn anh với ánh mắt kinh ngạc, “Ghen...?”.

Thẩm Quân Tắc nghiêm túc nhìn Tiêu Tinh, khẽ giải thích: “Anh và cô ấy, thực ra chỉ là...”.

“Không cần giải thích, không cần giải thích”, Tiêu Tinh mỉm cười ngắt lời anh, “Bà chị ấy không phải là mẫu người em thích. Nếu anh có ý đồ với chị ấy thì cứ yên tâm theo đuổi đi, không sao đâu. Em không

phải là dân đồng tính, lúc đầu liên kết với Kỳ Quyên lừa anh mà thôi. Anh đừng nghĩ nhiều, thật đấy. Em thấy hai người rất xứng đôi, có phải là đã quen nhau từ rất lâu rồi không? Thanh mai trúc mã hả? Thế thì càng hiếm có, đi đi đi đi, chị ấy đang chờ anh đấy”.

“Em...”

Cô đang nói gì vậy? Ý của anh là cô đang ghen! Thế mà cô nàng ngu ngốc này lại khích lệ anh theo đuổi kẻ thứ ba!

Đối diện với nụ cười rạng rỡ của Tiêu Tinh, đột nhiên Thẩm Quân Tắc có ý nghĩ bỗng bột muốn giúi đầu cô vào chiếc bánh gato.

Một người vô tâm vô tính sao có thể ghen vì anh được? Chỉ có anh, nhìn thấy tên công tử phong lưu kia tiếp cận cô thì căng thẳng đến không chịu được. Hình như anh mới là người đang ghen...

Sắc mặt của Thẩm Quân Tắc rất khó coi, anh lấy ly rượu Phương Dao đưa cho, cúi đầu uống rượu để giấu đi cảm xúc của mình.

Ly rượu này đúng là hơi chua, Phương Dao nói “thêm chút ghen tuông cho cuộc sống bình yên của cậu”. Lẽ nào người phụ nữ độc địa này muốn ám chỉ mình? Cô ta nói như vậy là muốn cười nhạo anh?

Người phụ nữ thần kinh này... đã cho sơn tra vào rượu của anh?

Thẩm Quân Tắc uống ly rượu có pha lẫn sơn tra, khuôn mặt không chút biểu cảm, vị chua nồng nặc trào dâng trong dạ dày, nhớ lại hung thủ cho sơn tra vào rượu, Thẩm Quân Tắc không kìm được ngoảnh đầu, lạnh lùng nhìn Phương Dao. Những người xung quanh bị ánh mắt lạnh như băng của anh làm cho sống lưng lạnh buốt. Phương Dao thì không bận tâm, lại còn mỉm cười bước về phía anh.

Lúc ấy Tiêu Tinh mới ngừng tay, lén liếc nhìn người phụ nữ đang đi về phía Thẩm Quân Tắc.

Người phụ nữ này rất gợi cảm, cô ấy mặc một bộ váy dạ hội màu đen bó sát kết hợp với dây chuyền màu bạc. Sự phối hợp rất đơn giản nhưng lại làm tôn lên khí chất cao quý, nho nhã của người mặc. Nụ cười trên khuôn mặt ẩn chứa vẻ tự tin khiến người ta nể phục.

Nhìn rất quen, hình như là ngôi sao nổi tiếng?

Tiêu Tinh cúi đầu, vờ như không bận tâm, thản nhiên ăn bánh nhưng ánh mắt không ngừng xoay quanh người phụ nữ ấy, không biết vì sao trong lòng lại có cảm giác khó chịu kỳ lạ giống như vùng lãnh thổ của mình bị xâm phạm?

Mỹ nhân dừng bước ở vị trí cách Thẩm Quân Tắc nửa mét, khẽ nhếch mép và nói: “Quân Tắc, không giới thiệu à?”.

Thẩm Quân Tắc nhìn Tiêu Tinh bên cạnh. Đôi mắt của cô đang nhìn chăm chăm vào đĩa bánh trên tay, ăn hoa quả gắn trên chiếc bánh ngon lành, như con thỏ bị bỏ đói.

Còn Phương Dao thì nhìn anh với vẻ mặt như đang xem kịch hay.

“Đây là?”. Phương Dao đã biết nhưng vẫn cố tình hỏi, ánh mắt nghi hoặc giống y như thật.

Sắc mặt của Thẩm Quân Tắc bỗng chốc sững lại.

“Cô ấy là...”. Thẩm Quân Tắc ngừng một lát.

Phương Dao mỉm cười nhìn anh.

“Khụ, cô ấy là... Tiêu Tinh”. Lúc giới thiệu Tiêu Tinh với người khác, câu “Đây là vợ tôi” nói rất lưu loát nhưng trước mặt người phụ nữ trong đầu toàn những ý nghĩ xấu xa như Phương Dao, nói câu này hơi khó khăn. Anh và Phương Dao cùng lớn lên bên nhau từ nhỏ, tính cách của nhau hiểu rõ như lòng bàn tay mình, nhìn đôi mắt mỉm cười như đã hiểu rõ tất cả của Phương Dao, Thẩm Quân Tắc kiên quyết lược bỏ chữ “vợ”, nhưng cảm giác ngượng ngùng vẫn không mất đi.

Thẩm Quân Tắc sờ mũi, thấp giọng nói với Tiêu Tinh, “Đây là... bạn anh, Phương Dao”.

“Thì ra là bà Thẩm, xin chào”. Phương Dao thân thiện đưa tay ra.

“Ha ha, xin chào”, Tiêu Tinh ngẩng đầu, đưa tay ra trước mặt cô rồi lại rút lại, ngượng ngùng nói: “Xin lỗi”.

Nhìn bàn tay dính đầy bơ của cô, Phương Dao không khỏi cười thầm trong bụng. Một cô gái thật đáng yêu, khiến người ta không kìm được chỉ muốn véo má. Có điều vì có cái mặt của Thẩm Quân Tắc bên cạnh, không nên véo thì tốt hơn.

Phương Dao rút tay lại, mỉm cười nói, “Không sao”.

Thẩm Quân Tắc lẳng lặng lấy một tờ giấy ăn trên bàn ăn, đưa ra trước mặt Tiêu Tinh.

“Cảm ơn”, Tiêu Tinh cầm giấy ăn, cúi đầu, lau tay thật sạch.

Thẩm Quân Tắc nhìn cô, lấy một tờ giấy ăn nữa đưa cho cô.

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Tiêu Tinh, Thẩm Quân Tắc gượng gạo nói: “Trên mặt”.

“Ồ”, Tiêu Tinh đỏ mặt, lấy giấy ăn lau mặt, lau một lúc, vết bơ trên mặt bị cô làm cho loang ra, giống như chú mèo, trông rất buồn cười.

Phương Dao đứng cạnh nhìn cười đến mức nội thương.

Đây chính là cô gái mà Thẩm Quân Tắc lấy về?

Hoàn toàn khác xa tính cách lạnh lùng như cục đá của anh ta, có thể tưởng tượng, cảnh tượng hai người chung sống với nhau chắc chắn là rất thú vị. Vì một cô gái như Tiêu Tinh vốn dĩ đã đủ buồn cười rồi.

Thẩm Quân Tắc nhìn Tiêu Tinh một lúc lâu, thấy cô càng lau càng khó coi, cuối cùng không kìm nén được nữa, nâng mặt cô, tự tay lau cho cô.

Vốn dĩ anh đang hầm hầm nổi giận nhưng khi ngón tay chạm vào khuôn mặt mịn màng của cô, đột nhiên anh cảm thấy rung động trong lòng. Nhìn đôi mắt long lanh của cô dưới ánh đèn, ngón tay của Thẩm Quân Tắc như bị ma lực khống chế, động tác trở nên dịu dàng hơn.

Ngón tay nóng ấm nhẹ nhàng lướt qua má, cảm giác cọ xát rõ rệt qua lớp giấy ăn khiến đầu óc Tiêu Tinh trống rỗng trong thoáng chốc, trước mắt chỉ có đôi mắt sâu lắng của anh, thậm chí có thể nhìn thấy hình bóng của mình trong đó. Mọi người xung quanh cười nói vui vẻ, nhưng lúc này trong mắt cô chỉ có một mình anh.

Không được, nếu cứ như thế này thì sẽ ngạt thở mất...

Mặc dù trực giác nói với cô nên tránh ánh mắt của anh nhưng đột nhiên Tiêu Tinh phát hiện, khoảnh khắc ánh mắt sâu lắng của anh nhìn chằm chằm vào mắt cô, cô không thể trốn tránh. Ánh mắt giống như bị thôi miên, dính chặt vào người anh, càng nhìn càng thấy Thẩm Quân Tắc đẹp trai.

Đến tận khi ngón tay của anh dừng lại bên khóe miệng, Tiêu Tinh mới bừng tỉnh, cô đỏ mặt, vội vàng cúi đầu gạt tay anh ra.

Thẩm Quân Tắc rút tay lại, vo tròn tờ giấy ăn ném vào thùng rác, che giấu cảm giác xao động kỳ lạ trong lòng. Anh quay sang nhìn chiếc đĩa sạch bóng trên tay Tiêu Tinh, vờ làm ra vẻ bình tĩnh: “Em ăn nhiều như vậy người khác sẽ tưởng anh ngược đãi em, không cho em ăn cơm”.

Ở đây chỉ có ba người, “người khác” ở đây muốn ám chỉ ai thì quá rõ ràng. Phương Dao mỉm cười nhìn Thẩm Quân Tắc, nhanh như vậy mà đã phân chia ranh giới rõ ràng rồi. Đáng tiếc là Tiêu Tinh hoàn toàn không hiểu ý của anh.

“Ăn bánh ngọt anh không có ý kiến gì, chỉ là em có thể dừng bơi khắp nơi được không? Mặt em cũng đỏ, cần bổ sung dinh dưỡng sao?”.

“Em ăn bơi lên mặt cũng khiến anh chóng mặt sao? Đâu có bơi lên mặt anh”.

Tiêu Tinh âm ứ trong lòng, cúi đầu khẽ cãi lại. Chỉ là lúc này liếc nhìn Phương Dao, nhất thời lơ đãng, không cẩn thận làm dính bơ lên mặt. Anh coi cô là cái gì chứ, em bé ba tuổi sao? Lại còn lên giọng dạy dỗ, thật là khiến người ta khó chịu.

Thấy Tiêu Tinh thần nhiên như không, Thẩm Quân Tắc không kìm được nhú mày, “Ồ nơi công cộng, bao nhiêu người nhìn em, chí ít em nên chú ý hình tượng một chút”.

“Sao, làm anh mất mặt à? Đầu phải là ngày đầu tiên anh quen em, sợ em làm anh mất mặt, còn đưa em đến đây làm gì?”. Tiêu Tinh khẽ lẩm nhẩm.

Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, thấp giọng nói: “Em nói gì?”.

“... Không có gì”. Tiêu Tinh không muốn cãi nhau với anh trước mặt người ngoài, đành phải kìm nén nỗi ấm ức trong lòng, lặng lẽ cúi đầu.

Tiếng nhạc dạ hội vang lên trầm bổng, rất nhiều quý ông đưa bạn nhảy của mình ra sàn khiêu vũ. Những người không có bạn nhảy cũng mời những cô gái độc thân nhảy cùng. Chẳng mấy chốc, những đôi nam thanh nữ tú đã làm chủ sân khấu, điệu Waltz nho nhã kết hợp với nhạc cổ điển, ánh đèn lấp lánh, những bộ váy dạ hội tinh tế, tất cả trông thật long lanh và đẹp mắt.

Có một vị thiên kim tiểu thư mạnh dạn đi về phía Thẩm Quân Tắc, mỉm cười nói: “Anh Thẩm, có thể mời anh nhảy một điệu được không?”.

Thẩm Quân Tắc lịch sự nói: “Xin lỗi cô Chu, tôi có bạn nhảy rồi”.

Trong trường hợp được quý cô mời, xét về lịch sự hay phong độ đều nên nhận lời nhưng hôm nay Thẩm Quân Tắc không có hứng, đành phải lấy cớ nói mình đã có bạn nhảy. Trước đây tham dự dạ hội anh đã từng nhảy với rất nhiều cô gái, nhưng hôm nay Tiêu Tinh cũng có mặt. Anh không muốn khiêu vũ với cô gái khác trước mặt Tiêu Tinh. Anh thà đứng đây nhìn cô ăn bánh ngọt còn hơn.

Rõ ràng cô Chu này là người thông minh, không dễ bị lừa gạt, nghe lời từ chối khéo léo của Thẩm Quân Tắc, cô ta không cam lòng, nói tiếp: “Nghe nói anh Thẩm nhảy waltz rất đẹp. Hôm nay đúng là may mắn, có thể được tận mắt chứng kiến”. Ý đồ rất rõ ràng: Có bạn nhảy, thử nhảy xem nào.

Cô ta ngừng một lát rồi nhìn Phương Dao và Tiêu Tinh, cười nhạt và nói: “Bạn nhảy của anh Thẩm là?”.

Tiêu Tinh vội vàng quay đi lấy nước ngọt, tránh ánh mắt của Thẩm Quân Tắc. Đùa cái gì chứ, bảo cô khiêu vũ khác nào bảo lợn trèo cây. Cô tuyệt đối có thể đi giày cao gót giẫm vào chân của tất cả đàn ông trên sàn khiêu vũ.

Thấy Tiêu Tinh như con rùa rút cổ, Thẩm Quân Tắc cảm thấy bức tức trong lòng. Phương Dao đã quen với những tình huống như thế này. Cô mỉm cười, đưa tay ra nói: “Nếu cô Chu đã nói như vậy, Quân Tắc, hãy để mọi người thưởng thức điệu waltz của cậu đi”.

Thẩm Quân Tắc nhìn Tiêu Tinh, cô đang cúi đầu nghiên cứu nước cam và nước dâu tây. Rõ ràng là cô có hứng thú với thức ăn hơn cả mình, chắc chắn sẽ không thể ghen tuông vì mình nhảy với người con gái khác... Nghĩ đến đây, Thẩm Quân Tắc không do dự nữa, cầm tay Phương Dao bước ra sàn khiêu vũ, khuôn mặt không một chút biểu cảm.

Bản nhạc kết thúc, các đôi nhảy đều dừng bước, có người lùi ra, dĩ nhiên cũng có người mới vào. Thẩm Quân Tắc đưa Phương Dao vào giữa sàn khiêu vũ, giơ tay vòng qua eo cô, Phương Dao cũng đặt tay lên vai anh. Mặc dù hai người giữ khoảng cách thân thiện, lịch sự giống như những đôi nhảy khác nhưng trong mắt Tiêu Tinh, tư thế ấy thật chướng mắt.

Bản nhạc G'schichten aus dem Wienerwald* từ từ cất lên, những đôi nam nữ trên sàn khiêu vũ di chuyển bước chân. Thẩm Quân Tắc và Phương Dao cất bước uyển chuyển trong tiếng nhạc réo rắt, xoay chuyển theo điệu nhạc, cùng với những động tác khéo léo linh hoạt, quay người, xoay tròn, hai người phối hợp hết sức ăn ý, tạo dáng nho nhã, bước nhảy đẹp mắt, sự kết hợp giữa chàng trai anh tuấn và cô gái gợi cảm trở thành cặp đôi gây chú ý nhất trên sàn khiêu vũ. Họ hăng say khiêu vũ như không có ai bên cạnh, tư thế đẹp mắt cuốn hút người xem, thậm chí có người dừng lại vỗ tay.

Tiêu Tinh cúi đầu uống nước nhưng ánh mắt lại liếc nhìn hai người trên sàn khiêu vũ. Xung quanh có người bắt đầu bàn tán:

“Nhìn thấy chưa, cái đôi ở giữa sàn khiêu vũ, cô gái đó chẳng phải là Phương Dao sao?”.

“Phương Dao? Cô muốn nói ca sĩ Phương Dao nổi tiếng ư? Cô ấy đến đây làm gì?”.

“Mọi người không biết đâu, Thẩm Quân Tắc và cô ấy là bạn thanh mai trúc mã. Nhà họ Thẩm và nhà họ Phương là bạn bè thân thiết, Phương Dao sống ở nhà họ Thẩm rất nhiều năm. Nghe nói hồi học đại học hai người cứ dính lấy nhau như hình với bóng, quan hệ rất thân thiết. Hai bên gia đình đều nghĩ họ là một đôi. Đáng tiếc về sau nhà họ Phương sa sút, nhà họ Thẩm chuyển ra nước ngoài. Chẳng phải thời gian trước Thẩm Quân Tắc đã lấy Tiêu Tinh rồi sao, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì”.

“Này, sao cô biết rõ những chuyện ấy vậy?”.

“Ha ha, năm ấy tôi học cùng trường với họ. Chuyện của họ ở trường ai mà chẳng biết”. “Nói như vậy cũng thật đáng tiếc. Thực ra họ rất đẹp đôi”.

“Tôi cũng thấy thế”.

Tiêu Tinh vểnh tai nghe mấy cô gái kia buôn chuyện, càng nghe càng thấy bực mình. Thẩm Quân Tắc, anh được lắm, đúng là kín tiếng. Nếu đã sớm có người thương người nhớ, vậy cô là cái gì? Lấy cô để làm bia đỡ đạn, lừa gạt người nhà chắc?

Rõ ràng cô mới là người thiệt thòi nhất, sao bây giờ lại biến thành kẻ thứ ba độc ác, phá hoại mối tình thanh mai trúc mã của hai người?

Tiêu Tinh uống nước dâu tây, nhìn đôi nam nữ trên sàn khiêu vũ, đột nhiên trong dạ dày trào dâng cảm giác chua chát kỳ lạ.

Hừ, chỉ là điệu waltz mà thôi, cô không thèm. Cô cũng biết nhảy, hơn nữa còn nhảy đẹp hơn đám người này. Điệu nhảy ấy còn do cô sáng tạo ra, “điệu co giật” độc nhất vô nhị trên thế giới.

Tiêu Tinh đang bực tức uống nước, đột nhiên trước mắt xuất hiện một đôi giày da màu đen, đồng thời bên tai vang lên giọng nói dịu dàng: “Tôi có thể mời cô nhảy một điệu được không?”.

Tiêu Tinh sững người, ngẩng đầu lên, chỉ thấy một người đàn ông trẻ tuổi đeo kính đang đứng ở vị trí cách mình chưa đầy hai mươi centimet, lịch sự cúi người mời cô khiêu vũ. Khuôn mặt còn nở nụ cười rất galant, toát lên khí chất nho nhã, lịch thiệp.

Tiêu Tinh vội vàng xua tay: “Xin lỗi, tôi... hoàn toàn không biết nhảy”.

Người đàn ông khẽ nhếch mép, ánh mắt vẫn rất dịu dàng, “Không sao, không biết nhảy có thể học mà, rất đơn giản”. Nói rồi anh ta đưa tay ra, dịu dàng nói, “Tôi dạy cô, thế nào?”.

“Không không không, tôi sẽ giẫm vào chân anh mất”. Tiêu Tinh ngượng ngùng lùi ra sau nhưng lại bị anh ta kéo tay.

“Thử đi mà, không thử sao biết cô không biết nhảy?”.

Người này cũng thật “dễ gần”! Tiêu Tinh bị anh ta kéo tay, đành phải nhắm mắt cùng anh ta bước vào sàn khiêu vũ.

“Đừng lo, waltz không khó học, cô đừng căng thẳng, di chuyển theo bước chân của tôi...”.

Anh ta như ông anh hàng xóm, giọng nói dịu dàng khiến người ta không nỡ từ chối. Tiêu Tinh miễn cưỡng di chuyển theo bước chân của anh ta, nhất thời căng thẳng giẫm vào chân anh ta một cái, vội vàng cúi đầu xin lỗi, “Xin, xin lỗi... Tôi đã nói là tôi sẽ giẫm vào chân anh mà...”.

Anh ta vẫn giữ nụ cười rất phong độ, “Không sao, lần đầu tiên khiêu vũ khó tránh khỏi cảm thấy lạ lẫm. Nào, thử lại nào”.

Thấy anh ta không bận tâm, tâm trạng của Tiêu Tinh cũng thoải mái hơn nhiều. Mặc dù không biết người đàn ông này chui từ đâu ra, cũng không biết vì sao anh ta có ý tốt dạy cô khiêu vũ, có điều Tiêu Tinh nhảy theo anh ta vài bước, cũng thấy hứng thú với điệu waltz. Cảm giác được xoay tròn, lâng lâng như đang bay thật thích thú.

“... Như thế này, đúng không?”. Tiêu Tinh cẩn thận di chuyển theo bước chân của anh ta, vừa nhảy vừa khẽ hỏi giáo viên của mình.

“Không sai, cô rất thông minh”. Đối phương mỉm cười, cúi đầu nhìn cô một lúc rất lâu rồi như chợt nhận ra điều gì đó, “Cô rất giống với một học sinh của tôi”.

“Á? Thật sao, anh là giáo viên à?”. Tiêu Tinh ngẩng đầu, tò mò hỏi.

“Ừ, tôi là giảng viên đại học”.

“Nhưng trông anh rất trẻ”. Tiêu Tinh nhìn anh ta, nghi ngờ nói, “Sao anh lại đến buổi dạ hội này?”.

“Đi cùng bạn, mục đích chủ yếu là đến ăn tiệc”.

Tiêu Tinh bị sự thẳng thắn của anh ta làm cho bật cười, không để ý lại giẫm vào giày đối phương, mặt đỏ bừng, “A, xin lỗi, lại giẫm vào chân anh rồi...”.

“Không sao”, đối phương mỉm cười, “Đúng rồi, có thể cho tôi biết tên của cô được không?”.

“Ồ, tôi tên là Tiêu Tinh, còn anh?”.

Đột nhiên đối phương dừng bước, mỉm cười nhìn Tiêu Tinh, “Quả nhiên đúng là em”.

“Gì cơ?” Tiêu Tinh có chút mơ hồ, nhìn anh ta một lúc lâu, thấy anh ta lấy ngón trỏ đẩy cặp kính, sau đó nghiêm túc dùng đốt ngón giữa cốc vào trán mình.

“Á! Anh làm gì vậy!”. Tiêu Tinh bị cốc một cái đau điếng, đột nhiên trong đầu xuất hiện một cảnh tượng: “Haizz, sao lại có đứa trẻ ngốc như em nhỉ. Tôi đã nói với em bao nhiêu lần rồi, tô màu không phải là nhuộm vải, em tô màu xanh xanh đỏ đỏ như thế này làm gì?”.

Một cái cốc không chút khách khí giáng xuống trán cô.

Tiêu Tinh tức giận nói: “Chính thầy nói về tranh phải có tinh thần sáng tạo! Em sáng tạo như thế này, một tác phẩm chưa từng có trong lịch sử đã ra đời!”.

“Ngữ văn không giỏi thì đừng có xài thành ngữ bừa bãi, còn nữa, tôi là thầy giáo của em, không được phép cãi lại”.

Lại thêm một cái cốc đầu.

Tiêu Tinh rụt đầu rụt cổ, ầm ừc nói: “Em sẽ bảo ông nội cho thầy nghỉ việc. Thầy đúng là đồ gia sư độc ác!”.

“Có roi vọt mới có nhân tài, hiểu chưa? Đứa trẻ nghịch ngợm như em cần giáo viên dùng vũ lực”.

Đối phương vẫn nở nụ cười thản nhiên. Tiêu Tinh nhìn cặp kính thân thuộc và cái cốc đầu quen thuộc, ngạc nhiên nói: “A, thầy là thầy Ôn... Ôn Bình?”.

Đối phương mỉm cười gật đầu.

Tiêu Tinh xúc động nắm tay thầy, “Trời ơi, thầy Bình Nước Nóng, đúng là thầy rồi! Chẳng phải thầy đi Bắc Kinh học nghiên cứu sinh rồi sao? Thầy trở về khi nào vậy?”.

“Mới về không lâu. Bây giờ tôi có bằng tiến sĩ rồi”.

“Woa, lợi hại thật, tiến sĩ mỹ thuật, sao nghe thầy biến thái thế nhỉ, rất hợp với khí chất của thầy”.

“Muốn ăn đòn sao?”. Nói rồi lại làm ra vẻ cốc vào đầu Tiêu Tinh.

Tiêu Tinh rụt đầu lại theo phản xạ. Hai người lườm nhau rất lâu, cuối cùng không kìm được bật cười.

Ôn Bình, Tiêu Tinh đặt cho anh ta biệt danh là “Bình Nước Nóng”, là gia sư hồi Tiêu Tinh học tiểu học ông nội đã thuê để dạy vẽ cho cô, hơn cô chục tuổi. Hồi ấy anh vẫn đang học đại học, suốt ngày cười tít mắt, nhưng lúc dạy cô vẽ thì rất nghiêm khắc, yêu cầu rất cao, thường xuyên bắt nạt cô, không ít lần cốc đầu cô. Về sau ông nội qua đời, Tiêu Tinh chuyển về sống cùng bố mẹ, Ôn Bình cũng đi học ở Bắc Kinh, từ đó hai người đứt liên lạc.

Không ngờ lại tình cờ gặp lại trong buổi dạ hội như thế này.

Hai người vừa nhảy vừa nói chuyện, càng nói càng phấn khích, nụ cười trên khuôn mặt rạng rỡ đến chói mắt.

“Này, nhìn kìa, người đang khiêu vũ bên kia chẳng phải là vợ Thẩm Quân Tắc sao?”.

“Đúng vậy, ha ha, cô gái đó thật thú vị, nhìn cô ta nhảy kìa, luống ca luống cuống”.

“Giống như con lật đật lắc qua lắc lại, tôi nghi ngờ không biết có phải bình thường cô ta rất ít đi giày cao gót không?”.

“Không phải chứ, chẳng phải cô ta là tiểu thư nhà họ Tiêu sao? Sao ngay cả điệu nhảy cơ bản cũng không biết nhảy...”.

Lúc nhảy đến mép sàn khiêu vũ thì nghe thấy tiếng thì thầm to nhỏ xung quanh, Thẩm Quân Tắc nhàu mày, không kìm được nhìn về phía đó.

Tiêu Tinh đang nhảy cùng một người đàn ông đeo kính. Hai người trò chuyện rất vui vẻ, nụ cười vô cùng rạng rỡ, động tác cũng hết sức thân mật.

Tóm lại nhìn rất chướng mắt.

Thẩm Quân Tắc tiến một bước về phía Tiêu Tinh nhưng bị Phương Dao ngăn lại.

“Nhảy một điệu xã giao thôi mà, cậu căng thẳng như thế làm gì?”. Phương Dao lạnh lùng nói.

Thẩm Quân Tắc mím chặt môi không nói một lời, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía hai người tươi cười vui vẻ ở cách đó không xa.

Phương Dao dõi theo ánh mắt của anh, mỉm cười nói: “Yên tâm đi, mình thấy người đàn ông ấy cũng không có ý đồ gì xấu với Tiêu Tinh nhà cậu đâu”.

Đang nói thì thấy Tiêu Tinh nói chuyện đến đoạn phấn khích, không để ý lại giẫm vào giày của người đó, chân bị vấp suýt chút nữa thì ngã. May mà người đó nhanh tay nhanh mắt, lập tức đưa tay ra đỡ cô. Tiêu Tinh không khống chế được ngã người về trước, bỗng chốc ngã vào lòng anh ta. Anh ta cúi đầu nhìn cô, mỉm cười rất dịu dàng. Tiêu Tinh cũng đỏ mặt mỉm cười.

Cảnh tượng ấy khiến cơn giận Thẩm Quân Tắc đang cố gắng kìm nén trong lòng bỗng chốc bùng phát. Anh sa sầm mặt đi về phía hai người.

Ôn Bình đang chăm chú nghe Tiêu Tinh kể sau khi chuyển đi bị bố mẹ ép phải bỏ học vẽ, đột nhiên cảm giác sau lưng có một luồng khí lạnh từ từ áp sát lại. Anh ngoảnh đầu lại thì thấy một người đàn ông tuấn tú đang đứng cách hai người chưa đầy một mét, nhìn họ với khuôn mặt không chút biểu cảm.

Ôn Bình thấy anh nhìn Tiêu Tinh với ánh mắt sắc như dao, trong lòng đã đoán được bảy, tám phần, mỉm cười, quay sang nói với Tiêu Tinh: “Hai người... quen nhau?”.

Tiêu Tinh tránh ánh mắt của Thẩm Quân Tắc, cúi đầu, ấp úng nói: “Vâng... anh ấy là... là bạn... em”.

Cô không hề muốn nói sự thật mình đã kết hôn trước mặt Ôn Bình. Hồi nhỏ anh suốt ngày mắng cô ngốc, nếu để anh ta biết cô kết hôn với “tăng đá” Thẩm Quân Tắc này thì chắc chắn sẽ bị cười nhạo đến chết mất.

Thấy Tiêu Tinh tránh ánh mắt của mình, lại còn ấp úng nói câu “bạn”, đột nhiên Thẩm Quân Tắc thấy lòng nhói đau, cảm giác trái tim như bị một bàn tay vô hình bóp nát. Tiêu Tinh khẽ hỏi: “Anh tìm em có chuyện gì sao?”.

Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc, lạnh lùng nói: “Em theo anh ra ngoài”.

Ở hành lang bên ngoài, Thẩm Quân Tắc khoanh tay trước ngực, nhìn chằm chằm vào cô gái đang cúi đầu trước mặt mình.

“Chẳng phải em rất đói sao, bây giờ lại có tâm trạng khiêu vũ?”. Giọng nói lạnh đến cực điểm, đầy vẻ chất vấn.

Tiêu Tinh bị anh chất vấn như vậy, trong lòng cảm thấy khó chịu, khẽ nói: “Anh ấy mời em nhảy nên em nhận lời”. Dù sao thì anh nhảy với Phương Dao vui vẻ như vậy cũng không để ý đến em...

“Không biết nhảy còn thích trở tài, em không biết là người khác đang cười nhạo em sao? Chưa đầy mười bước lại giẫm vào chân người ta, loạng chà loạng choạng ra thế thống gì hả? Em đang khiêu vũ hay làm trò cười cho người ta hả?”

Tiêu Tinh sững người.

Thì ra anh bận tâm đến điều đó...

Đang ầm ỨC trong lòng, lúc này thấy anh hung dữ như vậy, đột nhiên cô cảm thấy rất buồn. Hai bữa liền cô không được ăn, đói đến nỗi bụng sôi lên òng ọc, cùng anh đi dạo phố, thực hiện công cuộc “cải tạo cho lợn rừng”, thay bộ váy dạ hội bó sát đến không thể thở được, đi giày cao gót mới mua, gót chân trầy cả da mà vẫn phải khoác tay anh làm ra vẻ thân mật, bị anh kéo đi khắp nơi, bị người ta gọi là bà Thẩm, khách sáo hân huyên với những người xa lạ... giả vờ cười đến nỗi da mặt cũng đau nhức.

Anh nhảy cùng Phương Dao, có thể phối hợp ăn ý nhảy liên ba điệu, vứt cô trong xô không thèm hỏi han. Không biết nhảy, nhảy xấu, bị người ta cười nhạo gì gì đó cô không bận tâm. Từ nhỏ đến lớn cô luôn bị đem ra làm trò cười, cười rồi cũng qua đi. Nhưng Thẩm Quân Tắc lại bận tâm, có điều cũng chỉ vì... thân phận của cô bây giờ là vợ anh. Cô bị đem ra làm trò cười sẽ khiến anh rất mất mặt, khiến anh cũng bị người ta cười nhạo.

Tiêu Tinh càng nghĩ càng thấy buồn.

Mặc dù đã sớm biết anh đưa cô đến dạ hội chỉ là để làm vật trang trí cho người ta nhìn. Nhưng lúc này bị anh chê bai như vậy, Tiêu Tinh vẫn cảm thấy rất buồn và ầm ỨC, không kìm được nói ra những lời kìm nén trong lòng:

“Thẩm Quân Tắc, không ngờ anh lại là người giả tạo như thế! Anh cần một người phụ nữ mang lại vinh quang ỉnh, ở đây nhiều lắm, anh có thể chọn người khác! Khí chất vốn là bẩm sinh, tôi không bắt chước được vẻ nho nhã ấy. Tôi chỉ là con bé nhà quê, không sánh được với những thiên kim đài các. Xin lỗi, làm anh mất mặt rồi, lần sau đừng có đưa tôi đến những chỗ như thế này!”

Tiêu Tinh nói rồi quay người bước đi nhưng bị Thẩm Quân Tắc kéo tay lại. Có lẽ vì ánh đèn quá chói mắt, Tiêu Tinh nhìn khuôn mặt anh, thậm chí có ảo giác vì quá tức giận mà khuôn mặt ấy đã trở nên biến dạng. Đôi mắt đen láy nhìn cô chằm chằm, giọng nói cũng chùng xuống, “Em nói gì?”

Từng câu từng chữ giống như sét đánh bên tai, Tiêu Tinh bị giọng nói cố gắng kìm nén của anh làm cho hoảng sợ, lùi lại một bước nhưng miệng thì vẫn không nhận thua, “Anh mua cho tôi trang sức và quần áo đắt tiền, trang điểm cho tôi như ngôi sao, đưa tôi đến tham gia dạ hội, chẳng phải để hãnh diện cho bản thân sao?”

Thẩm Quân Tắc hạ thấp giọng, khuôn mặt không chút biểu cảm: “Em cho rằng... anh là người như thế?”

“Chẳng phải sao?”. Tiêu Tinh nghi ngờ hỏi lại, “Lúc đầu anh lấy tôi chẳng phải cũng có mục đích, có kế hoạch sao? Nếu không, với bản lĩnh của mình, anh lại không có cách xoa dịu những tin đồn ấy sao? Anh là thương nhân giỏi giang, tôi biết mình không phải là đối thủ của anh”. Tiêu Tinh ngừng một lát, sau đó khẽ nói, “Diễn kịch với anh tôi thật sự rất mệt. Dù sao thì bây giờ vấn đề kinh doanh đã giải quyết rồi, anh cũng về nước rồi, ông nội anh không quản được anh nữa, cũng không ép anh đi xem mặt. Tôi cũng có thể thuận lợi thi vào học viện mỹ thuật, mục tiêu đặt ra trước khi kết hôn cơ bản đã hoàn thành...”

“Em muốn nói gì?”. Thẩm Quân Tắc ngắt lời cô.

“Chúng ta ly hôn trước thì tốt hơn”.

Nghe thấy câu nói ấy, Thẩm Quân Tắc sững sờ cả người, không khí xung quanh như bị hút sạch, cảm giác trái tim như bị bàn tay vô hình ấy bóp chặt hơn, ngay cả lúc thở cũng cảm thấy tức ngực, khó chịu.

“Chúng ta ly hôn trước thì tốt hơn...”.

Không ngờ cô có thể dễ dàng nói ra câu nói ấy đến vậy.

Giống như bị dội gáo nước lạnh vào mặt, nỗi tức giận chất chứa trong lòng bị một câu nói làm cho nguội lạnh. Ngoài sự kinh ngạc, Thẩm Quân Tắc cảm thấy trong lòng trào dâng cảm giác chua xót. Cảm giác này

từ từ lan đến cổ họng khiến anh im lặng rất lâu, không biết nên nói gì.

Thì ra trong mắt cô, anh chẳng qua chỉ là một thương nhân giỏi giang.

Một thương nhân dùng mọi thủ đoạn sắp xếp hôn lễ này, coi cô là bàn đạp hợp tác thương nghiệp, mua trang sức, quần áo cho cô để đưa cô đến buổi dạ hội khoe khoang bản lĩnh...

Có lẽ mới đầu, thật sự anh đã ghét cô, lên kế hoạch, lấy cô chẳng qua cũng là kế sách tạm thời, thậm chí nghĩ đến việc sau khi kết hôn sẽ tránh xa cô, chỉ chờ đến khi hết kỳ hạn là ký đơn ly hôn.

Nhưng không ngờ sau khi kết hôn, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà anh lại sống chung với cô. Chung sống với nhau anh phát hiện cô gái này không hề đáng ghét như mình tưởng tượng, ngược lại còn mang lại rất nhiều niềm vui cho cuộc sống của anh.

Dần dần, anh mong chờ được nhìn thấy nụ cười của cô, khao khát được nghe giọng nói của cô.

Hết giờ làm anh nhanh chóng về nhà chỉ để được ăn món ăn cô nấu.

Đêm đến sợ cô mộng du, lúc nào cũng vênh tai lên như một thói quen để nghe động tĩnh ở phòng bên cạnh, đến tận khi cô ngủ say rồi mới yên tâm nhắm mắt.

Lần cô xảy ra chuyện, anh lo lắng đến phát điên. Mặc dù trước mặt nhân viên cố gắng giữ bình tĩnh nhưng lòng bàn tay lại hằn sâu vết móng tay đỏ máu. Phóng xe như bay đi đón cô, thậm chí thấy đầu óc trống rỗng. Ý nghĩ có lẽ cô xảy ra chuyện khiến anh gần như phát điên...

Đến tận khi nhìn thấy cô bình an vô sự trong phòng vệ sinh, cuối cùng tảng đá đè nặng trong lòng mới rơi xuống.

Khoảnh khắc cô ùa vào lòng anh, anh cảm thấy niềm hạnh phúc và thỏa mãn tràn ngập trong lòng. Anh muốn ôm cô thật chặt, nói với cô rằng anh sẽ ở bên cô. Nhưng cuối cùng anh lại không nói ra được, chỉ từ từ siết chặt cánh tay.

Anh đưa cô đi mua trang sức, mua quần áo cũng chỉ vì muốn mua mà thôi. Anh chưa bao giờ suy tư về phụ nữ, chưa từng yêu, cũng không biết con gái thích những món quà như thế nào. Dây chuyền, lắc tay, thấy cô đeo đẹp thì nhân tiện mua cho cô. Quần áo và giày cũng do chính tay anh chọn, cảm giác cô mặc lên rất đẹp, rất có khí chất.

Đưa cô đến buổi dạ hội hoàn toàn không phải là để hãnh diện cho bản thân, mà là...

Mà là gì?

Anh cũng không biết nguyên nhân chính xác, chỉ là muốn đưa cô đến những chỗ như thế này một lần.

Có lẽ là muốn giới thiệu cô với bạn bè của mình?

Có lẽ là muốn cô hiểu nhiều hơn về thế giới của mình?

Có lẽ... chỉ là muốn cùng sánh vai với cô xuất hiện trước đám đông, để mọi người biết rằng họ là một đôi.

Nhưng cho dù anh làm bao nhiêu, cho dù anh vì cô mà thay đổi bao nhiêu thì trong mắt cô, Thẩm Quân Tắc chẳng qua chỉ là một “thương nhân giỏi giang”. Tất cả những gì anh làm đều là có mục đích, có kế hoạch.

Nhìn dáng vẻ ngoan cường của cô, đột nhiên Thẩm Quân Tắc thấy lòng nhói đau. Anh không biết phải giải thích thế nào, lúc này nổi nóng với cô chỉ vì những lời bàn tán sau lưng kia khiến anh vô cùng tức giận, hơn nữa... động tác thân mật quá mức mà cô dành cho người đàn ông kia khiến anh vô cùng đổ kỵ.

Nhất thời bị nổi tức giận làm u mê đầu óc, nói năng có phần quá đáng nhưng không ngờ cô lại thẳng thừng nói ra hai tiếng “ly hôn”.

Thẩm Quân Tắc siết chặt tay, hít một hơi thật sâu, cố làm ra vẻ bình tĩnh, thấp giọng hỏi từng câu từng chữ: “Em muốn ly hôn với anh? Đúng không?”.

Tiêu Tinh gật đầu không chút do dự, “Dù sao thì anh cũng đạt được mục đích của mình rồi, sớm ly hôn có lợi cho cả hai chúng ta. Hơn nữa...”. Tiêu Tinh ngừng một lát rồi cúi đầu, “Hơn nữa sau khi ly hôn, anh đi tìm người phụ nữ khác tôi cũng không có áp lực”.

Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc, “Anh không đồng ý”.

Tiêu Tinh ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn anh, “Vì sao? Chẳng phải anh... ghét tôi lắm sao? Có thể thoát khỏi tôi đối với anh mà nói là một chuyện tốt! Chỉ bằng chúng ta kiên quyết ly hôn, tạm thời có thể chưa nói với người nhà, sau này từ từ giải thích...”.

“Chưa đầy nửa năm đã ly hôn, em tưởng là trò trẻ con sao?”. Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, ngắt lời cô, “Tạm thời không nói chuyện này nữa”.

Tiêu Tinh sững người, lúc ấy mới đột nhiên nhớ ra bản thỏa thuận mà Kỳ Quyên đã nói với cô, không tìm được lên tiếng: “Anh quên bản thỏa thuận đã ký trước khi kết hôn rồi sao? Anh đã nói sau khi kết hôn sẽ đồng ý tất cả điều kiện của tôi”.

Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống.

Tiêu Tinh nói tiếp: “Nếu ngay từ lúc bắt cuộc đầu hôn nhân này chỉ là một cuộc giao dịch, vậy thì chúng ta nên tuân thủ thỏa thuận thì hơn. Lúc đầu ký bản thỏa thuận ấy, sau khi kết hôn tôi cũng chưa đưa ra điều kiện nào. Hôm nay tôi chỉ đưa ra một điều kiện này thôi, chúng ta làm thủ tục ly hôn trước”.

Thẩm Quân Tắc nhìn cô, giọng nói có chút gượng gạo: “Đã nói thời gian kết hôn là một năm, vẫn chưa hết thời gian, em không cần nóng vội như thế”.

Tiêu Tinh im lặng một lúc, “Vậy thì chỉ cần không ly hôn, có phải là những điều kiện khác anh đều đồng ý?”.

Thẩm Quân Tắc nhíu mày: “Em nói đi”.

“Tôi muốn chuyển ra ngoài”.

“Không được”, cứ nghĩ đến chuyện cô muốn rời xa tầm mắt của mình, Thẩm Quân Tắc gần như từ chối yêu cầu này theo phản xạ. Vừa nói dứt lời, nhìn thấy ánh mắt thất vọng của cô, cảm giác trái tim như bị mũi dao sắc nhọn đâm vào.

Cô ghét anh đến vậy sao, không muốn sống cùng anh một phút nào sao?

Nhưng anh không muốn để cô đi. Nếu cô đi rồi, anh có cần phải sống ở căn biệt thự do chính tay mình thiết kế không?

Thấy Thẩm Quân Tắc không nghĩ ngợi gì mà từ chối luôn, Tiêu Tinh sững người, khẽ nói: “Thế thì thôi, dù sao thì bản thỏa thuận kia cũng không có giá trị pháp luật. Ban đầu Kỳ Quyên bảo anh ký, chẳng qua cũng vì nghĩ anh là quân tử giữ chữ tín, không ngờ... anh lại trở mặt nhanh như vậy”.

Tiêu Tinh nói rồi cúi đầu xuống, không biết vì sao cô luôn có cảm giác ánh mắt của Thẩm Quân Tắc quá sâu xa, khiến cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc, khẽ nói: “Nếu em muốn chuyển đi... thì để mấy hôm nữa, phải tìm được chỗ ở trước đã”.

Sở dĩ anh thỏa hiệp chỉ là không muốn tiếp tục cãi nhau với Tiêu Tinh. Cứ cãi nhau như thế này, mỗi phút đều là một sự giày vò. Anh không biết phút sau Tiêu Tinh sẽ nói những lời gì khiến anh đau đớn hơn.

Hơn nữa bây giờ đầu óc anh rối bời, cần được yên tĩnh một mình để sắp xếp lại dòng suy tư. Cho đến bây giờ, đã có quá nhiều việc vượt ra khỏi dự tính của anh, rất nhiều cảm xúc mơ hồ, thậm chí không thể hiểu được lý do.

Tiêu Tinh thấy anh đồng ý cũng không tranh luận tiếp nữa, gật đầu và nói: “Vậy tôi về trước đây”.

“Ừ, ra cửa bắt taxi, đi đường cẩn thận”. Thẩm Quân Tắc quay người đi vào đại sảnh, dáng người thẳng đứng có chút cứng đơ.

Tiêu Tinh ngậy người đứng đó, dõi theo hình bóng của anh, không tìm được thấy sống mũi cay cay...

Đưa ra yêu cầu ly hôn chỉ là nhất thời bùng bột nói năng không suy nghĩ. Mặc dù biết rất rõ lúc đầu anh lấy cô vào nhà họ Thẩm chỉ là thủ đoạn thương nghiệp của anh. Cô chẳng qua chỉ là một quân cờ bị Thẩm Quân Tắc lợi dụng. Lúc ấy vì khó khăn của gia đình và tương lai của mình, cô nghiêng rằng làm quân cờ ấy. Nhưng bây giờ, thật sự nhắc đến hai chữ “ly hôn”, nghĩ đến việc sắp phải cắt đứt với anh, vì sao lại thấy buồn đến thế...

Thẩm Quân Tắc là người lạnh lùng cao ngạo, gặp chuyện gì cũng bình tĩnh tự tin, không chút hoang mang. Nhưng lúc này, khoảnh khắc cô yêu cầu ly hôn, vì sao khuôn mặt của anh lại đau khổ đến biến dạng như thế?

Có lẽ là cô nhìn nhầm?

Tiêu Tinh ngậy người đứng ngoài hành lang, nhìn hình bóng của Thẩm Quân Tắc phản chiếu qua tấm gương bên cạnh. Anh đang nói chuyện gì đó với Phương Dao, vẫn là dáng vẻ lạnh lùng như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

“Nghĩ gì đấy, sắp biến thành kẻ khờ rồi”, đột nhiên bên tai vang lên một giọng nói trêu chọc.

Tiêu Tinh ngoảnh đầu lại thì thấy Ôn Bình đang dựa người vào tường, nhìn mình với ánh mắt đùa cợt.

“Khụ, không có gì”, Tiêu Tinh ngượng ngùng gãi đầu, “Thầy làm gì ở đây?”.

“À, đi vệ sinh, đi ngang qua đây nghe thấy có người cãi nhau, không tìm được tò mò nên dừng lại xem”.

Ôn Bình bước hai bước, dừng lại trước mặt Tiêu Tinh, cúi đầu ghé sát vào tai cô, khẽ cười và nói: “Cãi nhau với bạn trai à?”.

“Không không, anh ấy không phải bạn trai của em”. Tiêu Tinh vội vàng giải thích, cứ như sợ Thẩm Quân Tắc đang đứng cách đó không xa sẽ nghe thấy.

“Không phải vì em nhảy với tôi khiến anh ta ghen đấy chứ?”. Ôn Bình trêu chọc.

“Đã nói không phải rồi mà!”. Tiêu Tinh sốt sắng nói, “Thầy đừng nói lung tung”.

“... Thôi được”. Ôn Bình khẽ thở dài, “Không vào sao? Tiếp tục dạy em khiêu vũ”.

Tiêu Tinh lắc đầu, quay người đi ra ngoài, “Thầy vào đi, em muốn về nhà”.

“Nghe có vẻ rất ảm ức...”. Ôn Bình mỉm cười, “Đúng rồi, thầy trò xa cách nhiều năm bất ngờ gặp lại, chẳng phải là em nên xúc động chạy lại ôm tôi, sau đó mời tôi đi ăn sao?”.

Tiêu Tinh mặc kệ anh ta, vẫn đi về phía trước.

Ôn Bình đuổi theo, tiện tay khoác vai Tiêu Tinh, “Thôi được, tôi quên em là học sinh gốc gác chảnh chậm chạp, chỉ có thể để thầy mời em ăn”.

“Thầy Ôn, em không còn là con bé mười tuổi năm ấy nữa”, Tiêu Tinh quay sang lườm anh ta.

Ôn Bình vội vàng rút tay lại, “Suýt chút nữa thì tôi quên, em lớn rồi, không thể quá thân mật, nếu không sẽ bị người yêu thâm em hiểu lầm, thế thì tôi sẽ oan uổng lắm”. Ôn Bình ngừng một lát rồi hỏi, “Tiêu Tinh, em có bạn trai chưa?”.

“Liên quan gì đến thầy?”.

“Nếu em độc thân, tôi có thể giới thiệu cho em. Tôi có rất nhiều học sinh độc thân. Dĩ nhiên tôi cũng độc thân. Nếu em không bận tâm tình yêu thầy trò thì cũng có thể xét đến tôi”.

“Không cần đâu”, Tiêu Tinh nhìn anh ta như nhìn quái vật, “Thầy Ôn, thầy... thay đổi nhiều thật đấy”.

“Đẹp trai hơn trước rất nhiều, đúng không?”. Ôn Bình sờ cằm.

Tiêu Tinh im lặng một lúc rồi mới nói: “Càng quái dị hơn”.

“Á?”.

“Tư duy trừu tượng của nhà nghệ thuật được phát huy một cách tinh tế trên con người của thầy”.

Tiêu Tinh nói rồi quay người đi ra ngoài.

Ôn Bình mỉm cười, đứng chắn trước mặt cô: “Được rồi, không trêu em nữa. Đi ăn nhé!”.

Tiêu Tinh nhìn anh ta với ánh mắt khó xử, “Thôi được”.

Cách đó không xa, Thẩm Quân Tắc đang nói chuyện với Phương Dao, liếc mắt nhìn thấy Tiêu Tinh cùng người đàn ông lúc này đi xuống dưới, ngón tay cầm ly rượu không tự chủ được siết chặt lại.

Chỉ là một biến đổi nhỏ trên khuôn mặt nhưng không qua được mắt Phương Dao.

Phương Dao nhìn về phía anh đang nhìn, không kìm được mỉm cười, “Quân Tắc”.

“Hả?”.

“Đột nhiên mình thấy cậu rất đáng yêu”.

Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, “Ngữ văn của cậu kém quá đấy, dùng từ sai hết cả”.

Phương Dao quay sang nhìn anh, “Ha ha, thích cô ấy thì đuổi theo đi. Một mình đứng ở đây bực tức, nhìn lông mày cậu chau lại, mình lo nếu cứ như thế này thì trái tim của cậu sẽ xoắn thành quấy đấy”.

“Cậu đang nói gì...”. Thẩm Quân Tắc lại cau mày, “Cái gì mà thích với không thích?”.

“Cậu cũng thật chậm chạp, mình còn nhận ra cậu thích cô ấy...”. Phương Dao ngừng một lát rồi nhìn anh với ánh mắt rất kỳ lạ, “Lẽ nào bản thân cậu vẫn chưa rõ?”.

Thẩm Quân Tắc không trả lời.

Phương Dao mỉm cười nhìn anh, “Mình biết ngay mà, cậu chậm chạp lắm. Nhớ lại năm ấy, lớp trưởng của chúng ta yêu thầm cậu lâu như vậy, tặng cậu bao nhiêu socola, lần nào cậu cũng nhận, lần nào cũng không nói gì với người ta. Sau khi cậu ra nước ngoài, người ta khóc lóc chạy đến nói với tớ, bao nhiêu socola như vậy cho dù bón cho lợn cũng có chút tình cảm, vậy mà tặng đá Thẩm Quân Tắc không hề rung động!”.

Nhớ lại chuyện này, Thẩm Quân Tắc liền lạnh lùng nói: “Người khác tặng quà, vì lịch sự chẳng phải là nên nhận sao?”.

“Bao gồm cả con gái tặng socola trong ngày Valentine sao?”.

“Có gì khác biệt sao?”. Thẩm Quân Tắc nhún mày. Anh chưa bao giờ nghiên cứu socola tượng trưng cho cái gì, huống hồ cái cô lớp trưởng ấy, cứ đến dịp lễ tết là lại rất hào phóng, lấy một đồng bánh quy, bím bím ra tặng ọi người. Mỗi lần nhận socola hình trái tim anh đều muốn cau mày, nhưng không tiện nói thẳng “Mình không thích ăn đồ ngọt, đồ hình bánh quy được không?”, đành phải khách sáo nhận lấy. Cũng không nghĩ cô ta tặng người khác bánh quy tặng anh socola có gì khác biệt. Hồi ấy anh chuẩn bị ra nước ngoài, dồn hết tâm tư vào chuyện học hành, không muốn nghiên cứu tâm tư của những cô gái ấy.

Phương Dao sắp chết cười vì suy nghĩ của anh.

Thẩm Quân Tắc là người vô cùng xuất sắc trong kinh doanh buôn bán, từ nhỏ thành tích đã nổi bật hơn người. Nói một cách khách quan, anh là người rất thông minh nhưng lại không có hứng thú với chuyện tình cảm, giống như một tảng đá tự khép mình.

Không biết con gái thích gì, không hiểu con gái tặng quà là muốn tỏ tình. Có người yêu thầm anh ba năm, trốn học chạy đến sân bay, anh lạnh lùng nói một câu: “Cảm ơn cậu đã đến tiễn mình, tạm biệt”. Cô gái ấy nước mắt đầm đìa.

Nghĩ đến đây, đột nhiên Phương Dao tò mò hỏi: “Này, số socola mà lớp trưởng tặng cậu vứt đi đâu rồi?”.

Thẩm Quân Tắc nghĩ một lúc rồi nói: “Bị A Kiệt ăn hết rồi”.

“Chả trách hồi nhỏ A Kiệt béo như thế, thì ra là được vỗ béo bằng socola của cậu!”.

Phương Dao nhin cười đến mức nội thương, thấy Thẩm Quân Tắc lườm mình, biết điều nói sang chuyện khác, “Được rồi được rồi, quay lại chuyện cũ, rốt cuộc cậu có cảm giác gì với Tiêu Tinh?”.

Thẩm Quân Tắc nhíu mày suy nghĩ một lúc mà không tìm ra được một đáp án chính xác.

Cảm giác phức tạp của anh đối với Tiêu Tinh rất cuộc là gì? Lẽ nào chính là... thích?

Thấy anh mím chặt môi không nói gì, sắc mặt lạnh lùng và đôi lông mày nhíu lại biểu lộ tâm trạng mâu thuẫn trong lòng, cuối cùng Phương Dao không kìm được day huyệt Thái Dương, khẽ thở dài: “Cậu hết thuốc chữa rồi”.

16. Q.2 - Chương 16: Kế Hoạch Ly Thân Tạm Thời

Tiêu Tinh cùng Ôn Bình đến cửa hàng bánh ngọt gần đó. Ôn Bình vẫn thích ăn đồ ngọt như trước đây. Tiêu Tinh còn nhớ hồi nhỏ, mỗi lần ông nội mua bánh ngọt cho cô là lại bị Ôn Bình ăn mất. Anh ta vừa ăn bánh, vừa nghiêm túc nói với cô: “Con gái không được ăn đồ ngọt, béo quá không ai lấy đâu. Thầy ăn cho em, em phải cảm ơn thầy”.

Tiêu Tinh giương mắt nhìn anh ta ăn sạch đồ ăn của mình, còn mình thì ôm bụng đói to màu cho bức tranh vừa hoàn thành.

Hồi ấy cô chỉ ột mét, Ôn Bình chỉ cần một tay là có thể nhắc bổng cô lên, dễ dàng như túm một con gà con. Tiêu Tinh không thể phản kháng, chỉ có thể âm ức trút tất cả mọi nỗi tức giận vào việc tô màu.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ vì hồi nhỏ bị thầy gia sư ác độc này giày vò quá lâu nên cô mới hình thành tính cách ngoan cường, dù gặp bất kỳ khó khăn gì cũng đều có thể nghiêng răng chịu đựng.

“Gọi đồ ăn đi, sao em lại ngây ra thế?”. Ôn Bình giơ ngón tay, đưa đi đưa lại trước mặt Tiêu Tinh, nhếch mép cười, “Mười năm không gặp rồi, sao em vẫn như thế, có lớn mà không có khôn?”.

Tiêu Tinh lườm anh ta, lấy menu trên tay nhân viên phục vụ và bắt đầu lật giở. Cô ngẩng đầu, đang định hỏi anh ta ăn gì thì thấy Ôn Bình ngồi đối diện vừa nhanh tay giở menu vừa nói với nhân viên phục vụ: “Một bánh dừa, kem sữa dừa, bánh đậu đỏ, bánh trứng khoai môn, kem tươi, xoài dầm nếp cẩm... Thế này đã, nếu không đủ sẽ gọi thêm”. Trước ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Tinh, anh ta hỏi thêm một câu, “Tiêu Tinh, em muốn ăn gì?”.

“Chẳng phải là thầy đã gọi cho em rồi sao?”. Nếu nhớ không nhầm thì anh ta đã gọi sáu món rồi?

“Những món này đều là thầy ăn, em muốn ăn gì dĩ nhiên là do em gọi”. Ôn Bình cười rất vô tội.

Tiêu Tinh run run khoe miệng, ngưỡng chừng mỉm cười với nhân viên phục vụ đang tròn mắt nhìn, “Tôi muốn một cốc trân châu đủ đủ”.

“Không cần gọi thêm gì nữa sao?”. Nhân viên phục vụ không kìm được nhìn Ôn Bình.

“Ha ha, một cốc là đủ rồi”.

“Được ạ, xin quý khách chờ một chút”.

Chẳng mấy chốc trên bàn đã bày đủ loại đồ ăn. Trước mặt Tiêu Tinh chỉ có một khay, trước mặt Ôn Bình bày sáu khay, đủ loại màu sắc kiểu dáng, trông rất phong phú.

Những người đến đây ăn đều chỉ gọi hai suất, sáu suất đồ ăn xếp đầy bàn của Ôn Bình nhanh chóng trở thành tiêu điểm của cửa hàng. Rất nhiều người không kìm được tò mò nhìn họ, đặc biệt là cô gái bên cạnh, cứ lén nhìn Ôn Bình mãi.

Anh ta cũng thật không biết xấu hổ. Làm gì có người nào ăn đồ ngọt như anh ta, giống hệt con lợn bị bỏ đói.

Tiêu Tinh bị những ánh mắt tò mò soi mói, lảng lảng cúi đầu ăn trân châu. Ôn Bình ngồi đối diện không hề bận tâm đến ánh mắt của những người xung quanh, thản nhiên xúc từng thìa từng thìa một, vẻ mặt rạng rỡ đầy hưởng thụ.

Nam tiến sĩ mỹ thuật thích ăn kem... Nghĩ thế nào cũng thấy thật biến thái.

Tiêu Tinh thầm đưa ra kết luận trong lòng.

Nửa tiếng sau, cuối cùng Ôn Bình cũng giải quyết xong bàn đồ ăn, nho nhã lấy giấy ăn lau miệng, sau đó ngẩng đầu, mỉm cười nói với Tiêu Tinh: “Sao không nói gì? Gặp thầy nên e thẹn à? Tôi nhớ da mặt em dày lắm mà, hồi nhỏ đã giống như con thỏ điên cuồng, sao đột nhiên hôm nay lại dịu dàng thế?”.

Tiêu Tinh nhếch mép, lạnh lùng nói: “Thầy ăn vui vẻ như vậy, em ngại không muốn làm phiền”.

“Ồ? Vậy sao?”. Ôn Bình mỉm cười, nói với giọng điệu đầy ẩn ý, “Sao thầy lại nghĩ là tâm trạng của em không tốt nhỉ? Có phải là vì lúc nãy cãi nhau với anh chàng kia không? Hình như lúc đi ngang qua hành lang thầy nghe thấy anh ta mắng em”.

Tâm trạng không tốt? Rõ rệt đến vậy sao?

Tiêu Tinh vội vàng chỉnh lại tóc để che giấu cảm xúc, chuyển chủ đề nói chuyện: “Đúng rồi, bây giờ thầy dạy trường nào?”.

“Thầy dạy ở học viện mỹ thuật đại học Hoa Kiều, ba năm trước thầy đến đây làm việc, gần đây được lên làm giáo viên hướng dẫn cao học”.

“Khụ khụ...”. Tiêu Tinh bị hóc trôn châu.

Ôn Bình lạnh lùng nhìn cô: “Sao, thầy làm giáo viên hướng dẫn cao học lạ lắm sao?”.

“Vâng”, Tiêu Tinh gật đầu, “Thật không ngờ thầy có thể hướng dẫn thạc sĩ”

. “Dĩ nhiên, em tưởng thầy sẽ dạy trẻ con mười tuổi ngu ngốc mãi sao?”.

Tiêu Tinh không bận tâm đến lời chế nhạo của anh ta, nghiêm túc nói: “Đúng lúc em đang chuẩn bị đầu năm sau thi thạc sĩ, nếu thầy đã dạy ở học viện mỹ thuật, thầy có thể cho em một vài lời khuyên về giáo viên hướng dẫn nào tốt được không? Lần trước đi phỏng vấn em gặp một tên cặn bã, vẫn còn ám ảnh với cụm từ giáo viên hướng dẫn”.

“Giáo viên hướng dẫn nào tốt à?”. Ôn Bình cúi đầu, vờ làm ra vẻ suy ngẫm, một lúc rất lâu sau mới ngẩng đầu lên, chỉ vào mũi mình và nói, “Thầy Ôn rất được”.

Tiêu Tinh gờm gờm nhìn anh ta, “Em nghiêm túc đây”

. “Thầy cũng nghiêm túc”. Ôn Bình nhìn cô với ánh mắt chân thành, “Em có thể suy nghĩ thi vào học viện mỹ thuật đại học Hoa Kiều. Thú thực học viện mỹ thuật của đại học Hoa Kiều được coi là học viện mỹ thuật tốt nhất ở đây. Hơn nữa năm ngoái trường đại học Hoa Kiều mới xây dựng một tòa nhà cho học viện mỹ thuật, cơ sở vật chất rất tốt. Trường của thầy còn có quan hệ hợp tác thân thiết với rất nhiều trường ở nước ngoài, đặc biệt là học sinh của học viện mỹ thuật có rất nhiều cơ hội ra nước ngoài giao lưu, học tập”.

Sao nghe quen thế nhỉ? Đây hoàn toàn là những lời trên thông báo tuyển học sinh, không sai một từ nào. Tiêu Tinh nhìn anh ta, không còn gì để nói, “Em rất muốn học ở đại học Hoa Kiều, nhưng rất khó thi vào đó...”.

“Em ôn tập chăm chỉ vào, qua được điểm chuẩn là được, không cần lo thi phỏng vấn”.

“Thật à?”. Tiêu Tinh nhìn anh ta với ánh mắt nghi hoặc.

“Học sinh của tôi, thực lực thế nào lẽ nào tôi không biết sao?”. Hiếm khi thấy Ôn Bình nghiêm túc, “Tôi đã nói rồi, tuy em ngu ngốc nhưng có một chút tài năng hội họa. Giáo viên ở đại học Hoa Kiều đều rất thích những học sinh có tài năng, có tiềm lực, ngu ngốc một chút cũng không sao”.

Trước sự khích lệ của ánh mắt dịu dàng của anh ta, cuối cùng Tiêu Tinh nghiêng răng gật đầu: “Được, còn ba tháng nữa, ngày mai em sẽ bắt đầu đóng cửa ôn tập!”.

“Ừ, như thế mới đúng, dốc hết sự hận thù của em với tôi hồi còn nhỏ ra ấy”. Tiêu Tinh ngượng ngùng mỉm cười, “Hồi nhỏ không hiểu chuyện...”.

“Không sao, tôi không thù dai đâu. Em chỉ dùng màu đỏ bôi vào chỗ ngồi của tôi, để trông nó như vết máu thôi mà”. Ôn Bình nhếch mép, vẫy tay với nhân viên phục vụ, “Thanh toán”.

“Để em trả, để em trả”. Tiêu Tinh vội vàng lấy ví tiền, muốn lấy lòng người “bạn học” tương lai này để xoa dịu những trò nghịch ngợm quái đản hồi nhỏ.

Ôn Bình gạt tay cô lại, đưa cho nhân viên phục vụ một tấm thẻ: “Khách sáo cái gì. Tôi là khách hàng thường xuyên ở đây, có thẻ hội viên”. Tiêu Tinh gấp ngừng cất ví tiền đi. Một người đàn ông làm thẻ hội viên của cửa hàng đồ ngọt. Rất cuộc anh ta thích ăn những đồ ăn ấy đến mức nào?

Sau khi quẹt thẻ, hai người cùng đi ra ngoài. Bên ngoài trời đã tối, đèn đường đều bật sáng. Dòng xe cộ nối đuôi nhau trên đường, cuộc sống về đêm ở đô thị phồn hoa mới vừa bắt đầu. Dưới ánh đèn rực rỡ, đại sảnh của khách sạn đang tổ chức dạ hội ở cách đó không xa dần trở nên nhạt nhòa.

Ở đó đang diễn ra cuộc vui xa hoa ngậy ngất, mặc dù vừa mới bước ra khỏi đó nhưng lúc này nhìn lại, cô có cảm giác xa lạ như không thể với tới.

Ánh mắt vô tình dừng lại ở bãi đỗ xe của khách sạn, nhìn thoáng qua đã thấy chiếc xe màu đen quen thuộc. Biển số xe đã ghi sâu trong lòng, từng con số đều khiến người ta chói mắt.

Đó là chiếc xe của Thẩm Quân Tắc, vẫn đỗ ở chỗ cũ, xem ra anh vẫn đang vui vẻ trong buổi dạ hội, lúc này vẫn chưa về nhà. Có lẽ vẫn đang khiêu vũ với Phương Dao? Hoặc là với một bạn nhảy xinh đẹp hơn chăng? Cho dù là ai, chỉ cần đứng cùng với anh thì cũng đều trở thành tiêu điểm của buổi dạ hội.

Tiêu Tinh ngoảnh mặt đi, lặng lẽ cúi đầu đi về phía lối ra. Ôn Bình đi theo cô, khẽ hỏi: “Em muốn về nhà sao?”.

“Vâng”.

“Tôi đưa em về”.

“Không cần đâu”, Tiêu Tinh khẽ từ chối, “Em sống cách đây không xa lắm, em tự đi về cũng được”.

“Thôi được”, Ôn Bình mỉm cười, lấy chiếc điện thoại trong túi áo, “Để lại số điện thoại đi, có chuyện gì còn liên lạc”.

“Được”.

“Vậy tôi về trước đây, bên kia còn có người bạn đang chờ tôi”. Ôn Bình chỉ tay về phía khách sạn nơi tổ chức dạ hội.

Tiêu Tinh gật đầu, vẫy tay và nói: “Thầy đi đi, tạm biệt”.

Tiêu Tinh dõi theo bóng Ôn Bình, sau đó mới cúi đầu, quay người đi về phía ga tàu điện ngầm.

Tối nay cô không muốn quay về căn nhà đó một chút nào, càng không muốn đối diện với Thẩm Quân Tắc. Căn nhà đó vốn không phải là của cô, vừa cãi nhau một trận, lại còn mặt dày quay về, cô không làm được điều đó.

Nhưng chỗ bố mẹ cũng không tiện về, tự nhiên chạy về nhà, một người vốn tính lạnh lùng như mẹ chắc chắn sẽ hỏi đông hỏi tây, thậm chí mắng một trận té tát. Cô không muốn tự chuốc họa vào thân.

Tiêu Tinh đi lang thang một mình trong ga tàu điện ngầm, đột nhiên cô phát hiện mình không còn nơi nào để đi.

Khoảng thời gian này cô chỉ sống cùng với Thẩm Quân Tắc, suýt chút nữa thì coi đó là nhà của mình. Thực ra nghĩ lại, mặc dù căn nhà đó rất đẹp nhưng cũng chỉ là nơi hai người sống chung tạm thời để hai bên gia đình yên tâm mà thôi. Thẩm Quân Tắc có thể giới riêng của anh, chẳng qua anh trở về căn hộ ấy sau mỗi giờ đi làm chỉ là để cố làm ra vẻ trong mắt người ngoài, họ là cặp vợ chồng rất tình cảm.

Trên thực tế, cô thậm chí không hiểu được một phần tư con người Thẩm Quân Tắc.

Từ khi kết hôn đến nay, thái độ của anh rất dịu dàng, chưa bao giờ mắng cô, vì thế... hôm nay cô mới thấy buồn vì sự trách mắng của anh?

“Không biết nhảy còn chạy đi trốn tài, em có biết là người khác đang cười nhạo em không? Chưa được mười bước lại giẫm vào chân người ta, loạng chà loạng choạng ra thể thống gì? Em đang khiêu vũ hay làm trò cười cho người ta hả?”.

Lời nói lạnh lùng, vẻ mặt lạnh lùng, từng câu từng chữ như lưỡi dao sắc nhọn đâm vào trái tim cô.

Vì anh mà cô chịu đựng cách trang điểm kỳ cục này, mặc dù không quen nhưng vẫn đi giày cao gót, cùng anh tham gia dạ hội, bối rối trong đám người xa lạ, sợ mình làm sai chuyện gì sẽ bị người ta cười nhạo, làm anh mất mặt.

Trốn trong góc, lặng lẽ nhìn anh khiêu vũ với Phương Dao, hai người phối hợp thật ăn ý, bước nhảy thật đẹp mắt. Cô cũng chỉ biết ngưỡng mộ, ai bảo cô là thiên kim nhà quê, hoàn toàn không biết điệu nhảy này?

Vĩnh tai nghe những lời bàn tán của những người xung quanh, “Thẩm Quân Tắc và Phương Dao là thanh mai trúc mã”, “Họ thật đẹp đôi”, “Vì sao anh ấy lại lấy Tiêu Tinh?”, “Anh ấy và Phương Dao không đến bên nhau thật là đáng tiếc”... Bực tức trong lòng nhưng không thể nói một câu.

Cố gắng kìm nén nỗi ảm ức nhưng cuối cùng bị anh vô cớ mắng ột trận. Bây giờ lại mặc bộ quần áo kỳ quặc này lang thang trong ga tàu điện ngầm, bị người qua kẻ lại chỉ trỏ bàn tán...

Hôm nay cô đúng là xui xẻo hết chỗ nói.

Tiêu Tinh khịt mũi, lấy điện thoại, do dự một lúc, cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho Kỳ Quyên.

“A lô, tìm tao có chuyện gì?”. Phong cách nói chuyện của Kỳ Quyên vẫn ngắn gọn súc tích như thế.

Mặc bộ váy dạ hội lộng lẫy như thế này sẽ bị người qua kẻ lại chỉ trỏ. Tiêu Tinh lên đi tìm một góc nào đó rồi trốn vào, khẽ nói chuyện với Kỳ Quyên, giọng nói hết sức nghiêm túc: “Tiểu Quyên, tao có thể đến chỗ mày ở mấy ngày được không?”.

“Cô nàng đáng thương, mày lại sao rồi? Hai đứa cãi nhau hay bị bố mẹ ép bỏ nhà ra đi?”.

“Nói thẳng thừng như thế làm gì, tao nhớ mày không được sao? Nói thế nào mày cũng là bạn gái tin đồn của tao”. Tiêu Tinh khẽ lẩm nhẩm, “Tao đến chỗ mày được không? Tao không có chỗ nào để về...”.

“Không vấn đề, đến đi. Mày đi tàu điện ngầm đến trạm Tây Sơn thì xuống, tao ra đón mày”.

“Ừ, lát nữa gặp”.

Bước ra khỏi tàu điện ngầm, nhìn thoáng qua đã thấy Kỳ Quyên đi giày cao gót, đứng thẳng đơ ở đó không nhúc nhích, như cây cột chỉ đường hình người, cứ như là sợ Tiêu Tinh không nhìn thấy cô sẽ lạc đường vậy.

Tiêu Tinh tươi cười bước lại, khẽ vỗ vai cô, “Này, mày làm tượng đấy à?”.

Kỳ Quyên quay sang, ánh mắt sắc bén lướt nhìn Tiêu Tinh từ đầu đến chân, sau đó lại nhìn một lần nữa từ chân lên đầu.

Tiêu Tinh bị ánh mắt giống như tia laser của cô làm lạnh buốt sống lưng, không kịp được nói: “Mày nhìn gì?”.

Kỳ Quyên nhìn cô chăm chăm, “Sao mày lại ăn mặc như thế này, lên sân khấu biểu diễn à? Sắc, toàn thân đều là kim cương lấp lánh, mắt tao sắp bị mày làm ù rồi!”.

Mặt Tiêu Tinh biến sắc, cô khẽ nói: “Tao cùng anh ta tham dự dạ hội, vì thế mới mặc như thế này”.

Nghe cô nói như vậy, Kỳ Quyên cũng đoán ra bảy, tám phần. Mặc dù Tiêu Tinh là cô nàng mơ hồ, nhìn thì có vẻ nhí nhảnh hồn nhiên, vô tâm vô tính nhưng bên trong thì rất ngoan cường, gặp bất kỳ khó khăn gì cô cũng nghiêng răng chịu đựng. Bây giờ đã đến mức phải chạy đến nhà chị em tốt để tránh nạn, chắc chắn là giữa cô và Thẩm Quân Tắc đã xảy ra vấn đề gì khó giải quyết, trong lòng đang cảm thấy khó chịu.

Tính cách lạnh lùng của Thẩm Quân Tắc chắc chắn khiến Tiêu Tinh phải chịu ảm ức. Quả nhiên cô nàng ngốc nghếch này đúng là người chậm chạp trì trệ, giống hệt suy đoán của cô.

Kỳ Quyên ngầm hiểu trong lòng nên cũng không hỏi nhiều, nắm tay Tiêu Tinh và nói: “Được rồi, đến chỗ tao, thích ở mấy ngày thì ở”.

“Ừ, cảm ơn mày”. Mặc dù Tiêu Tinh đang cười nhưng Kỳ Quyên lại thấy nụ cười gượng gạo của cô thật sự rất khó coi.

Bữa tiệc chúc mừng của Thẩm Thị kéo dài đến tận mười giờ tối. Thẩm Quân Tắc là chủ nhân của buổi dạ hội này, vì phép tắc lễ nghi nên anh phải ở lại đến cuối cùng. Nhìn khách khứa lần lượt ra về, đại sảnh vốn lộng lẫy, náo nhiệt dần trở nên nháo nhác, lộn xộn, tâm trạng của anh cũng có chút hụt hẫng.

Đưa Tiêu Tinh đến tham dự buổi dạ hội này vốn là muốn cô hiểu thêm về thế giới của mình, muốn giới thiệu cô với các bạn của mình. Không ngờ cuối cùng lại chia tay trong buồn bã, thậm chí còn nhắc đến hai chữ “ly hôn”.

Không biết vì sao anh lại cố chấp muốn kéo Tiêu Tinh vào thế giới của mình một lần, làm như thế hai người mới xích lại gần nhau hơn.

Anh đã từng tham gia rất nhiều buổi dạ hội như thế này, mọi người thường tươi cười nói chuyện với nhau, bạn bè làm ăn, đối thủ trên thương trường, lúc nâng ly chúc tụng vẫn tươi cười hơn hở, nhưng chưa bao giờ thấy nụ cười trong đôi mắt. Ngoài miệng nói những lời khách sáo nhưng trong lòng thì lại toan tính đủ điều. Anh quen rồi nên thấy rất bình thường, uống với người ta ly rượu, nhảy một điệu, hoàn toàn chỉ là đối phó. Sau khi buổi dạ hội kết thúc sẽ đường ai nấy đi, không ai còn nhớ ai, lần sau gặp lại nói câu “lâu lắm không gặp”, thân thiết như bạn cũ lâu năm không gặp.

Những tình huống như thế chẳng qua chỉ là xã giao giả tạo, anh đã quá quen với điều đó. Bao nhiêu năm nay, một mình đối mặt với những tình huống này, anh luôn bình tĩnh tự tin, ung dung linh hoạt.

Chỉ là bên cạnh anh chưa bao giờ có bạn nhảy.

Nhưng hôm nay lại có một chút khác biệt. Anh đưa Tiêu Tinh cùng đi, trong lòng bỗng cảm thấy căng thẳng, giống như con sói đưa một chú thỏ vào rừng, bảo vệ chu đáo, dù là một phút cũng không muốn cô rời khỏi tầm mắt của mình. Sợ cô bị những tên công tử phong lưu ức hiếp, sợ cô không thích không khí ở đây, thậm chí sợ cô sẽ vì thế mà rời xa mình.

Nhưng trong lòng lại cảm thấy rất vui, nghe những người đó không ngừng một câu “bà Thẩm” hai câu “bà Thẩm”, nghe những người đó khen họ là trai tài gái sắc rất đẹp đôi, cho dù biết đối phương chỉ nói xã giao nhưng trong lòng vẫn có cảm giác thích thú.

Sánh vai cùng với Tiêu Tinh, vì sao lại có cảm giác thỏa mãn kỳ lạ ấy?

Lẽ nào thật sự đã thích cô?

Thẩm Quân Tắc cầm chiếc ly thủy tinh trong suốt trên tay, đôi lông mày nhíu lại. Những lời Phương Dao vừa nói giống như ném một hòn đá xuống mặt hồ vốn đã lăn tăn sóng gợn, khiến lòng anh không thể thanh thản được. Một người từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng nghiêm túc như anh rất ít khi được con gái yêu thích. Hồi học trung học, để chuẩn bị ra nước ngoài nên anh chỉ tập trung vào việc học. Những cô nữ sinh trước mặt, xinh đẹp hay không xinh đẹp, trong mắt anh chẳng qua chỉ là hai chữ “nữ sinh”, không có gì khác biệt.

Ra nước ngoài, vừa đi học vừa theo ông nội tham gia vào việc làm ăn của nhà họ Thẩm. Bao nhiêu năm xông pha trên thương trường, đã từng đến rất nhiều nơi, đi qua rất nhiều con đường, gặp rất nhiều mẫu phụ nữ nhưng không có một mối tình thật sự nào.

Chỉ có duy nhất một lần tạm coi là yêu. Đó là đối tượng xem mặt ông nội giới thiệu. Nghe nói cô gái ấy trúng tiếng sét ái tình với anh, ngày nào cũng gọi điện hẹn anh đi dạo phố, xem phim, về sau lại không như ý, tức giận chạy đến nói: “Thẩm Quân Tắc, rốt cuộc trong lòng anh có em không? Anh không bao giờ biết chủ động gọi điện cho em sao?”. Thẩm Quân Tắc nghi ngờ hỏi lại: “Em gọi cho anh và anh gọi cho em cũng chỉ nói những chủ đề ấy, chẳng phải kết quả đều giống nhau sao?”. Cô gái ấy tức giận bỏ đi, lại còn nói anh trước mặt ông nội. Thẩm Quân Tắc nhíu mày, thầm nói: Con gái thật là phiền phức. Cậu em trai Thẩm Quân Kiệt thường nói anh là tảng đá, cạo trọc đầu là có thể xuất gia làm hòa thượng. Thẩm Quân Tắc không bận tâm đến điều đó, vẫn sống cuộc đời độc thân tự tại. Không phải lao tâm khổ tứ chuẩn bị quà cho “cô bạn gái” khó chiều, đối với anh mà nói có thể giảm bớt không ít gánh nặng.

Đến tận khi sự xuất hiện của Tiêu Tinh làm đảo lộn tất cả mọi sự sắp đặt của anh. Đến bây giờ ngay cả trái tim lạnh lùng cũng trở nên rối bời.

Phương Dao bước ra từ nhà vệ sinh, nhìn thấy cảnh tượng Thẩm Quân Tắc ngồi một mình trong góc. Anh cầm ly rượu vang trên tay, đang cúi đầu suy nghĩ điều gì đó, dường như gặp phải vấn đề nan giải, không ngừng nhăn nhó nhíu mày.

Phương Dao không kìm được mỉm cười trêu chọc, “Lại cau mày rồi, lông mày của cậu sắp rụng rồi đấy”

. Thẩm Quân Tắc quay sang nhìn cô rồi đứng dậy, bình tĩnh nói: “Đi thôi, mình đưa cậu về”.

Hai người cùng đi ra bãi đỗ xe, Thẩm Quân Tắc muốn ngồi vào ghế lái nhưng lại bị Phương Dao ngăn lại, “Hôm nay cậu uống không ít, để mình lái cho”.

Thẩm Quân Tắc đứng đó không nói gì. Phương Dao lại cười nói: “Cậu không sợ bị cảnh sát bắt vào đồn nhưng mình sợ ngày mai phải lên trang nhất. Kỹ thuật lái xe của mình tuyệt đối đạt tiêu chuẩn, được rèn luyện qua những lần trốn paparazzi, yên tâm đi”.

Thẩm Quân Tắc nhìn cô, gật đầu rồi quay người bước về phía ghế lái phụ, mở cửa lên xe. Quả thực hôm nay anh uống không ít, ngoài những người khách sáo mời rượu, phần lớn là uống thay Tiêu Tinh. Lúc đầu vẫn chưa thấy khó chịu, lúc này Phương Dao nói như vậy, đột nhiên men rượu trong dạ dày bắt đầu cuộn lên, khó chịu như bị thiêu đốt.

“Sao thế?”. Phương Dao ngồi vào xe, liếc nhìn anh, “Muốn nôn thì bây giờ đi đi, đừng có mà nửa đường nôn trên xe”.

Thẩm Quân Tắc quay sang nhìn người bạn thân lúc nào cũng muốn xỏ xiên mình, im lặng một lúc rồi mới nhắm mắt, thở dài, ngả người vào ghế, khẽ nói: “Lái xe đi, mình không sao”.

Thấy anh ngoan cố ngang ngạnh, Phương Dao cũng không nói nhiều, mỉm cười rồi khởi động xe.

Chiếc xe chậm chậm đi trên đường, đến chỗ rẽ, Phương Dao lại hỏi: “Đúng rồi, bây giờ cậu sống ở đâu? Mình nên lái xe về hướng nào?”.

“Khu Nguyệt Hoa, ở phía quảng trường Thời Đại”.

Phương Dao sững người, quay sang nhìn anh với ánh mắt hoài nghi, “Nguyệt Hoa? Đó chẳng phải là biệt thự nhỏ năm ngoái cậu mua, dự định sau này sẽ đưa vợ con đến đó sống...”. Giọng nói bất chợt ngừng lại, chỉ thấy đột nhiên Thẩm Quân Tắc mở mắt, nhìn cô với ánh mắt sắc nhọn lạnh lùng, dường như cô nói trúng điểm yếu của anh.

Phương Dao nhún vai, “Thôi được, mình không nói nữa”.

Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc rồi lại nhắm mắt, từ từ ngả người vào ghế, lạnh lùng nói: “Mình đưa Tiêu Tinh đến đó sống rồi. Cậu không cần phải nói vòng nói vo như thế. Mình thừa nhận, mình đối với cô ấy...”. Anh ngừng một lát, cẩn thận chọn lọc từ ngữ, cuối cùng mới khẽ nói, “Mình đối với cô ấy có chút đặc biệt”.

Nghĩ mãi, cuối cùng nghĩ ra “có chút đặc biệt”?

Thấy Thẩm Quân Tắc nhắm mắt, Phương Dao không nhịn được cười.

“Cậu cười cái gì?”. Thẩm Quân Tắc lạnh lùng nói.

Phương Dao càng buồn cười hơn nhưng ngoài miệng lại vờ làm ra vẻ vô tội: “Haizz, chẳng phải cậu nhắm mắt sao? Mắt nào nhìn thấy mình cười?”.

“Hừ”, Thẩm Quân Tắc khó chịu nhíu mày, “Không cần nhìn cũng đoán được. Sở thích của cậu chẳng phải là cười nhạo người khác sao? Được rồi, cười đủ rồi thì lái xe cẩn thận ình”.

“Được được được, mình đâu dám cười cậu”. Phương Dao ngừng một lát rồi nghiêm túc nói, “Mình thật sự mừng thay cho cậu, cậu độc thân bao nhiêu năm rồi, có thể tìm được một cô gái như Tiêu Tinh cũng coi là cái phúc của cậu”.

“Phúc cái gì, lúc nào cũng gây chuyện, đầu óc trì trệ lại suốt ngày nghĩ lung tung”, Thẩm Quân Tắc cười khẩy, “Cô ta đúng là sao chổi của mình”. Anh ngừng một lát rồi khẽ nói, “Đúng là... đồ ngốc”.

Ngoài miệng nói là đồ ngốc nhưng giọng nói không hề có một chút trách móc nào, ngược lại ẩn chứa sự yêu chiều. Nói xong ngay cả bản thân anh cũng thấy sững sờ.

Thẩm Quân Tắc vốn không thấy say, ngồi trên xe ngủ một lúc, sau khi về đến nhà lại thấy đầu đau khó chịu, ý thức cũng dần trở nên mơ hồ.

Phương Dao rất nghĩa khí, nghiêng rằng diu Thẩm Quân Tắc cao lớn vào phòng ngủ, cởi giày, đặt anh xuống giường. Thẩm Quân Tắc chỉ thấy đầu đau như búa bổ, hình như còn bị sốt, mặt đỏ bừng bừng, nắm chặt tay Phương Dao, khẽ gọi tên Tiêu Tinh.

“Tiêu Tinh, đừng đi...”

“Được được, không đi không đi, cậu bỏ tay ra, tay mình sắp gãy rồi! Ặc”. Phương Dao nhún nhó gỡ tay anh ra, lấy khăn lạnh đắp lên trán anh, miệng không ngừng phàn nàn, “Sau này việc nặng nhọc này để vợ cậu làm. Mình ghét nhất là giải quyết hậu quả, làm chuyện tốt không để lại tên không phải là tác phong của mình”. Cô vừa nói vừa rót một cốc nước đặt trên đầu giường của anh.

“Mình đi đây, cậu chú ý nghỉ ngơi”. Thấy anh say không biết gì, Phương Dao cũng không chờ anh trả lời mà đóng cửa bỏ đi.

Sau khi Phương Dao ra về, Thẩm Quân Tắc cứ ngủ mê man. Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, hình như anh nhìn thấy Tiêu Tinh.

Anh nhìn thấy Tiêu Tinh ướt như chuột lột ở sân bay, Tiêu Tinh đứng trước cửa nhà họ Thẩm nguyên rửa anh bị tiêu chảy, Tiêu Tinh cảm kích nói lời cảm ơn anh, Tiêu Tinh ngốc nghếch đi vòng quanh khu phố Trung Hoa một vòng mà vẫn không tìm thấy đường, Tiêu Tinh sau khi biết thân phận của anh tức giận đến run lên, Tiêu Tinh trong hôn lễ thì gượng cười nhưng sau lưng thì khó giấu được vẻ hụt hẫng, và cả Tiêu Tinh âm ỉ đến đỏ mắt trong buổi dạ hội tối nay...

Lúc anh đột nhiên bừng tỉnh thì đã là một giờ sáng, chiếc khăn lạnh trên trán cũng bị nhiệt độ cơ thể làm cho nóng ẩm nhưng người anh thì đầm đìa mồ hôi. Cô gái trong giấc mơ chân thực tới mức dường như đang đứng trước mặt anh, khoảng cách thật gần, nhưng giờ tay ra lại không thể chạm được vào khuôn mặt của cô.

Cốc nước trên đầu giường đã nguội lạnh, Thẩm Quân Tắc nhú mày, cầm cốc uống một ngụm nước. Bị nước lạnh kích thích, đầu óc anh càng tỉnh táo hơn.

Giấc mơ chồng chéo lúc này, hình ảnh lặp đi lặp lại trước mắt đều là cái bóng của cô.

Anh biết cái bóng ấy đã sớm khắc sâu trong trái tim mình từ lúc nào không hay, vì thế cho dù là mơ cũng rõ rệt như thế.

Chính là cô gái ấy, từng động tác, từng ánh mắt đều dễ dàng làm lay động trái tim anh. Bắt đầu từ lúc nào vậy?

Anh cũng không biết nữa. Chỉ biết rằng bây giờ... anh đã đắm chìm trong đó, không thể thoát ra được.

Cuối cùng anh đã trở thành người đàn ông bị thắm nhất trong lịch sử. Vốn dĩ chỉ muốn lợi dụng cô, kết hôn với cô chẳng qua chỉ là kế hoạch tạm thời, thậm chí đã chuẩn bị trước cho việc ly hôn. Nhưng bây giờ anh lại hoàn toàn sa vào cái bẫy ấy.

Nhưng anh không cảm thấy hối hận một chút nào, thậm chí còn thấy thích thú.

Bởi vì cuối cùng anh đã hiểu cảm giác thích một người là như thế nào.

Cảm giác nhớ đến da diết, cảm giác đặt một người trong trái tim...

Rất xa lạ. Nhưng rất ấm áp.

Chiếc điện thoại cạnh gối nhấp nháy ánh sáng xanh nhạt, biểu thị có tin nhắn mới. Thẩm Quân Tắc cầm điện thoại lên, là tin nhắn của Phương Dao: “Hôm nay hai người cãi nhau mình nghe thấy rồi, sáng sớm mai thức dậy, tỉnh táo một chút thì đi đón cô ấy về, đừng có chậm chạp như hồi học trung học nữa”.

Thẩm Quân Tắc nghĩ một lúc, nhanh chóng nhấn lại một chữ.

“Ok”

Phía dưới còn có một tin nhắn:

“Anh à! Em sắp về nước đóng phim rồi! Em nhận một bộ phim hài, tháng một năm sau bắt đầu bấm máy, em về nước trước để chuẩn bị. Đây là vai diễn đầu tay của em đấy, anh nhất định phải ủng hộ em! Vì thế... em đến ở nhờ chỗ anh mấy ngày được không? Để chị dâu bỏ qua cho em, anh cũng biết lúc đầu chúng ta liên kết lừa chị ấy mà. Em sợ chị ấy thù dai!”

Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc rồi nhắn lại ba chữ:

“Nói sau đi!”.

Nhắn tin xong liếc nhìn đồng hồ, có lẽ con mèo đêm Tiêu Tinh vẫn chưa ngủ, Thẩm Quân Tắc liền gọi điện cho cô.

“Số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”.

Thẩm Quân Tắc nhíu mày, cô nàng này có giận dỗi cũng không cần phải tắt máy chứ? Nhưng nghĩ lại lại thấy không đúng, có lẽ Tiêu Tinh không có sự giác ngộ cao đến như vậy, có thể điện thoại của cô lại hết pin... Haizz, cô nàng ngốc nghếch này, hôm nào phải mua cho cô thêm một cục pin nữa mới được.

Chỉ là muộn như thế này rồi cô không ở nhà, cũng không biết đã đi đâu?

Chỗ bố mẹ cô có lẽ cô sẽ không đến. Mẹ vợ là hổ cái, Tiêu Tinh sợ nhất là mẹ, sao có thể chạy đến trước họng súng? Nghĩ đi nghĩ lại cô chỉ có hai con đường để đi, một là ra khách sạn ở. Hôm nay lúc ra khỏi cửa cô không mang tiền không mang chứng minh thư, rõ ràng là cách này không được. Con đường thứ hai là nhà của hai người chị em tốt kia. Vệ Nam có bạn trai, cô đến cũng không tiện. Kỳ Quyên sống một mình, hơn nữa lại luôn bảo vệ cô như gà mẹ bảo vệ gà con, gặp phiền phức gì chạy đến trốn ở nhà Kỳ Quyên có lẽ là phản ứng bản năng của Tiêu Tinh...

Thẩm Quân Tắc không ngờ mình lại hiểu Tiêu Tinh sâu sắc đến như vậy, vừa đoán là trúng ngay.

Quả nhiên Tiêu Tinh ở chỗ Kỳ Quyên. Thẩm Quân Tắc gọi điện thoại cho Kỳ Quyên, vẫn chưa kịp nói thì đã bị Kỳ Quyên mắng cho té tát mặt mày:

“Thẩm Quân Tắc? Trời ơi bây giờ là mấy giờ rồi, anh có cho tôi ngủ không hả? Sáng sớm mai tôi phải ra tòa!”.

“Tiêu Tinh có ở chỗ cô không?”. Thẩm Quân Tắc đi thẳng vào vấn đề chính.

“Không có!”. Kỳ Quyên sa sầm mặt xuống rồi cúp máy.

Chưa được vài giây, điện thoại lại đổ chuông.

“Thẩm Quân Tắc, anh muốn gì? Có thôi đi không hả, một rưỡi rồi!”. Sắc mặt của Kỳ Quyên rất khó coi.

“Bảo cô ấy nghe điện thoại”.

“Sặc, tôi đã nói Tiêu Tinh không có ở đây? Bảo ma nghe điện thoại à?”.

Kỳ Quyên kiên quyết tháo pin ra.

Nửa phút sau, điện thoại bàn lại đổ chuông. Kỳ Quyên hằm hằm chạy đi nhấc máy, vừa nghe thấy giọng nói ở đầu dây bên kia, Kỳ Quyên đã tức giận gầm lên: “Thẩm Quân Tắc, anh có tin là tôi kiện anh quấy rối không?”.

Thẩm Quân Tắc rất điềm đạm, giọng nói vẫn rất bình tĩnh, “Bảo Tiêu Tinh nghe điện thoại, đừng trốn nữa, cô ấy không trốn được đâu”.

Kỳ Quyên nhìn Tiêu Tinh ngoài mặt thì vẻ như không bận tâm nhưng lại vểnh tai nghe động tĩnh bên này, cuối cùng đặt điện thoại xuống, gườm gườm nhìn Tiêu Tinh: “Lão nhà mày không chịu buông tha, gọi hết cuộc này đến cuộc khác, ngay cả điện thoại bàn nhà tao cũng không bỏ qua, bà chị này sắp không chống cự được rồi, mày có nghe hay không?”.

Tiêu Tinh ngượng ngừng lắc đầu.

Kỳ Quyên lườm cô, “Mày còn không nghe tao sợ anh ta sẽ xông sang đây dỡ nhà tao”. Nói rồi đưa điện thoại cho cô, “Nghe đi, nửa đêm nửa hôm, chí ít cũng phải nói một tiếng”.

“Ừ...”.

Tiêu Tinh miễn cưỡng cầm điện thoại, khẽ nói: “Tôi là Tiêu Tinh, anh tìm tôi có chuyện gì?”.

Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc, đột nhiên giọng nói nhẹ nhàng hẳn lên, giống như sợ làm vỡ thứ gì đó, trầm lắng, dịu dàng.

“Sao, vẫn còn... giận anh à?”.

Tiêu Tinh bị giọng nói dịu dàng của anh làm cho giật nảy mình. Nửa đêm nửa hôm anh gọi điện tới, không ngừng tấn công, khí thế hùng hục, sát khí đằng đằng, cô còn tưởng anh bùng bùng nổi giận lại quát mắng cô, đột nhiên anh thay đổi, Tiêu Tinh khó có thể thích ứng, không kịp được ngay người ngồi đó, không biết nên nói gì.

“Hôm nay anh nói năng quá bùng bột, em đừng để bụng. Anh... anh không hề có ý chê em”. Thẩm Quân Tắc khẽ ngừng một lát, ngập ngừng sờ mũi.

Anh chưa bao giờ dịu dàng dễ dàng dành người khác như thế này. Anh ở đầu dây bên kia ngượng ngừng đến đỏ cả mặt, nếu không phải đã xác định được tình cảm của mình... Nếu là người khác, xin lỗi anh chưa chắc anh đã thêm bận tâm.

Nhưng lúc này nói chuyện với Tiêu Tinh, nhớ lại dáng vẻ và đôi mắt đỏ hoe của cô khi nhìn mình và nói “Xin lỗi tôi làm anh mất mặt”, đột nhiên lại thấy mềm lòng. Tất cả mọi sự cao ngạo, tất cả mọi nguyên tắc đều bị ném sang một bên, xin lỗi cô mới thấy an lòng. Dù sao thì chuyện này cũng phải trách anh, hôm nay bị những tâm trạng đan xen chồng chất kích thích đến nỗi mất bình tĩnh, thêm vào đó là thái độ thân mật của Tiêu Tinh với người đàn ông kia. Anh lại ghen một chút, kết quả là nói nặng lời một chút. Tiêu Tinh đau lòng bỏ đi, trong lòng anh cũng chẳng dễ chịu gì.

Nghĩ như vậy, cảm giác ngượng ngừng như chợt tan biến, nói chuyện cũng tự nhiên hơn. Thẩm Quân Tắc khẽ ho một tiếng, thấp giọng nói: “Được rồi, đừng giận nữa, anh xin lỗi em”.

“Á?”. Tiêu Tinh bị sự chuyển biến này làm cho sững sờ. Thẩm Quân Tắc cao ngạo lạnh lùng xin lỗi cô? Mặt trời mọc ở đằng tây sao? Chẳng phải hôm nay anh rất hung dữ, lạnh lùng như băng, chỉ muốn đá cô ra khỏi trái đất sao? Sao bây giờ lại chuyển sang kẻ sách dịu dàng?”.

“Sao không nói gì? Em... lại ngồi ngây ra đó à?”. Thẩm Quân Tắc có chút bối rối, khẽ ho một tiếng rồi mới nói, “Được rồi, không còn sớm nữa, em nghỉ ngơi đi, ngày mai anh đến đón em, chúng mình nói chuyện sau”.

Nghe giọng nói dịu dàng của anh bên tai, nhìn ánh mắt như xem kịch hay của Kỳ Quyên ở đối diện, Tiêu Tinh chỉ thấy nóng mặt, “À, em... em vẫn chưa buồn ngủ”.

“Ngoan, ngủ sớm đi”. Dường như nghĩ đến dáng vẻ ngây ngô của Tiêu Tinh ở đầu dây bên kia, Thẩm Quân Tắc không kịp được thấy tâm trạng vui vẻ hẳn lên, anh nhếch mép cười và nói, “Chúc ngủ ngon”.

Đến tận khi cúp máy Tiêu Tinh vẫn còn ở trong trạng thái kinh hoàng cực độ. Thẩm Quân Tắc trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay, một phút trước vẫn còn là hung thần gian ác, một phút sau đã dịu dàng như mưa. Cô sắp bị anh làm cho đau tim rồi.

Có điều, nghe anh nói chuyện dịu dàng như vậy... cảm giác thật là thích.

Không biết vì sao, nghĩ đến chuyện nửa đêm anh gọi điện xin lỗi, giọng nói, thái độ đều chân thành đến mức không thể chê vào đâu được, đột nhiên trong lòng Tiêu Tinh trào dâng cảm giác ngọt ngào kỳ lạ.

Mọi nỗi thất vọng, bức tức, ảm ức trong buổi tối ngày hôm nay đều tan biến như mây khói trước giọng nói vỗ về trầm lắng của anh.

Ặc, vừa cãi nhau xong sao trong lòng lại thấy ngọt ngào, lẽ nào cô thích tự làm khổ mình?

Tiêu Tinh nắm chặt tay rồi nằm xuống giường trước ánh mắt kỳ lạ của Kỳ Quyên. Để tránh Kỳ Quyên hỏi thăm tình hình, cô quần chân vào người, giả chết.

Kỳ Quyên lắc đầu nhìn đồng chân ấy.

Hai người cãi nhau, cô vẫn muốn xem kịch hay thêm vài ngày, không ngờ Thẩm Quân Tắc ra tay nhanh như chớp, chẳng mấy chốc đã xoa dịu tất cả.

Hôm nay Kỳ Quyên có vụ án chung thẩm, chưa đến bảy giờ đã bỏ dậy nấu bữa sáng. Phòng bếp cách cách loảng xoảng không ngừng, đáng sợ như hiện trường vụ cướp, cho dù Tiêu Tinh có ngủ say thế nào đi nữa thì cũng khó tránh khỏi bị Kỳ Quyên đánh thức. Mặc dù không muốn nhưng Tiêu Tinh vẫn phải chui ra khỏi chăn, dụi đôi mắt sưng đỏ, mơ mơ màng màng đi vào phòng vệ sinh, đánh đi loạng chà loạng choạng, hệt như đang mộng du.

Sau khi rửa mặt bằng nước lạnh, Tiêu Tinh mới hoàn toàn tỉnh táo, cái mũi nhạy cảm ngửi thấy một mùi rất lạ, bước vào phòng bếp, cô thấy một bát gì đó đen sì đặt trên bàn. Quan sát bề ngoài hoàn toàn không biết là nguyên liệu gì, Kỳ Quyên đang ngồi đó quấy quấy, khuôn mặt không chút biểu cảm. Tiêu Tinh ghé sát lại, tò mò hỏi: “Mày ăn... chè vừng đen à?”. Kỳ Quyên lườm cô, “Cháo”. “Á?” Tiêu Tinh ngạc nhiên nhìn cái bát đen đặc ấy. Đây là cháo mà ngay cả hình hạt gạo cũng không nhìn ra? Tiêu Tinh im lặng một lúc, không kìm được nói, “Mày lại nấu khê rồi đúng không? Chẳng phải tao đã dạy mày là cho ba lần nước rồi sao? Sao lần nào cũng nấu khê...”. Kỳ Quyên lườm cô, không nói gì. Tiêu Tinh giật bát cháo khỏi tay cô, mỉm cười nói, “Đừng ăn nữa, để tao nấu bữa sáng cho. Tào nấu ăn của mày bao nhiêu năm rồi mà chẳng tiến bộ chút nào, ăn cơm mày nấu chắc chắn sẽ bị ngộ độc thức ăn, phải biết quý trọng tính mạng”. Kỳ Quyên hằm hằm không nói gì, đến tận khi Tiêu Tinh quay người đi vào bếp mới không kìm được nhếch mép cười. Sáng sớm cố tình đập phá nồi niêu xoong chảo đánh thức Tiêu Tinh dậy là để cô nấu bữa sáng. Bụng đói cồn cào nhưng quán ăn sáng ở dưới vẫn chưa mở cửa, chỉ có thể dùng cách này để lôi Tiêu Tinh dậy, đun lại nồi cháo nấu khê tối qua đặt trên bàn, quả nhiên Tiêu Tinh đã mắc lừa. Haizz, cô nàng mềm lòng lại ngây thơ thật dễ lừa... Kỳ Quyên vừa than thở vừa chạy vào phòng làm việc đối chiếu lại tài liệu ra tòa. Chẳng bao lâu sau đã ngửi thấy mùi thức ăn hấp dẫn bay ra từ bếp, giọng nói của Tiêu Tinh cũng vang lên bên tai: “Tiểu Quyên ăn cơm thôi, tao nấu xong rồi”. Tốc độ thật là nhanh, chân tay thật nhanh nhẹn!

Kỳ Quyên không kìm được lại thốt lên. Thật ra Tiêu Tinh có rất nhiều ưu điểm, nấu ăn ngon, lại xinh xắn, ai lấy được cô ấy cũng rất tốt, chỉ ít thì cũng không lo đói bụng. Còn về cái tính khí động một tý là bùng phát, ngang ngạnh nhưng mềm lòng, chỉ cần nhìn nhin một chút là được. Suy cho cùng mèo con xù lông và hổ cái hung dữ mặc dù đều thuộc họ mèo nhưng khác biệt rất lớn. Có lẽ Thẩm Quân Tắc đã nhìn thấy cô xù lông nhiều rồi nên mới dần dần hiểu bản chất thật sự của cô, đồng thời tìm ra cách hữu hiệu để đối phó với cô.

Thực ra rất đơn giản, chỉ cần nhường cô một chút, dịu dàng với cô một chút cô sẽ mềm lòng và không thể phát tác được.

Nhớ lại cuộc điện thoại an ủi của Thẩm Quân Tắc tối qua, Kỳ Quyên lại buồn cười. Hiếm thấy anh chàng Thẩm Quân Tắc cao ngạo lạnh lùng này chịu hạ mình, dùng giọng điệu dịu dàng khiến người ta nổi da gà nói chuyện với Tiêu Tinh. Có lẽ nói xong vài câu, ngay cả anh ta cũng nổi vài lớp da gà.

Tiêu Tinh rán hai đĩa trứng đặt trên bàn, Kỳ Quyên một đĩa, mình một đĩa. Kỳ Quyên nhìn thấy đĩa trứng rán thơm phức, hai mắt sáng lên, cầm đĩa, chẳng mấy chốc mà ăn hết. Sau đó lại thần nhiên cướp đĩa trứng trước mặt Tiêu Tinh, nhaoáng một cái cũng sạch bóng, sau đó lau miệng, mỉm cười và nói, “Tao ăn no rồi”.

“Sao mày lại thế!”. Tiêu Tinh nhìn hai chiếc đĩa sạch bóng trước mặt, gườm gườm nhìn cô.

Kỳ Quyên nhú mày, làm ra vẻ hung hăng như muốn nói “Mày không phục thì đánh tao đi”. Cô nói: “Sao, có ý kiến? Mày sống ở chỗ tao, tao phải cùng mày nằm chen chúc trên một chiếc giường, ày ăn ba bữa, lại còn phải chịu đựng những cuộc điện thoại như đòi mạng của lão nhà mày. Là bạn gái tin đồn của mày, tao cảm thấy rất áp lực, biết không?”.

Tiêu Tinh không kìm được phản bác: “Bảy giờ sáng mày đã đánh thức tao dậy, thời gian làm việc nghỉ ngơi kỳ lạ như vậy, tao cũng rất áp lực...”.

“Hôm nay tao phải ra tòa, dĩ nhiên là phải dậy sớm. Mày tưởng ai cũng có thể ngủ đến lúc nào thích dậy thì dậy như mày chắc?”.

“Chẳng phải bình thường chín giờ mới mở phiên tòa sao? Chưa đến bảy giờ đã dậy, chắc chắn là vì quá đói. Mày ăn như lợn ấy, mỗi ngày phải ăn bốn bữa, coi tao là con ngốc chắc?”.

“Thế thì đã sao?”. Kỳ Quyên lạnh lùng hăm hứ một tiếng, “Mày quên là lúc đầu chúng ta đã giao hẹn, ai kết hôn đầu tiên thì phải dọn nhà vệ sinh cho tao một tháng à?”.

Tiêu Tinh mở miệng, đột nhiên không nói được lời nào.

Kỳ Quyên, mày đừng biến thái như thế được không? Mỗi câu nói đều nói như đang ở trên tòa vậy! Những lời nói đùa trước khi ra nước ngoài mà cũng nhớ rõ như thế...

Thấy Tiêu Tinh trợn mắt không nói gì, Kỳ Quyên cười khoái trá: “Mày cãi nhau với Thẩm Quân Tắc, chạy đến chỗ tao hoàn toàn là tự chui đầu vào rọ. Tao không bảo mày dọn nhà vệ sinh là tốt lắm rồi, nấu cơm thôi mà cũng nói nhiều thế, có bản lĩnh thì quay về đi”.

Tiêu Tinh không nói được lời nào.

Nhìn dáng vẻ hung hăng của Kỳ Quyên, đột nhiên Tiêu Tinh có chút hối hận, sớm biết thế này cô đã chạy đến chỗ Vệ Nam rồi. Có lẽ là vì Kỳ Quyên quá cô đơn nên mới coi việc ngược đãi người khác là thú vui. Đấu võ, cô không đánh lại được cao thủ Teakwondo. Đấu trí, cô không thắng được luật sư biến thái đã gặp nhiều tội phạm giết người...

Vì thế chỉ có thể chịu thua.

Lần cãi nhau này vẫn là Kỳ Quyên toàn thắng. Kỳ Quyên đắc ý xách túi hồ sơ chuẩn bị đi làm. Đi ra đến cửa đột nhiên ngoảnh đầu lại, mỉm cười với Tiêu Tinh và nói: “Đúng rồi, Tiêu Tinh à, hình như một tuần rồi tao chưa quét nhà, nhân tiện mày quét giúp tao nhé!”. Cô ngừng một lát rồi bổ sung, “Đừng có mà thừa nước đục thả câu, khi nào về tao sẽ kiểm tra”.

Nhìn bóng cô đi xa dần, Tiêu Tinh muốn khóc nhưng không có nước mắt.

Sau khi Kỳ Quyên đi làm, Tiêu Tinh ngoan ngoãn giúp cô quét dọn nhà cửa. Cô sống một mình, thuê phòng ở, căn phòng chưa đầy hai mươi mét vuông, phòng ngủ và phòng khách chung nhau, bên trái là bếp, bên phải là phòng vệ sinh. Tuy nhỏ nhưng rất sạch sẽ, ngăn nắp. Người phụ nữ này tính cách lạnh lùng, trong mắt không cho phép có một hạt cát, vì thế ngay cả phòng của cô cũng giống tính cách của cô, không một chút bừa bộn, gọn gàng như ở khách sạn.

Nhớ lại tính khí lúc nào cũng đắc tội người khác của cô, Tiêu Tinh không tìm được thở dài.

Thật là thâm hiểm, bị nữ hoàng coi như nô lệ, lẽ nào thật sự phải dọn nhà vệ sinh cho cô ấy một tháng sao?

Cô cảm chối, vừa quét nhà vừa suy nghĩ đến việc hôm nào đó đến gần học viện mỹ thuật đại học Hoa Kiều thuê một phòng để ở. Như thế có thể thoát khỏi bàn tay ma quái của Kỳ Quyên, hai là cũng tiện sang đại học Hoa Kiều nghe giảng, làm quen với môi trường học tập. Đúng rồi, còn có thầy giáo Ôn Bình kỳ quái, khi nào rảnh rồi có thể tìm anh ta mượn ít tài liệu ôn tập...

Đang suy nghĩ vẩn vơ, đột nhiên chuông cửa reo.

Cứ ngỡ Kỳ Quyên quên mang tài liệu nên quay lại, Tiêu Tinh cũng không chú ý đến bộ quần áo ngủ xộc xệch mình mặc lúc dọn vệ sinh liền cầm chổi chạy ra mở cửa, vừa mở vừa cười tí tít mắt: “Tiểu Quyên, mày lại quên mang gì à... Ặc...”.

Nụ cười bỗng chốc biến mất.

Người đứng trước mặt đầu phải là Kỳ Quyên, rõ ràng là Thẩm Quân Tắc.

Không biết người đàn ông này bị làm sao, sáng sớm đã chạy đến nhà Kỳ Quyên, lại còn mặc plet rất lịch sự, nghiêm túc giống như con rể đi gặp mẹ vợ vậy.

Càng đáng sợ hơn là lúc nhìn thấy cô, Thẩm Quân Tắc còn nhếch mép, nở nụ cười dịu dàng.

“Sao mắt sưng thế? Đêm qua không ngủ được à?”. Anh cố tình hạ thấp giọng, nghe rất âm áp. Anh nói rồi đưa tay ra, động tác ấy giống như muốn xoa đầu Tiêu Tinh, an ủi cô.

Thấy ngón tay của anh chỉ cách đầu mình chưa đầy năm centimet, Tiêu Tinh sợ quá vội vàng rút cổ lại. Đùa cái gì chứ, cô đâu phải vật nuôi trong nhà, không thích bị người khác tùy tiện xoa đầu.

Thẩm Quân Tắc thấy cô rút cổ né tránh, cũng không bận tâm, chỉ mỉm cười nói: “Dậy sớm như vậy quét dọn nhà cửa cơ à? Thật không giống tác phong của em”.

Nhìn dáng vẻ tươi cười của anh, lông tơ trên người Tiêu Tinh dựng ngược cả lên, ngượng ngùng đưa tay xốc lại bộ quần áo ngủ rộng thùng thình, sau đó vuốt lại mái tóc như tổ quạ. Vừa mới cãi nhau xong, nhất định phải làm ra vẻ hung dữ mới đúng. Tiêu Tinh ho một tiếng, làm mặt lạnh, giọng nói không mấy thân thiện: “Mới sáng sớm anh chạy đến đây làm gì?”.

Thẩm Quân Tắc nhìn cô, khẽ nói: “Đến đón em”.

Giọng nói của anh rất bình tĩnh, cũng chính vì thế mà câu nói này càng trở nên hiển nhiên, dường như anh xuất hiện ở đây là rất đúng đắn.

Tiêu Tinh thấy nhói một cái, cũng không biết vì sao, đột nhiên cô liên tưởng tới mấy cặp vợ chồng cãi cọ trong phim. Hai người cãi nhau, cô vợ tức giận bỏ về nhà mẹ đẻ. Mấy hôm sau, anh chồng nguôi giận, ăn mặc lịch sự, xách một giỏ quà đến nhà mẹ vợ xin lỗi rồi đón vợ về. Hôm nay Thẩm Quân Tắc mặc bộ plet đẹp trai, tay xách quà, bên cạnh còn có một chiếc vali nhỏ. Ặc... sao lại giống người đàn ông yêu vợ chạy đến nhà mẹ vợ đón vợ trong phim đến thế nhỉ?

Hình như tình tiết có chút lệch lạc thì phải?

Không phải ngày hôm qua anh xin lỗi vì uống quá chén sao? Sáng nay tỉnh dậy, với phong cách của anh, lẽ ra sẽ gọi điện thoại rồi lạnh lùng nói: “Tiêu Tinh, cô có thời gian thì sang đây dọn đồ của cô đi”.

Như thế mới đúng!

Tiêu Tinh nhíu mày, nghĩ mãi mà không thể hiểu nổi, sự chuyển biến thái độ của Thẩm Quân Tắc khiến cô mơ hồ. Đang vẩn vơ suy đoán tâm tư phức tạp của người đàn ông này, đột nhiên bên tai vang lên giọng nói trầm lắng của anh, “Nghĩ gì thế, đầu óc của em lại bay đi tận đâu rồi?”.

Tiêu Tinh bừng tỉnh, ngượng ngùng nói: “Em đang nghĩ, có phải là anh nhầm cái gì không? Ngày hôm qua đã nói là em dọn ra ngoài sống, anh đến đón em làm gì...”.

Thẩm Quân Tắc không trả lời, hỏi lại: “Kỳ Quyên đâu?”.

“Hả?” Chuyển chủ đề cũng nhanh thật, Tiêu Tinh có chút không theo kịp, sững người một lúc mới nói, “Nó đi làm rồi”.

“Ồ, vậy anh có thể vào được chứ?”. Ngoài miệng thì hỏi như vậy nhưng chân thì đã không khách khí bước vào phòng, lại còn xách vali vào theo, tiện tay đóng cửa lại, hoàn toàn không bận tâm đến ý kiến của Tiêu Tinh.

“...”. Đồ mặt dày không mời tự vào, đúng là vô liêm sỉ.

Thẩm Quân Tắc thản nhiên tìm chiếc ghế sofa rồi ngồi xuống, lướt nhìn căn phòng một lượt rồi khen ngợi: “Chỗ ở của Kỳ Quyên thật sạch sẽ”.

“Ừm”. Tiêu Tinh quay lại, gật đầu với anh.

Thẩm Quân Tắc ngẩng đầu, ngắm nhìn cô rất lâu. Bộ váy dạ hội cô mặc ngày hôm qua treo trên mắc quần áo bên cạnh, vòng cổ, vòng tay, nhẫn cũng tháo ra hết, lúc này cô đang mặc quần áo ngủ của Kỳ Quyên. Kỳ Quyên cao hơn cô một chút, cô mặc quần áo của Kỳ Quyên rộng thùng thình, trông càng gầy gò, mỏng manh hơn.

Nhìn dáng vẻ của cô trong bộ quần áo thùng thình và mái tóc rối bù, đột nhiên Thẩm Quân Tắc thấy xót xa trong lòng.

Nếu không phải vì ngày hôm qua nhất thời nóng vội, nói năng không đúng mực thì cô cũng không phải cô đơn một mình chạy đến nhà bạn thân ở nhờ lúc nửa đêm nửa hôm như thế. Ví tiền, quần áo, đồ dùng cá nhân đều không mang đi, phải mặc bộ quần áo ngủ rộng thùng thình, sáng sớm còn bị gọi dậy quét nhà...

Càng nghĩ càng thấy đau lòng, không tìm được vấy tay với cô, dịu dàng nói: “Em lại đây”.

Tiêu Tinh bước vài bước, dừng lại ở vị trí cách anh một mét, nhìn anh với ánh mắt cảnh giác, “Làm, làm gì?”.

Thẩm Quân Tắc không trả lời, quay sang lấy một chiếc áo khoác trong vali rồi đứng dậy, bước lên trước một bước, tay phải khẽ vòng qua vai cô, khoác chiếc áo khoác lên người cô rất tự nhiên, dịu dàng nói: “Mấy hôm nay trời lạnh, hôm nay còn có mưa. Mặc dù ở trong phòng nhưng cũng đừng mặc ít áo quá, cẩn thận không bị cảm”.

“... Cảm, cảm ơn”. Tiêu Tinh cảm thấy bối rối trước sự quan tâm của anh.

Vẻ mặt và động tác của anh đều hết sức tự nhiên, dường như khoác áo cho cô là chuyện rất bình thường. Nhưng trong lòng Tiêu Tinh lại có chút kỳ lạ, hành động thân mật này là của những người yêu nhau. Quan hệ giữa cô và anh không thân thiết như thế mới đúng... Thêm vào đó đột nhiên khoảng cách giữa hai người xích lại, thậm chí lúc anh nói hơi thở nóng ấm còn khẽ phả vào tai cô. Mặc dù cách lớp áo nhưng vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay anh đặt trên vai, chỉ là sự tiếp xúc nhỏ như vậy đã khiến Tiêu Tinh cảm thấy khó thở, tim đập thình thịch. Cô ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt sâu lắng của anh, vội vàng bối rối cúi đầu xuống, tránh ánh mắt anh.

Thẩm Quân Tắc chỉnh lại áo khoác cho cô rồi mới rút tay lại, khẽ nói: “Em muốn chuyển đi cũng được nhưng điều kiện là anh tìm nhà cho em. Một mình em thuê nhà bên ngoài anh không yên tâm”. Anh nghĩ một lúc rồi nói, “Thế này nhé, đợi anh tìm được nhà cho em thì em chuyển đi, được không?”.

“Vâng...”. Nghe giọng nói dịu dàng của anh, Tiêu Tinh không tự chủ được, ngây ngô gật đầu.

“Vậy em cứ ở chỗ Kỳ Quyên vài ngày. Anh mang ít quần áo cho em, ở trong vali ấy. Còn có ví tiền, sạc pin, điện thoại nữa, tất cả đều ở trong đó”.

“Vâng...”. Tiêu Tinh tiếp tục ngây ngô gật đầu, im lặng một lúc rồi ngượng ngùng nói, “Cảm... cảm ơn anh”.

Thẩm Quân Tắc mỉm cười, “Đừng khách sáo”. Nhìn cô gái bối rối cúi đầu nắm chặt tay trước mặt, ánh mắt của Thẩm Quân Tắc cũng dần trở nên dịu dàng.

Thực ra chẳng có gì là không thể chấp nhận được, mặc dù thích cô là việc bất ngờ hoàn toàn không nằm trong kế hoạch nhưng nghĩ lại thì một người cô đơn bao nhiêu năm như anh, có lẽ người anh cần chính là một cô gái như thế này.

Cô không nhanh nhẹn giỏi giang như những cô gái trên thương trường, không dịu dàng nho nhã như tiểu thư đài các, không mưu mô gian xảo như những nữ hoàng giao tiếp. Cô chỉ là một cô gái trong sáng, thính thoảng có chút ngốc nghếch, có chút khác người, dốc hết mọi nhiệt huyết vào mỹ thuật, đã thích gì là sẽ vô cùng cố chấp. Nhìn thì có vẻ là người nóng tính, nói năng bừa bãi, nhưng thực ra rất tốt bụng, dễ mềm lòng, phải chịu ảm ức thì lầm rầm chửi rủa vài câu nhưng chưa bao giờ ôm hận trong lòng, tất cả mọi oán đều tan biến rất nhanh, luôn luôn vui vẻ vô tư, lạc quan hoạt bát, không dễ đánh gục, khuôn mặt lúc nào cũng tràn ngập nụ cười.

Chính là cô gái ấy, một cô gái lúc nào cũng đánh trúng điểm yếu của anh, lúc nào cũng khiến anh bối rối. Có lẽ từ hồi còn ở Mỹ, Minh Huệ đã nói đúng kết cục, sống với cô lâu rồi, thật sự sẽ thích cô.

Sự việc đến lúc này cũng chỉ có thể thừa nhận.

Ai có thể đoán trước được chuyện tình cảm? Mặc dù anh đào cái hố này tự chôn mình nhưng lại tìm được người con gái mà mình muốn bảo vệ.

Hai người cùng ở dưới đó cũng không thiệt thòi.

17. Q.2 - Chương 17: Sự Ấm Áp Trong Cơn Mưa

Lời nói của Thẩm Quân Tắc còn chuẩn hơn cả dự báo thời tiết, vừa nói trời mưa, anh vừa ra khỏi cửa thì bên ngoài bắt đầu sấm sét rền vang.

Mùa thu ở miền nam không phải là cảnh tượng lá vàng rơi rụng thê lương như miền bắc, nhìn ra bên ngoài qua ô cửa sổ, đập vào tầm mắt vẫn là những hàng cây thẳng tắp, được nước mưa gột rửa, cảnh lá tươi tốt càng trở nên xanh non mỡ màng.

Cảnh đường phố tươi đẹp như thế này hoàn toàn có thể trở thành cảnh tượng hẹn hò lãng mạn trong phim. Nhân vật nữ chính đứng trước gương chọn quần áo. Nhân vật nam chính che ô đứng dưới mưa, kiên nhẫn chờ đợi. Sau đó hai người cùng che một chiếc ô đi dưới trời mưa, tình cảm nhanh chóng thăng hoa.

Có lẽ hồi nhỏ đọc quá nhiều tiểu thuyết của Quỳnh Dao nên đột nhiên trong đầu Tiêu Tinh xuất hiện cảnh tượng đẹp dễ này. Đang say sưa ngắm cảnh, đột nhiên nhân vật nam chính ngoảnh đầu mỉm cười với mình, Tiêu Tinh chỉ thấy toàn thân hóa đá.

Chết rồi, sao nhân vật nam chính trong đầu cô lại giống hệt Thẩm Quân Tắc!

Đột nhiên bên tai vang lên tiếng sấm sét, Tiêu Tinh giật mình bừng tỉnh, ra sức véo má, gạt đi những ý nghĩ rối bời khiến tim mình loạn nhịp. Đùa cái gì chứ, một người đàn ông lạnh lùng như Thẩm Quân Tắc sao có thể biến thành nhân vật nam chính của cô? Cho dù anh có tham gia vào vở kịch của cuộc đời cô thì cũng nên là tên ác quỷ phản diện bị hoàng tử tiêu diệt mới đúng!

Giật mình sờ mũi, cô vẫn không tìm được nhìn xuống dưới. Mặc dù cô không ân cần tới mức đích thân tiễn Thẩm Quân Tắc xuống dưới nhưng cô là người có giáo dục, vì thế vẫn dỗi theo bóng anh.

Tiêu Tinh đứng ở trên, lịch sự dõi theo bóng Thẩm Quân Tắc, trợn tròn mắt nhìn một hồi lâu mà vẫn không thấy anh đi ra, không tìm được mở cửa sổ thò đầu ra ngoài để nhìn cho rõ. Kết quả là vừa mở cửa sổ, gió lốc điên cuồng cùng với mưa giông tấp thẳng vào mặt cô, khiến cô ướt như chuột lột.

Tiêu Tinh vội vàng đóng cửa, hắt hơi ba cái liên, thảm trách mình quá ngốc. Chỉ nghĩ ngợi lung tung về cảnh mưa lãng mạn trong phim mà quên mất hôm nay có sấm chớp. Thực ra cảnh tượng này không lãng mạn chút nào, hoàn toàn là một ngày mưa gió đáng ghét, vừa mở cửa sổ đã bị mưa tấp vào mặt.

May mà còn có thu hoạch, cô thò đầu ra ngoài thì nhìn thấy xe của Thẩm Quân Tắc. Vì ở đây quá chật, không thể đỗ xe nên xe của anh đỗ ở mặt đường cách đó ba mươi mét.

Cơn mưa to thế này, anh đi ra đường chắc chắn sẽ bị ướt sũng. Mặc dù đã từng đứng giữa sân bay nguyên rửa anh ướt như chuột lột nhưng lúc này không đúng thời cơ, anh mặc plet đắt tiền, lát nữa còn phải đến công ty họp, bị ướt hết thì không tốt chút nào. Huống hồ vì mang quần áo đến ỉnh mà anh mới gặp cơn mưa xui xẻo này... Tiêu Tinh nghĩ đi nghĩ lại, thấy mình nên chạy xuống đưa ô cho anh.

Sau khi đã hạ quyết tâm, cô bắt đầu luống cuống tìm ô. Thói quen sinh hoạt của Kỳ Quyên giống hệt bộ đội, đồ đạc trong tủ đều được sắp xếp phân loại rất ngay ngắn. Tiêu Tinh tìm mãi mà không biết cô ấy để ô ở đâu. Ngoảnh đầu lại thì thấy chiếc vali mà Thẩm Quân Tắc mang tới. Tiêu Tinh nhanh trí, chạy lại kéo khóa vali, quả nhiên nhìn thấy chiếc ô màu xanh da trời in hình hoa văn màu trắng mà mình thích nhất. Chiếc ô ấy được Thẩm Quân Tắc gấp gọn gàng, đặt trong góc vali.

Tiêu Tinh vốn chỉ định thử vận may, vừa mở vali ra đã thấy những thứ mình quen dùng được Thẩm Quân Tắc sắp xếp phân loại, nhét đầy một vali... Cô sững người, đột nhiên cảm thấy xót xa trong lòng.

Chưa bao giờ có người nào quan tâm đến cô chu đáo như thế.

Ngay cả bố mẹ cũng không để ý cô thích mặc quần áo như thế nào, thích dùng ô màu gì, màu vẽ yêu thích nhất đặt ở đâu... Lúc này nhìn thấy từng đồ vật quen thuộc trong chiếc vali mà Thẩm Quân Tắc mang tới, đột nhiên cảm thấy xúc động trong lòng, dường như sợi dây mềm yếu nhất trong tim bị ai đó khẽ chạm vào. m thanh khe khẽ cùng với dư âm của nó từ từ lan ra khắp toàn thân.

Nhưng cứ nghĩ đến buổi dạ hội hôm ấy, bỗng chốc lại thấy lạnh sống lưng. Đối với cô, thế giới của anh là một thế giới hoàn toàn xa lạ. Lúc ánh đèn chiếu vào người anh khi anh đứng trên sân khấu phát biểu, cô

chỉ có thể ngây người đứng trong đám đông ngược nhìn. Trên danh nghĩa cô là vợ của anh nhưng trên thực tế, cô chẳng qua chỉ là một quân cờ mà thôi.

Tâm trạng cứ lên lên xuống xuống, cũng chỉ trong thời gian mười mấy giây mà Tiêu Tinh nhủ mảy đầu tranh mãi, nhưng lại thấy đầu tranh là hoàn toàn không cần thiết. Cô thở phò, nhanh chóng gạt tâm sự đan xen chồng chéo sang một bên, không nghĩ ngợi nhiều nữa mà cầm ô chạy xuống dưới.

Thẩm Quân Tắc đang gọi điện thoại trên cầu thang, đột nhiên nhìn thấy Tiêu Tinh hốt hơ hốt hải chạy xuống như đang chạy thi vậy.

Anh hạ thấp giọng nói với đầu dây bên kia: “Lát nữa anh gọi lại”. Sau đó vội vàng cúp máy, đi đến phía sau Tiêu Tinh đang ngó ngó nghiêng nghiêng, khẽ hỏi: “Sao thế, xảy ra chuyện gì à?”.

Thấy cô chạy vội vã như bị sói đuổi, Thẩm Quân Tắc thầm nghĩ lẽ nào xảy ra hỏa hoạn? Tiêu Tinh nghe thấy giọng nói, ngoảnh đầu lại, tươi cười rạng rỡ: “A, quả nhiên anh vẫn chưa đi... đứng đây trú mưa à?”.

“À, vừa nói chuyện điện thoại với em trai”, Thẩm Quân Tắc khẽ nói.

“A Kiệt à? Cậu ấy sao rồi?”. Vì quá căng thẳng, giọng nói của Tiêu Tinh dường như cất cao hơn. Cái đồ xấu xa ấy, hai mươi tuổi rồi mà chỉ như đứa trẻ mười hai tuổi, không phải là lại gây chuyện bị ông nội mắng đấy chứ?

Thẩm Quân Tắc có chút tò mò về sự quan tâm của cô đối với Thẩm Quân Kiệt, không kìm được nhìn cô với ánh mắt nghi hoặc, “A Kiệt nó... cũng không có chuyện gì lớn. Nó nói sắp về nước tham gia đóng một bộ phim”.

“Đóng phim?”. Tiêu Tinh hết sức ngạc nhiên, “Cậu ấy đóng phim hài à?”.

“Đúng vậy”. Thẩm Quân Tắc nghiêm túc khẳng định suy đoán của Tiêu Tinh. Anh im lặng một lúc rồi nói, “Đúng rồi, em xuống tìm anh có chuyện gì?”.

“Hi hi, cái... ô này, cho anh”. Tiêu Tinh lấy chiếc ô sau lưng, vội vàng nhét vào tay Thẩm Quân Tắc giống như ném củ khoai nóng.

Thẩm Quân Tắc không khỏi sững người.

Nhìn chiếc ô đột nhiên xuất hiện trên tay, cán ô được cô cầm đến nóng ẩm, hơi ẩm từ lòng bàn tay truyền vào tận trong tim, chạm vào nơi mềm mại nhất trong lòng anh. Cô đặc biệt chạy xuống đưa ô cho anh ư? Bắt đầu từ khi nào cô giác ngộ cao như vậy? Điều này không chân thực cho lắm!

Thẩm Quân Tắc không kìm được nhìn cô, khẽ hỏi như muốn khẳng định lại: “Em... chạy xuống đây để đưa ô cho anh ư?”.

“Vâng”. Tiêu Tinh ngượng ngùng cúi đầu, nhìn đôi chân đi dép lê của mình. So với đôi giày da bóng lộn của anh, cảm giác thật nực cười, không kìm được lùi ra sau, khẽ nói, “Mưa to như thế, chẳng phải anh còn phải đi làm sao? Mau đi đi, đến muộn... thì không hay đâu”.

Thẩm Quân Tắc không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn cô.

Bên ngoài tiếng sấm xé ngang bầu trời, chấn động đến nỗi màng nhĩ người ra rung lên ù ù. Thịnh thoảng nước mưa bị gió hất vào mái hiên, khiến con đường chật hẹp trở nên tối tăm và ẩm ướt. Khuôn mặt của hai người cũng phủ hơi nước ướt ướt, ngay cả tầm nhìn cũng trở nên nhạt nhòa.

Đứng gần nhau như vậy, hơi thở của hai người hòa vào nhau, dưới mái hiên này, hai người chỉ đứng cách nhau khoảng nửa mét, cùng nhau trú mưa.

Đây là cảnh tượng ngay cả trong giấc mơ cũng không xuất hiện. Sự yên tĩnh, thanh bình chưa bao giờ có.

Từ khi kết hôn với nhau, hai người đều thấy đối phương chướng mắt, hoặc là lớn tiếng cãi cọ, hoặc là không thêm bận tâm, hoặc là lăm râm nguyên rủa. Khoảng thời gian có thể yên tĩnh ở bên nhau và chung sống hòa bình như thế này mỗi lần đều không vượt quá mười phút.

Nhưng khoảnh khắc này, đột nhiên hai người đều không muốn phá vỡ sự im lặng hiếm có này.

Cho dù bên ngoài mưa to như thế nào, gió lạnh như thế nào nhưng lúc này không gian nhỏ bé chỉ thuộc về hai người lại vô cùng ấm áp và yên bình.

Có lẽ vì mặc chiếc áo khoác do chính tay anh khoác trên người nên cô không thấy lạnh chút nào.

Có lẽ vì chiếc ô trên tay vẫn còn hơi ấm của cô nên anh chỉ thấy toàn thân như ấm dần lên.

Tiêu Tinh không kìm được ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt sâu lắng của Thẩm Quân Tắc. Bên tai là tiếng sấm rền vang nhưng không che lấp được cảm giác rung động mãnh liệt trong tim.

Ánh mắt ấy thật dịu dàng, giống như ánh mắt nhìn vật báu yêu quý nhất...

Anh đang nhìn cô sao? Sao anh, anh, anh có thể...

Tiêu Tinh đang căng thẳng tới mức không biết phải làm thế nào thì nghe thấy Thẩm Quân Tắc khẽ thở dài, đưa tay ra, khẽ nâng cằm cô lên, thấp giọng nói, “Tiêu Tinh...”.

“Dạ?”.

“Cảm ơn em”.

Khuôn mặt trước mắt mỗi lúc một phóng to, sau đó đột nhiên bờ môi nóng ấm.

Chỉ là một nụ hôn đơn thuần, chạm vào rồi thôi nhưng khoảnh khắc chạm vào ấy, hơi ấm trên bờ môi của anh, mùi nước mưa, và cả những mùi thuộc về anh bao trùm xung quanh khiến Tiêu Tinh có cảm giác ngạt thở như bị hút hết không khí trong nháy mắt, thậm chí con tim như ngừng đập.

Rõ ràng không phải là lần đầu tiên hôn anh. Nụ hôn dài như thách thức kỷ lục trong hôn lễ, nụ hôn nồng nàn sau lần uống say... Cho dù lần nào cũng đều dài và say đắm hơn lần này rất nhiều nhưng không biết vì sao hôm nay lại có cảm giác tim đập rộn ràng như cô gái mới yêu được người mình yêu trao nụ hôn đầu.

Không được, tim cô sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi...

Thẩm Quân Tắc biết dừng lại đúng lúc, nhẹ hôn lên môi Tiêu Tinh rồi buông cô ra, không hề tiến thêm một bước.

Mặt Tiêu Tinh đỏ bừng.

Hơi ấm lưu lại trên môi, mùi hương nồng nàn của người đàn ông thành đạt vẫn khiến da đầu cô tê buốt.

Cảm ơn? Nói cảm ơn xong sau đó hôn một cái thì có nghĩa là gì? Rõ ràng là anh chàng xấu xa này đang lợi dụng cô? Lẽ nào cô phải trả lời là “Đừng khách sáo” sao? Còn nữa, rốt cuộc anh đang cảm ơn cái gì, cảm ơn cô mang ô, hay là...

Tiêu Tinh chỉ thấy lòng rối bời. Đáng sợ hơn là cô cảm thấy rất thích nụ hôn lúc nãy, vì thế cô không hề giận, càng không muốn mắng anh, phá vỡ không gian ấm áp hiếm có này.

Bị lợi dụng cũng không bận tâm, con người sống trong giang hồ, đâu có thể không bị dao đâm.

Tiêu Tinh tự an ủi mình như thế.

Thẩm Quân Tắc nhìn dáng vẻ căng thẳng bất an của cô, không kìm được mỉm cười, đưa tay vuốt mái tóc mềm mại của cô, khẽ nói: “Đợi anh đến đón em”.

Anh nói rồi nhìn cô âu yếm, sau đó bật ô, quay người đi vào cơn mưa.

Sau khi lên xe, Thẩm Quân Tắc nhìn chiếc ô đặt bên cạnh, khéo miệng không kìm được khẽ nở nụ cười.

Không ngờ cô nàng ngốc nghếch này cũng biết thương anh, đúng là tiến bộ vượt bậc. Nhớ lại dáng vẻ cô ngượng ngùng cúi đầu nói những lời quan tâm, trong lòng anh thấy ấm áp hẳn.

Tiêu Tinh đúng là khắc tinh của anh, số lần mỉm cười trong buổi sáng ngày hôm nay còn nhiều hơn cả tháng trước cộng lại. Ngay cả những dây thần kinh tê liệt đã lâu trên khuôn mặt, sau khi anh thích Tiêu Tinh cũng đột nhiên trở nên linh hoạt hẳn lên.

Thẩm Quân Tắc vui vẻ khởi động xe, nhận tiện đeo tai nghe gọi điện thoại cho em trai. Vừa kết nối đã thấy đầu dây bên kia gào lên điên cuồng: “Anh không nhằm đấy chứ! Em đang nói đến chỗ quan trọng, anh ột câu ‘lát nữa anh gọi lại’ rồi cúp máy. Rốt cuộc bên anh xảy ra chuyện gì mà anh vội vàng cúp máy như thế?”.

Thẩm Quân Tắc nhú mồm, lạnh lùng nói: “Tiêu Tinh mang ô cho anh, anh cúp máy thì sao?”.

Thẩm Quân Kiệt sững người, một lúc lâu không nói được lời nào.

Tiêu Tinh chạy xuống mang ô cho anh? Chứ không phải là đứng trên dãi cát nước rửa chân vào đầu anh sao?

Thật sự không thể tưởng tượng được bà chị dâu “hổ cái” độc ác như kẻ thù bỗng trở nên dịu dàng ân cần như thế từ khi nào. Nghe giọng nói ẩn chứa vẻ đắc ý của anh trai, Thẩm Quân Kiệt không kìm được ho liên ba tiếng, khẽ nói: “Anh, anh vẫn chưa tỉnh rượu à?”.

Thẩm Quân Tắc không thèm bận tâm đến anh ta, chuyển chủ đề nói: “Chú muốn về nước ở nhờ chỗ anh à? Với cái thói quen sinh hoạt tồi tệ của chú thì chưa đầy ba ngày đã biến nhà anh thành cái chuồng lợn rồi. Vì thế chú ra ngoài sống đi”. Quan trọng là anh không muốn thế giới chỉ có hai người của mình bị cậu em trai hấp tấp này phá rối.

Thẩm Quân Kiệt nghe vậy, bỗng chốc nước mắt đầm đìa.

Cái gì mà chưa đầy ba ngày đã biến thành chuồng lợn? Anh có sức sát thương lớn như vậy sao?

“Anh, anh sẽ không đối xử với em vô tình như thế chứ, dù sao thì cũng là anh em...”.

“Anh có thể tìm nhà cho chú, tiền thuê nhà anh trả”.

Thẩm Quân Tắc vội vàng ngắt ngang bài diễn thuyết buồn thảm của em trai, nếu không ngắt lời thì anh ta sẽ phải nói đến tình nghĩa anh em thời thơ ấu mất. T

hẩm Quân Kiệt nghe vậy, lập tức tươi cười hơn hở, cười khi khi nói: “Anh, em biết là anh lúc nào cũng mắng em, thực ra trong lòng rất...”.

“Không cần khách sáo”. Thẩm Quân Tắc nhanh chóng ngắt lời.

Sau khi cúp máy, Thẩm Quân Tắc không kìm được mỉm cười sờ mũi.

Những người bên cạnh đều ra ngoài thuê nhà, anh sắp biến thành “người tìm nhà chuyên nghiệp” rồi.

Dù sao thì anh cũng đang giúp Tiêu Tinh tìm nhà, nhận tiện giúp A Kiệt tìm một căn. Hai căn ở cạnh nhau là tốt nhất, như thế anh có thể lấy cớ thăm em trai, nhân tiện thăm Tiêu Tinh. Em trai cũng có thể làm “mật vụ” ngầm miễn phí cho anh, thay anh trông nom Tiêu Tinh, liệt kê danh sách những người có mưu đồ không tốt với Tiêu Tinh rồi giao cho anh. Như thế cho dù Tiêu Tinh sống ở ngoài, anh cũng không lo bị cấm sừng.

Thực ra Tiêu Tinh rất có tiềm năng thu hút những tên quỷ hao sắc. Anh cũng có một chút cảm giác không an toàn, ví dụ tên giáo viên cầm thú cách đây không lâu, và cả người đàn ông cười rất khó coi trong buổi dạ hội... Sau này vợ học ở học viện mỹ thuật, rất khó đảm bảo sẽ không có một số nam sinh mạnh dạn quấy rầy. Có A Kiệt theo dõi cô là một lựa chọn rất hay.

Thẩm Quân Tắc nhẩm tính trong lòng, trong khi đó Thẩm Quân Kiệt ở New York xa xôi thì hắt hơi liên tục.

Mấy hôm sau, nhờ sự giúp đỡ của bạn bè, cuối cùng Thẩm Quân Tắc đã tìm được một khu nhà không gian rất đẹp. Hầu hết đều là nhà sáu mươi mét vuông, hai phòng ngủ một phòng khách, rất thích hợp để ở. Những người sống ở đây phần lớn là sinh viên, hai người sống chung một căn, trị an của khu nhà cũng rất tốt. Dĩ nhiên Thẩm Quân Tắc không muốn để Tiêu Tinh sống chung với người khác, bỏ tiền gấp đôi thuê cả một căn, sau đó thuê một căn khác cho em trai ở tòa nhà đối diện.

Sau khi tất cả chuẩn bị xong xuôi cũng là lúc A Kiệt về nước. Thẩm Quân Tắc sắp xếp chỗ ở cho em trai rồi mới đi đón Tiêu Tinh theo thời gian đã hẹn.

Hôm ấy là cuối tuần, Kỳ Quyên rảnh rỗi ở nhà, nhìn qua cửa sổ thấy chiếc xe quen thuộc đỗ bên dưới rồi nhìn Tiêu Tinh đứng ngồi không yên, không kìm được trêu chọc: “Người mày đợi đến rồi, mau theo anh ta đi đi. Đi đi lại lại trước mặt tao, nhìn cũng thấy ngán ngẩm”.

Tiêu Tinh ngoảnh đầu, cười khi khi ghé sát lại: “Lẽ nào mày không lưu luyến tao một chút nào sao? Nóng lòng đuổi tao đi, tao sẽ đau lòng đấy”.

Kỳ Quyên lườm cô, “Được rồi, đừng giả bộ nữa. Tao rất muốn giữ mày ở lại thêm vài ngày, dọn dẹp nhà cửa nấu cơm cho tao cũng tốt. Nào ngờ hai vợ chồng mày cãi nhau nhanh như vậy, chưa được một hôm đã làm lành rồi, đúng là vô vị”.

“...”. Tiêu Tinh không còn gì để nói, chị em tốt cãi nhau cô ấy lại còn cười trên nỗi đau khổ của người khác, lại còn mong có thể cãi nhau thêm vài ngày?

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Kỳ Quyên đi mở cửa, vừa đi vừa than phiền: “Không sao, lần này chưa có tác dụng, lần sau tiếp tục cố gắng. Nếu sau này còn cãi nhau, hoan nghênh mày đến chỗ tao”. Nói rồi còn bổ sung một câu, “Cơm mày nấu thật sự rất ngon”. Rõ ràng là Kỳ Quyên thích ăn hơn thích người. Tiêu Tinh sống ở nhà cô mấy ngày mà tâm hồn đã phải chịu đủ kích bội phần.

Thẩm Quân Tắc gõ cửa một lúc, cánh cửa mở ra, vẫn chưa kịp phản ứng thì đã thấy Tiêu Tinh bị Kỳ Quyên đẩy ra khỏi cửa, loạng choạng như sắp ngã. Thẩm Quân Tắc vội vàng giơ tay ra đỡ, ôm cô vào lòng.

Thẩm Quân Tắc có chút ngạc nhiên. Hai chị em giận dỗi gì vậy? Sao Kỳ Quyên lại đẩy cả người cả vali vào lòng anh?

Vẫn chưa kịp nói gì đã thấy bên trong cánh cửa vang lên tiếng cười của Kỳ Quyên: “Chỗ tôi chật, hai người có chuyện gì thì ra ngoài nói nhé. Hai người đi từ từ tôi không tiễn...”.

Sau một hồi ngân nga, râm một tiếng, cánh cửa bị đóng lại.

“...”.

“...”.

Hai người nhìn nhau trong hành lang chật hẹp, không còn gì để nói.

Tiêu Tinh bị Kỳ Quyên quai đả đẩy vào lòng anh, thê thảm chửi lại quần áo, ngượng ngùng đứng vững, khẽ nói: “Kỳ Quyên lúc nào cũng thẳng thắn như thế. Khụ khụ, cũng không khách sáo một chút, mời anh vào nhà ngồi...”.

Thẩm Quân Tắc nhìn cánh cửa đóng chặt, không kìm được mỉm cười, “Không sao, chúng ta đi thôi”.

Nói rồi nhân tiện xách vali của cô, quay người đi xuống. Căn nhà Thẩm Quân Tắc thuê ở tầng ba. Hướng nhà rất đẹp, đầy đủ ánh sáng, tường và sàn nhà trông rất sạch sẽ. Tiêu Tinh đi quanh căn nhà một vòng, phòng ngủ, phòng làm việc, phòng khách nhỏ, nhà bếp, phòng vệ sinh. Một mình cô ở thì quá rộng rãi. Thêm vào đó là đồ dùng trong nhà đều được giữ lại, chỉ cần mang hành lý vào là được, không cần phải lo lắng điều gì.

Khu nhà rất gần trường đại học Hoa Kiều, giao thông thuận lợi. Ở khu khó tìm nhà như thế này, có thể thuê được căn nhà tốt như vậy quả là không dễ dàng. Chưa đầy một tuần Thẩm Quân Tắc đã tìm được căn nhà thích hợp, rõ ràng là tốn không ít công sức. Anh làm việc bận rộn như vậy mà còn phải để tâm xử lý những chuyện vặt vãnh này, thật là vất vả...

Nghĩ đến đây, Tiêu Tinh cảm thấy áy náy trong lòng, lại có chút cảm động, không kìm được chậm chậm đi tới trước mặt anh, khẽ nói: “Nhà em xem qua rồi, em rất thích”. Chần chừ một lúc lại nói thêm một câu: “Cảm ơn anh”.

Thẩm Quân Tắc đặt tờ tạp chí trên tay xuống, ngẩng đầu nói: “Em thích là được, giữa chúng ta không cần khách sáo”. Giữa chúng ta không cần khách sáo? “

Tiêu Tinh bị câu nói ám áp này làm cho tim đập loạn nhịp. Vẫn chưa kịp sắp xếp lại tâm trạng rồi bởi thì lại nghe thấy anh bình tĩnh hỏi: “Em định thi cao học, tiếp tục học ở học viện mỹ thuật, đúng không?”.

Tiêu Tinh ngoan ngoãn trả lời: “Vâng, em đã đăng ký rồi, tháng một năm sau sẽ thi”.

Thẩm Quân Tắc gật đầu, “Cũng được, thời gian này em sống ở đây, yên tâm ôn tập, anh không làm phiền em nữa”.

“Vâng”.

“Còn nữa...”. Thẩm Quân Tắc ngập ngừng một lát, ngẩng đầu nhìn cô, “Hôm ấy em nói, chuyện ly hôn...”.

Tiêu Tinh không kìm được vênh tai lên.

“Có thể rút lại được không?”.

“Á?”. Tiêu Tinh sững người.

Những lời đã nói ra có thể tùy tiện rút lại được sao? Miệng cô không phải là lò so có thể nén xuống bật lên dễ dàng.

Thẩm Quân Tắc đứng dậy khỏi ghế sofa, đi đến trước mặt Tiêu Tinh, khẽ nói từng câu từng chữ: “Kết hôn với em anh không hề hối hận. Sau này... đừng nhắc đến chuyện ly hôn nữa, được không?”.

Bộ não của Tiêu Tinh bỗng chốc ngừng hoạt động.

Thấy cô không có phản ứng gì, sắc mặt của Thẩm Quân Tắc không khỏi có chút khó coi, khẽ ho một tiếng rồi mới nói: “Chuyện này, em... phải suy nghĩ kỹ một chút”. Anh im lặng một lát rồi giơ tay xoa đầu cô, “Có gì cần anh giúp cứ gọi điện cho anh. Mấy hôm nữa anh đến thăm em”. Đến tận lúc anh đi, cuối cùng bộ não của Tiêu Tinh mới hoạt động trở lại. Nhớ lại những lời nói ầm ập ngọt ngào lúc nãy, cô không kìm được buồn rầu bứt tóc.

Không muốn ly hôn? Ý của câu nói ấy là anh muốn sống với cô mãi mãi sao? Lại còn bảo cô suy nghĩ thật kỹ!

Suy nghĩ cái gì chứ, nói năng không rõ ràng, anh tưởng ai cũng có tư duy như anh sao? Còn nữa, anh tùy tiện xoa đầu cô như xoa đầu con cún con trong nhà, có phải là quá đáng quá không? Mặc dù cô không phản cảm khi anh chạm vào nhưng là một con người, thường xuyên bị vuốt ve giống như vật nuôi, lòng tự tôn cũng sẽ bị dả kích... Hơn nữa cô lại không thể vuốt lại, Thẩm Quân Tắc cao hơn cô nhiều như thế, cô muốn vuốt cũng không với tới.

Từ nhỏ đã bị mẹ cốc đầu. Mấy hôm sống ở chỗ Kỳ Quyên, suốt ngày bị rút tóc ức hiếp. Bây giờ lại bị Thẩm Quân Tắc xoa đầu vuốt ve. Cô nghi ngờ không biết có phải mặt mình dễ ức hiếp không mà thường xuyên bị người ta xoa đầu đi xoa đầu lại. Chính vì như thế mà cô mới bị giày vò đến mê muội đầu óc, tế bào não không đủ dùng, cứ đến lúc quan trọng là lại ngừng hoạt động.

Mấy ngày sau đó, Tiêu Tinh bận rộn dọn dẹp nhà mới, tạm thời gạt những lời mà Thẩm Quân Tắc đã nói sang một bên.

Đó cũng là thói quen xấu của cô, chuyện gì không nghĩ được là lại gạt sang một bên không nghĩ nữa. Trước tiên xử lý những chuyện mình muốn xử lý, có thời gian rảnh rồi lại lấy ra suy nghĩ tiếp (Nếu cô vẫn còn nhớ).

Kỳ Quyên thường nói, bộ não của Tiêu Tinh có chức năng tự động phân biệt. Hệ thống phân biệt này giống như phần mềm diệt virus cao cấp nhất, khiến những chuyện không vui, những chuyện không thông suốt, những chuyện không muốn suy nghĩ của chủ nhân đều được phán đoán là virus, trực tiếp sàng lọc rồi đưa về trạm thu hồi. Nói dễ nghe một chút cô là người lạc quan vui vẻ, lòng dạ cởi mở, không tính toán. Nói khó nghe một chút cô là người mơ hồ, vô tâm vô tính. Hồi còn trẻ có thể gọi là đáng trí, lớn tuổi một chút có thể gọi là Alzheimer.

Ví dụ đã từng có một buổi họp lớp, một bạn không cẩn thận làm bắn canh gà vào bức tranh yêu thích nhất của Tiêu Tinh. Lúc ấy Tiêu Tinh tức đến nổi khóc òa lên, lại còn nói sẽ chém chết tên tội đồ ấy khiến bạn ấy phải trốn vào nhà vệ sinh. Một tuần sau, cuối cùng bạn ấy thấy có lỗi, căng thẳng đến tìm Tiêu Tinh, thừa nhận lỗi lầm của mình, đồng thời tỏ ý có thể bù đắp tổn hại vật chất và tinh thần cho Tiêu Tinh. Kết quả là Tiêu Tinh mơ hồ nói một câu, à, chuyện này mình quên rồi... Cậu nói gì? Cậu muốn đền tiền á?

Kể tội đồ nước mắt đầm đìa, mọi người xung quanh không còn gì để nói.

Mức độ mơ hồ của Tiêu Tinh từ đó đạt tới đỉnh cao, tu luyện thành tiên.

Lần này Thảm Quân Tắc cũng gặp chuyện bộ não của Tiêu Tinh tự động sàng lọc.

Chuyện anh bảo Tiêu Tinh suy nghĩ thật kỹ đã bị hệ thống phân biệt virus trong bộ não của cô liệt vào chuyện “khó xử lý”, tạm thời để ở trạm thu hồi.

Vì thế mấy ngày hôm nay, tâm trạng của Thảm Quân Tắc không được bình tĩnh cho lắm.

Một người cao ngạo như anh rất ít khi hạ mình cầu xin người khác chuyện gì. Đối với Tiêu Tinh, anh đã kìm nén như thế là đủ khoan dung nhẫn nại rồi. Đặc biệt sau khi phát hiện mình thích cô, anh càng nhẫn nhịn hơn, cố hết sức tỏ ra dịu dàng ân cần.

Cãi nhau xong tối hôm ấy anh nói lời xin lỗi, sáng hôm sau đến đón cô, không ép cô dọn về nhà, lại còn thuận theo ý cô tìm nhà cho cô, nghiêm túc nói: “Anh không muốn ly hôn với em, xin em hãy suy nghĩ thật kỹ”. Đây được coi là lời tỏ tình trần trụi rồi chứ?

Không muốn ly hôn thì còn có thể có ý gì được nữa? Chính là tiếp tục sống với nhau, gắn bó đến trọn đời, không phải sao...

Nhưng Tiêu Tinh đáng chết một tuần rồi mà vẫn không có một chút phản ứng nào!

Mặt hồ phẳng lặng đến thế nào ném đá xuống cũng phải có một chút gợn sóng mới đúng. Cô không những không gọi điện, không một tin nhắn, càng đáng ghét hơn là khi anh mặt dày nhắn tin hỏi cô: “Chuyện anh nói với em em suy nghĩ thế nào rồi?”. Kết quả sau cả một ngày cô mới mơ hồ nhắn lại: “Chuyện nào?”.

Cô nàng này vô tâm vô tính đến mức độ này, đúng là xấu xa!

Điều quá đáng hơn là căn cứ vào báo cáo của mật vụ Thảm Quân Kiệt, mấy ngày hôm nay có một người đàn ông trẻ tuổi thường xuyên xuất hiện trong khu nhà cô đang sống, thậm chí nhiều lần được cô tươi cười chào đón, lại còn mời lên chỗ ở.

Uống trà á?

Mặc dù Thảm Quân Kiệt nhìn qua kính viễn vọng, không ngừng khẳng định đi khẳng định lại, thật sự chị dâu và người đàn ông đó chỉ uống trà với nhau, chủ đề nói chuyện hình như cũng không có gì bất thường. Nhưng trong lòng Thảm Quân Tắc vẫn không nén nổi bức tức.

Cô có thời gian uống trà với người khác mà không suy nghĩ nghiêm túc về chuyện ly hôn.

Trong lòng Tiêu Tinh, lẽ nào anh không bằng một tách trà?

Vì tâm trạng không tốt nên lúc ăn cơm với Phương Dao, mặt Thảm Quân Tắc cứ sa sầm. Phương Dao thử thả lỏng cà phê, chỉ có khóe miệng khẽ nhếch lên, rõ ràng là vẻ đang xem kịch hay.

Thấy Thảm Quân Tắc không ngừng cau mày, cuối cùng Phương Dao không kìm được nói: “Mình hỏi cậu một câu, cậu đang băn khoăn cái gì, thích cô ấy khó chấp nhận đến thế sao? Hai người là vợ chồng về mặt pháp luật, có tình cảm thì càng tốt, biến giả thành thật chẳng phải là được sao?”.

“Không phải vấn đề này”, Thảm Quân Tắc hằm hằm nói.

“Thế thì là vấn đề gì?”. Phương Dao nhìn chăm chăm vào mặt anh một lúc lâu, đột nhiên giật mình tỉnh ngộ, “Lẽ nào là bị kịch tố tình của cậu?”.

Sắc mặt Thảm Quân Tắc sầm xuống.

Phương Dao phì cười, bị sắc cà phê, ho hai tiếng rồi lại cười chế nhạo anh: “Sắc, cậu đã tỏ tình thật, hơn nữa còn... lặp lại bị kịch?”.

Nhớ lại những cô gái thầm theo đuổi anh hồi học trung học, tất cả các kiểu tỏ tình đều bị anh hiểu là “có chuyện cần nhờ vả”. Mỗi lần có con gái tặng quà cho anh, anh đều nghiêm túc trả lời: “Cảm ơn món quà của bạn, bạn có chuyện gì cần giúp đỡ à?”. Những cô gái e thẹn ấy đỏ mặt chạy đi, Thảm Quân Tắc vẫn còn đứng đó mơ hồ. Phương Dao đứng cạnh nhìn, nhin cười đến mức nội thương.

Không cần nghĩ cũng biết lời tỏ tình lần này của anh thảm hại như thế nào.

“Thế thì là vấn đề gì?”. Phương Dao nhìn chăm chăm vào mặt anh một lúc lâu, đột nhiên giật mình tỉnh ngộ, “Lẽ nào là bị kịch tỏ tình của cậu?”.

Sắc mặt Thẩm Quân Tắc sầm xuống.

Phương Dao phì cười, bị sắc cà phê, ho hai tiếng rồi lại cười chế nhạo anh: “Sắc, cậu đã tỏ tình thật, hơn nữa còn... lặp lại bị kịch?”.

Nhớ lại những cô gái thầm theo đuổi anh hồi học trung học, tất cả các kiểu tỏ tình đều bị anh hiểu là “có chuyện cần nhờ vả”. Mỗi lần có con gái tặng quà cho anh, anh đều nghiêm túc trả lời: “Cảm ơn món quà của bạn, bạn có chuyện gì cần giúp đỡ à?”. Những cô gái e thẹn ấy đỏ mặt chạy đi, Thẩm Quân Tắc vẫn còn đứng đó mơ hồ. Phương Dao đứng cạnh nhìn, nhin cười đến mức nội thương.

Không cần nghĩ cũng biết lời tỏ tình lần này của anh thảm hại như thế nào.

Thêm vào đó đối tượng là cô nàng Tiêu Tinh mơ hồ. Bạn có nói trực tiếp thế nào đi nữa thì bộ não của cô ấy cũng phải xoay vài vòng. Với tính cách kiêu ngạo của mình, chắc chắn Thẩm Quân Tắc sẽ tỏ tình rất khéo léo, uyển chuyển. Bộ não của Tiêu Tinh tuyệt đối sẽ xoay một trăm vòng mà vẫn không hiểu ra được.

Phương Dao nghĩ một lúc, thấy rằng mình nên nhắc nhở anh chàng EQ tương đối thấp này một chút. Hiếm khi anh ta mở lòng thích một người, không thể vì không biết nói mà bỏ lỡ. Nghĩ một lúc, cô nói: “Quân Tắc, thực ra mình thấy khi tỏ tình với người khác, cậu phải nói ra từ trọng điểm”.

Mặc dù làm mặt lạnh nhưng Thẩm Quân Tắc vẫn nhú mày, chăm chú lắng nghe.

Phương Dao nói tiếp: “Cho dù lời dạo đầu của cậu có dài như thế nào, những lời thừa thãi nhiều thế nào thì cuối cùng vẫn phải nói ba tiếng ‘Anh thích em’ làm lời kết. Cậu phải để bộ não của đối phương tập trung trọng điểm vào ba chữ ‘Anh thích em’”.

Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc rồi mới nhú mày, có vẻ không chắc chắn lắm: “Vậy sao?”.

Nhìn dáng vẻ ngây ngô của anh có vài phần đáng yêu, Phương Dao nhin cười, nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy, vấn đề này thì mình có kinh nghiệm hơn. Nói thế nào thì mình cũng là nhân vật nữ chính đã từng đóng rất nhiều bộ phim tình cảm. Còn cậu thì mới yêu lần đầu, không sai chứ?”.

Nghe câu nói ấy, Thẩm Quân Tắc ngậm miệng không nói gì. Hình như có chút ngưng ngừng?

Hai người lặng lẽ ăn bữa tối rồi cùng sánh vai bước ra cửa khách sạn.

Vừa đẩy cửa đã thấy một đám người tụ tập trước cửa ra vào, yên lặng chờ đợi. Họ giơ máy ảnh, cầm micro, bày trận địa mai phục hoành tráng.

Vừa thấy hai người xuất hiện, ánh đèn chói mắt lập tức vụt sáng như ban ngày.

Đám người xông lên, những chiếc micro tranh nhanh đưa sát vào miệng hai người.

“Cô Phương Dao, xin hỏi lời đồn cô và anh Thẩm Quân Tắc đang hẹn hò có phải là sự thật không?”, “Nghe nói hồi nhỏ cô Phương sống ở nhà họ Thẩm, là bạn thanh mai trúc mã với anh Thẩm?”, “Cô Phương, cô chia tay với anh Mạc rồi sao?”, “Cô Phương, xin cô trả lời câu hỏi của tôi...”.

Phương Dao bị vây kín đến nỗi không thể thoát ra được. Thẩm Quân Tắc cũng chẳng khá hơn chút nào.

“Anh Thẩm, tin đồn vợ chồng anh đang chuẩn bị ly hôn có liên quan đến sự xuất hiện của cô Phương Dao có đúng không?”, “Anh Thẩm, nghe nói lúc đầu anh lấy Tiêu Tinh chỉ là để thuận tiện cho việc hợp tác làm ăn với nhà họ Tiêu?”, “Người anh thật sự thích là Phương Dao, vì thế sau khi về nước mới nóng lòng gặp Phương Dao. Anh cãi nhau với Tiêu Tinh trong buổi dạ hội cũng là vì lý do này sao?”, “Xin hỏi hai người giải thích như thế nào về quan hệ ngoại tình này?”.

Câu hỏi càng ngày càng trở nên quá quắt, thậm chí đề cập đến Tiêu Tinh vô tội. Thẩm Quân Tắc không kìm được sa sầm mặt xuống, lạnh lùng nói: “Các người nghĩ nhiều quá rồi, tình cảm giữa vợ chồng tôi rất tốt”.

Phương Dao tỏ ra rất bình tĩnh. Cô đeo kính râm, lạnh lùng nói: “Các vị có thể hẹn phỏng vấn với quản lý của tôi, bây giờ tôi sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào”.

“Cô Phương, vậy thì cô đánh giá thế nào về Tiêu Tinh?”, “Anh Thẩm, anh làm như thế này có nghĩ rằng mình có lỗi với Tiêu Tinh vô tội?”.

“Xin lỗi, tôi không thể nói được”. Thẩm Quân Tắc nói rồi cau mày, giơ tay ngăn đám phóng viên đang chen lên, hộ tống Phương Dao nhanh chóng thoát ra khỏi đám đông.

Đến tận khi lái xe rời khỏi khách sạn, bỏ lại đám phóng viên điên cuồng đuổi theo phía sau, Thẩm Quân Tắc mới thở phào nhẹ nhõm.

Không phải là anh chưa chứng kiến cảnh tượng bị phóng viên chặn lại nhưng cuộc tập kích chuyên nghiệp với quy mô lớn như ngày hôm nay thì mới thấy lần đầu. Anh rất ít khi quan tâm đến làng giải trí, không ngờ Phương Dao lại nổi tiếng như vậy. Đám phóng viên kích động ấy suýt chút nữa thì nhét micro vào miệng anh.

Thấy Phương Dao điềm tĩnh như không có chuyện gì, Thẩm Quân Tắc không kìm được nhíu mày: “Cậu trở thành kẻ thứ ba phá hoại cuộc hôn nhân của người khác, những tin đồn này cậu không bận tâm sao?”.

Phương Dao mỉm cười, “Làng giải trí là như vậy, mình quen rồi”. Cô ngừng một lát rồi nói: “Chỉ có Tiêu Tinh nhà cậu, mình sợ cô ấy đọc được sẽ nghĩ lung tung...”.

“Yên tâm, mình sẽ giải thích với cô ấy”. Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc rồi quay sang, “Phương Dao, mình đã xem nhẹ khả năng bùng phát của một ngôi sao như cậu. Sau này gặp nhau phải thật thận trọng, mình không muốn lại bị đám phóng viên điên cuồng ấy dùng micro đập vỡ răng đâu”.

Phương Dao sững người, nhớ lại dáng vẻ nhẫn nại của Thẩm Quân Tắc khi đám phóng viên lúc này giơ micro về phía anh, không kìm được bật cười, “Cậu không coi mình là ngôi sao, chúng mình nói chuyện với nhau mới càng vui vẻ”. Cô ngừng một lát rồi nói, “Có điều bây giờ đang là lúc đầu sóng ngọn gió, chúng ta nên hạn chế gặp nhau. Có chuyện gì thì gọi điện”.

“Ừ, cũng được”.

Phương Dao quay sang nhìn anh, “Thực ra mình không bận tâm những bài báo xuyên tạc ấy, chỉ sợ Tiêu Tinh nhà cậu trong lòng không thoải mái. Ha ha, mặc dù lúc cô ấy ghen rất đáng yêu nhưng mình không muốn là kẻ tội đồ, bị cô ấy nguyên rửa”.

“Cô ấy sẽ không nguyên rửa cậu, nếu nguyên rửa thì cũng nguyên rửa mình trước”. Thẩm Quân Tắc nghĩ một lúc rồi khẽ nói, “Có điều... mỗi lần cô ấy nguyên rửa người khác, cuối cùng đều ứng nghiệm vào cô ấy”.

Phương Dao nhin cười, “Nói như vậy Tiêu Tinh nhà cậu thật thê thảm”.

“Đúng vậy...”. Nhớ lại dáng vẻ thê thảm của cô nàng ngốc nghếch này khi nguyên rửa người khác dính mưa nhưng ngay lập tức mình bị ướt như chuột lột, Thẩm Quân Tắc không kìm được nhếch mép cười, “Từ trước tới nay cô ấy rất hiếm khi gặp may”.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, lúc nhắc đến Tiêu Tinh, ánh mắt của anh lại trở nên dịu dàng hơn rất nhiều. Phương Dao ngồi cạnh, nhìn sự biến đổi trong ánh mắt anh, trong lòng không khỏi kêu than: Đứng trước tình yêu, cho dù là tảng đá lạnh lùng Thẩm Quân Tắc cũng trở nên mềm yếu, dịu dàng.

Vì lo Tiêu Tinh biết tin sẽ tức giận, sau khi đưa Phương Dao về công ty của cô ấy, Thẩm Quân Tắc phi như bay đến chỗ ở của Tiêu Tinh.

Đến trước cổng khu nhà thì gặp cậu em trai đang lén lén lút lút, Thẩm Quân Tắc dừng xe, đi ra phía sau vỗ vai em trai, “Đang làm gì đấy?”.

“Á! Anh làm em sợ hết hồn! Đi lại có cần phải âm thầm không một tiếng động như thế không?”. Thẩm Quân Kiệt gườm gườm nhìn anh.

Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, “Là chú có tật giật mình chứ?”.

Thẩm Quân Kiệt vỗ ngực, xoa dịu nhịp thở gấp gáp, sau đó lại chỉ tay về phía bãi cỏ cách đó không xa, làm ra vẻ thần bí: “Hiếm khi có cơ hội làm thám tử, em đang giúp anh theo dõi chị dâu”.

Thẩm Quân Tắc dõi theo ánh mắt của anh ta, quả nhiên nhìn thấy Tiêu Tinh.

Sắp bước sang mùa đông nhưng cô vẫn mặc rất phong phanh, không khoác áo khoác, chỉ mặc chiếc áo len màu cà phê, tóc vấn lên, kẹp một chiếc kẹp nhỏ trên đỉnh đầu, trông rất giống búp bê trong siêu thị.

Cô đang ngồi trên chiếc ghế đá cạnh bãi cỏ, say sưa vẽ tranh. Trước mặt là giá vẽ, bên cạnh là hộp màu đủ loại màu sắc, trông rất chuyên nghiệp. Ánh chiều tà hắt nghiêng xuống, khuôn mặt của cô được bao phủ bởi một màu vàng dịu, đáng vẽ khi mỉm cười tươi tắn trông thật hoạt bát, đáng yêu.

Đột nhiên Thẩm Quân Tắc phát hiện lúc nhìn nghiêng, trông cô rất xinh. Những đường nét trên khuôn mặt không quá tinh tế nhưng khi kết hợp lại với nhau thì rất đẹp. Đôi môi hồng nhạt khẽ mỉm lại cùng với cái mũi nhỏ nhắn xinh xắn, và cả đôi mắt to tròn đen nhánh, khiến người ta nhìn mà rung động trong lòng...

“Này, anh, con người của anh sắp rơi ra ngoài rồi!”. Thẩm Quân Kiệt thấy anh nhìn Tiêu Tinh không chớp mắt, có ý tốt nhắc nhở anh.

Bị em trai lật tẩy ngay trước mặt nhưng Thẩm Quân Tắc không nổi nóng, chỉ quay sang, lạnh lùng nói: “Anh bảo chú chú ý động thái của cô ấy, không bảo chú theo dõi cô ấy”.

“Hả? Có gì khác biệt sao?”.

“Dĩ nhiên rồi. Chú nấp sau gốc cây nhìn trộm như thế này không thấy kỳ quặc lắm sao?”.

“Xin người, như thế mới nhìn rõ mà...”.

“Hai người đang cãi cò gì thế?” Đột nhiên bên tai vang lên giọng nói của một cô gái khiến hai anh em chết đứng tại chỗ.

“Hi hi, không, không có gì”. Thẩm Quân Kiệt ngoảnh đầu lại, mỉm cười ngượng ngùng.

“A Kiệt? Là cậu?”. Tiêu Tinh tròn mắt ngạc nhiên.

Người đàn ông bên cạnh Tiêu Tinh rất bình tĩnh, mỉm cười dịu dàng với cô và nói: “Đây chính là người mà mấy ngày gần đây luôn theo dõi chúng ta?”.

Tiêu Tinh nhú mày gật đầu.

Cô đã sớm phát hiện Thẩm Quân Tắc cũng có mặt ở đó, cũng biết rằng A Kiệt theo dõi cô là có liên quan đến anh trai cậu ta. Kể đâu sở chắc chắn là Thẩm Quân Tắc xấu xa. Nhưng không biết vì sao, bất gặp ánh mắt của Thẩm Quân Tắc, cô lại có chút sợ hãi, không dám nổi nóng với anh, chỉ có thể trút mọi tức giận vào em trai của anh, gườm gườm nhìn Thẩm Quân Kiệt.

Thẩm Quân Kiệt nhìn thấy ánh mắt sắc nhọn của chị dâu, vội vàng mỉm cười lấy lòng, “Hi hi, chị dâu, em không cố ý. Gần đây em đóng vai thám tử trong một bộ phim hài, em đi theo chị là để tìm kiếm cảm hứng đóng phim. Chị dâu, chị tha lỗi cho em nhé, em tạ tội với chị”. Anh ta nói xong còn cúi người, vẻ mặt rất thành khẩn, “Chị dâu, em xin lỗi!”.

Ôn Bình quay sang nhìn Tiêu Tinh với ánh mắt nghi hoặc, “Cậu ta gọi em... chị dâu?”.

Tiêu Tinh bị một tiếng chị dâu, hai tiếng chị dâu của Thẩm Quân Kiệt làm cho đỏ mặt, không biết nên giải thích thế nào.

Cuối cùng Thẩm Quân Tắc đã lên tiếng. Anh bình tĩnh nói: “Cậu ấy là em trai của tôi, gọi Tiêu Tinh là chị dâu cũng không sai. Tôi đã kết hôn với Tiêu Tinh”. Anh nói rồi quay sang nhìn Tiêu Tinh, khẽ hỏi, “Đúng không, Tiêu Tinh?”.

“Ặc, em... bọn em...”. Tiêu Tinh cúi đầu mân mê vạt áo. Cô vẫn chưa quen với việc quang minh chính đại nói chuyện “kết hôn với Thẩm Quân Tắc” trước mặt người khác, luôn có cảm giác cuộc hôn nhân này không chân thực chút nào. Ấp a ấp úng một hồi lâu cô mới khó nhọc gật đầu trước ánh mắt sâu lắng của Thẩm Quân Tắc, “Đúng, bọn em... đã kết hôn”.

Một cơn gió lạnh thổi tới, Tiêu Tinh chỉ mặc một chiếc áo len, không kịp được run lên cầm cập. Thẩm Quân Tắc nhìn cô, nhíu mày, cởi áo khoác lên người cô, tiện tay vòng qua vai cô, khẽ ôm cô vào lòng như muốn tuyên bố quyền sở hữu rồi nói bên tai cô, “Không giới thiệu người bạn này của em với anh sao?”.

Bị anh ôm như vậy khiến Tiêu Tinh vô cùng khó xử. Cô muốn vùng vẫy nhưng phát hiện ngón tay của anh siết chặt lại, dường như muốn nói “Em dám vùng vẫy anh bóp chết em”.

Tiêu Tinh đành phải ngoan ngoãn đứng im, khẽ giới thiệu: “Đây là thầy giáo dạy vẽ hồi nhỏ của em, thầy Ôn Bình, hiện nay đang giảng dạy ở học viện mỹ thuật. Đây là...”.

“Xin chào, Thẩm Quân Tắc”. Thẩm Quân Tắc giơ tay ra, nói rất đơn giản, gãy gọn.

Ôn Bình nhìn dáng vẻ ngang ngược của anh khi ôm chặt Tiêu Tinh không cho người khác lại gần, không kịp được mỉm cười, giơ tay bắt tay anh, “Anh Thẩm, nghe tiếng đã lâu”. Đây chính là người đã mắng Tiêu Tinh trong buổi dạ hội. Thì ra là ghen, chửi trách lại thù địch với mình như vậy. Ôn Bình sờ mũi, ho một tiếng, sau đó quay sang nhìn Tiêu Tinh, “Em kết hôn mà cũng không mời thầy uống rượu mừng?”. Lại còn giấu anh, suýt chút nữa thì làm anh muốn phát triển mối tình thầy trò. May mà chỉ mới nghĩ, chưa hành động, nếu không “kẻ thứ ba” như anh chắc chắn sẽ bị Thẩm Quân Tắc rút gân, lột da, róc xương.

“Dạ, em...”, Tiêu Tinh ngượng ngùng xoa đầu, “Vẫn chưa kịp nói với thầy...”.

“Thấy ngại đúng không?”. Ôn Bình cười và nói, “Lẽ nào em còn e thẹn sao?”.

Tiêu Tinh cúi đầu im lặng.

Thẩm Quân Tắc siết chặt tay, lạnh lùng nói, “Thầy Ôn muốn uống rượu mừng, hôm nào tôi sẽ mời”.

“Được”, Ôn Bình mỉm cười, “Khi nào rảnh tôi nhất định sẽ tìm cậu đòi nợ, đừng quên đấy”.

“Không đâu”.

Thẩm Quân Tắc ôm chặt Tiêu Tinh như bảo vệ con vật nhỏ bé, ham muốn độc chiếm mãnh liệt một cách đáng ngạc nhiên. Đáng tiếc Tiêu Tinh mơ hồ vẫn không hiểu. Ôn Bình là người sáng suốt, dĩ nhiên sẽ không ngốc đến nỗi chen chân vào, thấy Thẩm Quân Tắc vẫn còn một chút ghen tuông với mình, vội vàng biết điều bỏ đi.

“Tôi có chuyện phải đi trước. Tiêu Tinh, nếu có vấn đề gì về chuyện thi cử thì em cứ gọi điện cho tôi”.

Quả nhiên Thẩm Quân Tắc không nói gì nữa, chỉ mong anh ta biến đi thật nhanh.

Tiêu Tinh mơ hồ hoàn toàn không hiểu suy tính trong lòng hai người, ngây ngô gật đầu: “Thầy Ôn thầy cứ làm việc của thầy đi, em còn rất nhiều chỗ không hiểu, hôm khác em sẽ tìm thầy”.

Thẩm Quân Kiệt cũng rất biết ý, sau khi Ôn Bình đi, anh ta vội mỉm cười với Tiêu Tinh: “Chị dâu, theo dõi chị không phải là ý của anh em. Anh ấy chỉ muốn em chú ý đến tình hình của chị mà thôi. Thật đấy, tại em diễn vai thám tử diễn đến phát nghiện, chị cứ coi em là thằng tồi, đừng giận nữa”.

“Cậu còn dám nói! Cậu theo dõi tôi hai ngày làm tôi sờn hết gai ốc, suýt chút nữa thì báo cảnh sát đấy, biết không?”.

“Vâng vâng, em không dám nữa”.

Thấy Tiêu Tinh định giơ tay ra đánh người, Thẩm Quân Tắc vội vàng ngăn cô lại, khẽ nói: “Được rồi, lần này bỏ qua cho nó”.

“Nhưng cậu ta...”.

Thẩm Quân Tắc vỗ vai Tiêu Tinh an ủi, cau mày với Thẩm Quân Kiệt, “Còn không đi mau?”.

Thẩm Quân Kiệt hiểu ý, vội nói: “Chị dâu, em có việc phải đi trước, lần sau sẽ tạ tội với chị! Bye bye!”.

“Chạy nhanh như thế làm gì, cậu quay lại cho tôi!”. Tiêu Tinh vẫn chưa nguôi giận, hằm hằm nói với cái bóng của Thẩm Quân Kiệt, “Anh nhìn cậu ta mà xem, sao lại giống Tạ Ý thế không biết, đều bị virus nghệ thuật hại đến nỗi thần kinh tê liệt, đầu óc điên cuồng!”.

Thẩm Quân Tắc mỉm cười, “Được rồi, đừng giận nữa. Hơn nữa bảo nó chú ý động thái của em cũng là ý của anh”. “

Anh...”. Mặc dù trong lòng Tiêu Tinh hiểu rất rõ nhưng anh thẳng thắn nói ra như vậy khiến cô không thể chất vấn được nữa.

Thẩm Quân Tắc khẽ ho một tiếng, “Về nhà rồi nói”.

Sau khi về nhà, Tiêu Tinh luống cuống chạy vào bếp pha cà phê, gọt hoa quả. Thẩm Quân Tắc đến đây, đối với cô mà nói là khách quý tới chơi, dĩ nhiên phải đón tiếp chu đáo.

Thẩm Quân Tắc ngồi trên ghế sofa, thấy cô chạy ra chạy vào, thoăn thoắt bày một đồng hoa quả lên bàn, lại còn hỏi: “Anh uống cà phê hay trà? À đúng rồi, chỗ em không có cà phê, chỉ có nước hoa quả thôi anh uống không?”.

Nhìn dáng vẻ căng thẳng như tiếp đón lãnh đạo cấp cao đến thị sát của cô, Thẩm Quân Tắc không kìm được mỉm cười, khẽ nói: “Đừng làm nữa, em lại đây ngồi đi”.

Tiêu Tinh chân chừ một chút, từ từ đi về phía anh, chỉ giữ khoảng cách nửa mét với anh. Không biết vì sao, lúc ở riêng với Thẩm Quân Tắc, lúc nào cô cũng cảm giác như có một áp lực vô hình khiến tim cô đập rộn ràng, khó thở, khoảng cách càng gần thì áp lực ấy càng dữ dội.

Cảm nhận được mùi hương quen thuộc bên cạnh, Tiêu Tinh bất giác ngồi dịch ra xa.

Thẩm Quân Tắc không nói gì, không gian tĩnh lặng trong căn phòng thậm chí còn có thể nghe thấy nhịp đập dữ dội của trái tim. Để che lấp sự căng thẳng, Tiêu Tinh vội vàng cầm điều khiển bật ti vi, “A, sắp bảy giờ rồi, xem chương trình thời sự bắt đầu chưa”.

Trên ti vi lúc này là kênh giải trí của vùng, cảnh quay trên màn hình chính là cảnh tượng Thẩm Quân Tắc và Phương Dao bị đám phóng viên bao vây trước cửa khách sạn.

“Anh Thẩm, tin đồn vợ chồng anh đang chuẩn bị ly hôn có liên quan đến sự xuất hiện của cô Phương Dao có đúng không?”.

“Anh Thẩm, nghe nói lúc đầu anh lấy Tiêu Tinh chỉ là để thuận tiện cho việc hợp tác làm ăn với nhà họ Tiêu?”.

“Người anh thật sự thích là Phương Dao, vì thế sau khi về nước mới nóng lòng gặp Phương Dao. Anh cãi nhau với Tiêu Tinh trong buổi dạ hội cũng là vì lý do này sao?”

. ... Những câu hỏi sắc bén của phóng viên khiến màng nhĩ người nghe rung lên từng hồi, hai nhân vật tin đồn trên ti vi nắm tay nhau thoát khỏi hiện trường, để lại hình bóng phóng khoáng cho người xem, bối cảnh phía sau là khách sạn khiến người ta phải suy nghĩ.

Giọng nói thánh thót của người dẫn chương trình vẫn còn đang phân tích về khả năng Thẩm Quân Tắc và Phương Dao đến với nhau. Tiêu Tinh càng nghe càng thấy khó chịu. Người đàn ông ngồi bên cạnh vẫn không có một chút phản ứng nào, Tiêu Tinh chỉ có thể kìm nén nỗi hăng hực trong lòng, lặng lẽ cúi đầu gọt hoa quả.

Thẩm Quân Tắc cũng không ngờ sự việc vừa mới xảy ra mà đã được phát trên ti vi nhanh như vậy. Trùng hợp hơn là Tiêu Tinh vừa bật ti vi đã nhìn thấy cảnh tượng kinh thiên động địa ấy. Anh bồn chồn bất an chờ cô nổi nóng rồi giải thích, chờ mãi mà Tiêu Tinh không nói một câu nào, không hề có một chút tức giận nào, ngược lại còn bình thản cúi đầu gọt hoa quả. “

Chẳng phải... em nên hỏi gì sao?”. Thẩm Quân Tắc cố gắng kìm nén, “Lẽ nào em không bận tâm về tin đồn giữa anh và Phương Dao?”.

Tiêu Tinh sững sờ trước câu nói của anh. Cô ngẩn đầu, vô tội nói: “Chẳng phải giải thích hay không là do anh quyết định sao? Anh không muốn nói thì em hỏi cũng vô ích, chẳng phải sao?”.

Thẩm Quân Tắc cau mày, “Vì thế nên em không hỏi gì?”. Thấy cô không hề bận tâm đến thông tin gây chấn động như vậy, lại còn ngồi đó gọt hoa quả, Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, giật lấy quả táo trên

tay cô vút xuống bàn, “Anh không giải thích em cũng mất kệ, đúng không? Trong lòng em, rốt cuộc có bận tâm một chút...”.

“Này, tay em...”. Lời chất vấn tức giận của Thẩm Quân Tắc bị Tiêu Tinh khẽ ngắt ngang, sắc mặt liền sầm xuống.

Lúc này đưa tay lấy quả táo dùng sức quá mạnh, Tiêu Tinh lại đang căng thẳng, ngón tay không cẩn thận quệt vào con dao gọt hoa quả, bị chảy máu. Tiêu Tinh nhìn ngón tay chảy máu, quay sang lườm anh đầy trách móc, “Sao anh lại hung dữ với em như thế, có phải em bảo đảm phóng viên ấy theo dõi anh đâu. Anh muốn hung dữ thì đi tìm Phương Dao mà hung dữ chứ?”.

“Xin lỗi, anh...”. Nhìn thấy máu trên ngón tay của cô, Thẩm Quân Tắc vừa ăn năn vừa thấy đau lòng, nhẹ nhàng cầm tay cô, khẽ đưa lên miệng, hút hết máu chảy trên đó, dịu dàng hỏi, “Đau không?”.

“...”. Mặt Tiêu Tinh đỏ bừng. Cô vội vàng rút tay lại, ấp úng nói, “Không... không sao...”.

Thẩm Quân Tắc vẫn không yên tâm, “Chỗ em có băng urgo không, anh đi tìm băng cho em...”.

“Em... em tự làm”. Tiêu Tinh vội vàng lấy băng urgo trong ngăn kéo rồi băng ngón tay lại.

Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc, khẽ nói: “Vâng... lời giải thích của anh em có nghe không?”.

“Vâng”. Tiêu Tinh gật đầu.

Thẩm Quân Tắc nghĩ một lúc rồi nói sơ qua: “Anh và Phương Dao lớn lên bên nhau từ nhỏ. Cô ấy là bạn thân nhất của anh. Bọn anh hoàn toàn trong sáng, không hề có dây dưa về chuyện tình cảm. Hôm nay đến khách sạn chẳng qua là ăn bữa cơm, em đừng nghĩ nhiều”. Anh ngừng một lát rồi khẽ bổ sung, “Phương Dao đã có người yêu. Anh... cũng thế”.

“Vâng”. Tiêu Tinh ngoan ngoãn gật đầu, không hề để ý đến ý nghĩa của ba từ “Anh cũng thế”.

Thẩm Quân Tắc quay sang nhìn cô, “Em tin không?”.

Tiêu Tinh nghĩ một lúc, mỉm cười gật đầu, “Vâng, em thấy anh là người chính trực. Nếu giữa anh và Phương Dao có gì đó, anh không cần phải giấu em đi vụng trộm, trực tiếp ký vào đơn ly hôn rồi lấy cô ấy chẳng phải là xong sao... Bảo anh ký đơn anh không ký, vì thế... em tin giữa hai người không có gì”.

Lúc quan trọng cô nàng này không ngóc chút nào. Chỉ là gặp sóng gió tin đồn lớn như vậy mà cô lại không nổi giận, thậm chí không ghen tuông chút nào khiến Thẩm Quân Tắc rất không cam tâm. Có điều, từ trước tới nay cô đều “phóng khoáng” như thế, lần này không cười và nói “Hai người rất đẹp đôi, anh mau theo đuổi chị ấy đi” thì đã được coi là tiến bộ vượt bậc rồi.

Thẩm Quân Tắc hạ thấp giọng, nói từng câu từng chữ: “Tiêu Tinh, những lời anh nói em đều tin, đúng không?”.

Tiêu Tinh gật đầu, “Vâng, cơ bản là thế”.

Thẩm Quân Tắc im lặng rất lâu, đột nhiên quay sang, nghiêm túc nhìn cô.

“Vâng anh nói, anh thích em, em có tin không?”.

18. Q.2 - Chương 18: Chờ Ngày Nắng Của Chúng Ta

Nghe thấy giọng nói trầm lắng của anh nói ra lời tỏ tình đơn giản và thẳng thắn như vậy, Tiêu Tinh chỉ thấy ngỡ ngàng, không nói được lời nào.

Lẽ nào cô đang mộng du sao, nghe thấy Thẩm Quân Tắc nói... thích cô?

Đây đúng là lời nói đùa tẻ nhạt nhất mà cô từng nghe.

Ngay từ lúc bắt đầu Thẩm Quân Tắc đã thấy cô chướng mắt, vì thế mới giấu diếm thân phận đưa cô đến khách sạn. Về sau kết hôn với cô cũng chỉ là lợi dụng cô để đạt được mục đích của mình mà thôi. Sau khi kết hôn sống chung một thời gian, anh thường xuyên nổi nóng vô cớ. Buổi sáng bắt cô phải dậy nấu bữa

sáng bằng được, buổi tối lại đi làm về sớm, soi mói thói quen sinh hoạt của cô, tìm mọi cách giày vò cô... Lẽ nào cách ngược đãi người khác và ngược đãi mình như thế này có thể gọi là thích?

Bộ não của Tiêu Tinh xoay mấy vòng mà vẫn không tin Thẩm Quân Tắc lại nói thích mình.

Thẩm Quân Tắc thấy Tiêu Tinh nhanh chóng chìm vào trạng thái tự thôi miên, hoàn toàn không có phản ứng gì với lời tỏ tình của mình, không kìm được hạ thấp giọng, nói lại một lần nữa: “Anh thích em”.

Tiêu Tinh ngây ngô gật đầu, “Ồ”.

“... Tiêu Tinh”. Thẩm Quân Tắc cố gắng kìm nén nổi tức giận trong lòng. Anh đau khổ nhận ra rằng sự bình tĩnh, thản nhiên vốn có của mình luôn bị đánh bại trước mặt Tiêu Tinh. Lúc nào Tiêu Tinh cũng có thể dễ dàng khơi dậy ngọn lửa giận dữ trong anh. Nhưng anh lại không biết làm thế nào với cô, có lẽ đây chính là cái gọi là khắc tinh.

Hai tay đặt lên vai cô, anh ép cô quay mặt sang, nhìn thẳng vào mắt cô và nói, “Anh chưa bao giờ nói một câu ba lần. Nhưng hôm nay anh sẽ phá lệ vì em”.

“Anh thích em, em nghe thấy chưa?!”.

“Ồ ồ”. Tiêu Tinh bị khí thế của anh làm cho thót tim, “Em nghe thấy rồi nghe thấy rồi, hung dữ như thế làm gì?”. Cô ngừng một lát, thấy Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống nhìn mình, đột nhiên Tiêu Tinh hiểu ra, ngạc nhiên nói, “Đột chút, lúc nãy anh nói gì? Anh đang tỏ tình với em sao...”.

Thẩm Quân Tắc không thể nhẫn nhịn được nữa, nâng cằm cô, đặt môi mình lên đôi môi của cô.

“Ừm... anh chờ chút, anh...”.

“Yên nào”.

Anh không muốn nghe một từ nào từ miệng cô nữa! Lần đầu tiên trong đời tỏ tình, nói liền ba lần câu “Anh thích em” say đắm như thế. Khi nói câu ấy ngay cả anh cũng nổi hết cả da gà, vậy mà người được tỏ tình là Tiêu Tinh lại ngây ngô như đang mộng du, lại còn thản nhiên hỏi “Anh vừa nói gì, anh đang tỏ tình sao?”, khiến anh không kiềm chế được! Rõ ràng là cô nàng đáng ghét này đang thách thức sức chịu đựng của anh!

Vì thế Thẩm Quân Tắc nghĩ rằng so với ngôn ngữ thì dùng hành động bày tỏ sẽ hiệu quả hơn. Khả năng sàng lọc ngôn ngữ trong bộ não của cô quả thực quá mạnh.

Nụ hôn kéo dài rất lâu, đầu lưỡi anh đi sâu vào miệng Tiêu Tinh, thả sức cạo xát. Những chỗ đi qua đều run lên. Nụ hôn nồng nàn, mãnh liệt dường như muốn thiêu hủy lý trí của hai người.

Dục vọng độc chiếm mãnh liệt của người đàn ông này đáng sợ đến nỗi khiến cô hoảng hốt. Cuối cùng cô cũng hiểu, ba tiếng “Anh thích em” mà anh nói hoàn toàn không phải là nói đùa mà là sự thật đáng sợ.

Tiêu Tinh bị hôn đến hoa mắt chóng mặt. Đợi đến khi anh buông ra, cô mới vội vàng há miệng, ra sức hít thở không khí trong lành.

“Bây giờ tin chưa?”. Giọng nói trầm lắng ẩn chứa vẻ dịu dàng chiều chuộng, “Có cần anh chứng minh nữa không?”.

Tiêu Tinh đỏ mặt, ngượng ngùng cúi đầu.

Thẩm Quân Tắc dịu dàng nâng mặt cô lên, ngón tay khẽ lướt qua má cô, nhẹ nhàng vuốt ve. “Em đó... lúc nào cũng phản ứng chậm chạp. Sự nhẫn nại của anh rất có hạn, em muốn anh nói lại lần thứ tư sao?”.

Tiêu Tinh lắc đầu, “Không cần không cần, ba lần là đủ rồi”.

“... Không phải là em nên đáp lại sao? Hãy nói suy nghĩ của em xem nào”.

“Ồ, em không chắc là có thích anh không, để chịu trách nhiệm với lời tỏ tình của anh, chuyện này em cần phải suy nghĩ thật kỹ”.

“Thôi”, Thẩm Quân Tắc không còn gì để nói, “Em đừng nghĩ nữa”.

Lần trước bảo cô suy nghĩ thật kỹ chuyện ly hôn, kết quả cô nghĩ một tuần rồi quên luôn. Thẩm Quân Tắc không muốn lại quay về với bi kịch ấy. Lúc anh mặt dày hỏi cô, “Em suy nghĩ thế nào rồi?”. Cô làm ột câu “Nghĩ gì cơ?”. Đúng là đã kích lòng tự tôn của anh.

Thấy hai má Tiêu Tinh đỏ bừng, Thẩm Quân Tắc cũng ngầm đoán ra. Không phải trong lòng cô nàng này không có anh, chỉ là cô quá chậm chạp, lại chưa từng trải qua cuộc tình nào, đầu óc ngu muội vẫn chưa hiểu tâm trạng của chủ nhân. Nếu không phải cũng thấy thích, nếu là người đàn ông khác cưỡng hôn cô, với tính cách đã ghét ai thì ghét như kẻ thù của cô chắc chắn sẽ cho tên đó một cái bạt tai rồi chửi đối phương biến thái, nhân tiện nguyên rửa đối phương mười tám đời.

Với anh, lúc hôn cô anh có thể cảm nhận được rất rõ sự căng thẳng và e thẹn của cô, rõ ràng là cô nàng ngốc nghếch này cũng thích anh.

Nhìn dáng vẻ cúi đầu buồn rầu suy ngẫm của cô, đột nhiên tâm trạng của Thẩm Quân Tắc vui vẻ hẳn lên. Dù sao thì giấy đăng ký kết hôn cũng nằm trong tay anh, cô từ từ suy nghĩ, anh cũng không vội. Con vịt đã nấu chín, không sợ sẽ bay đi.

Thẩm Quân Tắc kiên quyết nói: “Thế này nhé, anh nói cho em biết em muốn ly hôn là tuyệt đối không thể được. Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta sẽ là vợ chồng thật sự, nghe thấy chưa?”. “Vợ chồng thật sự?”. Tiêu Tinh nghĩ một lúc, đột nhiên đỏ mặt, “Chờ... chờ một chút. Em vẫn chưa chuẩn bị xong, chuyện ấy, hôm khác, sau này...”.

“...”. Sắc mặt Thẩm Quân Tắc trở nên u ám, một lúc sau, anh hạ thấp giọng, “Em nghĩ đi đâu đấy hả? Tưởng anh là cầm thú sao?”.

“Á? Không phải anh có ý đó sao?”.

“... Tiêu Tinh, đừng thách thức khả năng chịu đựng của anh”.

“Em sai rồi em sai rồi!”. Tiêu Tinh ngượng ngùng, “Ngại quá... suy nghĩ của em đúng là không trong sáng”.

“... Thôi”, Thẩm Quân Tắc nhìn cô, “Em chấp nhận chuyện này cũng cần một quá trình. Anh không vội”. Anh nói rồi lại dịu dàng xoa đầu cô, “Từ từ suy nghĩ, đợi em nghĩ thông suốt, anh có thời gian mà”.

“Ừm...”.

“Thì xong chuyện về sống với anh nhé. Đồ đạc của em anh vẫn để nguyên, phòng cũng giữ lại cho em”.

“Vâng...”.

Đến tận khi Thẩm Quân Tắc rời khỏi, Tiêu Tinh vẫn ngây ngô không hiểu gì, cảm giác giống như đang đi trên mây.

A, được anh chàng kỳ quặc này tỏ tình...

Lúc anh nói ba chữ “Anh thích em” không dịu dàng một chút nào, thậm chí lần thứ ba còn gườm gườm nhìn cô rất hung dữ, dường như muốn chạy lại bóp cổ cô.

Nhưng vì sao cô lại có cảm giác hạnh phúc thế này?

Tiêu Tinh nằm trên giường, quán tròn chần vào người theo thói quen, nhớ lại dáng vẻ tức giận của anh chàng khi tỏ tình mà không được đáp lại, không kìm được nhếch mép cười.

Cách tỏ tình của Thẩm Quân Tắc cũng thật đáng yêu. Không có lời dạo đầu cũng không có lời kết, chỉ nói một câu “Anh thích em”, lại còn nói ba lần liền, có ai tỏ tình như anh không?

Có điều với tính cách của anh, bảo anh nói thêm vài câu tình cảm, đừng nói là anh không nói được, mà cả người nghe cũng thấy rất kỳ quặc. Vì thế có thể nói ra ba chữ ấy đối với anh mà nói đã là một thách thức rất lớn rồi.

Tiêu Tinh càng nghĩ càng thấy vui, được Thẩm Quân Tắc thích là may mắn lớn nhất trong cuộc đời xui xẻo hơn hai mươi năm qua của cô. Quả nhiên là thịnh quá hóa suy, suy quá hóa thịnh, sau khi gặp Thẩm Quân Tắc, trải qua thời kỳ xui xẻo nhất, sau đó bước qua thung lũng của cuộc đời, sau cơn mưa trời lại nắng, vận may cũng đến với cô.

Tuy Thẩm Quân Tắc là người tính cách lạnh lùng, tính khí cổ quái, động một tý là hung dữ với cô, có điều chẳng qua anh cũng chỉ là con hổ giấy mà thôi. Về mặt dù có đáng sợ đến đâu thì cũng không làm gì được cô, cuối cùng vẫn phải chịu thua.

Hơn nữa anh còn rất dịu dàng ân cần, rất biết quan tâm chăm sóc cô. Giống như buổi chiều ngày hôm nay, thấy cô lạnh, anh lập tức cởi áo khoác lên người cô.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy Thẩm Quân Tắc thật sự là người đàn ông tốt. Sau này thật sự làm vợ anh cũng rất tốt. Hôm nào gặp anh sẽ nói cho anh nghe suy nghĩ của mình.

Chiều tối hôm ấy, Thẩm Quân Tắc vừa họp xong thì đột nhiên nhận được tin nhắn của Tiêu Tinh.

“Anh đến trường đón em được không? Em quên không mang ô...”.

Thẩm Quân Tắc nhìn cơn mưa ngoài cửa sổ, không khỏi nhíu mày.

Trợ lý Chu Hiểu Đình ân cần nói: “Giám đốc Thẩm, anh có chuyện thì đi trước đi, những việc còn lại cứ để tôi xử lý là được”.

Thẩm Quân Tắc cúi đầu nhìn đồng hồ, cũng sắp hết giờ làm, thế nên anh gật đầu, “Được, cô vất vả rồi”.

Lo Tiêu Tinh ngắm mưa sẽ bị cảm lạnh, Thẩm Quân Tắc phóng như bay đến trường đại học Hoa Kiều, muốn gọi điện hỏi cô đang đứng ở đâu nhưng lại không gọi được vì điện thoại tắt máy. Thẩm Quân Tắc giảm tốc độ, vừa lái xe vừa nhìn qua cửa kính tìm kiếm bóng dáng của Tiêu Tinh trong cơn mưa.

Anh lái xe lượn lờ trong trường đúng một vòng, cuối cùng nhìn thấy một hình bóng quen thuộc trước thư viện.

Thẩm Quân Tắc dừng xe, nhíu mày, rảo bước lại gần.

“Em làm gì thế? Thời tiết như thế này mà không mang ô! Còn nữa, nhắn tin bảo anh đến đón, cũng không nói vị trí cụ thể, điện thoại thì không gọi được, có phải là lại hết pin rồi không? Em không thể sạc pin trước khi đi ngủ được sao...”.

“Được rồi được rồi, đừng mắng em nữa”. Đột nhiên Tiêu Tinh mỉm cười ulla vào lòng anh, vòng tay ôm anh, gục đầu vào ngực anh, “Không phải em cố ý mà. Hôm nay lúc ra khỏi cửa trời vẫn còn nắng, ai biết đột nhiên lại mưa”.

Cảm giác khuôn mặt mềm mại của cô áp vào ngực, toàn thân Thẩm Quân Tắc đông cứng, tim bắt đầu đập thình thịch, những lời trách móc tắc nghẽn trong cổ họng không mắng tiếp được.

Gục đầu vào ngực anh, động tác này là làm nũng sao? Thẩm Quân Tắc kinh ngạc nhìn cô, “Em...”.

Tiêu Tinh ngẩng đầu, mỉm cười rạng rỡ, “Haizz, chẳng phải anh nói thích em sao, bảo anh đến đón mà anh nói nhiều thế”.

Thẩm Quân Tắc nhíu mày: “Chính mình lơ đãng hay quên lại còn nói?”.

“Chẳng phải là có anh sao?”. Tiêu Tinh im lặng một lát, rồi đột nhiên cô mỉm cười nhón chân, khẽ hôn vào má anh, “Quân Tắc, em cũng thích anh”.

“...”. Thẩm Quân Tắc bỗng chốc hóa đá.

“Chẳng phải lúc nào anh cũng chê em ngốc nghếch, suy nghĩ chậm chạp, lần này đủ nhanh rồi chứ?”.

Nhìn dáng vẻ tươi cười rạng rỡ của Tiêu Tinh, Thẩm Quân Tắc kìm nén nỗi xúc động trong lòng, khẽ nói: “Em chắc chứ?”.

Tiêu Tinh mỉm cười ôm anh, “Chắc chứ, từ trước đến nay em vốn rất thẳng thắn, lừa anh cũng chẳng được tiền. Em thích anh, nghiêm túc đấy”.

“Em là con gái, lúc tỏ tình nên... kín đáo một chút thì tốt hơn”. Mặc dù ngoài miệng nói như vậy nhưng anh không hề có bất kỳ ý kiến nào với động tác ulla vào lòng anh không chút do dự của Tiêu Tinh.

Bên ngoài mưa càng lúc càng to, Thẩm Quân Tắc không tìm được khe mỉm cười, khe siết chặt cánh tay, ôm cô vào lòng, dịu dàng nói: “Xem ra cơn mưa này không thể tạnh ngay được. Chúng ta đứng trú mưa ở đây một lúc nhé?”.

“Vâng, được ạ, đợi mưa tạnh rồi đi”. Tiêu Tinh nói rồi gục đầu vào lòng anh, ngửi mùi hương dễ chịu trên người anh, nghe nhịp đập mãnh liệt của trái tim anh. Đột nhiên cô thấy có lẽ đây chính là hạnh phúc mà cô muốn.

Mặc dù xe đỗ cách đó không xa, ô cũng đã mang tới nhưng Thẩm Quân Tắc lại nói cùng nhau trú mưa. Tiêu Tinh cũng không muốn lật tẩy lời nói dối ấy.

Đẹp nhất không phải là trời mưa mà là mái hiên cùng anh trú mưa.

Có lẽ bởi vì cái ôm này thực sự quá ấm áp.

HẾT

19. Q.2 - Chương 19: Ngoại Truyện: Nhà Bếp

Tiêu Tinh đã đạt được ước nguyện, thi đỗ vào học viện mỹ thuật Đại học Hoa Kiều, học thạc sĩ dưới sự hướng dẫn của Ôn Bình. Nói theo cách của Kỳ Quyên, dòng máu nóng dồn nén trong người Tiêu Tinh bao nhiêu năm nay cuối cùng đã tìm được mảnh đất để tưới tắm, suốt ngày phấn khích như một chú khỉ. Tiêu Tinh không bận tâm đến lời trêu chọc của cô bạn, vẫn làm theo cách của mình, chỉ cần mở giá vẽ là ngồi cả một buổi chiều.

Đối với cô, có thể được cầm bút vẽ là một điều vô cùng may mắn. Từ khi đỗ vào học viện mỹ thuật, Tiêu Tinh không chỉ chăm chỉ đi học mà còn chuyên tâm ghi chép. Mỗi ngày sau khi tan học là lại đến phòng tranh của trường để tập vẽ. Gần đây cô rất giàu cảm hứng, vẽ được rất nhiều tác phẩm ưng ý. Ngay cả Ôn Bình cũng khen cô tiến bộ vượt bậc, bài tập giao cho cô càng ngày càng khó.

Nhưng Thẩm Quân Tắc rất không hài lòng về chuyện đó.

Ngày nào Tiêu Tinh cũng đi sớm về khuya như thế, hơn nữa lúc cô ở trường không nhìn thấy cô không nói làm gì, ngay cả khi về đến nhà, cô cũng ở trong phòng làm việc, dán mắt vào máy tính nghiên cứu các tác phẩm hội họa. Về sau cô còn luyện tập vẽ photoshop, thậm chí còn down truyện tranh trên mạng, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của “ông xã” là anh.

Nhớ lại lúc cô vẫn chưa thi cao học. Ngày nào cũng thế, Thẩm Quân Tắc vừa về đến nhà là cô sẽ chạy vào bếp nấu bữa tối như một người vợ hiền dâu thảo. Nhìn cô đeo tạp dề chạy đi chạy lại trong bếp đã từng là một trong những thú vui lớn nhất của Thẩm Quân Tắc.

Nhưng bây giờ tình thế đã khác. Từ khi học cao học, Tiêu Tinh rất ít khi vào bếp. Mỗi lần về nhà là lại bật máy tính trong phòng làm việc, bận rộn vẽ tranh. Thẩm Quân Tắc đói bụng nhưng lại ngại không muốn làm phiền cô, đành phải hằm hằm đeo tạp dề, tự vào bếp nấu cơm.

Cứ như vậy một bữa sống một bữa chín. Một người vốn được mệnh danh là “không biết gì về nấu nướng” như Thẩm Quân Tắc bây giờ đã có thể thành thạo nấu những món ăn thường ngày như khoai tây chua ngọt, cà tím xào. Thậm chí mấy ngày hôm nay còn biết làm món cá sốt.

Mặc dù hình tượng một người đàn ông nội trợ không hợp với anh chút nào, nhưng mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ tươi vui của Tiêu Tinh khi ăn những món mình nấu, Thẩm Quân Tắc lại thấy rất vui. Có lẽ đúng như các chuyên gia tình yêu đã nói, nấu ăn cho người mình yêu vốn là một chuyện khiến người ta cảm thấy rất hạnh phúc.

Thôi, chỉ cần cô không thấy ngấy, anh nấu thêm vài bữa cũng chẳng sao. Nhưng trên thực tế Tiêu Tinh không thích ăn những món Thẩm Quân Tắc nấu.

Món khoai tây chua cay của anh không chua cũng không cay, có vị đắng đắng. Món cà xào thì quá nhiều dầu, cà thái quá dài.

Lúc nấu ăn anh có một thói quen rất xấu. Vì anh không hiểu món nào nên cho hạt tiêu, món nào nên cho gừng. Thế nên anh cho tất cả các loại gia vị, mỗi loại một ít, cả xì dầu và giấm cũng ột chút, không “thiên vị” chút nào, rất... công bằng.

Vì thế khi ăn những món anh nấu, Tiêu Tinh có thể cảm nhận được rất nhiều mùi vị quái lạ, đúng là đủ các vị chua cay mặn ngọt. Nhưng mỗi lần thấy anh vất vả làm một bàn thức ăn, nhìn cô bằng ánh mắt mong đợi hỏi cô có ngon không? Tiêu Tinh không nỡ đả kích anh, đành phải làm trái với lương tâm khen ngợi anh.

“Quân Tắc, anh đúng là có tài nấu ăn!”. Không ai nấu như anh cả...

“Mùi vị rất đặc biệt!”. Quả thực là rất đặc biệt...

“Em rất thích...”. Dối lòng mình nói ra câu ấy, nhìn thấy mặt anh có vẻ thản nhiên nhưng khó giấu được niềm vui trong đôi mắt, đột nhiên Tiêu Tinh thấy mềm lòng. Dường như những món ăn kỳ lạ ấy cũng không còn khó nuốt nữa.

Cùng ngồi ăn cơm với anh, thậm chí có một cảm giác ngọt ngào trào dâng trong tim.

Có điều cảm giác ngọt ngào trong tim là một chuyện, cái lưỡi phải chịu khổ lại là chuyện khác. Hai người ngậm hiểu, cùng ăn những món ăn mùi vị quái lạ này. Ăn được một tuần, cuối cùng Tiêu Tinh không thể chịu được nữa.

Bài tập mà Ôn Bình giao ấy hôm trước đã hoàn thành một cách thuận lợi. Tiêu Tinh nghĩ một lúc, thấy rằng đã đến lúc đòi lại “chủ quyền” của mình trong nhà bếp.

Mặc dù cô rất thích nhìn trộm Thẩm Quân Tắc đeo tạp dề nấu ăn. Khuôn mặt lúc nhìn nghiêng vốn rất lạnh lùng nhưng lúc ở trong bếp trông dịu dàng hơn rất nhiều. Đáng vẽ nhẩn nhá của anh vì không biết cho loại gia vị nào khiến Tiêu Tinh cảm thấy rất đáng yêu.

Đúng là làm khó cho anh, vốn dĩ anh là một người đàn ông chưa bao giờ vào bếp, sau khi ở cùng cô miễn cưỡng học nấu ăn, nhìn vào sách nấu ăn làm từng bước từng bước, còn có thể làm ra nhiều mùi vị kỳ quái như thế. Có lẽ anh không phân biệt được tên của các loại gia vị, vì thế khi nhìn thấy những câu như “cho thêm 1/2 thìa hạt tiêu” trên sách nấu ăn, anh cũng rất mơ hồ, đành phải cau mày ối loại gia vị một ít, dù sao thì không chết người là được.

Thực ra sống với nhau lâu, đột nhiên Tiêu Tinh cảm thấy có lúc Thẩm Quân Tắc có tính cố chấp của một đứa trẻ.

Chiều hôm ấy không có tiết học nào, Tiêu Tinh nộp bài tập về nhà cho Ôn Bình rồi đi tàu điện ngầm về nhà. Cô chợt nhớ ra sáng nay lúc đi học thấy tủ lạnh trống không, chỉ bằng nhân tiện mua chút thức ăn, nấu một bữa tối thật ngon, thưởng cho Thẩm Quân Tắc đã làm việc vất vả cả ngày.

Tiêu Tinh bước vào siêu thị gần nơi mình ở, tiện tay đẩy chiếc xe mua hàng, nhanh tay chọn đồ ăn trong đông rau tươi hoa mắt chóng mặt. Chẳng mấy chốc chiếc xe đã chất đầy đồ ăn. Có cà tím và măng mà Thẩm Quân Tắc thích ăn, và cả đậu Hà Lan và bí đao mà cô thích. Cô đẩy chiếc xe chất đầy đồ ăn về phía quầy thanh toán, đi được nửa đường lại nghĩ chẳng mấy khi đi mua sắm, chỉ bằng mua thêm vài con cá.

Đến quầy hải sản, đột nhiên cô nhìn thấy một hình bóng quen thuộc.

Người đàn ông thân hình cao lớn đang đứng trước bể cá, cau mày chọn cá. Dường như anh không biết chọn thế nào, nhìn con này rồi lại nhìn con kia, cuối cùng chọn con to nhất rồi vớt lên.

Nhìn cảnh tượng anh mặc plet chỉnh tề cúi người vớt cá, đột nhiên Tiêu Tinh cảm thấy rất xúc động.

Cô biết Thẩm Quân Tắc ghét nhất là ăn cá. Nghe nói hồi nhỏ anh ăn cá bị hóc xương, suýt chút nữa thì mất mạng. Từ đó về sau anh không ăn bất kỳ loại cá nào nữa, thậm chí ngay cả hải sản cũng không động vào.

Anh mua cá trong siêu thị rõ ràng là vì cô.

Thấy anh cầm cá đi cân, Tiêu Tinh thấy khóe mắt cay cay, vội vàng đi theo anh.

“Quân Tắc...”.

Nghe thấy tiếng gọi lạnh lạnh ấy, Thắm Quân Tắc thấy sống lưng lạnh toát, chú cá trên tay rơi “tôm” xuống bể.

Bên cạnh có những người tò mò nhìn về phía họ, dường như đang chế nhạo sự vụng về của anh.

Thắm Quân Tắc ngoảnh đầu lại, sắc mặt có vẻ ngượng ngùng, “Sao em lại ở đây...”.

Tiêu Tinh rất vui, đẩy xe thức ăn chạy thật nhanh đến bên cạnh anh, cười nói: “Em đi mua thức ăn”.

Cô quay sang nhìn giỏ thức ăn trên tay anh, phát hiện bên trong cũng chất đầy các loại rau. Cà tím và măng anh thích ăn, bí đao cô thích ăn... Hai người mua giống nhau đến chín mươi phần trăm.

Rõ ràng là Thắm Quân Tắc cũng nhìn thấy xe đồ ăn của cô, biết bí mật mình quan tâm đến cô bị phát hiện, càng cảm thấy ngượng ngùng hơn. Anh muốn sờ mũi nhưng tay dính đầy nước.

Tiêu Tinh cười tít mắt nhìn anh, “Thật trùng hợp, anh cũng mua những loại rau này”.

“Ừ...”.

Tiêu Tinh thấy anh ngại ngùng, liền từ bỏ ý định trêu chọc anh, lấy giấy ăn trong túi áo đặt vào tay anh và nói, “Anh lau đi”.

Một tay Thắm Quân Tắc xách giỏ thức ăn chặt cứng, không thể lau tay được. Tiêu Tinh không ngần ngại nắm tay anh, mỉm cười và nói: “Nào, em giúp anh”. Cô nói rồi lấy giấy ăn, nhẹ nhàng lau tay anh.

Nhìn người con gái cúi đầu, nhẹ nhàng lau tay mình, mái tóc đen nhánh xoa xuống gáy, trông thật dịu dàng. Thắm Quân Tắc thấy lòng xao xuyến, anh nắm tay cô, ngón tay luồn qua kẽ tay cô, mười ngón đan vào nhau, nắm thật chặt, khiến cô không thể trốn đi đâu được.

Tiêu Tinh giằng co một lúc, phát hiện không thể giằng ra được, chỉ có thể để mặc cho anh nắm.

“Đi thôi, đi thanh toán nào”. Tiêu Tinh nắm tay anh đi về quầy thanh toán.

Đi được hai bước, đột nhiên Thắm Quân Tắc dừng lại, khẽ nói: “Đúng rồi, để anh quay lại lấy con cá kia”. Thật là, bị động tác ân cần của cô làm cho xúc động đến u mê đầu óc, quên cả việc lấy con cá bị rơi xuống nước.

Tiêu Tinh kéo anh lại, cười nói: “Không cần đâu, chúng mình mua nhiều đồ ăn thế này, ăn một tuần cũng không hết đâu”.

“Thôi được”, nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô, Thắm Quân Tắc cũng đành gật đầu.

Quả thực hai người mua quá nhiều đồ ăn, chất đầy bốn túi to. Thấy Thắm Quân Tắc định xách cả bốn túi, Tiêu Tinh vội nói: “Đưa cho em hai túi”.

Thắm Quân Tắc nhìn cô, đưa cho cô túi nhẹ nhất.

Tiêu Tinh không chịu, “Đưa cho em một túi nữa, anh xách nhiều như thế...”.

Thắm Quân Tắc quay người đi về phía trước, vừa đi vừa nói: “Mấy túi rau thôi mà, có gì to tát đâu”. Anh ngừng một lát rồi nói, “Em có tin không, anh xách được cả em nữa đấy”.

“Thôi được...”. Tiêu Tinh không còn cách nào, đành phải đi theo anh.

Haizz, anh chàng này quan tâm đến người khác cũng phải nói uyển chuyển như thế, đúng là kỳ quặc.

Sau khi về đến nhà, nhìn thấy Thắm Quân Tắc vào bếp, Tiêu Tinh liền chủ động vào theo. Thấy anh luống cuống nhặt rau, cô đi đến bên cạnh, cười bảo: “Để em làm cho”.

Thực ra trong lòng Thắm Quân Tắc vô cùng vui mừng vì cô lại có thể “nắm quyền” trong bếp nhưng ngoài mặt thì vẫn có chút áy náy, cảm giác mình nấu không ngon bị cô coi thường. Thế nên anh nghiêng răng nói, “Thôi, em vào vẽ đi, anh biết phải làm thế nào”.

Biết là một chuyện, làm có ngon hay không lại là chuyện khác...

Tiêu Tinh sợ mình nói như vậy anh sẽ tức giận ném bay con dao sang một bên nên nuốt nước bọt và nói: “Mẹ em nói, hai người sống với nhau phải thông cảm lẫn nhau. Em thấy anh làm việc rất vất vả, bận rộn từ sáng đến tối... Em thì khác, lúc nào về cũng được, không phải vội”.

Thẩm Quân Tắc ngoảnh đầu nhìn cô, lạnh lùng nói: “Mẹ em hiền từ như thế từ lúc nào vậy, lại còn nói với em những lời như thế”.

Tiêu Tinh lè lưỡi, “Anh ra ngoài đi, để em làm. Em rất thích nấu ăn”. Chỉ là không muốn ngược đãi cái bụng của mình mà thôi.

Thẩm Quân Tắc vẫn không đi, đứng bên cạnh bảo: “Anh giúp em thái rau”.

Nhưng anh thái rất khó coi... Hơn nữa thời gian anh thái một cộng hành đủ để em thái ba củ khoai tây rồi...

Tiêu Tinh cố kìm nén, mỉm cười nói: “Nếu anh thật sự muốn giúp thì rửa rau cho em là được”.

“Ừ”, Thẩm Quân Tắc gạt đầu, rửa tất cả các loại rau rồi bày lên bàn. Không còn việc gì làm nữa, anh đứng bên cạnh nhìn Tiêu Tinh nấu ăn.

“Haizz, anh đứng sau nhìn khiến em cảm thấy sống lưng lạnh buốt...”. Tiêu Tinh ngoảnh đầu nhìn anh, “Ra ngoài không được sao?”.

Thẩm Quân Tắc hăm hứ một tiếng, quắc mắt nhìn như muốn nói “mặc kệ em” rồi quay người đi ra ngoài.

Lúc ấy Tiêu Tinh mới thở phào, giành lại quyền sử dụng nhà bếp thật không dễ dàng chút nào. Cái bụng khó chịu suốt một tuần cuối cùng đã được nhìn thấy ánh mặt trời rồi. Dạ dày của mình vẫn phải do mình “nuôi”, tài nấu ăn của Thẩm Quân Tắc hoàn toàn không đáng tin.

Từ sau khi bị Tiêu Tinh “đuổi” ra khỏi bếp, Thẩm Quân Tắc không bước vào bếp khi Tiêu Tinh đang nấu ăn nữa, chỉ ngoan ngoãn phụ trách rửa bát sau khi ăn xong. Phân công như thế rất tốt, chỉ ít thì Tiêu Tinh cảm thấy rất tốt.

Còn đáng vẻ nhần mặt nhíu mày của một người đàn ông nào đó lúc xắn tay áo rửa bát thì cô vờ như không nhìn thấy.

20. Q.2 - Chương 20: Ngoại Truyện: Ngày Nắng

Năm thứ hai, Tiêu Tinh đã sử dụng photoshop thành thạo, lúc nhàn rỗi còn vẽ truyện tranh trên máy tính. Lúc mới bắt đầu chỉ là vẽ chơi, về sau thấy mình vẽ cũng được nên lấy bút danh là Tiểu Tinh Thiên, đăng trên trang web.

Lúc đầu, lượng truy cập rất thấp, kiểu vẽ truyện tranh tuổi teen như cô, tình tiết rất lãng mạn, giữa các nhân vật chính lại không có nhiều cảnh tình cảm, trong thời đại mà những bài đăng trên mạng đều theo kiểu “ăn xối” này thì có vẻ như quá bình thường.

Có điều cô không bận tâm đến lượng truy cập ấy, chỉ đơn thuần là tập vẽ. Dần dần cô vẽ được hơn một trăm trang, phong cách vẽ cũng thuần thực hơn nhiều. Nhân vật dưới ngòi bút không còn là mắc treo quần áo trống rỗng, cô có thể nắm bắt thuần thực cách vẽ ánh mắt, động tác, nét mặt của từng nhân vật.

Có một biên tập của một tạp chí rất có mắt nhìn người, vô tình click vào truyện tranh mà cô đã đăng, rất thích phong cách vẽ đáng yêu của cô, liền add QQ của cô, hỏi cô có thể vẽ tranh minh họa cho tạp chí được không.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Tinh nhận được “đơn đặt hàng”, vui mừng đến nỗi khoa chân múa tay, lập tức nhận lời. Cô đọc rất kỹ truyện ngắn của tác giả ấy rồi vẽ một bức tranh minh họa rục rỏ.

Bức tranh ấy được chọn là tranh minh họa được yêu thích nhất của tạp chí kỳ này.

Bức tranh mà cô vẽ quả thực rất đẹp.

Bối cảnh là khu vườn trường vào mùa thu, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua tầng mây mỏng rọi chiếu xuống mặt đất, lá phong đỏ rực trên cây khê lay trong gió. Nhân vật nam chính ngồi dưới gốc cây ấy, tay cầm cuốn sách, cúi đầu đọc rất say sưa. Nhân vật nữ chính đứng đằng xa, lặng lẽ nhìn anh.

Nhân vật nữ chính trong bức tranh bị làm mờ đi, dáng vẻ chăm chú nhìn từ xa đẹp như trong cõi mộng. Phong cách vẽ mới mẻ này khiến người ta có thể cảm nhận được một cách sâu sắc mối tình đầu non nớt của tuổi học trò.

Điều không ngờ tới là bức tranh ấy được chính tác giả với bút danh Thệt Kho Tàu đánh giá rất cao, nói rằng bức tranh mà Tiểu Tinh Thiên vẽ đúng là cảnh tượng trong lòng anh ta. Anh ta thật sự rất thích nó.

Đột nhiên Tiểu Tinh Thiên trở nên nổi tiếng, trên QQ không ngừng có người đặt hàng, thậm chí còn có một vài độc giả viết mail cho cô, nói rất thích những thiếu niên phóng khoáng dưới ngòi bút của cô, hỏi cô có thể vẽ thêm vài bức tranh về các mỹ nam để mọi người chiêm ngưỡng được không?

Bản thân Tiêu Tinh rất thích vẽ tranh, thêm vào đó là vẽ các mỹ nam, tâm trạng lại càng vui hơn.

Chưa đầy nửa năm, cô đã vẽ được hơn hai mươi bức mỹ nam, bối cảnh mỗi bức đều không giống nhau, thậm chí còn có hiệp khách lưng đeo bảo kiếm, nhưng phong cách vẫn rõ ràng, tươi mới, rất hợp với bút danh Tiểu Tinh Thiên của cô.

Một hôm, Kỳ Quyên chat QQ với cô, ném cho cô một câu: “Tiểu Tinh Thiên có phải là mày không?”.

Tiêu Tinh sững người hồi lâu, nghi ngờ hỏi: “Sao mày biết chuyện ấy?”.

Cô không tin Kỳ Quyên nhảm chán không có việc gì làm ngồi đọc truyện tranh đăng trên mạng. Sở thích của Kỳ Quyên từ trước tới nay đều là phim kinh dị và thám tử lừng danh Conan.

Kỳ Quyên gửi biểu tượng “bộ xương”, “Cái đồ thần kinh Thệt Kho Tàu đi đâu cũng khen mày, nói Tiểu Tinh Thiên là thiên tài hội họa. Cảnh tượng hần đã nghĩ rất lâu mà không thể miêu tả được lại được mày vẽ một cách tinh tế và đầy ẩn ý như thế. Tao tò mò nên tìm xem, cảm thấy phong cách vẽ tranh rất giống của mày, có phải mày không?”.

“Ừ, là tao! ^__^”. Tiêu Tinh cảm thấy có chút ngượng ngùng.

“Mày quen Thệt Kho Tàu?”.

“Không quen”.

“Thế sao hần đi đến đâu cũng khen mày, tao còn tưởng hai người rất thân”.

Tiêu Tinh rất mơ hồ, “Mày quen anh ta à? Sao lại quan tâm chuyện của anh ta đến vậy?”.

“... Tao bị hần đào hố! Cái tên xấu xa ấy đăng một bộ tiểu thuyết võ hiệp. Tao bắt đầu theo dõi từ chương đầu tiên. Hần viết viết viết, viết được hai triệu từ, xây dựng mối oán hận tình sâu của rất nhiều môn phái lớn, cuối cùng viết đến phần cao trào mà mọi người mong đợi. Nhân vật chính và thế lực phản động giao chiến kịch liệt trên đỉnh Hoa Sơn. Kết quả đánh được một nửa, đột nhiên xuất hiện một cao nhân ẩn dật, nói một đồng nào là người tài còn có người tài hơn, từ trước tới nay trong giang hồ không có kẻ mạnh nào là mãi mãi. Thực ra trong mắt ta, tuyệt thế thần công của các người chẳng qua là tài mọn mà thôi...”.

“Sau đó vị cao nhân ấy tung một chiêu tiêu diệt nhân vật chính”.

“Sau đó hần nói kết thúc!”.

“Mẹ kiếp!!! Kết thúc mà tao theo suốt hai năm!!!”.

Tiêu Tinh nhìn chuỗi dấu chấm than mà cô ấy gửi sang, cảm nhận được một cách sâu sắc nỗi tức giận của cô ấy, không kìm được ẩn nức nói: “Tên tác giả này đúng là xấu xa, Tiểu Quyên, mày thăm rồi!”.

“Đúng vậy! Đúng là biến thái! Mày nói xem, có ai thất đức như hần không? Viết hai triệu từ, xây dựng quá nhiều tình tiết không biết giải quyết thế nào, liền cho tao cái kết tồi tệ như thế! Đúng là đồ vô đạo đức. Đúng rồi, mày tránh xa hần một chút”.

“Ừ, tao sẽ không vẽ tranh cho hần nữa, tao ghét nhất là loại tác giả ấy”.

Kỳ Quyên bốt giận một chút, lúc ấy mới nhấn tiếp: “Có điều Tiêu Tinh à, tao nói thật nhé, tao có cảm giác rất kỳ lạ...”.

“Hả?”.

“Những mỹ nam mà mày vẽ, tao luôn cảm thấy rất quen thuộc”.

“Sao lại thế được?”.

“Ví dụ bức này, đôi mắt rất giống Thẩm Quân Tắc. Bức này, cái mũi giống anh ta. Bức này, ánh mắt rất giống anh ta”.

Bỗng chốc Tiêu Tinh nước mắt đầm đìa. Kỳ Quyên, vì sao lần nào mày cũng vạch rõ chân tướng như thế... Đúng là đã kích sự tự tin của cô.

Còn tưởng rằng che giấu rất cẩn thận.

Thực ra cô vẽ những bức tranh ấy đúng là có tham khảo một mỹ nam nào đó bên cạnh mình. Có lẽ vì chịu ảnh hưởng của anh nên nhân vật trong tranh ít nhiều đều có chút hình bóng anh.

Những người chưa gặp Thẩm Quân Tắc, dĩ nhiên sẽ không nhìn ra bí ẩn đằng sau những bức tranh ấy. Nhưng những người đã biết, chỉ cần chú ý quan sát là có thể nhận ra những đường nét thuộc về Thẩm Quân Tắc trong mỗi bức tranh.

“Tao nói mà, tiêu chuẩn mỹ nam trong tim mày chính là anh nhà mày?”.

“Ha ha...”. Tiêu Tinh chỉ có thể gượng cười.

Đang lúc ngượng ngùng thì đột nhiên sau lưng xuất hiện một cảm giác quen thuộc. Tiêu Tinh vẫn chưa kịp tắt máy tính thì đã bị Thẩm Quân Tắc ôm từ phía sau, “Đang làm gì đấy?”.

Giọng nói trầm lắng vang lên bên tai.

“Lại vẽ tranh? Nào, để anh xem xem em đang vẽ gì”.

“Đừng xem...”. Tiêu Tinh vội vàng che tay nhưng bị anh nắm lấy. Tay trái không chế cô, tay phải di chuột, click vào phần mềm vẽ tranh.

Im lặng một lúc lâu, đột nhiên Thẩm Quân Tắc nói: “Tranh em vẽ rất đẹp, rất chuyên nghiệp”.

“Ha ha, cảm ơn anh”. Tiêu Tinh gượng cười.

“Sao anh thấy quen quen nhỉ...”. Thẩm Quân Tắc nhún mày nghi hoặc.

Tiêu Tinh vội nói: “Haizz, những bức tranh như thế này tràn lan trên mạng, hàng ngàn bức giống nhau, nhìn thấy quen là chuyện bình thường!”.

“Thật sao?”. Thẩm Quân Tắc nhìn cô, “Em vẽ tiếp đi”.

“Vâng”, Tiêu Tinh gạt đầu, đóng cửa sổ nói chuyện với Kỳ Quyên mà nơm nớp lo sợ, không hề phát hiện Thẩm Quân Tắc quay người đi, nhếch mép cười đắc ý.

Một tháng sau, Tiêu Tinh mang bài tập đã hoàn thành đến văn phòng của Ôn Bình.

Tiêu Tinh gõ cửa, hình như bên trong không có người. Cô liền đẩy cửa, định đặt bài tập lên bàn rồi đi. Dù sao thì cô và Ôn Bình rất thân thiết, quen biết nhau bao nhiêu năm, về danh nghĩa thì là thầy trò nhưng ở ngoài thì như bạn bè.

Tiêu Tinh đi đến trước bàn, đột nhiên phát hiện màn hình máy tính vẫn sáng, trên đó là một trang web văn học nào đó, phần đăng chương mới có viết một đoạn như sau.

“Sau khi tôi đăng phần kết của bộ tiểu thuyết Hiệp khách giang hồ, rất nhiều độc giả gửi mail hỏi thăm tôi, bày tỏ tình cảm thân thiết. Một vài bức thư hỏi thăm thậm chí còn nhắc đến người nhà của tôi. Tôi rất cảm ơn mọi người vì điều đó. Mọi người đừng oan cho tôi rồi. Thực ra đó không phải là kết thúc tôi. Phần kết mà tôi muốn nói chỉ là kết thúc phần một. Trong phần này, tất cả các nhân vật chính đều chết, nhưng

linh hồn của họ không hề chết mà bay đến thế giới khác rộng lớn hơn. Dưới đây mọi người hãy cùng tôi đọc phần hai, tên là Hiệp khách ở thế giới bên kia. Tôi dự định sẽ viết xong nó trong thời gian một năm”.

Comment của độc giả bên dưới quả thực là trứng và đá bay như tên bắn.

“Anh chết đi!”.

“Tin anh mới gặp ma!”.

“Có phải là anh lại viết đến hai triệu từ, sau đó lại tiêu diệt toàn bộ rồi đến phần ba Hiệp khách ở cõi tiên không!”.

“Xin hỏi có phải lại mời Tiểu Tinh Thiên vẽ nhân vật không? Tôi thích phong cách vẽ của cô ấy”.

“Anh tha cho chúng tôi đi! Rồi anh lại đào hố thối, xin anh đấy!”.

Đột nhiên Tiêu Tinh thấy sống lưng lạnh buốt. Tác giả Thệt Kho Tàu âm thầm “cất nhắc” cô lại là...

Đột nhiên cửa phòng làm việc bị đẩy ra, người đàn ông cầm bản vẽ nhếch mép, mỉm cười ôn hòa đáng mến, “Tiêu Tinh, em đến nộp bài tập à? Cứ đặt lên bàn là được”.

Tiêu Tinh tuột tay, tập tranh vẽ rơi xuống đất.

21. Q.2 - Chương 21: Ngoại Truyện: Mang Thai

Kỳ nghỉ đông, Thẩm Quân Tắc dự định chuẩn bị tuần trăng mật muộn.

Vốn dĩ lúc đầu anh kết hôn với Tiêu Tinh chỉ là giả vờ để qua mắt bố mẹ hai bên. Lúc ấy hai người đều ghét nhau, chỉ muốn dùng ánh mắt xé đối phương thành trăm mảnh. Trong hoàn cảnh ấy dĩ nhiên là tuần trăng mật bị hủy bỏ.

Nhưng bây giờ, hai người tâm đầu ý hợp muốn làm vợ chồng thật. Thẩm Quân Tắc luôn nghĩ năm ấy không đi nghỉ trăng mật... quả thực rất đáng tiếc.

Anh phải bù đắp sự đáng tiếc này.

Thẩm Quân Kiệt biết anh trai muốn đi nghỉ. Là một người thường xuyên đi chơi, anh ta nhiệt tình giới thiệu cho anh trai rất nhiều nơi. Thẩm Quân Tắc chọn đi chọn lại trong mấy nơi mà anh ta gợi ý, cuối cùng chọn Venice.

Trực giác mách bảo anh Tiêu Tinh sẽ thích nước.

Dĩ nhiên trực giác của anh với Tiêu Tinh lúc nào cũng sai.

Ngày hôm sau, sau bữa tối, Thẩm Quân Tắc cố tình đặt tờ rơi về chuyến du lịch Venice của công ty du lịch trên bàn ăn, đợi Tiêu Tinh chủ động hỏi anh, sau đó nhử cô, nói với cô là mình đang rảnh rỗi, chỉ bằng cùng đi du lịch bù cho tuần trăng mật.

Tiêu Tinh bước ra từ nhà bếp, nhìn thấy tờ rơi trên bàn, hai mắt sáng lên.

Thẩm Quân Tắc thầm nghĩ, chắc chắn là cô rất vui khi đi Venice. Quả nhiên cô thích nước, vì thế mới vui mừng như vậy.

Kết quả Tiêu Tinh nói: “Này, tờ báo này anh không dùng nữa đúng không, đưa cho em bọc giày”. Cô nói rồi tiện tay cầm tờ rơi lên, đi vào phòng ngủ bọc giày.

“...”. Sắc mặt của Thẩm Quân Tắc hơi sa sầm. Đó là báo sao! Đó là tuyến đường du lịch mà anh đã chọn rất lâu! Thế mà lại bị cô nàng này coi là giấy rác mang đi bọc giày...

Thấy cô đang thu dọn hành lý, Thẩm Quân Tắc lạnh lùng hỏi: “Em thu dọn hành lý làm gì?”.

Tiêu Tinh vừa cúi đầu sắp xếp vali vừa nói: “À, em quên không nói với anh, ngày kia em cùng thầy Ôn đi tham gia triển lãm tranh”. Thẩm Quân Tắc cau mày: “Triển lãm tranh?”.

“Đúng vậy, rất nhiều tác phẩm trong buổi triển lãm lần này là những tác phẩm em rất thích. Nghe nói rất nhiều bậc thầy hội họa trong nước cũng đến dự”.

Thẩm Quân Tắc im lặng một lúc, “Chẳng phải em... được nghỉ rồi sao?”.

Tiêu Tinh cười, “Chính vì được nghỉ nên mới có thời gian đi xem triển lãm tranh”.

Thẩm Quân Tắc sa sầm mặt xuống, “Đi bao lâu?”.

“Hình như là một tháng”.

“Một tháng?”. Sắc mặt của anh càng khó coi hơn, “Kỳ nghỉ của em mới có một tháng”.

“Vì thế em phải tận dụng thời gian”. Tiêu Tinh không hiểu anh đang tức giận cái gì. Cô nhìn anh, đoán anh không vui vì cô đi rồi không có ai nấu cơm, thế nên cô cười nói: “Anh yên tâm, em làm rất nhiều đồ ăn để trong tủ lạnh, sườn cũng để lạnh rồi, hâm lại bằng lò vi sóng là được. Em còn làm nước sốt, anh có thể trộn với mì rồi ăn. Nếu ăn hết rồi thì anh ăn nhà hàng”.

Nói rồi cô lại cúi đầu thu dọn hành lý.

“Không liên quan đến chuyện ấy”. Thẩm Quân Tắc nhú mày, “Em đi rồi anh sẽ không để mình chết đói”.

Tiêu Tinh nghi ngờ nói: “Thế anh giận cái gì?”.

“... Không có gì”. Thẩm Quân Tắc không tiện nói thẳng ra mình đang tức giận là vì kế hoạch đi nghỉ trắng mất đã tan thành bong bóng. Anh lạnh lùng nói, “Lúc nào em đi?”.

“Ngày kia”.

“Thế ngày mai không có việc gì, đúng không?”.

“Đúng vậy”.

Thẩm Quân Tắc không nói gì, chợt nhớ ra điều gì đó liền quay người đi vào phòng tắm.

Tiêu Tinh thu dọn hành lý xong, người ướt đầm mồ hôi, vào phòng tắm tắm nước nóng rồi chạy vào phòng làm việc kiểm tra kế hoạch của cuộc triển lãm tranh lần này. Thực ra đi triển lãm chỉ cần một tuần. Cô và Ôn Bình đi một tháng, mục đích chủ yếu là vẽ thực tế.

Mặc dù cô có năng khiếu hội họa nhưng Ôn Bình nói, phong cách vẽ của cô vẫn chưa thành thực, một vài đường nét vẫn còn cứng, cần phải luyện tập nhiều hơn. Sắp tốt nghiệp rồi, Tiêu Tinh muốn nộp một bản vẽ tốt nghiệp như ý. Chuyến đi lần này phong cảnh rất đẹp, có thể luyện vẽ. Dù sao thì thầy Ôn bao ăn ở, không đi cũng phí.

Dĩ nhiên Tiêu Tinh không hề nói thật với Thẩm Quân Tắc. Cô có linh cảm nếu cô nói mình và Ôn Bình đi vẽ thực tế, Thẩm Quân Tắc chắc chắn sẽ không đồng ý. Ham muốn độc chiếm của người đàn ông này rất lớn, mặc dù giữa mình và thầy Ôn chỉ là quan hệ thầy trò, bạn bè nhưng nếu anh mà đã ghen thì đừng nói là Ôn Bình, ngay cả một con vật anh cũng không bỏ qua...

Tiêu Tinh đang suy nghĩ vẩn vơ, đột nhiên sau lưng vang lên một giọng nói trầm lắng: “Đang vẽ gì đấy?”.

“À... em đang tra tài liệu”.

“Không vẽ tranh?”.

“Vâng”.

“Nói như vậy em sẽ không trách anh làm ngắt dòng cảm hứng của em?”.

“Không đâu”. Tiêu Tinh vẫn chú ý vào màn hình máy tính, không hề phát hiện ra tiếng bước chân của anh càng lúc càng gần.

Chỉ đến khi đột nhiên bị nhắc bồng khỏi ghế, Tiêu Tinh mới hốt hoảng nói: “Anh làm gì đấy?!”.

“Tài liệu ngày mai tra sau, em mệt rồi, nghỉ ngơi trước đã”.

“Này...”. Nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, câu nói “Em không một chút nào” bị Tiêu Tinh nuốt sống sượng vào bụng.

Được anh bế lên như bế một cô công chúa, trong lòng Tiêu Tinh cảm thấy rất kỳ quặc.

“Anh đặt em xuống...”. Tiêu Tinh khề nói.

Nhưng Thẩm Quân Tắc không bận tâm, tiếp tục bế cô đi về phía phòng ngủ ở tầng trên. Tiêu Tinh bị anh bế lên cầu thang, chỉ thấy chóng mặt, vội vàng nhắm mắt lại, giơ tay ra ôm vai anh.

Cô không hề chú ý đến một người nào đó đang nhếch môi cười nham hiểm.

Bị bế qua phòng ngủ của mình, đi thẳng về phòng ngủ của anh, Tiêu Tinh hốt hoảng, một tay nắm chặt vạt áo ngủ của anh: “Quân Tắc, đặt em xuống...”.

“Ừ, lập tức đặt em xuống ngay đây”. Thẩm Quân Tắc khề nói rồi đập cửa phòng ngủ, đi hai ba bước là đến giường. Anh đặt Tiêu Tinh xuống giường của mình, sau đó nằm lên trên.

Tiêu Tinh bị anh đè xuống giường, có chút lúng túng không biết phải làm thế nào.

“Anh... làm gì vậy?”.

Thẩm Quân Tắc nhướn mày, “Em nói thử xem?”.

Nhìn đôi mắt sâu lắng của anh, Tiêu Tinh chỉ thấy lòng rối bời, nói một câu “Em về phòng ngủ đây” rồi định ngồi dậy chạy đi.

Nhưng cô đã bị anh kéo lại, cánh tay dễ dàng khống chế eo của cô. Trong lúc Tiêu Tinh vùng vẫy, chiếc dây buộc ở eo cũng tuột ra, để lộ làn da trắng nõn nà.

“Đừng trốn nữa”, Thẩm Quân Tắc khề nói, “Chúng ta đã là vợ chồng hợp pháp, em còn muốn để anh phải nhìn bao lâu nữa?”.

“Em... em...”. Nhìn cái bóng nho nhỏ của mình trong đôi mắt sâu lắng của anh, cảm nhận được làn da nóng ấm của anh dính chặt vào ngực mình không còn một khe hở, hai má Tiêu Tinh đỏ bừng.

Quả nhiên anh muốn tối nay...

“Ừm...”. Như để chứng minh cho suy đoán của cô, Thẩm Quân Tắc cúi người hôn cô. Hai tay cũng không để yên, nhanh chóng và khéo léo cởi sợi dây vướng víu ở eo, hất sang hai bên. Thế là Tiêu Tinh khỏa thân trước mặt anh.

Bộ váy ngủ này của cô thật tiện để làm chuyện xấu.

Thẩm Quân Tắc khề cười, hôn từ cái cổ dài trắng muốt của cô đến xương quai xanh, lại còn “độc ác” đến nỗi để lại hai vết răng trên xương quai xanh của cô. Tiêu Tinh vùng vẫy cũng không được, căng thẳng túm ga trải giường, toàn thân cứng đờ như một pho tượng.

Thẩm Quân Tắc hôn đôi môi run rẩy của cô, khề nói bên tai cô: “Đừng sợ, anh sẽ dịu dàng”.

“Vâng...”. Tiêu Tinh đỏ mặt gật đầu.

Sớm hay muộn cũng phải trải qua chuyện này. Từ khi cô nhận lời chính thức đến với anh, trong suốt thời gian hai năm, đã rất nhiều lần Thẩm Quân Tắc muốn “ăn tươi nuốt sống” cô nhưng đều bị cô kiềm cố nào là đau bụng, đau đầu, đau dạ dày từ chối, gần như là đau khắp toàn thân. Chiêu này đã bị vô hiệu hóa từ lâu rồi.

Xem ra hôm nay muốn trốn cũng không trốn được...

Tiêu Tinh chấp nhận số phận, cô nhắm mắt, thâm nhủ với lòng mình: chết sớm đâu thai sớm.

Nhìn vẻ mặt bi thảm như “tráng sĩ một đi không trở lại” của cô, Thẩm Quân Tắc không kìm được khề nhếch mép cười.

Cô nàng này đúng là gốc ghềch đến đáng yêu...

Anh cởi bỏ lớp quần áo cuối cùng của cô, đưa đầu gối vào giữa hai chân cô. Tiêu Tinh đã xấu hổ đến nỗi toàn thân đỏ ửng, lông mi khẽ run run, đôi môi mím chặt.

Suy cho cùng thì đây là lần đầu, Thẩm Quân Tắc không nỡ làm đau cô. Anh hôn cô say đắm, làm tốt “khúc dạo đầu”, lúc ấy mới dịu dàng đưa vào cơ thể cô.

“Á...”. Cơn đau dữ dội như bị cào xé ở phía dưới khiến Tiêu Tinh không kìm được hét lên. Nhưng cô lại thấy mình như vậy trước mặt anh quả thực rất mất mặt, thế nên cô vội vàng túm lấy chiếc chăn bên cạnh rồi cắn, cố gắng không bật thành tiếng.

Thương dáng vẻ ầm Ức nhưng lại nhẫn nhịn của cô, Thẩm Quân Tắc cúi người xuống, bỏ chăn ra rồi hôn cô như muốn an ủi.

“Ừm...”. Miệng ngập tràn hơi thở quen thuộc của anh, cái lưỡi nóng ấm nhẹ nhàng lướt qua miệng, từng chút từng chút, từ từ đưa đẩy, động tác hết sức dịu dàng.

Tâm trạng căng thẳng của Tiêu Tinh dần dần bình tĩnh trở lại. Cô ôm vai anh, mơ hồ chìm đắm trong những nụ hôn nồng ấm.

Thấy cô thả lỏng người, Thẩm Quân Tắc thẳng lưng, tiếp tục đẩy vào.

“Á! Đau...”. Trong lòng Tiêu Tinh thầm chửi anh là kẻ xấu xa, đáng tiếc tất cả những lời chửi bới nguyên rủa đều bị nụ hôn dịu dàng và cuồng say của anh chặn lại nơi đầu lưỡi.

Rất lâu sau đó, cuối cùng Thẩm Quân Tắc đã xong.

Anh nằm trên người cô thở hổn hển. “Anh yêu em”. Nghe giọng nói trầm lắng của anh vang lên bên tai, Tiêu Tinh đỏ mặt gục đầu vào lòng anh, cắn cho anh một cái.

“Ha ha...”. Thẩm Quân Tắc khẽ cười, “Em muốn bày tỏ điều gì vậy?”.

Tiêu Tinh không nói gì, ôm anh rất chặt.

Thẩm Quân Tắc dịu dàng ôm cô. Hai người lắng nghe nhịp tim của nhau, im lặng một lúc lâu...

Đột nhiên Tiêu Tinh nói, “Đúng rồi, anh, anh không đeo cái đó?”.

Thẩm Quân Tắc cười, “Không sao, nếu mang thai thì để”.

Tiêu Tinh tức giận, “Là em để chứ không phải anh để. Anh nói thì nhẹ nhàng thế!”.

“Em để ra anh nuôi mà”, Thẩm Quân Tắc khẽ nói, “Đột nhiên anh thấy dễ một đứa con, trắng trắng xinh xinh giống em cũng rất hay”.

“Hay?”. Tiêu Tinh nói rồi xông lên đánh anh, “Anh xấu xa, em vẫn chưa chuẩn bị tâm lý!”

“Em vẫn còn sức đánh người, xem ra thể lực phục hồi rất tốt”. Anh nói rồi dễ dàng đè cô xuống giường, “Này, nói thật đấy, hay là chúng ta để một đứa đi”.

“...”.

Phòng ngủ lại vang lên tiếng rên rỉ khe khẽ, đến tận khi mặt trời lên mới từ từ lắng xuống. Ngày hôm sau, Tiêu Tinh ngủ một mạch đến tận trưa mới dậy, toàn thân đau nhức như bị xe tải chèn qua người. Thẩm Quân Tắc đúng là cầm thú! Thấy anh vui vẻ ngồi bên giường nghịch điện thoại, Tiêu Tinh không kìm được lườm anh. Thẩm Quân Tắc đáp lại cái lườm ấy bằng nụ cười dịu dàng, khẽ hỏi: “Đói không?”.

“Ừm...”.

“Em đi tắm đi, anh lấy đồ ăn cho em”. Anh nói rồi vào bếp lấy sữa đã hâm nóng và bánh mì cho cô. Tiêu Tinh tắm xong, ăn sạch chỗ thức ăn mà anh bưng đến như hổ đói.

“Ngày mai em đi chuyến bay lúc mấy giờ?”. Thẩm Quân Tắc hỏi.

“Chín giờ sáng”.

“Đến lúc ấy anh đưa em đi, hôm nay ở nhà nghỉ ngơi”.

“Vâng”, Tiêu Tinh ngoan ngoãn gật đầu. Qua đêm hôm qua, hôm nay cô cũng không còn sức để đi dạo phố nữa, đành phải nằm trên giường ngủ bù. Thẩm Quân Tắc ra ngoài một lúc, lúc về túi lớn túi nhỏ xách đầy tay. Tiêu Tinh ngạc nhiên nhìn anh, anh liền giải thích: “Lần này em đi một tháng, anh mua cho em ít quần áo, còn có đồ dùng sinh hoạt và đồ ăn vặt nữa”.

“...”. Mặc dù xúc động vì sự ân cần của anh nhưng không nhằm đấy chứ. Chiếc vali to như thế này, đi xem triển lãm tranh chứ có phải chuyển nhà đâu?

Tiêu Tinh thấy anh cúi đầu sắp xếp hành lý, không kìm được khẽ nhắc nhở anh: “Nhiều hành lý thế này em không mang đi được”.

“Hành lý gửi thẳng là xong, không cần em phải vác, em sợ gì”, Thẩm Quân Tắc ngẩng đầu lên khỏi đồng hành lý, nhìn cô rồi nói, “Lúc xuống máy bay nếu không kéo được thì bảo Ôn Bình giúp em, chắc chắn anh ta ít hành lý”.

“Vâng...”. Quả thực không nỡ từ chối sự chu đáo của anh, Tiêu Tinh chỉ có thể gật đầu. Lúc tiễn nhau ở sân bay, Thẩm Quân Tắc một tay kéo hành lý, một tay nắm tay Tiêu Tinh, đến phòng chờ thì nhìn thấy Ôn Bình. Anh mỉm cười và nói, “Thầy Ôn”.

“Hi, anh Thẩm”. Thấy anh nắm tay Tiêu Tinh rất chặt, Ôn Bình không kìm được quay đầu đi. Anh ta không muốn để cảnh tượng tiễn biệt của đôi vợ chồng này kích thích một người cô đơn như mình.

Thẩm Quân Tắc áp sát vào tai Tiêu Tinh, khẽ căn dặn: “Ở bên ngoài phải chú ý chăm sóc bản thân”.

“Vâng”.

“Nhớ ăn cơm đúng giờ, buổi tối đừng thức đêm”.

“Vâng”.

“Còn nữa, ngày nào cũng phải gọi điện cho anh”.

Nhìn thấy Ôn Bình nén cười đứng bên cạnh, Tiêu Tinh có chút ngượng ngùng, gật đầu và nói: “Được rồi được rồi, em biết rồi, anh đừng lo lắng”.

Thẩm Quân Tắc nhìn cô, thấy sắp đến giờ máy bay cất cánh nên đứng dậy, khẽ ôm cô và nói, “Chờ em quay về”. Nói rồi hôn lên trán cô.

Đến tận khi anh đi rồi, Ôn Bình mới cười rất gian xảo: “Vợ chồng tình cảm thật”.

“Ha ha...”. Tiêu Tinh mỉm cười ngượng ngùng.

“Tiêu Tinh này, em cũng sắp tốt nghiệp rồi, có thể lên kế hoạch sinh một đứa bé”.

“Hả?”. Tiêu Tinh không hiểu ý của anh ta, im lặng một lúc mới tức giận nói, “Đùa cái gì chứ! Em vẫn chưa chuẩn bị, còn lâu mới sinh con, nuôi một đứa trẻ thật đáng sợ! Cho bú, còn phải thay tã lót, nửa đêm còn bị tiếng khóc làm giật mình tỉnh giấc...”.

“Haizz, thế thì thôi, em vẫn còn trẻ”. Ôn Bình ngoài miệng thì nói như vậy nhưng trong lòng thì nghĩ, tính cô ta nóng nảy như thế, không biết đứa trẻ sinh ra đáng sợ thế nào...

Tiêu Tinh gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy”.

Đến thành phố D, tham gia triển lãm xong cũng là lúc đón trận tuyết cuối năm. Tiêu Tinh rất thích cảnh tuyết, cùng Ôn Bình đi khắp nơi vẽ thực tế, vẽ được rất nhiều tác phẩm đẹp.

Hôm ấy đứng dưới tuyết quá lâu, sau khi về khách sạn Tiêu Tinh hắt hơi mấy cái liên. Ngày hôm sau thì sốt cao.

Tiêu Tinh nhắn tin cho Ôn Bình xin nghỉ. Trong lúc mơ hồ, Tiêu Tinh dựa vào trực giác ấn phím số một đã được cài đặt gọi nhanh, đợi đến khi điện thoại được kết nối, vang lên giọng nói quen thuộc của người đàn ông ấy. Tiêu Tinh sốt đến mức không biết gì, cầm điện thoại nói lung tung lộn xộn một hồi, nào là ma cà rồng, cửu âm chân kinh. Thẩm Quân Tắc nghe mà không khỏi cau mày.

Buổi chiều, Tiêu Tinh đang ngủ mê mệt, lơ mơ nghe thấy tiếng gõ cửa. Cô bò dậy ra mở cửa thì nhìn thấy Thẩm Quân Tắc hầm hầm đứng ở cửa.

Hình như vì đi dưới tuyết quá lâu, bộ plet màu xám của anh tỏa ra luồng khí lạnh buốt.

Tiêu Tinh sờ bộ plet của anh, cười nói: “Ý? Người này là thật sao?”. Sau đó cô rút tay lại, “Mình lại nằm mơ rồi...”. Cô thấy đầu óc quay cuồng, toàn thân nhứt mỗi, lúc quay người suýt chút nữa thì vấp vào thảm. Thẩm Quân Tắc giơ tay đỡ cô, nâng cánh tay bế cô lên.

“Anh đến thăm em”, bên tai vang lên giọng nói trầm lắng của anh, ẩn chứa chút rối bời nhưng giọng điệu thì rất dịu dàng, “Quả nhiên là em sốt rồi, vì thế mới gọi điện thoại cho anh nói lung tung”.

“A... đau đầu quá”. Tiêu Tinh vẫn còn thấy rất mơ hồ, ra sức day huyệt Thái Dương như sắp nổ tung, cảm thấy mùi hương trên người anh khiến cô rất an tâm, liền gục đầu vào vai anh.

Thẩm Quân Tắc bế cô lên giường, lấy khăn lạnh đắp lên trán cô, sau đó lấy ấm nước trong khách sạn đun nước nóng rồi quay người đi xuống dưới, “Em ngủ chút đi, anh đi mua thuốc”.

Lúc anh ra cửa thì gặp Ôn Bình ở phòng bên cạnh. Ôn Bình tươi cười chào anh: “Hi, anh Thẩm, sao anh lại đến đây?”.

Thẩm Quân Tắc nói: “Tôi đi công tác qua đây nên đến thăm Tiêu Tinh”.

Rõ ràng là người đàn ông này lo Tiêu Tinh ốm nên vội vàng đặt vé máy bay trong ngày bay sang, lại còn bịa đặt lý do đi công tác. Ôn Bình biết rất rõ nhưng không “vạch trần”. Anh ta cười và nói: “Hình như cô ấy bệnh, anh hãy chăm sóc cô ấy”.

“Tôi biết rồi”. Anh nói rồi quay người bước đi.

Ôn Bình sờ cằm, dứt gói thuốc trên tay vào túi áo. Thực ra anh ta ra ngoài là muốn sang phòng bên cạnh thăm Tiêu Tinh. May mà không sang phòng Tiêu Tinh sớm vài phút để chăm sóc cô ấy. Nếu không bị anh ta bắt gặp, nhìn thấy cảnh tượng mình ân cần chăm sóc Tiêu Tinh, tuyệt đối sẽ “ghen lồng ghen lộn”.

Nếu chồng Tiêu Tinh đã đến, vậy thì một người thầy như anh ta có thể không cần bận tâm đến cô. Tâm trạng của Ôn Bình rất tốt, về phòng lấy máy ảnh, đi khắp nơi chụp cảnh tuyết.

Tối hôm ấy, Tiêu Tinh sốt cả đêm. Thẩm Quân Tắc ở bên chăm sóc cô, không hề chớp mắt. Tiêu Tinh toát mồ hôi, người run lên cầm cập. Thẩm Quân Tắc liền nằm bên cạnh ôm cô thật chặt. Hai người thu mình trong chiếc chăn dày và ngủ thiếp đi.

Lúc trời sáng, Tiêu Tinh đã hạ sốt mơ hồ tỉnh giấc, phát hiện mình bị ai đó ôm chặt trong vòng tay. Chiếc chăn quấn chặt lấy hai người như quần bánh tét. Tiêu Tinh chỉ thấy kính ngạc, vì sao vừa mới sốt mà người mình nhớ nhất lại tự động xuất hiện bên cạnh mình?

Ngỡ rằng mình đang mộng du, Tiêu Tinh bấu tay thật mạnh, chỉ thấy đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Hai người cùng nằm trong chăn, dính chặt vào nhau, cô ngộ nguây như vậy Thẩm Quân Tắc cũng tỉnh giấc. Anh giơ tay kiểm tra nhiệt độ trên trán cô, mỉm cười và nói: “Hạ sốt rồi, có tinh thần một cái là bấu tay mình?”.

Tiêu Tinh đỏ mặt nói: “Em tưởng mình đang mơ”.

“Ồ...”. Thẩm Quân Tắc cố tình dài giọng, “Em thường mơ thấy anh sao?”.

“Đâu có”.

“Không sai, em sốt như vậy mà vẫn nhớ gọi điện cho anh”.

“...”. Tiêu Tinh bị anh vạch trần, có chút ngượng ngùng, “Sao anh lại ở đây?”.

“Nhận được điện thoại của em là anh bay sang ngay”.

Thì ra anh lo lắng inh nên mới lập tức bay đến đây, chẳng trách trong ký ức cứ hiện lên hình ảnh bộ plet của anh lạnh buốt. Có lẽ lúc anh ra khỏi sân bay gặp trận tuyết lớn. Tiêu Tinh vô cùng xúc động, vội vàng thu mình trong vòng tay của anh, gục đầu vào vai anh, khẽ nói: “Quân Tắc, cảm ơn anh đã đến thăm em”.

“Ừ”, Thẩm Quân Tắc mỉm cười, “Không sao là tốt rồi”.

Nửa tháng sau đó, Thẩm Quân Tắc ở bên Tiêu Tinh. Dĩ nhiên anh cũng quang minh chính đại nhận được chút “báo đáp” về thể xác từ phía Tiêu Tinh. Tiêu Tinh xúc động vì hành vi đáp máy bay không chút do dự của anh, trong lòng cũng rất nhớ anh nên cái gì cũng chiều theo anh.

Ôn Bình biết cặp vợ chồng phòng bên đang đấm đuổi với nhau sau những tháng ngày xa cách. Tiêu Tinh không tìm anh ta, anh ta cũng vui vẻ tự do tự tại, suốt ngày vác máy ảnh đi khắp nơi, cảm thấy rất thích thú.

Kỳ nghỉ đông nhanh chóng kết thúc. Sau khi vào học kỳ mới, Tiêu Tinh bận rộn với việc học hành. Vì kỳ nghỉ được đi về thực tế nên mạch suy nghĩ cũng rộng hơn rất nhiều. Dưới sự hướng dẫn của Ôn Bình, bản vẽ tốt nghiệp của cô hoàn thành rất thuận lợi, chỉ chuẩn bị đến tháng sáu năm nay tốt nghiệp.

Hôm ấy, Tiêu Tinh đang ở trong phòng tranh, tô màu cho tác phẩm cũ. Lúc đứng dậy đột nhiên thấy chóng mặt, ngã lảo ra đất. Các bạn bên cạnh sợ tái mặt, mỗi người một chân một tay khiêng cô đến bệnh viện cấp cứu. Bác sĩ kiểm tra xong, nói cô thiếu máu mức độ nhẹ. Đây là phản ứng bình thường sau khi mang thai.

Cái gì? Mang thai?

Đám bạn mắt tròn mắt dẹt. Đúng lúc ấy Tiêu Tinh tỉnh dậy, trước ánh mắt như nhìn đười ươi của các bạn, cô ngượng ngùng nói: “Thực ra mình đã kết hôn từ lâu rồi...”.

Mọi người rất kinh ngạc, thi nhau nói, “Chúc mừng nhé, cậu giỏi thật, còn trẻ như vậy mà đã làm mẹ rồi. Cậu là người đầu tiên lên chức mẹ trong khóa bọn mình. Đứa trẻ sinh ra phải nhận tất cả mọi người làm mẹ nuôi...”.

Tiêu Tinh bị mọi người nói đến tái cả mặt. Sắc mặt của cô rất nhợt nhạt, cô vội gọi điện cho Thẩm Quân Tắc.

Lúc ấy Thẩm Quân Tắc đang bàn giao nội dung cuộc họp ngày hôm sau với mọi người. Một tay anh cầm tài liệu báo cáo, liếc nhìn tên Bom Tinh trên màn hình điện thoại, liền nhắc máy, giọng nói hết sức dịu dàng: “Tiêu Tinh à, sao vậy?”.

“À... em có chuyện muốn nói với anh”, Tiêu Tinh khẽ nói.

“Ừ, chuyện gì?”.

“Em... em có thai rồi”.

Cạch một cái, điện thoại của Thẩm Quân Tắc rơi xuống đất.

Đám người trong phòng làm việc quay sang nhìn nhau, thầm nghĩ, vợ tổng giám đốc quả là có sức sát thương mãnh liệt. Lần trước trong phòng họp gọi một tiếng “chồng ơi” mà khiến giám đốc Thẩm đầu óc rối bời. Hôm nay không biết nói gì, chỉ một câu mà khiến anh rơi cả điện thoại.

Mọi người nhin cười, cúi đầu vờ như không nhìn thấy.

Thẩm Quân Tắc nhặt điện thoại lên, lớn tiếng nói: “Em nói thật chứ? Em có thai rồi!?”.

Bây giờ thì mọi người đã hiểu.

“Đúng vậy...”. Tiêu Tinh khẽ nói, “Bây giờ em đang ở trong bệnh viện, anh đến đây được không?”.

“Anh lập tức đến ngay!”. Vừa cúp máy, Thẩm Quân Tắc liền lấy áo khoác rồi đi ra ngoài. Đi được hai bước, phát hiện đám người đang cúi đầu trong phòng làm việc, lạnh lùng nói, “Vợ tôi... đang ở viện, tôi đến đó một chút. Về cuộc họp ngày mai...”.

“Không sao, anh cứ đi đi ạ, chúng tôi biết rồi”.

“Xin chúc mừng, giám đốc Thẩm sắp làm bố rồi...”.

“Chúc mừng chúc mừng”.

Thẩm Quân Tắc bình tĩnh gạt đầu, quay người phi như bay xuống dưới, cuối cùng không tìm được mím cười rạng rỡ. Anh sắp làm bố rồi!

Trước đây cứ nghĩ rằng có một đứa trẻ con giống Tiêu Tinh, suốt ngày bám lấy mình gọi bố ới là một chuyện rất đáng sợ. Nhưng về sau, nhìn thấy các cặp vợ chồng dắt con đến khu vui chơi, cả nhà đầm ấm vui vẻ, Thẩm Quân Tắc lại có chút ngưỡng mộ.

Hồi anh còn nhỏ, bố mẹ chưa bao giờ đưa anh đến khu vui chơi. Cách giáo dục tự do khiến anh không cảm nhận được niềm vui của thời thơ ấu. Nếu có con, anh nhất định sẽ để nó lớn lên trong niềm vui.

Đột nhiên anh tưởng tượng cảnh có một đứa con da trắng mịn, mắt to tròn giống Tiêu Tinh ủa vào lòng mình gọi bố. Anh có thể bẹo cái mặt mồm mồm ấy, cảnh tượng ấy chỉ cần nghĩ đến thôi cũng thấy thật ấm áp.

Thẩm Quân Tắc phi như bay đến bệnh viện, Tiêu Tinh đang ngồi trên giường cầm cụ nhắn tin.

Thẩm Quân Tắc rảo bước đến bên giường, dịu dàng nói: “Em sao rồi? Có thấy khó chịu ở đâu không? Sao đột nhiên lại chạy đến bệnh viện?”

“Em không sao...”. Tiêu Tinh mỉm cười với anh, “Cái đó, con...”.

Thẩm Quân Tắc căng thẳng nói: “Đừng nói với anh là bỏ con, anh không đồng ý. Hai tháng nữa là em tốt nghiệp rồi, ở nhà yên tâm chờ con ra đời, những việc khác cứ giao cho anh”.

“Em không nói là bỏ con”, Tiêu Tinh mỉm cười, khẽ nắm tay anh, “Con của anh, sao em nỡ...”.

Thẩm Quân Tắc vô cùng xúc động, vội vàng dang tay ôm cô vào lòng, dịu dàng hôn lên tóc cô, khẽ nói: “Anh yêu em. Tiêu Tinh, chúng mình cùng chờ con chào đời nhé!”.

Hai người đang ôm nhau thắm thiết, đột nhiên cánh cửa bị đẩy ra, một cô gái mặc áo blouse trắng hốt hoảng xông vào. Thẩm Quân Tắc đang nhú mào định mắng cho cô ta một trận. Nhưng cô ta lại chạy về phía Tiêu Tinh, nắm chặt tay cô.

“Mày có thai rồi à? Tao vừa đi qua phòng cấp cứu nhìn thấy mày, hỏi thì bác sĩ nói mày có thai rồi, thật không thật không?”.

Thì ra là Vệ Nam... Cô ấy mặc áo blouse trắng, Thẩm Quân Tắc suýt thì không nhận ra.

Tiêu Tinh gạt đầu, hình như có vẻ ngượng ngùng, “Ừ... là thật”.

“Trời ơi! Tao phải báo với Tiểu Quyên, Tiêu Tinh của chúng ta sắp làm mẹ rồi!”. Vệ Nam có chút vui mừng quá mức, rút điện thoại gọi cho Kỳ Quyên, “A lô, Tiểu Quyên, mày biết không, Tiêu Tinh có thai rồi”. Đầu dây bên kia lại một lần nữa xuất hiện tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Một lúc sau, Tiêu Tinh thấy hơi mệt, nằm xuống giường ngủ thiếp đi. Thẩm Quân Tắc kéo Vệ Nam ra ngoài phòng bệnh, khẽ nói: “Vệ Nam, chẳng phải em làm ở khoa sản sao. Cô ấy có thai cần phải chú ý ăn uống không?”.

“Vâng vâng, ăn uống dĩ nhiên phải chú ý rồi, rất nhiều loại rau quả bổ sung dinh dưỡng cho thai nhi. Lát nữa em sẽ cho anh một bản”.

“Ừ”, Thẩm Quân Tắc sờ mũi, “Cô ấy mang thai con trai hay con gái?”.

“...”. Vệ Nam im lặng một lúc, “M

ới có hơn một tháng thôi anh Thẩm ạ, bây giờ vẫn còn là bào thai, chưa biết là trai hay gái...”.

Thẩm Quân Tắc đúng là chuyên gia thắc mắc. Từ đó về sau anh thường xuyên gọi điện thoại cho Vệ Nam hỏi hết cái này đến cái kia, quan tâm Tiêu Tinh hết mực.

Anh nghĩ rằng Tiêu Tinh sinh một đứa con gái giống cô là tốt nhất. Con gái tương đối ngoan, cũng dễ nuôi. Không ngờ chín tháng sau, Tiêu Tinh lại sinh một đứa con trai mồm mồm.

Mặc dù con trai anh cũng thích nhưng thằng bé này càng lớn càng giống anh, hơn nữa còn nhỏ như vậy mà đã nghịch như quỷ sứ, thường xuyên lấy màu của mẹ chạy vào tử quần áo, nhuộm màu cho quần áo. Có lúc nó còn leo lên bàn làm việc của anh gõ lung tung trên bàn phím máy tính...

Thằng bé nghịch ngợm này hoàn toàn hủy hoại ảo tưởng sinh một đứa con gái đáng yêu ngoan ngoãn của anh.

Tiêu Tinh mềm lòng, lúc nào cũng chiều con. Thẩm Quân Tắc thì không khách khí chút nào, nhấc lên đánh ột trận. Thế mà nó lại chạy đến trước mặt mẹ kể tội bố, ủa vào lòng Tiêu Tinh nước mắt nước mũi đầm đìa. Bố đánh con, hu hu hu, bố đánh con.

Anh chỉ đánh nó hai cái vào mông, vậy mà nó nói như anh bạo lực lắm không bằng!

Nhìn thằng bé khóc đến đỏ mũi, Thẩm Quân Tắc không biết phải làm thế nào.

Hai năm sau, đột nhiên Thẩm Quân Tắc thì thầm bên tai Tiêu Tinh: “Chúng ta đều là con một, anh hỏi Kỳ Quyên rồi, thực ra chúng ta có thể sinh thêm một đứa nữa...”.

Tiêu Tinh hốt hoảng nói: “Không phải chứ? Em thấy một đứa rất tốt mà. Tuy nó nghịch ngợm một chút nhưng con trai mà, lúc nhỏ đứa nào chẳng thế. Em nghe A Kiệt nói, hồi nhỏ ở nhà anh cũng rất nghịch, vài năm nữa là sẽ đỡ hơn thôi...”.

“Sinh thêm một đứa con gái đi mà”. Thẩm Quân Tắc bắt đầu không nghe.

“Này, anh tham quá đấy... A...”.

Mười tháng sau, phòng sinh lại vang lên tiếng khóc oe oe.

Vệ Nam bế đứa trẻ ra gặp bố. Thẩm Quân Tắc nhìn khuôn mặt nhỏ bé nhăn nhúm, cái mũi khê động đậy, không hay khóc, túm tay bố nghịch nghịch, trông có vẻ rất ngoan ngoãn, đáng yêu.

Thẩm Quân Tắc không kìm được mỉm cười đùa với con, sờ má nó và nói: “Đứa trẻ này ngoan hơn anh trai rất nhiều, là con gái đúng không?”.

Vệ Nam liếc nhìn anh, “Vẫn là con trai...”.

“...”. Vì sao lại là con trai!

Đột nhiên Thẩm Quân Tắc cảm thấy cơn ác mộng của mình lại sắp bắt đầu...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-mot-ngay-nang>